

Válka prastarých
KNIHA DRUHA
Duše démona
RICHARD A. KNAAK

1.

Pohyboval se ohromnou jeskyní a v hlavě mu šeptaly hlasy. Byť kdysi bývaly jen náhodným jevem, nyní prakticky neustávaly. Ani ve spánku nedokázal jejich přítomnosti uniknout... ne že by o to vlastně ještě stál. Obrovský černý drak je slýchal tak dlouho, že se již staly jeho součástí, k nerozeznání od vlastních zvrácených myšlenek.

Noční elfové zničí svět...

Studna se vymkla kontrole...

Nikomu se nedá věřit... chtějí tvá tajemství, tvou moc...

Malygos si vezme, co patří jen tobě...

Alexstrasze jde jen o vládu nad tebou...

Nejsou o nic lepší než démoni...

Musíš se k nim chovat jako k démonům...

Znovu a znovu opakovaly hlasy podobné strašlivé věci a varovaly ho před pokrytectvím, zradou. Nemohl věřit nikomu kromě sebe. Ostatní se nechali zkazit nižšími rasami. Budou jeho rozhodnutí považovat za nebezpečí, nikoli za jedinou naději pro celý svět.

Drak si odfrkl nad hanebnou zradou těch, kdo kdysi bývali jeho druhy, a vypustil při tom oblak jedovatého dýmu. Přestože měl moc vše zachránit, musel být opatrný; pokud ostatní odhalí pravdu příliš brzy, bude to znamenat katastrofu.

Nesmí se to tajemství dozvědět až do doby, kdy již nic nepůjde vrátit, rozhodl se. Nesmím dát nic najevo do chvíle, kdy bude muset být sesláno kouzlo. Nenechám je zničit svou práci!

Po kamenné podlaze jeskyně zaskřípaly obrovské drápy a šupinatý obr vstoupil do svého doupěte. Byť byl drak neobyčejně mohutný, v okrouhlé jeskyni se zdál malým. Jejím středem proudila žhavá řeka. Na stěnách se třpytily ohromné křišťálové útvary. Jako meče zkázy ze stropu visely stalaktity, zatímco ostré stalagmity vyrůstající ze země jako by čekaly, až se na ně někdo nabodne.

A ve skutečnosti se tak již stalo.

S vyceněnými zuby se velký černý drak zahleděl pod sebe na titěrnou postavu snažící se osvobodit, nehledě na skutečnost, že jí z prudce se zdvihající hrudi trčel kamenný hrot. Kolem podivně zkrouceného těla ležely zbytky roztrhaného černého a krvavě rudého roucha a kusy zdobené zlaté zbroje. Z hlavy mu trčely dva téměř kozlí rohy a krví zalita tvář připomínala drakovi ze všeho nejvíce podlouhlou lebku se širokou tlamou plnou tesáku. Oči byly dvě jámy plné temnoty, které se okamžitě pokusily v sobě draka utopit. Pro vůli vězňatele toho tvora však nebyly soupeřem.

Kromě toho, že bylo to rohaté stvoření nabodnuto na krápník, bylo navíc připoutáno silnými železnými řetězy k podlaze jeskyně. Řetězy byly pečlivě napnuty tak, aby tlačily tělo démona na stalagmit a jeho končetiny k zemi.

Ústa zajatce se neustále pohybovala, jako by cosi řval, ale žádný zvuk z nich nevycházel. To mu však nezabránilo v dalších pokusech, obzvláště když spatřil, že se temný obr blíží k němu.

Drak nad zajatcem chvíli přemýšlel, pak mrknul.

Jeskyně se okamžitě naplnila jedovatým a skřípavým hlasem tvora, „...je Sargerás! Poteče tvá krev! Tvou kůži bude nosit jako plášť! Tvým masem nakrmí psy! Tvou duši si schová do lahvičky, aby ji mohl kdykoli pro vlastní potěchu mučit! On...“

Drak znovu mrkl, čímž zajatce opět umlčel. I přesto démon neustále formoval ústy další hrozby a obscennosti, až nakonec temný obr rozevřel čelisti a vydechl. Zajatce zahalil oblak horké páry, která mu způsobila novou agónii.

„Naučíš se úctě. Jsi v přítomnosti mého vznešeného já, Nelthariona,“ zahřměl drak. „Jsem Strážce země. Budeš se ke mně chovat s úctou, jakou zasluhuji.“

Démonův dlouhý ještěří ocas šlehl po skále pod ním. Ústa otevřel v další neslyšné kletbě. Neltharion zavrtěl hlavou s mohutným hřebenem. Od Eredara čekal něco víc. Černokněžníci měli být veliteli Plamenné legie, demony nejen sběhlými v sesílám kouzel, nýbrž i znalými

vojenské taktiky. Drak předpokládal, že od podobného stvoření uslyší daleko inteligentnější slova, ale tenhle Eredar mohl klidně být jen jedním z oněch brutálních pekelníků, plamenných obrů s lebkou místo hlavy, kteří plnili úlohu obávaných beranidel nebo vzdušných střel. Ten, kterého zkoušel před tímhle černokněžníkem, měl důvtipu zhruba stejně jako skála, pokud vůbec tolik.

Ale Neltharion nevyslal letku, aby mu přinesla jednotlivé démony přímo z rozběsněné hordy jen tak pro pobavení. Ne, zajatci měli jiný osud, takový, který bohužel nikdy nebudou moci docenit.

A Eredar byl poslední a nejdůležitější. Jeho vrozené magické schopnosti z něj činily klíč k dokončení první Části úkolu Strážce země.

Je čas... zašeptaly hlasy. Je čas...

„Ano...“ Neltharion nepřítomně odpověděl. „Čas...“

Drak zvedl ohromnou tlapu dlaní nahoru a soustředil se. Nad dlaní mu v okamžiku zazářila zlatá aura a vyrostla do takové nádhery, že dokonce i zajatý démon zanechal kleteb, aby se zahleděl na to, co si pro něj Neltharion přichystal.

Ten malý disk byl stejně zlatý jako záře, jež předznamenala jeho zjevení, jinak to ovšem byl neuvěřitelně jednoduše vypadající předmět. Nedokázal by vyplnit ani dlaň daleko menšího tvora - řekněme například nočního elfa. Disk připomínal velkou nevyraženou zlatou minci se zaobleným okrajem a zářícím, ničím neposkrvněným povrchem. Její naprosto nenápadný vzhled byl Neltharionův nápad. Jestli má tenhle talisman splnit svůj účel, musí vypadat zcela nevinně, neškodně.

Podržel talisman před černokněžníkem a nechal Eredara spatřit, co ho čeká. Démon se tvářil nezaujatě. Hleděl střídavě na disk a na draka a v očích se mu začínal zračit výsměch.

Neltharion si jeho reakce všiml. Potěšilo ho, že Eredar nerozpoznal sílu disku. To znamenalo, že ani ostatní si neuvědomí pravdu... dokud nebude pozdě.

Na tichý příkaz Strážce země se předmět jemně zvedl z jeho dlaně. Chvíli se nad ní vznášel a pak přeplul k zajatci.

V černokněžníkově obludné tváři se poprvé objevil výraz nejistoty. Jak disk pomalu klesal, vrátil se k zoufalým pokusům o vysvobození se.

Zlatý talisman zaplál nad démonovým čelem. Eredarovu tvář ozářilo krvavě rudé světlo - a pak se mu disk se zasyčením vpil do kůže.

Vyslov je... poháněly ho hlasy jako jeden. Vyslov ta slova... zpečť svůj čin...

Z vražedné dračí tlamy vyrazila slova v jazyce, jehož původ nebyl ve světě smrtelníků. Každé z nich bylo naplněno zlem, před nímž se třásl i démon. Pro Strážce země to ovšem byla ta nejsladší slova, jaká kdy slyšel, dokonalé tóny... hudba bohů.

Když je Neltharion vyslovil, disk začal znovu zářit. Jeho záře vyplnila rozlehlou síň a s každou slabikou nabírala na intenzitě.

Pak světlo náhle vybuchlo.

Eredarský černokněžník otevřel ústa, jak nejvíce dokázal, v neslyšném výkřiku. Z jeho strašlivých očí stékaly krvavé slzy a ocasem zběsile bil do skály. Trhal pouty takovou silou, že si sedřel maso ze zápěstí i kotníků. Ani teď se však démonovi nepodařilo uniknout. Pak se Eredarova kůže začala rozkládat. Seschla a rozdrobená spadala z jeho stále se zmítajícího těla i ze řvoucí tváře. Démonovo maso, jako by nyní bylo tisíce let mrtvé, padalo z kostí v suchých, popelu podobných kouscích.

Oči se propadly. Ocas se scvrkl. Z černokněžníka se rychle stala pouhá kostra ukryvající v sobě rychle se rozkládající vnitřnosti. Bez ohledu na děsivá muka však nepřestával řvát, neboť ani Neltharion, ani jeho disk mu zatím nedopřáli útěchy smrti.

Konečně se však i poslední kost zlomila a rozpadla. Dolní čelist odpadla stejně jako žebra, která se s morbidním klapotem odkutálela. Se strašlivou účinností vstřebala moc vyvolaná amuletem démona od paty k hlavě. Jeho tělo se směrem od nohou měnilo v prach, až nakonec zbyla jen lebka.

A teprve pak Eredar znehybněl.

Zlověstné světlo pohaslo. Řetězy, které kdysi držely démona přikovaného k zemi, nyní jen prázdňě chřestily.

Jako milující otec sahající pro právě pokřtěného potomka zvedl něžně černý drak oběma předními tlapami talisman z lebky. V okamžiku, kdy tak učinil, i lebka se obrátila v prach. Šedý popel se snesl na podlahu.

S obdivem hleděl na to, co stvořil. Neltharion ani necítil výjimečné síly, které nyní odpočívaly v disku, avšak věděl, že tam jsou - a až nadejde čas, budou mu sloužit.

V okamžiku, kdy k němu přišla tahle myšlenka, dotkla se jeho mysli i jiná přítomnost. Hlasy náhle utichly, jako by se bály, že je vetřelec objeví. I sám Strážce země okamžitě skryl své touhy.

Neltharion velmi dobře znal ten dotyk. Kdysi věřil tomu, že přichází od přítele. Nyní temný obr chápal, že mu nemůže věřit o nic víc než ostatním.

Neltharione... musím s tebou mluvit...

Jaké je tvé přání, drahá Alexstraszo? Strážce země si ji dokázal vybavit Štíhlý drak barvy ohně, snad ještě impozantnější než on sám. Stejně jako byl on Aspektem vrozené síly světa, byla ona Aspektem života, který proudil v něm, na něm i nad ním.

Kolem paláce královny nočních elfů jsou znovu v pohybu nebezpečné síly... musíme učinit rozhodnutí a brzy...

Žádný strach, odpověděl Neltharion konejšivě. Stane se, co má být vykonáno...

Modlím se, aby tomu tak bylo... kdy nejdříve jsi schopen vyrazit do Síně?

Strážce země si to místo v duchu vybavil, mamutí jeskyně, proti které ta jeho vypadala jako dírka vyhlodaná červem. Síň Aspektů, jak ji uctivě nazývali nižší draci, byla dokonale kulatá a hladká, jako by v nějakém okamžiku v minulosti - ještě před příchodem draků - někdo roztočil gigantickou kouli a doslova oholil všechny výčnělky a krápníky obvykle přítomné v každé jeskyni. Nozdormu, kterého fascinovalo všechno týkající se historie, věřil, že ji vytvořili stvořitelé světa, ale ani on to neuměl s jistotou dokázat. Skryta za magickým polem, které ji chránilo před světem smrtelníků, byla Síň nejbezpečnějším a nejdůvěryhodnějším místem ze všech.

Při těchto myšlenkách černý drak nedočkavostí zasyčel. Rudý pohled se stočil k disku. Snad by měl vyrazit hned. Ostatní tam již budou. Dalo by se to udělat...

Ne... ještě ne, řekly hlasy téměř neslyšně kdesi v hlubinách jeho podvědomí. Načasování musí být správné, jinak ti vezmou, co je jen tvé...

To Neltharion nemohl dopustit, ne když byl tak blízko vítězství. Ještě ne, řekl nakonec rudému draku, ale brzy... slibuji, že to bude brzy...

Musí to být brzy, odpověděla Alexstrasza. Obávám se, že musí.

Opustila jeho myšlenky stejně rychle, jako do nich prve vstoupila. Neltharion zaváhal a pokoušel se přijít na to, zda jí neposkytl nějakou stopu, náznak toho, co se děje. Ovšem hlasy ho ujistily, že si vedl velmi, velmi dobře.

Černý drak pevně sevřel disk a pak jej se spokojeným pohledem plamenných očí ukryl tam, kde ho držel ukrytý před všemi ostatními, dokonce i před svými spřízněnými.

„Brzy...“ zašeptal, když mu zmizel z očí a jeho obludná tlama se roztáhla do zubatého úsměvu. „Velmi brzy... koneckonců, slíbil jsem to...“

* * *

Ohromný palác stál na samém okraji skalní stěny a tyčil se nad rozlehlým rozbouřeným jezerem, jehož vody byly příliš temné i na to, aby se daly nazvat docela černé. Stromy magicky zpevněné holou skálou tvořily vysoké točité věže stojící zpřímá jako nějakí děsiví válečníci. Celou stavbu rámovaly zdi z vulkanického kamene, který držely pohromadě monstrózní úponky a kořeny stromů. Stovka gigantických stromů byla mocí stavitelů spoutána najedno místo, aby dala základ hlavní budově. Tyto základy pak byly zakryty kameny a větvemi.

Kdysi býval palác i jeho okolí pro každého, kdo na něj pohlédl, jedním z divů světa... to se však změnilo, zejména pak v poslední době. První z věží nyní stála oloupena o svou horní polovinu. Zčernalé úlomky kamene a volně visící zbytky šlahounů vypovídaly o síle exploze, která ji zničila. To by však samo o sobě nestačilo na to, aby se z paláce stal obraz jako z

nějaké noční můry. K tomu nejvíce přispělo to, čím byla ta kdysi hrdá stavba ze všech stran obklíčena, tedy až na místa, kterým vládlo jezero.

Bývalo to skvostné město, vrchol vlády nočních elfů. Roztroušeny v krajině a vlastně částečně jako její součást tvořily nádherné okolí paláce domy vysoko v korunách stromů i obydlí zasazená přímo do země. Zde byl vystavěn Zin-Azshari - ve starém jazyce „Sláva Azshary“, hlavní město říše nočních elfů. Zde stála rušná metropole, jejíž obyvatelé každého večera vstávali, aby vzdali hold milované královně.

A zde byly zdmi ohraničené čtvrti navazující na palác, tedy až na pár vybraných, svědky masakru nevinných, jaký svět dosud nespátřil.

Zin-Azshari byl v troskách a krev obětí stále ještě zasychala na spálených zdech jejich domovů. Do výše se tyčící stromové domy byly strženy k zemi a ty vybudované přímo v nich rozsekány. Nad mrtvolnou krajinou se vznášela hustá nazelenalá mlha. Všude bylo cítit zápach smrti - těla stovek obětí ležela nedotčena a pomalu hnila, kterýžto proces byl ještě groteskně zpomalen naprostou absencí jakýchkoli mrchožroutů. Žádné vrány, krysy, dokonce ani hmyz nehodovaly na rozsekaných a rozervaných tělech, neboť všichni uprchlí s těmi několika šťastnými, co přežili, nebo padli za oběť těm, kdo převzali nadvládu nad městem. Ale přestože zbylé obyvatele Zin-Azshari obklopoval takový masakr, oni jako by si ho vůbec nevšimli. Vysocí a štíhlí noční elfové, kteří zůstali ve městě, plnili úkoly v paláci i kolem něj, jako by se nic nezměnilo. S tmavě fialovou pokožkou a ve výstředních pestrobarevných róbách vypadali, jako by přišli na nějakou velkou slavnost. Dokonce i zachmuřené strážce ve zbroji barvy lesní zeleně stojící na hlídce na hradbách jako by sem nepatřily, neboť i ony hleděly na všechnu tu smrt bez jediného mrknutí oka. Ani v jediné protáhlé tváři se nezračila sebemenší stopa po znechucení.

A ani v jedné se neobjevil výraz strachu či hrůzy při pohledu na obludné obry pohybující se v sutinách a hledající přeživší či snad špehy.

Stovky ozbrojených démonických válečníků Plamenné legie se hemžily v Zin-Azshari, zatímco další stovky pochodovaly z vysokých bran paláce, aby doplnily ty, kteří se vydali ven z města. Toto krásné království jim leželo u nohou a oni hodlali využít šance a pohltnout i zbytek světa a zabít vše, co jim bude stát v cestě.

Většina z nich měřila přes tři metry, a tyčila se dokonce i nad často přes dva metry vysokými nočními elfy. Každého z nich obklopoval vířící oblak zeleného ohně, nijak jim však neubližoval. Jejich těla byla podivně tenká v dolní polovině, ovšem pak se v oblasti hrudi znatelně rozšiřovala. Obludné tváře připomínaly lebky s tesáky a mohutnými rohy a všichni měli krvavě rudé oči, jež hladově prohledávaly okolní krajinu. Většina z nich třímala masivní štíty a planoucí palčáky či meče. Byli to pekelní strážci, jádro Legie.

Nad nimi vznášející se na ohnivých křídlech pozorovali horizont strážní záhuby. Nikoli nepodobní svým bratřím na zemi, až na malý rozdíl ve výšce a inteligentnějším pohledu, křižovali oblohu nad Zin-Azshari jako hladoví supi. Tu a tam jeden z nich zaměřil pekelného strážce pod sebou a poslal jej na místo, kde by se mohl někdo nebo něco skrývat.

Po boku pekelných strážců lovily další zrůdy z řad Legie, většinou ohavné čtyřnohé obludy vzdáleně připomínající psy nebo vlky. Šupinatá monstra se zježenou srstí na hřbetě čenichala v ruinách nejen obrovskými nozdrami, ale rovněž dvěma zlověstně vyhlížejícími chapadly s přísavkami na konci. Pekelní psi pobíhali místem nedávného masakru s extrémní dychtivostí a jen tu a tam se zastavili a očichali nějaké zubožené tělo, než opět vyrazili dál.

Zatímco tohle vše se dělo pod nádvořím paláce, u nejjihnější věže se odehrávala poněkud tišší, ovšem nikoli méně hrůzná scéna. Uprostřed kruhu Urozených - jak se nazývali ti, kdo sloužili královně nočních elfů - skloněných nad hexagramem vytesaným do podlahy. Kápě jejich elegantně vyšíváných tyrkysových rouch byly hluboko staženy, takže skrývaly vše, vyjma stříbrných očí bez zorniček... očí, které nyní zářily znepokojivě rudým světlem.

Noční elfové se skláněli nad obrazcem a dokola opakovali mocná slova svého kouzla.

Obklopovala je jedovatá zelená aura prostupující i jejich duše. Těla měli vyčerpaná nepřetržitým napětím a úsilím, nikdo ovšem nezakolísal. Ti, kdo v minulosti dali najevo známky podobné slabosti, byli odstraněni. Nyní spřádali temnou magii čerpanou z jezera pod zámek jen ti nejsilnější.

„Rychleji," zaskřípala postava jako z nějaké noční můry stojící hned za zářícím kruhem.

„Tentokrát se to musí podařit..."

Pohybovala se na čtyřech obřích nohou. Byl to gigantický démon s rohy, širokými tlapami s vražednými drápy a ohromnými kožnatými křídly, nyní složenými na zádech. Do podlahy za ním netrpělivě bušil jeho ještěří ocas silný jako kmen stromu a zanechával po sobě praskliny v jinak pevné skále. Ropuší hlavou téměř dřel o strop, jak procházel mezi daleko drobnějšími pekelnými strážci - kteří se mu moudře klidili z cesty - aby lépe viděl. Zelená plamenná hřívá táhnoucí se od temene hlavy až k oběma kopytům se s každým krokem divoce vlnila.

Zpod vystouplých nadočnicových oblouků bez obočí hleděly na temný výjev bez jediného mrknutí oči stejně ohavně zelené barvy. Ten, kdo velel temným elfům při tomto znepokojujícím úkolu, byl zvyklý strach rozšiřovat, nikoli jej cítit. V tuto bouřlivou noc však démonem jménem Mannoroth zmítaly neméně znepokojivé emoce. Dostal od svého pána rozkaz a selhal. To se ještě nikdy nestalo. On byl Mannoroth, jeden z velitelů vyvolených Nejvyšším...

„Nuže?" zavrčel okřídlený démon na noční elfy. "Budu muset utrhnout hlavu dalšímu z vás, vy červi?"

Vyděšený noční elf oděný do zbroje barvy lesní zeleně, jakou nosila palácová stráž, se odvážil promluvit: „Nedovolí vám to znovu udělat, můj pane."

Mannoroth na něj arogantně pohlédl. Ztrhanou tvář vojáka ovanul zápach z démonovy tlamy.

„A stěžovala by si stejně, kdybych se rozhodl dát jí tvou hlavu, kapitáne Varo'thene?"

„S největší pravděpodobností ano," opáčil noční elf bez jediné stopy emocí ve tváři.

Démon vymrštil po kapitánově hlavě mohutnou pěst, dostatečně velkou, aby jí rozdrtil Varo'thenovu lebku, helmici i vše ostatní. Jeho prsty s dlouhými drápy obklíčily elfův krk, aniž by se ho dotkly - a pak se opět stáhly. Mannorothův pán se již dříve vyjádřil, že královna nočních elfů i ti, kdo byli pro ni důležití, musí zůstat nedotčeni. Byli pro pána Plamenné legie příliš cenní.

Alespoň prozatím.

Varo'then byl jedním z těch, kterých se Mannoroth obzvláště nesměl dotknout. Vzhledem ke smrti královna rádce, lorda Xavia, se kapitán stal jejím nejbližším spolupracovníkem.

Kdykoli se vznešená Azshara rozhodla neobdařit pracující v síni svou zářivou přítomností, zaujal její místo kapitán stráže. Vše, co viděl nebo slyšel, hlásil Varo'then ve zhuštěné podobě přímo své paní... a za tu krátkou dobu, co Mannoroth královnu pozoroval, objevil, že není až tak prázdnou nádobou, jak by se někdo mohl domnívat. Měla v sobě dávku prohnání, kterou její často mdlý výraz dokázal skrýt dobře, nikoli však dostatečně. Démon byl zvědavý, jaké s ní má jeho pán úmysly, až nakonec vstoupí na tento svět.

Jestli nakonec vstoupí na tento svět.

Portál na druhou stranu, do království mezi světy a dimenzemi, kde Plamenná legie odpočívala mezi krvavými nájezdy, se zhroutil pod magickým útokem. Pod stejnou silou, která rovněž rozervala věž paláce, kde společně pracovali Urození s démony. Mannoroth stále přesně nevěděl, co se vlastně stalo, ale několik z těch, co zkázu přežili, naznačovalo cosi o neviditelném nepříteli v jejich středu, který měl rovněž zabít kancléře. Co se týkalo skutečné identity onoho vetřelce, měl Mannoroth jisté podezření, a dokonce již vyslal lovce, aby ho našli. Nyní se soustřeďoval pouze na obnovu drahocenného portálu - pokud vůbec byla ještě možná. Ne, pomyslel si. Bude to možné.

Ovšem zatím ohnivá koule vznášející se nad ornamentem nedělala nic, jen hořela. Když se do ní rohatý obr zahleděl, necítil věčnost, necítil ohromující přítomnost svého pána. Mannoroth cítil jen nicotu.

Nicota znamenala selhání a v Plamenné legii selhání znamenalo smrt.

„Slábnou," poznamenal kapitán Varo'then nevzrušeně. „Zase ho ztratí."

Mannoroth viděl, že voják mluví pravdu. Obludný démon zavrčel a vrhl se myslí přímo doprostřed kouzla. Jeho vpád otřásl čaroději Urozených a téměř vše zničil, ovšem Mannoroth převzal kontrolu nad celou skupinou a znovu soustředil jejich úsilí do původního směru.

Tentokrát se to podaří. Půjde to... Pod jeho vedením pracovali čarodějové jako nikdy předtím. Mannorothovo odhodlání je vybičovalo do stavu šílenství. Krví podlité oči se otevřely

dokořán a těla se třásla fyzickým i magickým vypětím. Mannoroth se s úšklebkem zahleděl na vzpurnou kouli energie. Odmítala se změnit, odmítala otevřít vstup k jeho pánovi. Po démonově těle stékaly kapky žlutého potu. U široké žabí tlamy se mu udělala pěna. Přestože selhání znamenalo být odtržen od nejvyššího, Mannoroth si byl jistý, že by trestu neušel.

Nikdo neušel Sargerasově hněvu.

S touto myšlenkou se pustil do práce ještě zuřivěji a vyrval nočním elfům všechnu moc, již dokázal. Z jejich kruhu se ozvalo sténání...

A náhle se uprostřed ohnivé koule vytvořil bod naprosté černoty. Z ohromné hloubky vyšel hlas a vyplnil Mannorothovu mysl. Hlas, který znal stejně jako svůj vlastní.

Mannorothe...jsi to ty...

Nepatřil však Sargerasovi.

Ano, odpověděl neochotně. Cesta je opět otevřena.

Cekali jsme příliš dlouho... řeklo to chladným, analytickým tónem, při kterém se i ohromný démon scvrkl. Je tebou velmi zklamán...

Dělal jsem vše, co šlo! zaprotestoval Mannoroth, než ho zdravý rozum stačil varovat, jaká je to hloupost.

Cesta musí pro něj být zcela otevřena. Dohlédnu na to, aby se tak stalo. Buď připraven na můj příchod, Mannorothe... Vlastně již přicházím.

S těmito slovy se černota rozšířila a proměnila se v ohromnou prázdnotu přímo nad ornamentem. Portál nebyl v takovém stavu, jako když ho noční elfové vytvořili poprvé, ale to bylo proto, že jej nyní posiloval ten, kdo mluvil z království na druhé straně. Tentokrát se nezhroutí.

„Na kolena!“ zařval Mannoroth. Čarodějové, stále ještě pod jeho vlivem, neměli jinou možnost než okamžitě poslechnout. Pekelní strážci a noční elfové na stráží je následovali jen o okamžik později. Dokonce i kapitán Varo'then rychle poklekl.

Démon poklekl jako poslední, učinil tak ovšem s největší pokorou. Tohoto tvora se bál téměř stejně jako Sargerase.

Jsme připraveni, oznámil mu. Mannoroth měl pohled sklopený k podlaze. Jakýkoli čin, byť jen nepatrný, který by mohl být považován za projev vzdoru, mohl znamenat bolestivou smrt. My, bezvýznamní, očekáváme tvou přítomnost..., Archimonde...

2.

Svět, který znal, svět, který všichni znali, už neexistoval. Střední část kontinentu Kalimdor byla jen zpustošenou plání. Démoni proudící do všech stran rozsévají zkázu do až dosud spokojeně žijící, ovšem zároveň poněkud otupělé civilizace nočních elfů. Stovky, snad dokonce tisíce jich již ležely mrtvy a Plamenná legie stále nemilosrdně postupovala dál. Ale ne všude, musel Malfurion Stormrage sám sobě připomenout. Tady jsme je zastavili, dokonce jsme je zatlačili zpět.

Západ se stal místem největšího odporu proti obludné invazi. Velkou zásluhu na tom měl sám Malfurion, neboť on byl hlavním strůjcem zkázy kouzla Urozených, které zapečetilo Studnu věčnosti, aby její moc nemohl používat nikdo vně paláce královny Azshary. Utkal se s lordem Xaviem, královním kancléřem, a v souboji epických rozměrů jej zničil.

Přestože však lord Kur'talos Ravencrest, pán pevnosti Black Rook a velitel ozbrojených sil nočních elfů, uznal jeho zásluhy před nastoupenými veliteli, necítil se Malfurion jako hrdina. Během souboje byl Xaviem více než jednou přechytračen a jen díky zásahu druhů dokázal porazit proradného kancléře i demony, kterým sloužil.

S volně rozpuštěnými, na ramena spadajícími vlasy jasně zelené barvy Malfurion Stormrage mezi ostatními nočními elfy zářil. Jen jeho dvojče, Illidan - se kterým měl shodně ostré, téměř vlčí rysy - na sebe poutal více pozornosti. Malfurion měl oči dokonale stříbrné, jak bylo u jeho lidu obvyklé, avšak Illidan měl zářící oči barvy smaragdů, o kterých se tvrdilo, že jsou příslibem ohromných věcí. Jistě, Illidan také tíhnul k daleko okázalejšímu stylu oblečení, jaký i jeho lid považoval za vhodnější, zatímco Malfurion nosil jen obyčejné šaty - plátěnou tuniku, vestu a kalhoty z obyčejné kůže a vysoké boty. Jako někdo, kdo svůj osud spojil s přírodě zasvěceným druidismem, by se Malfurion cítil jako šašek, kdyby se pokoušel hovořit se stromy, zvířaty a zemí lesa oblečen jako nějaký snobský dvořan chystající se na ples.

Zamračil se a po tisíci se pokusil podobné zbytečné myšlenky zahnat. Mladý noční elf přišel na toto místo v dodnes nedotčeném lese jménem Ga'han, aby se uklidnil a soustředil mysl na dny, které přijdou. Ohromná armáda shromážděná lordem Ravencrestem brzy vyrazí - kam, to nikdo nevěděl. Plamenná legie postupovala na tolika místech, že šlechticova armáda se mohla nekonečné roky pohybovat tam a zase zpátky a svádět bezpočetné bitvy bez nějakého skutečného postupu. Ravencrest svolal nejlepší strategy, aby společně přišli na nejlepší způsob, jak dosáhnout rozhodného, a hlavně rychlého vítězství. Každý den váhání stál další a další nevinné životy.

Malfurion svrašťel obočí, jak se ještě usilovněji pokoušel nalézt vnitřní klid. Jeho mysl se pomalu uklidňovala, až nakonec vnímal šumění listů. To byla řeč stromů. S určitým vynaloženým úsilím s nimi bude moci mluvit, pro tuto chvíli se ale spokojil s pouhým nasloucháním jejich téměř hudebního hovoru. Les měl jinou představu o čase a tento rozdíl obzvláště odrážely stromy. Věděly o válce, ale hovořily o ní jako o něčem abstraktním. Přestože si byly vědomy toho, že ostatní lesy byly zničeny démony, a nebraly to na lehkou váhu, lesní bytosti, které nad nimi bděly, zatím nedaly stromům záminku, aby dostaly skutečný strach. Pokud se nebezpečí přiblíží, jistě se to dozví dostatečně brzy.

Jejich sebeuspokojení Malfuriona znovu popudilo. Hrozba Plamenné legie veškerému životu, nejen nočním elfům, byla zřejmá. Rozuměl tomu, proč to les ještě dostatečně nechápal, ale jeho ochránci by už určitě měli. Ale kde byl Cenarius a ostatní?

Když se poprvé rozhodl vydat se cestou druidů, vybrat si život, jaký před ním nikdo jiný nezvolil, šel Malfurion hluboko do lesa obklopujícího město Suramar, aby mýtického poloboha našel. Netušil, co to bylo, co ho přimělo myslet si, že právě on onoho tvora najde, když nikomu jinému se to nepodařilo. Ale pak Cenaria skutečně našel. Už to samo o sobě bylo naprosto úžasné, když se mu však lesní pán navíc nabídl, že ho bude učit, Malfurion tomu nedokázal uvěřit.

A tak byl Cenarius po několik měsíců jeho Shan 'do, jeho ctěným učitelem. Od něj se Malfurion naučil, jak vstoupit do Smaragdového snu, na místo mezi obyčejným světem a spánkem, i jak přivolat síly přírody, aby mohl vytvářet kouzla. A toto učení bylo z velké části důvodem, proč přežil nejen Malfurion, ale i ostatní obránci.

Tak proč Cenarius a ostatní lesní bytosti nepoužili svou nesmírnou moc, aby pomohli zoufalým nočním elfům? „Ha! Myslel jsem si, že tady budeš!“ Podle hlasu tolik podobného jeho vlastnímu Malfurion nově příchozího okamžitě poznal. Vzdal snahu o získání rovnováhy, vstal a slavnostně jej pozdravil. „Illidane? Proč jsi mne vyhledal?“

„Proč asi?“ Jako vždy mělo jeho dvojče vlasy barvy půlnoční modři stažené dozadu. V porovnání s minulostí měl Illidan na sobě kožené kalhoty a rozepnutou kazajku, obě černé jako vysoké naleštěné boty. Připnutý ke kazajce přímo nad srdcem zářil malý odznak, který tvořila hlava ebenového ptáka ozářená krvavě rudým prstencem.

Ty šaty byly nové, jakási uniforma. Symbol na odznaku patřil rodu Kur'talose Ravencresta... Illidanova nového patrona.

„Za soumraku učiní lord Ravencrest prohlášení, bratře. Musel jsem vstávat hodně brzy, abych tě stihl najít a přivést včas, měl bys ho slyšet.“

Stejně jako většina nočních elfů byl Illidan zvyklý většinu dne prospat. Naopak Malfurion se naučil pravému opaku, aby mohl co nejlépe čerpat ze sil prostupujících celý svět přírody. Pravda, mohl studovat druidismus i v noci, ale za denního světla bylo spojení jeho lidu se Studnou věčností nejslabší. To znamenalo menší možnost přiklonit se zpět ke klasické magii při sesílání kouzel, čehož se Malfurion musel vyvarovat zejména v počátcích studia. Nyní se za světla cítil daleko jistěji než ve tmě.

„Stejně jsem se právě chystal vyrazit zpátky,“ řekl Malfurion, zatímco šel ke svému dvojčeti. „Vypadalo by to hloupě, kdybys tam nebyl. Lord Ravencrest nemá rád jakýkoli druh neposlušnosti nebo zpoždění, obzvláště u těch, kdo jsou hlavní částí jeho plánů. To moc dobře víš, Malfurione.“

Přestože jejich cesty při studiu magie vedly na opačné strany, oba bratři byli v té, kterou si zvolili, velmi zběhlí. Poté co byl Illidanem zachráněn před démonem, učinil jej pán pevnosti

Black Rook svým osobním čarodějem. Taková pozice se většinou nabízela starším členům Měsíční hlídky, skutečným mistrům magie nočních elfů. I Illidan sehrál jednu z hlavních rolí v rozdrčení invaze démonů směřující na západ. Převzal kontrolu nad Měsíční hlídkou a efektivně směřoval její moc proti vetřelcům.

„Musel jsem zmizet ze Suramaru," bránil se Malfurion. „Cítil jsem se tam jako vězeň. Nevnímal jsem les."

„Polovinu budov v Suramaru tvoří živé stromy. V čem je rozdíl?"

Jak mohl Illidanovi popsat pocity, které každým dnem silněji a silněji útočily na jeho mysl? Čím hlouběji se Malfurion nořil do svého umění, tím vnímavější se stával ke každé součásti skutečného světa. V lese cítil všeobecný klid stromů, kamenů, ptáků... všeho.

Ve městě cítil jen zakrnělé, téměř šílené výplody svého národa. Stromy, které byly nyní domy, půda i kameny, kterou přenesli a přetvořili, aby celé místo učinili obyvatelným pro noční elfy... už zkrátka nebyly tím, čím byly v přírodě. Jejich myšlenky byly zmatené, obrácené dovnitř. Nerozuměly dokonce ani samy sobě, tak radikálně je stavbaři změnili.

Kamkoli se Malfurion ve městě vydal, cítil jeho nesprávnost, ale zároveň věděl, že jeho lid - a ve skutečnosti i trpaslíci a jiné rasy - měl právo vytvářet civilizaci. Tím, že si stavěli domy nebo měnili půdu na využitelnější, nepáchali žádný zločin. Koneckonců, zvířata dělala totéž... A přesto pocit neklidu, který cítil, pokaždé ještě zesílil. „Tak vrátíme se ke zvířatům?" zeptal se Malfurion, čímž záměrně předešel jakékoli další bratrově otázce.

Illidan se domýšlivě ušklíbl a přikývl. Obě dvojčata kráčela v tichosti bok po boku do zalesněného kopce. Poslední dobou si toho neměla mnoho co říct, kromě záležitostí týkajících se války. Dva, kteří se dříve chovali jako jeden, toho nyní měli méně společného než někteří cizinci.

„Drak má v úmyslu nás opustit, zřejmě ještě než zapadne slunce," poznamenal náhle Illidan. O tom Malfurion ještě neslyšel Zastavil se a hledět na bratra s otevřenou pusou. „A kdy to řekl?"

Jeden z nejmocnějších spojenců nočních elfů byl ohromný rudý drak, Korialstrasz. Mladý, ale silný obr, o kterém se říkalo, že je druhem dračí královny Alexstraszy, k nim přišel společně s jedním z dvojice záhadných cestovatelů, se stříb-rovlasým čarodějem jménem Krasus.

Korialstrasz a Krasus byli jeden s druhým silně spojeni, Malfurionovi se však nepodařilo zjistit jak. Věděl jen, že kamkoli šel ten vyzáblý bledý muž, zamířil i okřídlený obr. Společně se ukázali jako nezadržitelná moc, před kterou démoni v panice prchali a ještě za sebou dláždili cestu pro postup vojsk obránců.

Rozdělení však oba vypadali jako na pokraji smrti...

Malfurion se rozhodl nevměšovat se do jejich soukromí, částečně i díky jejich volbě pomoci nočním elfům, ale také proto, že si obou vážil a měl je rád. Ovšem Korialstrasz měl nyní v úmyslu odejít a taková ztráta by pro noční elfy znamenala katastrofu.

„A mistr Krasus jde s ním?"

„Ne, zůstává s mistrem Rhoninem." Illidan vyslovil poslední jméno se stejným respektem, jako jeho bratr mluvil o Krasovi. Rudovlasý Rhonin přišel se starším čarodějem ze stejné bezejmenné země, z místa, o kterém se občas krátce zmínili, když popisovali vlastní zkušenosti s Plamennou legií. Stejně jako Krasus byl Rhonin vysoce učený čaroděj, přestože vzhledem mnohem mladší. Ten vousatý muž nosil temně modré cestovní šaty, téměř stejně konzervativní jako Malfurion, to však nebyla jediná věc, jež ho odlišovala od všech okolo něj. Krasa by si bylo možno splést s nočním elfem - přestože spíše s nějakým nemocným a velmi bledým - ale Rhonin, stejně bledý, patřil zjevně k rase, jakou nikdo neznal. Sám sebe nazýval člověkem, někteří členové Měsíční hlídky mu však prozradili, že jejich studium dává tušit, že by se mohlo jednat o druh trpaslíka, který prostě jen vyrostl více než ostatní.

Ať již byl Rhoninův původ jakýkoli, ukázal se být stejně nepostradatelným jako Krasus a drak. Používal magii Studny s takovou intenzitou a zručností, které se nevyrovnali ani nejlepší z Měsíční hlídky. A co bylo důležitější, vzal si Illidana pod svá křídla a mnohému jej naučil. Illidan věřil, že je to proto, že Rhonin vidí jeho možnosti, avšak Malfurion chápal, že tak onen cizinec zároveň může snadněji krotit impulsivnost jeho

dvojčete. Když stál Illidan sám za sebe, měl sklony riskovat nejen vlastní život, nýbrž i životy svých druhů. „To není dobré, Illidane.“

„To očividně ne,“ odseklo jeho dvojče s jantarovými očima, „ale my si poradíme.“ Zvedl ruku, aby ji Malfurion viděl; obklopila ji rudá záře. „Taky nejsme zcela bez síly.“ Illidan nechal záři pohasnout. „I když ty se zatím zdráháš plně využít, co tě Cenarius naučil.“

Slovy plně využít myslel Malfurionův sourozenec seslat kouzla, která by přinesla zkázu nejen nepříteli, ale také krajině a všemu, co by se ocitlo v jejich cestě. Illidan stále nechápal, že druidismus vyžaduje pracovat s mírumilovnou rovnováhou přírody, nikoli jít proti ní.

„Dělám, co mohu, způsobem, jakým musím. Jestli ty...“ Dál se však Malfurion nedostal, neboť v tu chvíli před ně dopadl tvor z toho nejhoršího snu.

Pekelný strážce otevřel příšernou tlamu a zařval na ně. Jeho ohnivá zbroj Malfuriona ani trochu nehřála, spíš jej při pohledu na ni mrazilo až hluboko v duši. Rohatý démon pozvedl meč a sekl po bližším ze svých protivníků - po Illidanovi.

„Ne!“ Malfurion odhodil bratra stranou a zároveň zavolal les i nebesa, aby mu přišly na pomoc.

Do démona udeřil náhlý prudký poryv větru a odfoukl jej jako nějaký suchý list několik metrů zpátky. Narazil do stromu - až kmen praskl - a sesul se k zemi.

Jako chapadla ohromné chobotnice se kolem otřeseného útočníka vyrojily kořeny. Démon se pokusil vstát, ale jeho paže, nohy, trup i hlava již byly připoutány k zemi. Vzpíral se, ale výsledkem bylo pouze to, že ztratil zbraň, kterou se mu až do této chvíle podařilo udržet v ruce.

Jakmile byla oběť znehybněna, kořeny se okamžitě vrátily zpátky do půdy - a to skrze démona.

Krátké zasyčení bylo jediné, co obludnému zabijákovi uniklo z úst, než byla jeho hlava oddělena od těla. Ze strašlivých ran tryskala zelená tělní tekutina. Části démona se pomalu skutálely k jeho nedávným cílům jako kousky skládačky, kterou někdo právě rozsypal. Ovšem než se Malfurion stačil takto vypořádat s prvním, seskočili před něj ze stromu dva další pekelní strážci. Illidan zaklel, zvedl se na kolena a ukázal na bližšího z nich.

Démon, který se Illidanově snaze nejprve hlasitě zasmál, se prudce obrátil proti svému druhovi a jedinou strašlivou ranou palčátem rozdrtil nic netušící oběti lebku.

Malfurion náhle vycítil, že je něco v nepořádku. Vlasy na zátylku se mu zježily. Ohlédl se přes rameno.

Skočil na něj obrovitý čtyřnohý netvor. Do hrudi se mu zabodla dvě zmítající se chapadla se zubatými přísavkami na konci. Jeho zorné pole vyplnilo několik řad zažloutlých rozeklaných zubů. Do nosu se mu vedral zápach hnijícího masa.

Někde za přízračným protivníkem zaslechl Illidanův výkřik vzdáleně připomínající psí zavytí. Nechali se přelstít. Byli záměrně vyvedeni z míry útokem zepředu, aby na ně zezadu mohl zaútočit ještě strašlivější nepřítel. Příležitost, která se naskytl, měli využít pekelní psi.

Malfurion zařval, jak z něj vampirické přísavky doslova rvaly magii stejně, jako za chvíli zuby budou trhat jeho maso. Pro každého čaroděje byli pekelní psi obzvláště zákeřným protivníkem, neboť lovili ty obdařené magickými schopnostmi a vysávali je, až nezůstalo nic než suchá slupka. A co hůř, pokud takto pozřeli větší množství energie, dokázali se několikrát znásobit a vytvořit tak epidemii čistého zla.

Noční elf se pokusil ze sebe chapadla setřást, ta však byla pevně přisátá. Cítil, jak jej síly opouští..!

...a pak jeho uši naplnil zvuk podobný šumění deště. Pekelní psi se zatřáslí. Chapadla pustila oběti a zmítala se ve vzduchu, až náhle démon s hlubokým zavytím padl na bok, takže málem přilehl Malfurionovi paži.

Malfurion mrknutím zahnal slzy z očí a objevil více než tucet ostrých střel trčících z netvorovy tlusté kůže. Každý šíp byl perfektně namířen tak, aby zasáhl nejzranitelnější místo. Démon byl mrtev dřív, než padl na zem.

Z lesa nad ním se vyřítily více než čtyři desítky jezdců oděných do šedozelené zbroje, sedících na ohromných černých šavlozubých šelmách, kterým se říkalo noční panteři.

Ohromné kočky prosvištěly mezi stromy s hbitostí a mrštností, které se téměř žádný jiný tvor nemohl rovnat.

"Roztáhnout!" volal mladý důstojník, jehož hlas byl Malfurionovi povědomý. „Přesvědčte se, že tu nejsou další!"

Vojáci se pohybovali rychle, ale opatrně. Malfurion dokázal jejich snahu ocenit, protože věděl, že za denního světla nejsou v plné síle. I tak byly ale jejich schopnosti obdivuhodné a jistě mu zachránily život

Důstojník přijel k Malfurionovi a přinutil prskající kočku zastavit. Ani noční panteři neměli rádi změnu noci v den, postupně se však učili ji snášet.

„Takže tohle je můj osud?" zeptal se noční elf s poněkud kulatějšími rysy. Zdálo se, že si Malfuriona bedlivě prohlíží, přestože ten věděl, že dojem částečně vyvolává odraz světla v důstojnickových stříbrných očích. „Snažit se nenechat vás zabít? Měl jsem víc prosit jeho lordstvo, aby mě nechalo u suramarské stráže."

„Ale pak by taky tohle mohlo dopadnout jinak, kapitáne Shadowsongu*," (* v překladu cosi jako Píseň stínů, na muže velmi poetické jméno (pozn. překl.).

odpověděl Malfurion.

Voják si našťavaně povzdychl. „Ne, nemohlo, protože lord Ravenscrest by mě nikdy zpátky ke stráži nepustil! Vypadá to, že si myslí, že si mě vybrala sama Matka Luna, abych chránil zadky jeho zvláštních služebníků!"

„Vrátil ses do Suramaru ve společnosti mě, kněžky-novicky Elune, záhadného čaroděje... a draka, kapitáne. Obávám se, že jsme tě v očích lorda Ravenscresta a ostatních velitelů trochu poznamenali. Už tě nikdy neuvidí jako obyčejného důstojníka stráže."

Shadowsong se zašklebil. „Nejsem žádný hrdina, mistře Malfurione. Vy a ostatní zabíjíte demony mávnutím ruky. Já se jenom snažím chránit vám krk, abyste to mohli dělat i dál."

Jarod Shadowsong měl tu smůlu, že zajal Krasa, když se pokoušel vejít do Suramaru. Čaroděj kapitána využil, aby sám sobě pomohl, což následně vyústilo v to, že svedl Malfuriona a ostatní, včetně Korialstrasze, konečně dohromady. Bohužel pro důstojníka jeho oddanost službě znamenala, že musel vězně doprovázet celou tou záležitostí, což ze všeho nejvíce ovlivnilo lorda Ravenscresta, když si umanol, že čarodějové potřebují někoho, kdo je bude hlídat. Jarod Shadowsong brzy zjistil, že se „dobrovolně přihlásil", že bude velet oddílu ostřílených vojáků, z nichž většina měla daleko větší vojenské zkušenosti než on.

„Nebylo nutné, abyste sem tak vpadli," vyštěkl Illidan, když se přidal k bratrovi. „Měl jsem situaci pod kontrolou."

„Mé rozkazy, mistře Illidane. Jen taktak jsem si všiml, že navzdory rozkazům jeho lordstva odcházíte sám." Shadowsong stočil pohled k Malfurionovi. „A když jsem zjistil, jak dlouho jste už pryč vy..."

„Hmmm," byla jediná Illidanova odpověď. Dvojčata byla po dlouhé době zase pro jednu stejného názoru - ani jeden se nestaral o požadavek lorda Ravenscresta, aby byli neustále pod dohledem. Jen je to více nutilo utéct. V případě Malfuriona to bylo zejména kvůli povaze cesty, kterou si zvolil; v Illidanově zase proto, že neměl trpělivost pro nekonečná zasedání. Illidana nezajímaly válečné ptány, chtěl jen jít a zničit demony.

Jenomže... tentokrát to byli demoni, kteří málem zničili jeho. Ani on, ani Malfurion jejich blízkost nevycítili, což bylo něco nového a velmi znepokojujícího. Plamenná legie se naučila, jak své vrahy lépe maskovat. Dokonce i samotný les zcela bezstarostně ignoroval hrozbu ve svém středu. To do budoucnosti nevěstilo nic dobrého.

Jeden z dalších vojáků přijel k Shadowsongovi, zsalutoval a řekl: „Oblast je čistá, kapitáne. Ani stopa po dalších..." Lesem se rozlehl řev, při kterém tuhla krev v žilách. Malfurion i Illidan se otočili a běželi směrem k jeho původci. Jarod Shadowsong otevřel ústa, aby je zavolal zpět, ale pak je zase zavřel a pobídl pantera k běhu.

Nemusel jet daleko. Kousek dál v lese se malá skupinka zastavila před hrůzostrašným výjevem. Jeden z nočních panterů ležel rozervaný na zemi s vyhrěznutými vnitřnostmi. Skleněné oči ohromné kočky slepě hleděly k obloze. Zvíře nemohlo být mrtvé déle než minutu či dvě, pokud vůbec tak dlouho.

Ale nebyl to panter, kdo ze sebe vydal ten strašlivý řev. Byl to voják, který nyní visel napíchnutý na vlastním meči do kmene silného dubu. Nohy nočního elfa se třepaly několik desítek centimetrů nad zemí. Stejně jako v případě kočky byl jeho hrudník rozpárán - nehledě na zbroj. Pod nohama mu pak ležela většina toho, co z něj vypadlo. Ústa měl dokořán otevřená a jeho oči byly dokonalou kopií prázdných zorniček mrtvého pantera.

Illidan se zuřivě rozhlížel kolem sebe, ale Malfurion mu pevně stiskl rameno a zavrtěl hlavou. „Uděláme, co řekl kapitán. Jdeme zpátky. A hned.“

„Sundejte ho,“ rozkázal Shadowsong, jehož tvář ztratila něco ze svého fialového pigmentu. Pak ukázal na obě dvojčata.

„Tentokrát bude kolem nich eskorta!“ Sklonil se k oběma bratrům a netrpělivě dodal: „Teda samozřejmě, pokud vám to nevadí.“

Malfurion zabránil bratrovi vrátit vojákovi nějakou ostrou poznámku. Oba poslušně vystoupali do kopce ke zvířatům a po celou dobu kolem nich kroužila eskorta jako smečka vlků obkličujících kořist. Malfurionovi připadalo ironické, že on i jeho dvojčata vládli větší silou než všichni vojáci dohromady, a přesto by zřejmě zemřeli nebýt Shadowsongova zásahu.

Pořád se ještě máme co učit, pomyslel si mladý noční elf, když přistupoval ke svému nočnímu panterovi. Já se mám stále hodně co učit.

Ovšem vypadalo to, že démoni nikomu ten drahocenný čas potřebný pro učení neposkytnou.

* * *

Krasus žil déle než kdokoli z těch, kdo byli nyní kolem něj. Jeho vychrtlá postava se stříbrnými vlasy dávala částečně tušit množství moudrosti, které za tu dobu nasbíral, ale teprve až pohled do jeho očí znamenal skutečnou představu o hloubce čarodějových znalostí a zkušeností.

Noční elfové jej považovali za příbuzného vlastní rase, za jakéhosi albína nebo mutanta. Opravdu jim byl dost podobný, přestože jeho oči byly spíše trpasličí, neboť měly zorničky. Jeho hostitelé přijímali podobné „deformace“ tak, že je považovali za důkaz velkých magických schopností. Krasus vládl starobylým uměním lépe než všichni členové Měsíční hlídky najednou, a navíc velmi moudře.

Nebyl ani noční elf, dokonce ani obyčejný elf... Krasus byl drak.

A ne jen tak ledajaký drak, nýbrž starší verze stejného obra, se kterým trávil tolik času, Korialstrasze.

Čaroděj nepřišel, jak naznačil ostatním, společně s rudovlasým Rhoninem z nějaké vzdálené země. Ve skutečnosti on i lidský čaroděj přišli ze vzdálené, velmi vzdálené budoucnosti, z času po druhé a rozhodující bitvě proti Plamenné legii. Ovšem nepřišli dobrovolně. Oba zkoumali podivnou a znepokojující anomálii v horách, když je právě ta pohltila a mrštila jimi časem i prostorem do prastarého Kalimdoru.

A nebyli ani jediní. Ork jménem Broxigar - válečný veterán - byl rovněž vržen až sem. I Broxův lid bojoval proti démonům ve druhé válce a jeho náčelník jej poslal ještě s jedním orkem, aby prozkoumali znepokojivou šamanovu vizi. Chycen okrajem anomálie byl Broxův druh roztrhán, a tak se musel starší z obou orků v dávné minulosti prokousávat sám. Shoda náhod postupně přivedla draka, orka i člověka - všechno bývalé nepřátele - dohromady. Avšak shoda náhod jim nenabídla cestu zpět do budoucnosti, a to Krasa trápilo ze všeho nejvíce.

„Už si zase zoufáš,“ zahřměl drak. „Jen mne trochu znepokojil tvůj blížící se odchod,“ odpověděl Krasus svému mladšímu já.

Rudý drak přikývl obrovskou hlavou. Oba stáli na širokých pevných hradbách pevnosti Black Rook, impozantní citadely, ze které lord Ravenscrest velel svým vojskům. Narozdíl od živých extravagantních domů současníků sídlil Ravenscrest ve značně vojensky vyhlížejícím sídle.

Pevnost Black Rook byla vytesána z masivní ebenově černé skály, což z ní činilo nejpevnější stavbu, jaká kdy stála. Všechny komnaty nad i pod zemí byly rovněž vytesané přímo do skály. Pro mnohé byla Black Rook neproniknutelnou pevností.

Pro Krasa, který znal obludnou zběsilost Plamenné legie, to byl jen domeček z karet.

„Nechci odejít," promluvil rudý drak, „ale mezi našimi je ticho. Dokonce necítím ani svou milovanou Alexstraszu. Ty bys měl ze všech nejlépe chápat mou touhu odhalit pravdu." Korialstrasz věděl, že jeho společník je stejně jako on drak, ještě si ale neuvědomoval spojení mezi budoucností a minulostí. Jen jeho královna a družka, Matka života, poznala pravdu, avšak druhovi ji neprozradila. Tím mu, nebo spíš jeho staršímu já, prokázala službu. I Krasus cítil prázdnotu, a tak přistoupil na to, aby jeho mladší verze odletěla zjistit, co se děje, přestože to pro oba znamenalo riziko. Společně představovali ohromující sílu, jaké si lord Ravencrest cenil ze všech nejvíce. Zatímco Korialstrasz zaplavoval demony pod sebou vlnami plamenů, Krasus dokázal tyto plameny proměnit v hotovou ohnivou bouři, takže Korialstrasz dokázal jediným dechem zničit více než stovku nepřátel. Když však byli rozdělení, schvátla je nemoc a učinila z obou téměř bezbranné tvory.

Poslední paprsky slunce zmizely za horizontem. Okolí pevnosti již naplno žilo. Noční elfové si netroufali ani na chvíli podlehnout sebeuspokojení a odpočinout si, byť byl den. Až příliš mnoho jich zahynulo právě kvůli zmíněnému zvyku. I tak však vždy temnotu vděčně přivítali, neboť stejně jako byli svázáni se Studnou věčností, dávaly jim sílu i měsíc a hvězdy.

"Přemýšlel jsem," řekl Krasus a nechal si hladit hubenou tvář lehkým vánkem. Kvůli velikosti nemohl Korialstrasz dovnitř pevnosti Black Rook. Masivní stavba mu však dovolovala usadit se na ní. Krasus se tedy rozhodl spát nahoře s ním a jediným pohodlím, které si dopřál, byla tenká tkaná přikrývka. Na hradbách rovněž jedl a trávil téměř všechnen čas, co byl vzhůru. Dolů scházel, jen když jej volaly povinnosti. Se vším ostatním se obracel na Rhonina, jediného tvora zde, který skutečně chápal jeho situaci.

„Možná existuje způsob, jak bychom mohli cestovat bok po boku," pokračoval, „abych tak řekl."

"Nemohu se dočkat, až mi o něm povíš."

„Máš na sobě nejméně jednu odchlíplou šupinu, že ano?"

Drak roztáhl křídla a otřepal se jako mokrý pes. Jeho šupiny rytmicky zarachotily. Ohromné obočí létajícího obra se svažilo, jak bedlivě poslouchal. Pak zkroutil plazí krk, aby si prohlédl místo u pravé zadní nohy. „Tady je jedna, myslím." Draci obecně ztráceli šupiny stejným způsobem, jako ostatní zvířata ztrácí srst. Odhalená místa obvykle ztvrdla, někdy se dokonce proměnila v novou šupinu. V okamžiku, kdy odpadla více než jedna, musel si drak dát pozor, protože měkká tkáň byla na nějaký čas zranitelná běžnými zbraněmi či jedem.

„Rád bych si ji vzal,.. pokud dovolíš." Komukoli jinému by to Korialstrasz odmítl, ale Krasovi se naučil věřit stejně jako sobě. Krasus doufal, že mu jednoho dne bude moci říci pravdu, pokud oba tak dlouho přežijí.

„Je tvá," odpověděl ochotně rudý obr. Korialstrasz se na daném místě poškrábal zadní tlapou. O chvíli později šupina spadla na zem.

Krasus ji rychle zvedl, prohlédl si ji a zjistil, že mu vyhovuje. Zvedl hlavu k společníkovi. „A teď ti za ni musím něco dát."

„To vůbec není nutné... "

Dračí mág se nenechal zviklat; nepřineslo by to nic dobrého, kdyby se jeho mladšímu já cokoli stalo na základě jeho skutku v minulosti. „Ale ano, je."

Odložil šupinu velkou jako lidská hlava, zadíval se na svou levou ruku a soustředil se.

Štíhlé rovné prsty se náhle zkroutily a proměnily se v ještěří. Na kůži vyrostly šupiny, nejprve u konečků prstů a pak dal po hřbetu ruky až k zápěstí. Z kdysi pěstěných nehtů byly nyní zahnuté drápy...

Jak přeměna začala, projela Krasem ostrá bolest. Zkroutil se a téměř omdlel. Korialstrasz po drobném stvoření instinktivně sáhl, aby ho zachytil, ale čaroděj jej mávnutím ruky zastavil.

„Přežiju to!"

Stále bolestí zkroucený a lapající po dechu uchopil Krasus ruku, kterou přeměnil, a zatahal za drobné šupinky. Ty úspěšně odolávaly jeho úsilí. Zaskřípal zuby a nakonec za dvě zatáhl, jak nejsilněji dokázal.

Vytrhl je. Na hřbetu obludné tlapy zůstaly kapky krve. Čaroděj těžce polkl a rychle nechal ruku přeměnit zpět. Bolest okamžitě ustoupila.

Krasus ignoroval zranění, jež si sám způsobil, a prohlížel si úlovek. Zrakem bystřejším, než měl kterýkoli noční elf, hledal stopy sebemenšího kazu.

„Víš, že to, co nás oba ovlivňuje, ti nedovoluje přeměnit se do přirozené podoby stejně, jako já na sebe nemohu vzít jinou podobu než dračí," vyčítal mu Korialstrasz. „Když se o něco takového pokoušíš, strašně riskuješ."

„Bylo to nezbytné," odpověděl Krasus. Převrátil obě šupiny v dlani a zamračil se. „Jedna je prasklá," zabručel a nechal zmíněnou šupinku odletět ve větru. „Ale ta druhá je dokonalá."

„A co s ní máš v úmyslu?"

„Musíš mi věřit."

Drak zamrkal. „A už jsem ti někdy nevěřil?"

Čaroděj vzal šupinku a přešel k místu, kde si Korialstrasz seškrábl svou. Místo bylo stále zarudlé, měkké a dostatečně velké, aby je nějaký dobrý lučištník zasáhl.

Krasus zašeptal slova starší než draci sami a přitlačil šupinu přímo doprostřed holého místa. V okamžiku, kdy se jí dotkl, šupina zazářila jasně žlutým světlem. Korialstrasz vzdychl, ale jinak nereagoval. Drakovy oči hleděly upřeně na to, co jeho druh dělal.

Krasus znovu a znovu opakoval starobylá slova a vyslovoval je čím dál rychleji. Šupina pulzovala a s každým pulzem jako by o něco povyroستla. Během několika sekund byla téměř k nerozeznání od okolních.

„Za pár vteřin ti přiroste k tělu," oznámil Krasus obrovi. „Už ji neztratíš."

O chvíli později ustoupil a prohlížel si výsledek své práce. Drak otočil hlavu, aby udělal totéž.

„Zdá se... normální," okomentoval to obr. „Doufám, že pro tebe bude znamenat víc. Stejně jako já mám nyní u sebe část tebe, ty zase s sebou budeš nosit část mne. Modlím se, aby nám vzájemně působící magie poskytla něco z výhod, které máme, když jsme spolu."

Korialstrasz roztáhl křídla. „Je jen jeden způsob, jak to zjistit"

Krasus souhlasil; aby poznali, zda kouzlo funguje, budou se muset rozdělit. „Přeji ti tedy hodně štěstí, dobrý Korialstraszi."

Ohromný obr sklonil hlavu. „A já tobě." „Alexstrasza..."

„Řeknu jí o tobě i o tvých přáních, Krase. „Drak si obezřetně prohlížel malou postavu před sebou. „Mám ohledně našeho spojení jisté tušení, ale respektuji tvé potřeby udržet přede mnou svá tajemství skrytá. Jen jedinou věc jsem objevil velmi rychle. Miluješ ji stejně jako já. Přesně jako já." Krasus neřekl nic.

Jakmile budu moci, řeknu ti, jak se jí daří." Drak přešel k okraji hradeb a pohlédl na nebe.

„Až se znovu potkáme, má krvi..."

A s těmi slovy se rudý titán odrazil do prázdna. Má krvi... Krasus se nad tou volbou slov zamračil. Pro draky podobný výraz znamenal těsné pouto. Už ne druh nebo přítel, ale někdo daleko bližší, jako bratři ze stejné snůšky vajec nebo potomek a rodič...

Nebo... stejná bytost ve dvou tělech... Krasus znal sám sebe lépe než kdokoli jiný. O inteligenci svého mladšího já neměl pochybnosti. Korialstrasz byl na dosah pravdy a čaroděj neměl zdání, co to pro ně oba znamená. Náhle se ho zmocnila slabost. Očima velmi rychle se zalévajícíma slzami našel Korialstraszovu šupinu. V okamžiku, kdy ji uchopil, jej něco z bolesti a únavy opustilo. Dotknout se jí však nestačilo; bude jí muset mít u sebe ještě blíže, aby její účinek byl dostatečný.

Vystavil hrud' chladnému nočnímu větru a přiložil si ohromnou šupinu na kůži. Znovu zašeptal prastará slova a rozvířil síly, kterým by žádný noční elf nerozuměl, natož aby je dokázal ovládnout.

Kolem šupiny se rozzářila stejná zlatá aura. Krasus se otrásl a stěží udržoval rovnováhu. Stejně rychle, jako se objevila, záře zmizela. Dračí mág shlížel na svou hrud', kterou nyní přímo uprostřed chránil dar na rozloučenou od jeho mladšího já.

Stále v něm ještě zůstával zbytek slabosti, ale ten ani bolest, která rovněž zcela neustoupila, nebyly nic, co by Krasus nebyl ochotně připraven snášet. Nyní alespoň mohl chodit mezi ostatními a necítit jejich lítost. Nyní se mohl po jejich boku postavit démonům. Čaroděj uvažoval, proč ho podobný plán nenapadl už dříve - pak si ale vzpomněl, že napadl, ale začal ho skutečně zajímat až v okamžiku, kdy Korialstrasz vyslovil nahlas záměr odletět hledat ostatní draky.

Je očividně těžké loučit se se sebou samým. Jak by se Rhonin podobné poznámce zasmál. Její ironie přiměla k smíchu dokonce i dračího mága. Jak by si ten žert užila i Alexstrasza. Několikrát navrhovala, aby do toho neustálého vměšování se do záležitostí nižších ras vnesl trochu ješitnosti, tenhle čin však převýšil všechno...

Náhle se jej zmocnila závrať.

Jen s vypětím všech sil se nezřítit z hradeb. Její útok rychle pominul, ale následky přinutily Krasa opřít se o kamennou zeď a déle než minutu těžce dýchat.

Když alespoň dokázal zase rovně stát, okamžitě se zahleděl daleko za pevnost Black Rook, daleko za Suramar.

Ke vzdálenému temnému Zin-Azshari.

Krasus měl neustále aktivovaných několik tajných kouzel, z nichž některá sledovala, jaká kouzla sesílají jiní čarodějové. Nebylo žádné vychloubání říct, že měl zřejmě lepší přehled o změnách v intenzitě magických sil než kdokoli jiný - ale ani on nebyl připraven na změnu takového rozsahu.

„Podařilo se jim to...“ vydechl a dál hleděl na odtud neviditelné město. „Portál pro Plamennou legii byl znovu otevřen.“

3.

Bolest vlastní smrti byla nesnesitelná. Byl zničen více než dvanácti strašlivými způsoby najednou a každý z nich mu způsobil taková muka, že přivítal bezvědomí stejně dychtivě jako milenku, po které dlouho toužil.

Avšak ani bolest smrti nebyla ničím ve srovnání s tím, co přišlo.

Neměl tělo ani tvar. Ani duch nebylo to správné slovo pro to, co z něj zbylo. Věděl, že existuje jen díky libovůli někoho jiného, a chápal, že muka, která nepřetržitě zažíval, byla pomstou toho tvora. Zklamal ho a zklamání bylo tím největším hříchem.

Jeho vězení byla prázdnota bez konce. Neslyšel nic a nic neviděl, necítil nic kromě vlastní bolesti. Jak dlouho to už trvalo - dny, týdny, měsíce, roky, staletí... nebo jen několik strašlivých minut. Pokud byla poslední možnost správná, bylo jeho mučení skutečně hrozné. A pak bolest bez varování ustoupila. Kdyby měl ústa, vykřičel by ze sebe tu úlevu, tu radost. Nikdy dřív se necítil tak vděčný.

Ale pak začal uvažovat, zda toto ulehčení nebylo jen známkou příchodu nové, příšerné hrůzy. Rozhodl jsem se tě spasit...

Hlas jeho boha jej naplnil nadějí i strachem. Chtěl se uklonit, poníženež se plazit, chybělo mu však tělo, kterým by mohl učinit to... či cokoli jiného, bylo-li by to třeba.

Rozhodl jsem se, že pro tebe existuje místo. Pohlédl jsem do temnoty ve tvém nitru a našel jsem tvora, který mne kdysi dokázal potěšit. Učinil jsem z něj jádro toho, čím se staneš, a stvořil jsem z tebe daleko pokornějšího sluhu, než jakým jsi byl...

Jeho vděčnost pro tento největší z darů neměla hranic, ani nyní ale nemohl nic udělat. Musíš znovu dostat tvar, aby v tobě ostatní spatřili slávu, kterou ti dávám, i trest, který z tebe snímám. Vracím ti to, podle čeho tě poznají ze všeho nejlépe...

Otřásl jím zapraskání energie. Z energetické bouře náhle vylétly drobounké částičky hmoty, shlukovaly se a spojovaly, aby znovu vytvořily jeho tělo. Mnohé z nich byly svědky toho, jak byl zničen, a stejně jako jeho duše byly v okamžiku smrti uchváčeny bohem.

A jak skutečně začínal vidět, poprvé od okamžiku své smrti, zpozoroval, že má paže a nohy jiné než ty, které kdysi nosil. Nohy ohnuté vzad v kolenou a zakončené rozštípnutými kopyty. Stejně jako nohy byly i paže a ruce porostlé hustou kožešinou a prsty měl dlouhé a zakončené drápy.

Cítil, že i tvář má jiný tvar, a vnímal, jak mu z čela vyrůstají zahnuté rohy. Nic z něj už nepřipomínalo, jakým byl v minulém životě, a on uvažoval, jak ho asi ostatní poznají.

A pak, váhavě, zvedl ruku a dotkl se očí... a věděl, že ony jsou tím znamením. Cítil, jak jeho vrozená síla roste a s každou vteřinou se stává dokonalejší. Už dokázal rozeznat všechna vlákna magické energie, jež ho znovu stvořila, a viděl, jak neviditelná ruka boha přetváří jeho tělo, aby se stal daleko větším, než kdysi býval.

Díval se, jak jeho bůh pokračuje v práci, žasl a obdivoval její dokonalost. Díval se, jak se z něj stává nový druh služebníka, jakému budou závidět všichni ostatní, kdo mistrovi sloužili.

Na to všechno se díval umělými očima z černých krystalů, přes jejichž střed vedly rubínové žilky.

Znamení, podle kterého si ti, kdo jej kdysi znali, vzpomenu na jeho jméno - a poznají nový strach.

* * *

Lord Kur'talos Ravencrest stál před vysokým kamenným trůnem, ze kterého obvykle řídil zasedání, a vsedě hleděl tváří v tvář shromážděným velitelům. Vysoká postava dokonce i mezi přes dva metry vysokými elfy. Měl protáhlou hubenou tvář, velmi podobnou černému ptáku, jehož jméno nosil* (Jen pro připomenutí, Raven znamená havran (nebo někdy i krkavec) a crest může být stejně tak hřeben hory jako erb (pozn.překl.), a to včetně zahnutého nosu. Jeho chomáč vousů na bradě a jiskřivý pohled mu dodávaly výraz moudrosti i moci. Na sobě měl zelenošedou zbroj, stejnou jako jeho vojáci, ovšem zároveň doplněnou vzdouvajícím se zlatým pláštěm a helmou s rudým chocholem, ze které dolů shlížela stylizovaná havraní hlava.

Za trůnem visely dvě vlajky barev jeho rodu. Sytě fialové čtvercové prapory s ebenově černou siluetou ptáka uprostřed. Prapor rodu Ravencrestů se de facto stal symbolem obránců a byli i tací, kdo mluvili o šlechtici způsobem kdysi vyhrazeným jen pro královnu.

Ale sám lord Ravencrest jedním z nich nebyl, a jak Malfurion poslouchal, jeho pochybnosti vztahující se ke směru, kterým je veden protiútok, vzrůstaly.

„Je jasné," zdůrazňoval vousatý noční elf, „že se musíme soustředit na Zin-Azshari! Odtud ty zrůdy přišly a tam také musíme udeřit!"

Shromážděním nočních elfů kolem něj se ozval souhlasný křik. Zasáhnout nepřítele na nejzranitelnějším místě. Když už nebude Zin-Azshari, které by jim dodávalo posily, démoni na bitevním poli jednoduše musí padnout.

Ravencrest se nahnul k posluchačům: „Ale my nemáme proti sobě jen netvory z hlubin! V Zin-Azshari se střetneme s nejnebezpečnějším nepřítelem - se svým lidem!" „Smrt Urozeným!" vykřikl někdo. „Ano! Urození! To oni, vedeni královniým rádcem, lordem Xaviem, na nás přivedli tuto zhoubu! To oni musí nyní pocítit naše meče a kopí a zaplatit za své zločiny!" Šlechticova tvář byla čím dál zachmuřenější. „A jsou to oni, kdo drží naši drahou královnu Azsharu v zajetí!"

Nyní už někteří vybuchli hněvem, jiní jen vykřikli: „Požehnána buď naše Azshara, Světlo světél!"

Někdo vedle Malfuriona zamručel: „I teď jsou pořád slepí."

Otočil se, aby uviděl rudovlasého čaroděje - Rhonina. I když byl o třicet centimetrů menší, byl ten podivný muž lépe stavěný a připomínal daleko více válečníka než čaroděje. Jako jediný člověk mezi nimi -jediný člověk kdekoli, pokud Malfurion věděl - vyvolával Rhonin poznámky už jen svou přítomností. Noční elfové, nadutí a plní předsudků, když přišlo na jiné rasy, se k němu chovali jinak díky jeho moci, ale jen málo z nich by ho pozvalo domů.

A ještě méně pravděpodobné by bylo podobné pozvání pro neméně groteskní svalnatou postavu vedle něj, vysokou téměř jako Malfurion, avšak s postavou medvěda. Přes rameno měl přehozenou dvojsečnou sekeru, která se zdála být vyrobena ze dřeva, ovšem zároveň se leskla jako ocelová. „Ti, kdo nevidí pravdu, kráčí v bitvě vstříc porážce," zavrčel válečník s kly a zelenou kůží a jeho filozofická slova ostře kontrastovala s divokým zevnějškem.

Broxigar - nebo Brox, jak si rád nechával říkat - zavrtěl hlavou nad slepou oddaností nočních elfů ke královně. Rhoninův cynický úsměv jako odpověď na orkova slova jen Malfuriona ještě více podráždil, neboť dokresloval, jak jeho lid vypadá z pohledu cizinců. Okamžitě pochopili, co zatím jen málokdo z jeho lidu kromě něj - že Azshara musela vědět, co se v paláci děje.

„Kdybys věděl, čím pro nás byla," zašeptal noční elf,

„pochopil bys, proč je pro ně tolik těžké přijmout její zradu."

„Nezáleží na tom, co si myslí," vložil se do hovoru Illidan, který se objevil přímo před ním.

„Zaútočí na Zin-Azshari tak či tak a výsledek bude stejný. Už žádní démoni."

„A co když Azshara vyjde ven a řekne jim, že převzala kontrolu nad démony od Urozených a že všichni jsou nyní v bezpečí?" opáčil Rhonin kousavě. „Co když řekne svému lidu, aby

složil zbraně, že bitva skončila? A když se pak Plamenná legie vrhne na Ravencresta a ostatní, zatímco se bude královna smát jejich hlouposti?"

Na to neměl Illidan co říct, ovšem Brox ano. Sevřel rukojeť dýky a zamručel pod vousy: „My o její zradě víme. My víme. My se ujistíme, že královna nebude hrát hry..."

Rhonin nad tímhle návrhem zamyšleně naklonil hlavu v kápi na stranu, zatímco Illidan kamennou tvář úspěšně maskoval jakýkoli názor, který na tuto ožehavou záležitost měl. Malfurion se zamračil, lapen mezi zbytky vlastní oddanosti Azshaře a vědomím, že někdo nakonec bude muset s královnou skoncovat, jestli má svět tuhle obludnou invazi přežít.

„Jestli a až ten čas nadejde, uděláme, co bude třeba," odpověděl nakonec.

„A ten čas se blíží rychle."

Krasus nepozorovaně vklouzl do zadní části síně a přidal se k nim, což způsobilo, že všichni oněměli. Vždy bledý a záhadný čaroděj se pohyboval s větší jistotou, větším zdravím" ovšem zároveň očividně drak, který mu zřejmě dodával sílu, nikde v místnosti být nemohl.

Rhonin k němu okamžitě přešel. „Krase, jak je to možné?" „Udělal jsem, co jsem udělal," odpověděl druhý čaroděj a bezděky se dotkl tří malých jizev na tváři. „Měl bys vědět, že Korialstrasz odletěl."

Tahle zpráva byla neočekávaná a těžce je zasáhla. Bez draka budou muset noční elfové ještě daleko více spoléhat na jejich malou skupinku.

"Na druhém konci místnosti pokračoval lord Ravencrest v proslovu. "Jakmile tam budeme, druhá síla, pod velením lorda Desdela Stareye* (Tady snad ani poznámka není nutná, ale byla by škoda, kdyby takové poetické jméno některým z vás uniklo. Star - hvězda, eye - oko (pozn. překl.), se přičítá od jihu a my je sevřeme z obou stran..."

Vedle stupínku kývl k mluvčímu velmi štíhlý noční elf oděný do stejné zbroje jako lord Ravencrest, kterou ovšem doplňoval plášť zdobený propletenými zelenými, oranžovými a fialovými čarami. Stareyeova helmice byla pak zdobena dlouhým třesoucím se chocholem z kožešiny nočního pantera. Navíc na ní zářily nesčetné malé, drahokamy posázené hvězdy. Uprostřed každé bylo zlaté oko. Pro cizince bezpochyby něco neuvěřitelně křiklavého, Stareyeovi krajané ji však obdivovali. Samotný noční elf jako by neustále povýšeně hleděl přes špičatý nos na všechny kolem, tedy samozřejmě kromě svého hostitele. Desdel Stareye znal důležitost skutečnosti, že je spojen s rodem Ravencrestů.

„Musíme se pohybovat rychle, to samozřejmě ano," dodal Stareye zbytečně, „udeřit přímo do srdce, ano. Démoni se skloní před našimi meči, budou se plazit a žádonit o milost, kterou jim nedáme." Sáhl do váčku u pasu, vytáhl špetku bílého prášku a vdechl ji.

„Ať nám pomáhají nebesa, jestli se ten fintil někdy stane velitelem," zabručel Rhonin. "Jeho zbroj se leskne, jako by ji právě ukuli. Už byl někdy ve válce?"

Malfurion se zašklebil. „To jen málokdo z nás. Většina dává přednost "nechutné" službě u lorda Ravencresta, Měsíční hlídky nebo u místních stráží. Bohužel to, kdo dostane vysokou hodnost v době války, určuje rodokmen."

"Ne že by to u lidí bylo jiné," řekl Krasus ještě dříve, než stačil Rhonin odpovědět.

„Udeřit do srdce a rychle," souhlasil lord Ravencrest. „A musíme to udělat, než se Urozeným podaří znovu otevřít cestu pro další monstra..."

K překvapení Malfuriona i ostatních vystoupil Krasus a odvážil se skočit lordovi do řeči.

„Obávám se, že na to už je příliš pozdě, můj pane."

Několik nočních elfů tenhle vpád někoho, kdo k nim nepatřil, urazil. Krasus je ignoroval a předstoupil přímo před stupínek. Malfurion si všiml, že na čarodějovi bylo stále znát jisté vypětí. Ať již udělal cokoli, co mu umožňovalo volně se pohybovat i v nepřítomnosti draka, jistě ho to nezbavilo oné záhadné slabosti zcela.

„Co to má znamenat? Co tím myslíš, čaroději?" Krasus předstoupil před Ravencresta.

„Myslím tím, že portál je již otevřen."

Jeho slova se znovu ozývala mezi shromážděnými. Několik nočních elfů dokonce přišlo o pár stupňů sytosti fialové pokožky. Malfurion jim to nemohl vyčítat. Tohle byla jen stěžejní vítaná zpráva. Přemýšlel, jak budou asi reagovat, až zjistí, že přišli i o draka, který jim pomáhal.

Desdel Stareye se na cizince ostře podíval. „A tohle víte jak?"

„Cítil jsem záření. Víím, co znamená. Portál je otevřen.“ Nadutý šlechtic potáhl nosem, což byl jeho způsob, jak projevit nedůvěru k tak diskutabilnímu důkazu. Lord Ravenscrest naopak přijal Krasovo nepříjemné prohlášení s neochvějnou vírou. „Jak dlouho?“

„Jen několik minut před tím, než jsem vstoupil. Ověřil jsem si to dvakrát, než jsem se odvážil přijít.“

Pán pevnosti Black Rook se opřel v křesle a uvažoval: „To jsou skutečně špatné zprávy! Ale říkal jsi, že to bylo teprve před chvílí...“

„Ještě je nějaká naděje,“ řekl čaroděj a přikývl. „Je slabý. Cítím to. Nebudou schopni přivést jich sem více najednou. A co je ještě důležitější, jejich pán zatím nemůže fyzicky vstoupit. Pokud by se o to pokusil, zničil by portál...“

„A v čem je to jiné, než když zůstane tam, kde je, a bude je řídit odtamtud?“ zeptal se Stareye a znovu potáhl nosem.

„Plamenná legie je jen stín jeho strašlivé temnoty. Věřte mi, když říkám, že máme naději, dokonce i když portálem projdou všichni démoni, co mu slouží, ale nemáme naději, pokud třeba všechny zničíte, ale on vkročí na tento svět.“

Jeho slova zanechávala stopy mlčení. Malfurion pohlédl na Rhonina a Broxe, ale jejich výrazy jen potvrzovaly Krasovo varování.

„To nic nemění,“ prohlásil prudce Ravenscrest. Znovu se obrátil ke shromáždění, ve tváři rozhodný výraz. „Zin-Az-shari zůstává naším cílem, a teď víc než kdykoli předtím! Čeká nás tam portál i milovaná Azshara, takže tam vyrazíme za nimi!“

Noční elfové téměř se okamžitě probrali, tak moc důvěřovali svému veliteli, když šlo o válku. Jen velmi málo nočních elfů mělo podobnou reputaci jako lord Ravenscrest. Dokázal stáhnout elfy pod svou vlajku téměř stejně jako královna.

„Válečníci jsou již připraveni vyrazit! Čekají jen na naše rozhodnutí! Po tomto shromáždění můžete všichni odjet a připravit je pod svým velením! Než skončí zítřejší den vyrazíme na hlavní město!“ Ravenscrest zvedl do výše ruku v kovové rukavici. „Za Azsharu! Za Azsharu!“

„Za Azsharu!“ křičeli ostatní noční elfové včetně Illidana. Malfurion věděl, že jeho bratr přidal svůj hlas kvůli postavení čaroděje v pevnosti Black Rook. Ať již Illidan ve vztahu ke královně věřil čemukoli, nehodlal dát všanc nedávno získanou funkci.

Důstojníci nočních elfů málem samou dychtivostí vyběhli ze síně, aby se co nejrychleji dostali k vojákům. Zatímco se valili ven, napadlo Malfuriona, jak nestálý jeho lid dokáže být. Ještě před okamžikem hořekovali nad zprávou o obnovení portálu. Nyní se chovali, jako kdyby ji nikdy neslyšeli.

Pokud však na ni zapomněli oni, Rhonin s Broxem nikoli. Zavrtěli hlavou a rudovlasý čaroděj zamručel: „To nevypadá dobře. Tví lidé si neuvědomují, do čeho jdou.“

„A jakou mají jinou možnost?“

„Musíte znovu zvážit vyslání poslů, jak jsem navrhoval,“ řekl náhle a naléhavě Krasus. Čaroděj pořád stál před lordem Ravenscrestem, kterému nyní dělali společnost jen dva zarputile se tvářící strážníci a Desdel Stareye. Krasus stál jednou nohou na stupínku a jeho výraz byl nejvzrušenější, jaký u něj kdy Malfurion viděl.

„Vyslat posly?“ řekl posměšně Stareye. „Vy žertujete!“

„Přijímám tvé obavy,“ odpověděl pán pevnosti, „ale tak hluboko jsme snad ještě neklesli.“

Neměj strach, mistře Krase, dobudeme Zin-Azshari a zničíte portál! To ti slibuji!“ Poupravil si helmu. „A teď si myslím, že máme oba co zařizovat, než vyrazíme, ne?“

S lordem Stareyem a strážemi v patách vyšel šlechtic ze síně, jako by už zvítězil. Illidan se ke svému patronovi přidal těsně předtím, než všichni zmizeli z dohledu. Krasus sledoval Ravenscrestův odchod a jeho výraz byl na pohled všechno, jen ne příjemný.

„Co ses ho vlastně snažil přesvědčit, aby udělal?“ zeptal se Rhonin, „Posly ke komu?“

„Snažil jsem se - zbytečně, zdá se - přesvědčit ho, aby požádal o pomoc trpaslíky a jiné rasy...“

„Požádat o pomoc jiné rasy?“ vyhrkl Malfurion. Kdyby se ho Krasus nejprve zeptal na pravděpodobnost úspěchu, pokusil by se ho mladý elf ihned odradit od toho, aby vůbec cokoli podobného pánovi pevnosti Black Rook navrhl. Ani v obležení a se stovkami mrtvých by se

žádný elfský šlechtic nikdy nesnížil ani k myšlence na spojení se s cizinci. Pro většinu z nich byli trpaslíci a jim podobní jen o stupínek nad červy.

„Ano... a z tvého výrazu vidím, že pokoušet se s ním o tom promluvit ještě později by bylo stejně bezvýsledné.“

„Víš, jak bylo těžké přesvědčit trpaslíky, orky, elfy a lidi, aby se společně podíleli na obnově našeho... odkud jsme přišli," poznamenal Rhonin. „A to nemluvím o tom, jak složité bylo přesvědčit jednotlivé jejich frakce a království, aby si navzájem věřily.“

Krasus unaveně přikývl. „Dokonce i můj druh má své předsudky...“

Tohle bylo zatím nejbližší, kam se kdy dostal v odhalování toho, kým ve skutečnosti je, ale Malfurion na něj nijak netlačil. Zvědavost týkající se skutečné identity jeho spojence byla zanedbatelná v porovnání s možným vyhlazením, kterému všichni čelili.

„Neřekl jsi jim, že drak odletěl," řekl Krasovi. "Lord Ravenscrest to ví. Vzkázal jsem mu to, hned jakmile mi Korialstrasze své rozhodnutí sdělil.“

Rhonin se zamračil. „Neměl jsi nechat Korialstrasze odletět.“

„Máme společnou obavu o draky. A ty bys ji měl mít taky.“ Mezi oběma čaroději proběhl krátký rozhovor beze slov a Rhonin nakonec přikývl.

"A co budeme dělat?" zeptal se Brox. "Jdeme do boje s nočními elfy?"

"Nemáme na vybranou," odpověděl Rhonin dřív, než to stačil udělat Krasus. "Jsme tu v pasti. Věci se až příliš zamotaly, než abychom se jich aktivně nezúčastnili." Zahleděl se hluboko do očí staršího čaroděje. „Nemůžeme jen tak stát.“

„Ne, to nemůžeme. Zašlo to příliš daleko. Mimo to, nesnesl bych čekat, až si pro mě přijdou. Budu se bránit“

Rhonin přikývl. „Takže dohodnuto.“

Malfurion nerozuměl všemu, co říkali, ale poznal konec čehosi, co bylo dlouhou a vypjatou diskusí. Navzdory všemu, co Krasus pro noční elfy udělal, měl vůči nim očividně jisté výhrady. Byla to ironie, alespoň tak to druid viděl, poté kolik úsilí Krasus vynaložil na přemlouvání lorda Ravenscresta, aby oslovil trpaslíky a taury.

Pak mu došlo, že se právě všichni rozhodli přidat se ke svému hostiteli v pochodu na Zin-Azshari. Jakmile smazal i tyto poslední pochybnosti, uvědomil si Malfurion, že než se tak stane, potřebuje mluvit ještě s jednou osobou. Nemohl odejít ze Suramaru, aniž by ji viděl.

„Musím jít," oznámil jim. „Potřebuji... potřebuji ještě něco zařídít“

Jeho tváře musely být úplně černé, protože Krasus laskavě přikývl a dodal: „Pozdrav ji ode mne, prosím, ano?“

"Já... samozřejmě.“

Ale když procházel kolem staršího čaroděje, chytil ho Krasus za paži. „Nebraň se tolik svým emocím, mladíku. Jsou součástí tvého povolání i tvého osudu. Ve dnech, které přijdou, je budeš velmi potřebovat, zejména když on už tady bezpochyby je.“

„Tady?" Rhonin svráštěl obočí. "Kdo? Co jsi nám ještě neřekl?"

„Jen používám logiku, Rhonine. Viděl jsi, že Legii vedl ten netvor Mannoroth, když se poprvé vyvalila z města. A víš, že nehledě na jeho přítomnost se nám podařilo nejen zavřít portál, ale také způsobit armádě démonů vážné ztráty.“

„Porazili jsme Mannorotha. To vím. To se nám podařilo i... doma.“

Krasův pohled byl nyní jakoby zahalen závojem, což znovu vzbudilo v Malfurionovi obavy.

„Tak to by sis měl také vzpomenout na to, co se stalo po jeho porážce.“

Noční elf viděl, jak Rhonin zbledl. I Brox se zdál být znepokojený, ale jeho reakce spíše připomínala Malfurionovu. Ork chápal, že jim bude vyjeveno něco strašlivého, ovšem ještě netušil co.

„Archimonde.“ Člověk zašeptal to jméno tak tiše, až téměř vypadal, jako že má strach, že by ho jeho nositel mohl zaslechnout i zde, v Ravenscrestově pevnosti.

„Archimonde," opakoval Brox, který konečně pochopil. Sevřel rukojeť dýky a střílel očima na všechny strany.

„Kdo... kdo je ten Archimonde?" zeptal se Malfurion. I vyslovení toho jména mu způsobovalo pachuť v ústech.

Odpověděl mu Rhonin. Rhonin bez jediného mrknutí oka a s tónem hlasu vyjadřujícím naprostou nenávisť. „Ten, kdo sedí po pravé ruce pána Plamenné legie...”

* * *

Kapitán Varo'then přinesl královně zprávy, jak to dělal vždy. Když byl nyní lord Xavius mrtev, stal se jejím oblíbencem.. . v několika směrech. Jeho nová uniforma - třpytící se a zářící smaragdová zeleň se zlatými slunci na hrudi - byla nejnovější z Azshařiných dáreků. Zůstala mu hodnost kapitána, ale ve skutečnosti velel více než někteří generálové, zejména když i démoni poslouchali jeho rozkazy.

Varo'then si stáhl zářivě zlatou kápi, když vstupoval do královniných komnat. Její služebné se okamžitě uklonily a ustoupily.

Samotná Azshara ležela roztažená na stříbrném gauči tak, že měla hlavu dokonale opřenou o malý polštářek. Bohaté vlasy, ještě stříbrnější než gauč, jí spadaly až na ramena. Královna měla velké oči tvaru mandlí a barvy ryzího zlata a k nim dokonalé rysy. Plášť, který měla na sobě - hotový skvost z průhledné modré a zelené látky - perfektně naznačoval její dobře tvarované křivky.

V ruce pak držela Azshara křišťálovou kouli, magické umělecké dílo, schopné majiteli ukázat tisíce různých exotických obrazů - výtvorů nočních elfů. Na obraze, který zmizel právě, když voják poklekl, byla sama Azshara, ovšem Varo'then si nemohl být jistý. „Ano, můj drahý kapitáne?”

Varo'then se ovládl a zabránil tvářím zčernat touhou. „Září měsíce, květino života, přináším důležité zprávy. Nejvyšší, Sargeras...”

Okamžitě se posadila. S očima dokořán a plnými rty mírně od sebe se královna zeptala: "Je zde?"

Důstojníka polila vlna žárlivosti. „Nikoli, Světlo všech světel, ještě není možné, aby portál vydržel skvělost nejvyššího. .. avšak poslal toho, jemuž důvěřuje ze všech nejvíce, aby konečně připravil cestu.”

„Pak jej musím přivítat!” prohlásila Azshara a vstala. Služebné okamžitě vystřelily z úkrytů, aby se postaraly o její vlečku. Dlouhý hedvábný pás se vlnil notný kus za ní. Sukně byla střižena tak, aby při chůzi na kratičké okamžiky odhalovala královniny stejně hedvábné dlouhé nohy. Vše na Azsha-ře svůdně promlouvalo, a přestože kapitán věděl, že si s ním jen zahrává stejně jako s ostatními, bylo mu to jedno.

V okamžiku, kdy se zvedla, vynořilo se ze stínů několik dalších postav. Navzdory ohromné výšce zůstávali pekelní strážci, kteří sloužili jako královnina osobní stráž, až do této chvíle nevidění. Dva se postavili před dvojici nočních elfů, zatímco ostatní se seřadili za ně. Démoni trpělivě a bez jediného projevu emocí čekali, až se královna znovu pohne. Varo'then zvedl obrněné předloktí, aby na ně mohla položit dokonalé prsty s nehty zastřiženými do špičky. Kapitán ji vedl vesele vymalovanými mramorovými síněmi paláce do věže, kde přeživší čarodějové Urozených znovu obnovili úsilí. Procházeli kolem hlídek tvořených jak nočními elfy, tak démony. Varo'then už prostudoval Legii dostatečně nato, aby pochopil, že zatímco Mannoroth a Hakkar se zdáli být až neuvěřitelně netečnými ke královnině kráse, nižší démoni již tak imunní nebyli. Obzvláště její osobní strážce ji chránil až přehnaně, a dokonce čas od času bedlivě pozoroval i své druhy.

Ani lordům démonů by se nemuselo vyplatit podcenit vládkyni nočních elfů.

Za dveřmi hlídala dvojice pekelných psů. Chapadla na hřbetech obou psům podobných démonů se ihned obrátila k přicházející dvojici.

Pekelní strážci okamžitě vytvořili mezi psy a Azsharou ochranný val. Pekelní psi vysávali magii stejným způsobem, jakým některý hmyz sál krev, a Azshara měla, navzdory svému vzhledu, významné magické schopnosti. Pro obě zvířata by představovala úplnou hostinu. I Varo'then už měl připravenou zbraň, ale Azshara se ho něžně dotkla na tváři a řekla: „Ne, drahý kapitáne.”

Mávnutím ruky odvelela pekelné strážce a pak přešla k pekelným psům. Nevšímalá si hrozby chapadel, poklekla k nim a usmála se.

Jedna obluda jí okamžitě vsunula hlavu pod nataženou ruku. Druhá otevřela tlamu plnou řad rozeklaných zubů a vyplázla tlustý jazyk, normálně srolovaný v mordě. Oba se chovali v přítomnosti Azshary stejně jako tři dny stará kořata nočních panterů.

Jakmile se s oběma pomazlila, pohládila je na obludných hlavách, poslala královna netvory pryč. Pekelní psi okamžitě poslechli, posadili se u zdi a dívali se, jako by čekali nějakou malou odměnu.

Kapitán zastrčil zbraň do pochvy. Ne, nikomu by se nemuselo vyplatit podceňovat jeho milovanou panovnici.

Když Azshara přešla kolem pekelných psů, další cesta byla již otevřená. Varo'then, který ji těsně následoval, uviděl, jak se Mannoroth otáčí přes rameno na nově příchozí. Pokud mohl číst ve výrazu démonovy tváře, všiml si kapitán jistého neklidu. Mannoroth nebyl, řekněme, příliš potěšen příchodem zástupce nejvyššího.

A v okamžiku, kdy noční elfové vstoupili, nemohli si nevšimnout, že Archimonde již dorazil. Azshara poprvé na chvíli ztratila něco ze své chladné nadřazenosti. Její krátký povzdech se rychle rozplynul, ale i tak stačil Varo'thena vyděsit... téměř stejně jako sám démon.

Archimonde byl vysoký jako Mannoroth, ovšem zde jejich podobnost končila. Podle všech měřítek byl daleko krásnější a určitým způsobem dokonce připomínal noční elfy, které ovšem značně převyšoval. Pokožku měl temně modrou a Varo'then si rychle uvědomil, že Archimonde musí být spřízněn s eredarskými čemokněžníky. Měl podobnou stavbu těla, a dokonce máchal stejně děsivým ocasem. Na celém těle neměl jediný chlup. Jeho lebka byla obrovská a uši široké a špičaté. Z pod mohutných nadočnicových oblouků zíraly tmavě zelené oči. Na sobě měl zbroj chránící ramena, holeně, předloktí a pas, kromě toho však už nic.

Úchvatná přehlídka čar a kruhů vytetovaných po celém jeho těle zářila mocnou magií.

„Vy jste královna Azshara,“ řekl hladce plynoucími a dobře artikulovanými slovy, které tak ostře kontrastovaly s daleko hrdelnějším hlasem Mannorotha nebo Hakkarovým syčením.

„Sargeras je potěšen vaší lojalitou.“

Noční elfka se zarděla.

Jeho pevný pohled se bez jediného mrknutí oka přesunul na kapitána Varo'thena. „A nejvyšší dokáže vždy ocenit schopného válečníka.“

Varo'then poklekl. „Jsem poctěn.“ Jako by dál už nepovažoval ani jednoho z dvojce za důležitého, obrátil se Archimonde k místu, kde pracovali čarodějové. Uprostřed obrazce, který vytvořili, zela černá díra. Díra, jež démona bez ohledu na svou velikost zřejmě jen stěží vyvrhla,

„Držte cestu otevřenou. On nyní projde.“ „Kdo?“ vyhrkla Azshara. „Sargeras přichází?“ S dokonalou přezíravostí zavrtěl Archimonde hlavou. „Ne, někdo jiný.“

Varo'then si dovilil letný pohled směrem k Mannorothovi a spatřil, že i rohatý démon je zmatený.

Okraje černé díry se náhle zachvěly. Urození držící portál se okamžitě otřáslí, neboť se od nich vyžadovalo daleko větší úsilí než obvykle. Několik jich zalapalo po dechu, ale, což bylo velmi moudré, vydrželo.

A pak... se v portálu zhmotnil tvar. Přestože byl menší než démoni, jakýmsi způsobem vyzařoval přítomnost téměř stejně mocnou jako Archimonde nebo Mannoroth ještě dříve, než vůbec vkročil nohou na tento svět. Nebo spíše... kopytem.

Tvor vykročil na dvou nohách podobných kozím k velitelům démonů a nočním elfům. Dolní polovina jeho těla byla vzhledově zcela zvířecí. Neoděný trup, přestože tak fialový, až se zdál spíše černý, byl ovšem perfektní kopií nočního elfa, tedy kromě toho, že byl daleko svalnatější. Kolem hubené tváře vlála hříva rozpuštěných modročerných vlasů. Ohromné zatočené rohy ostře kontrastovaly s elegantními špičatými ušima. Jediný kus šatstva, který měl nově příchozí na sobě, byla široká bederní rouška.

Pokud kohokoli podle dolní poloviny těla nebo rohů napadlo, že by se mohlo jednat o pouhé zvíře vyslané pánem Legie, stačilo podívat se do jeho očí, aby vycítil hlubokou a lstivou inteligenci. Tohle byla mysl bystřejší a rychlejší než u většiny elfů, nevyzpytatelná a přizpůsobivá, kdykoli to bylo třeba.

Teprve nyní se ty oči upřeně zadívaly na vojáka. Ty černé krystaly - bezpochyby umělé - a rudé žilky procházející jejich středem si nebylo možno splést.

Znal jen jediného tvora, který měl tak fantastické oči.

Kapitán Varo'then se postavil do pozoru, ovšem nebyl to nakonec on, kdo vyslovil jméno té bytosti. Byla to královna Azshara, která se mírně předklonila a se sešpulenými rty si prohlížela pohublou tvář, jež byla i nebyla tou, již ona i důstojník znali. Pak řekla: "Lord Xavius?"

4.

Armáda nočních elfů shromážděná lordem Ravenscrestem byla na pohled skutečně působivá, ale Malfurion nenacházel v její velikosti žádnou útěchu. Čekal na šlechticův povel k odchodu. Mladý noční elf se podíval doprava, kde jeho bratr a společník seděl v sedle nočního pantera. Rhonin a Krasus se mezi sebou neustále o něčem bavili, zatímco Brox hleděl před sebe na horizont s trpělivostí ostříleného válečníka. Snad ork jako jediný ze všech chápal nezdolatelny úkol, který měli před sebou. Brox třímal sekeru, kterou mu vytvořili Malfurion s Cenariem, jako by už viděl nekonečné řady nepřátel.

Přes Broxovy zjevné zkušenosti z boje se na něj ani lord Ravenscrest, ani nikdo z velitelů elfské armády dosud neobrátil, aby jich využil. Tady byl tvor, který s démony bojoval tváří v tvář, a přesto se jej nikdo nezeptal na jejich slabiny, přednosti ani nic jiného, co by mohlo dát těm v první linii malý náskok. Pravda, Krasus s Rhoninem již několik informací poskytl, ty však byli ovlivněny jejich schopnostmi využívat v boji magii. Brox... Malfurion měl tušení, že Brox by mohl všechny naučit daleko více, co se skutečného boje týče.

Jsme národ, jehož konec může brzy přijít, kvůli hloupé nabubřelosti... Malfurion se zamračil nad vlastním pesimismem, ale chmury mu z tváře rychle zmizely, neboť spatřil, jak k němu jede jediná osoba, která mohla jeho srdce potěšit

„Malfurione!“ volala Tyrande s vážným a ustaraným výrazem. „Nikdy jsem si nepomyslela, že tě najdu jako součást něčeho takového!“

Její tvář byla taková, jakou si ji vždy pamatoval, protože již dávno si ji vryl do paměti. Kdysi přítelkyně z dětství, nyní objekt jeho touhy. Její pokožka byla hladká s nádherným fialovým odstínem a modré vlasy barvy stmívající se oblohy byly propleteny stříbrem. Měla plnější tvář než většina z jejich rasy, což jí jen přidávalo na kráse. Její rysy byly jemné, avšak přesto rozhodné, a měla stříbrné oči, jež vždy dokázaly Malfuriona vtáhnout hluboko do sebe. Rty měla měkké a často roztáhlé v náznaku úsměvu.

Narozdíl od předchozích setkání měla na sobě kněžka-novicka Elune, Matky Luny, oděv daleko příhodnější pro válku než pro mír uvnitř chrámu. Pryč bylo volné bílé roucho.

Nahradila ho těsná zbroj s pláty ve vrstvách, které dovolovaly téměř neomezený pohyb. Zbroj kryla Tyrande od krku až po paty a přes ni, téměř jako dokonalý opak, byl přehozen pavučinově jemný třpytivý plášť barvy měsíčního svitu. Pod paží nesla mladá kněžka okřídlenou helmici, která jí bude jistě krýt i horní polovinu tváře.

Malfurionovi připadala spíše jako kněžka boha války a Tyrande to bezpochyby vyčetla z jeho tváře. Jakoby na svou obranu ho pokárala: „Možná jsi výborný ve svém novém povolání, Malfurione, ale zřejmě jsi zapomněl na základy učení Matky Luny! Copak si nevzpomínáš na její podobu Noční válečnice, která sbírá udatné mrtvé z bitevního pole a nechává je jet si po večerní obloze pro odměnu?“

„Nechtěl jsem nijak zneuctít Elune, Tyrande. To spíš, že jsem tě nikdy neviděl takhle oblečenou. Vyvolává to ve mně ještě větší obavy z toho, že nás tahle válka všechny navždy změní... pokud ji tedy přežijeme.“

Její výraz znovu zjemněl. „Promiň. Asi ztrácím nervy kvůli vlastní nejistotě. A navíc nejvyšší kněžka prohlásila, že já povedu do války skupinu noviců.“ "Jak to myslíš?"

„Nejedeme s armádou, jen abychom jí daly k dispozici své léčitelské schopnosti. Nejvyšší kněžka měla vidění, ve kterém sestry musely samy bojovat po boku vojáků a Měsíční hlídky. Říká, že pokud máme zabránit démonům ve vítězství, musíme být všechny ochotné vzít tuto novou roli.“

„To se možná snadněji řekne, než udělá," odpověděl s úšklebkem Malfurion. „Právě jsem si říkal, jak těžké je pro náš lid přizpůsobit se jakékoli změně. Měla jsi tu být, když Krasus navrhl, aby zavolali na pomoc trpaslíky, taury a další rasy."

Vytréštila oči. "Je zázrak, že spolupracují s ním a s Rhoninem, natož s taury. Copak si to neuvědomuje?"

„Ano, ale je tvrdohlavý, jako jeden z nás, nebo možná ještě víc."

Zmlkl, když se k nim náhle přidal jeho bratr. Illidan na něj letmo pohlédl a pak plně upřel pozornost k Tyrande."

„Vypadáš jako královna bojovnice," řekl jí. „Ani sama Azshara by nevypadala lépe."

Tyrande se zarděla a Malfurion si přál, aby jí vysekl stejnou poklonu -jakoukoli poklonu - díky které by mohl kněžce utkvět v paměti, než armáda vyrazí.

„Vlastně jsi sama Noční válečnice," pokračoval plynule Illidan. „Slyšel jsem, že jsi dostala velení nad oddílem sester." „Nejvyšší kněžka říká, že se mé schopnosti poslední dobou velmi zlepšily. Říká, že za léta, co je v čele, jsem dosáhla takového pokroku téměř nejrychleji."

„To není žádné překvapení."

Než stačil Malfurion říct něco podobného, zazněl náhle roh. Následoval ho další a další, až každý oddíl mocné armády takto oznámil, že je připraven k odjezdu

„Musím se vrátit k sestřím," řekla jim Tyrande. K Malfurionovi

pak dodala: „Přišla jsem ti popřát hodně štěstí." Pak se kněžka instinktivně obrátila k Illidanovi. „A tobě samozřejmě taky."

„S tvým požehnáním si jistě jedeme pro vítězství," opáčil Malfurionův sourozenec.

Tyrande se znovu zarděla. Zazněl další roh a ona si okamžitě nasadila helmici, obrátila pantera a odjela.

„Vypadá lépe připravená na bitvu než kterýkoli z nás," prohlásil Malfurion.

„Ano. Bude to mít někdo ženu, co?"

Malfurion se na bratra podíval, ale Illidan už pobídl pantera směrem k lordu Ravencrestovi. Jako šlechticův osobní čaroděj musel Illidan jet poblíž něj. Malfurion a ostatní dostali rozkaz zůstat na doslech, ale jinak nemuseli jet přímo s Ravencrestem. Pán pevnosti Black Rook nechtěl mít všechny své nejmocnější zbraně na jednom místě. Eredarové už věděli, že se mají zaměřit na druida a čaroděje, jakmile to bude možné.

Přijel k němu Jarod Shadowsong a tři další vojáci. „Je čas vyrazit! Musím vás požádat, abyste jel s námi!"

Malfurion přikývl a následoval kapitána zpátky k ostatním. Rhonin a Krasus měli téměř shodný zarputilý výraz. Ten Broxův se ani trochu nezměnil, ale zdálo se, že si ork pod vousy cosi odříkává.

„Pochod v noci," prohlásil Krasus při pohledu na mizející poslední zbytky dne. „Jak předvídatelné. Archimonde si toho všimne. I když se snaží přizpůsobit, jak může, tíhne tvůj lid stále k pohodlnosti."

„V takovém počtu jsme schopni demony zatlačit i tak," prohlásil sebevědomě kapitán Shadowsong. „Lord Ravencrest ta monstra vyžene z naší země." „V to můžeme jen doufat." Zazněl poslední roh a armáda nočních elfů se pohnula jako jeden muž k Zin-Azshari. Bez ohledu na pochybnosti se Malfurion nadmul pýchou, když viděl, jak armáda zaplavuje okolní krajinu. Vlajky tří tuctů největších klanů ještě zdůrazňovaly spojení v alianci zahrnující většinu říše nočních elfů. Pěšáci pochodovali v dokonalém útvaru jako roj odhodlaných mravenců mířících k místu hostiny. Kolem pyšně skákali noční panteři v počtu sto a snad i více a jejich jezdci s helmicemi na hlavách obezřetně zkoumali krajinu před sebou. Jádru vojáků bylo vyzbrojeno meči, kopími a luky. Za nimi jely obléhací stroje - praky, katapulty a jiné - tažené spřeženími nočních panterů. Většina těch, kdo obsluhovali stroje, byla z klanu lorda Ravencresta, neboť obecně noční elfové s podobnými vynálezy nepracovali. Jen Ravencrest měl zřejmě vnitřní zrak a schopnost předvídat vše nutné pro to, aby přivedl svůj lid k vítězství. To, že nevyhledal pomoc trpaslíků a ostatních, bylo pro druida znepokojivé, ale nakonec to bylo jedno. Navzdory mylné představě, že Azshara je nevinná, se šlechtic postará o to, aby Plamenná legie utrpěla krvavou porážku. Koneckonců, skutečně nebyla jiná možnost.

* * *

Poháněni Ravenscrestem a vlastní vírou v jisté vítězství urazili noční elfové první noc velký kus cesty. Jejich velitel nakonec rozkázal zastavit až dvě hodiny po svítání. Armáda se okamžitě utábořila a tábor zepředu olemovala dlouhá řada vojáků na stráž, která měla zajistit, že je démoni nepřekvapí. Země zde se zatím nedotkly hrůzy Plamenné legie. Na jihu se rozkládal les. Na severu zdobily krajinu vysoké zelené kopce. Vůdce nočních elfů vyslal hlídky propátrat okolí ve všech směrech, ty však žádné nepřátele neobjevily.

Malfuriona to okamžitě táhlo do lesa, téměř jako by ho volal jménem. Když k tomu dostal příležitost, oddělil se od společníků a obrátil zvíře mezi stromy.

Jeho činu si hned všiml Jarod Shadowsong. Kapitán vyjel za ním, a jak se blížil, volal na něj:

„Musím vás požádat, abyste se vrátil! Nemůžete tam jet sám! Vzpomeňte, co se stalo...“

„Budu v pořádku, Jarode,“ odpověděl tiše Malfurion. Popravdě, cítil, že konkrétně tenhle kus divočiny byl chráněn dokonce i před zabijáky démonů, kteří tak často útočili na něj i na jeho společníky. Jak to bylo možné, to Malfurion nedokázal říct, ale věděl to téměř stoprocentně.

„Nemůžete jet sám...“

„Nejedu. Jsi se mnou.“

Voják zaskřípal zuby a pak s rezignovaným pohledem následoval druida do lesa. „Prosím, ale ne dlouho.“

Malfurion nic nesliboval a pokračoval hlouběji do lesa. Zachvátil ho pocit: důvěry a víry.

Stromy jej vítaly, dokonce jej zřejmě poznávaly...

A pak pochopil, proč se na tomto místě cítí jako doma.

„Vítej zpět, můj thero'shane... můj ctihodný žáku.“

Kapitán Shadowsong se rozhlížel po zdroji toho uchvacujícího hlasu. Hlasu, který připomínal vítr i hrom zároveň. Naopak Malfurion jen trpělivě čekal, protože věděl, že mluvčí se sám ukáže, jak je jeho zvykem.

Kolem dvojice se náhle zvedl vítr. Důstojník si chytil helmici, zatímco druid zaklonil hlavu, aby mohl lépe vychutnat proudící vzduch. Vítr, který začínal být silný, až téměř prudký, zvedal spadlé listí. Ovšem zdálo se, že je to nepříjemné pouze kapitánovi; dokonce i noční panterí totiž roztáhli chřípí, aby se zhluboka nadechli čerstvého vzduchu.

Před jezdci se vytvořil malý vír. Listí, větvičky, kousky půdy i malé kamínky... čím dál více jich do sebe vtahoval, až se nakonec spojily do podoby čehosi pevného. „Čekal jsem na tebe, Malfurione.“ „U Matky Luny!“ vydechl Jarod. Obr se pohyboval na čtyřech silných nohách podobných jelením a ve skutečnosti celá dolní polovina jeho těla připomínala statného jelena. Nad ní ovšem na oba vetřelce hleděla očima barvy zlatého slunečního svitu urostlá postava barvou a tvarem podobná nočnímu elfovi. Na jinak fialové kůži bylo možno rozeznat nádech lesní zelené a prsty toho tvora byly zakončeny zahnutými a smrtelně vyhlížejícími drápy ze starého dřeva.

Nově přichozí zavrtěl hlavou a jeho mechově zelená hříva se zavlnila. Z ní i z hustého vousu jako by přirozeně vyrůstaly větvičky a listí, to však samo o sobě nebylo tak úchvatné jako ohromné rozložené paroží tyčící se vysoko nad obrovou hlavou.

Malfurion v úctě sklonil hlavu. „Můj shan'do. Můj nejvznešenější učiteli.“ Pak zvedl zrak.

„Rád tě vidím, Cenarie.“ Přestože oba noční elfové byli přes dva metry vysokí a seděli na nočních panterech, Cenarius se nad nimi doslova tyčil. Sám o sobě měřil více než tři metry a další metr a čtvrt mu jistě přidávaly parohy. Ve skutečnosti byl tak působivý, že kapitán, který už hovořil tváří v tvář s drakem, jen lupal po dechu.

S tichým smíchem, při kterém se okolní ptáci rozhodli začít zpívat, Cenarius prohlásil: „Jsi zde vítán, Jarode Shadowsongu! Tvůj děd byl skutečným přítelem lesa!“

Jarod zavřel pusku, pak ji znovu otevřel, zavřel a neznatelně přikývl. Stejně jako všichni ostatní noční elfové vyrostl na pohádkách o polobohu, ale stejně jako všichni jeho lid také předpokládal, že to jsou jen - pohádky.

Lesní pán shlížel na svého žáka. „Tvé myšlenky jsou v krizi. Cítil jsem to dokonce i ve Smaragdovém snu.“

Smaragdový sen. Už to byla nějaká doba od chvíle, kdy v něm Malfurion kráčel. Ve Smaragdovém snu bylo možné vidět svět takový, jaký mohl být při svém stvoření - bez zvířat,

bez myslících bytostí, bez civilizace. Život v něm byl ovšem velmi nebezpečný. Člověk by se jím mohl nechat natolik uchvátit, že by mohl zapomenout, jak se dostat zpět do skutečného světa. Z procházky Smaragdovým snem se mohla stát věčná pouť, zatímco tělo by zahynulo. Malfuriona v něm naučil chodit Cenarius a on využil snovou krajinu, aby se dostal do paláce před soubojem s lordem Xaviem. Od té události se tam však mladý elf bál vrátit, neboť ho dodnes strašily vzpomínky na následky. Byl by plul Smagardovým snem navždy, kdyby si jej jeho učitel nevšímal.

Cenarius viděl jeho obavy. „Nemusíš mít strach znovu tam vstoupit, můj synu, ale ještě není pravý čas. Existují ovšem jiné části výcviku, které jsme zanedbali, a proto jsem si vybral tuto přestávku, abych k tobě přišel.“

„Tuto přestávku? Co tím myslíš?“

„Ostatní jsou stále rozděleni v otázce, co učinit s démony. Ano, budeme s nimi bojovat, ale jsme tvorové s velkou individuální mocí. Je pro nás obtížné pracovat v harmonii, neboť všichni máme pocit, že víme, co je nejlepší.“

Tyhle zprávy nijak nezmímily Malfurionovy pochybnosti. Nejprve draci neprojevíli žádný zájem bojovat s Plamennou legií, a nyní dokonce ani polobohové, strážci světa přírody, kteří se očividně nebyli schopni shodnout na správném postupu. Bylo to skutečně jen na nočních elfech... s největší pravděpodobností tedy na Malfurionovi a jeho družích.

„Náš čas strávený společně nebude dlouhý. Musím se tě rychle pokusit naučit několik věcí. Budeme potřebovat celý den...“

„Nepřipadá v úvahu!“ vyhrkl kapitán Shadowsong, čímž překvapil sám sebe. „Mé rozkazy jsou...“

Lesní bytost se k vojákovu s benevolentním úsměvem sklonila. Jarodova tvář zbledla, když Cenarius zaplnil celý jeho obzor.

„Dokud zde bude se mnou, bude chráněn, a bude zpět, až ho váš velitel bude potřebovat, Jarode Shadowsongu. Nezpronevěříš se svým povinností.“

Důstojník sklapl, evidentně stále ještě zaražený z toho, že si prve vůbec dovolil Cenariovi skočit do řeči.

„Vrať se k ostatním podřízeným. Dohlédnu na to, aby se Malfurion vrátil zdravý jako rybička.“

Druid se cítil, jako by se ti dva bavili o nějakém dítěti, ale polobohova slova byla zjevně přesně to, co chtěl Jarod slyšet. Přikývl a na poslední chvíli proměnil kývnutí hlavou v úklonu. „Jak říkáte, můj pane.“

„Nejsem tvůj pán, noční elfe. Jsem jen Cenarius! Jdi s mým požehnáním!“

S posledním pohledem plným úcty směrem k Malfurionovi a jeho učiteli obrátil kapitán nočního pantera a vyrazil k elfské armádě.

Cenarius se obrátil zpět ke studentovi. „A nyní, můj thero shane, musíme začít.“ Z výrazu poloboha zmizela veškerá přívětivost. „Neboť se obávám, že budeme potřebovat veškeré vědění, jestli máme zachránit svět před démony...“

* * *

V tu samou chvíli se nad zemí draků vznášel ještě jeden tvor, který se bál, že budou potřebovat vše dostupné, aby porazili Plamennou legii. Hledal majestátný horský vrchol, kde sídlil jeho druh.

Korialstrasz strávil dlouhý let přemýšlením nad mnoha věcmi. Jednou z nich bylo mlčení jeho bratrů. Draci byli samotářští, nikdy však nezažil takové ticho. Na jeho výzvy nikdo neodpovídal, dokonce ani jeho milovaná družka, Alexstrasza.

To jej přivedlo k myšlenkám na démony. Nedokázal uvěřit, že by zaútočili a zničili draky, avšak absence jakékoli komunikace v něm udržovala podobné obavy naživu. Téměř si přál, aby Krasus letěl s ním, neboť to by existoval alespoň jeden rudý drak, se kterým by si o podobných zlověstných myšlenkách mohl promluvit.

Ale Krasus sám o sobě byl zdrojem několika dalších. Více a více začínal Korialstrasz vylučovat různé možné teorie vztahující se k záhadnému drakovi, kterému věnovala tolik pozornosti i sama Alexstrasza. Chovala se k němu, jako by byl roven jejím druhům, nebo jako by dokonce jedním byl. To ale nemohla být pravda... pokud...

Ne... to není možné, pomyslel si letící obr. To je příliš neobvyklé...

Ale přesto, vysvětlovalo by to mnohé.

Jakmile najde Alexstraszu, promluví si s ní o svých myšlenkách. Korialstrasz se naklonil a obrátil ke známé, mlhou zahalené hoře. Na rozdíl od veškerých minulých přistání nezahlédl na hlídce žádné strážce, což bylo další zlé znamení.

Ohromný rudý drak sestupoval k ústí vysoké jeskyně, která fungovala jako jeden z hlavních vchodů do doupěte. Jak klesal, otáčel velkou hlavou zleva doprava a hledal nějakou stopu po svých družích. Kolem bylo mrtvolné ticho.

Když však složil křídla a vykročil vpřed, narazil do nečekané, podivné Síly, jeho ostatním smyslům neviditelné. Bylo to, jako kdyby vzduch nabral hmotu podobnou medu. Korialstrasz se odhodlaně vrhl vpřed a opřel se do neviditelné zdi, jako by to byl nepřátelský drak.

Pomaloučku povolovalo. Cítil, jak se mu to svírá kolem těla, až ho to téměř obklopilo. Drak měl problém dýchat a svět viděl, jako by byl pod vodou. Ani nyní však Korialstrasz nepolevil.

A pak, bez varování, prošel skrz.

Jeho uši okamžitě naplnily zvuky. Bez bariéry, kterou se musel prodírat, zhroutil se vpřed.

Dopadl by přímo na hlavu, ale zachytily ho ohromné tlapy.

„Dobře, že jsi zpátky,“ zahřměl hluboký hlas. „Báli jsme se o tebe, mladíku.“

Tyranastrasz ho zvedl. Ještěří tvář Alexstraszina staršího druha byla plná starostí. Za ním se pohybovali systémem chodeb další draci... a co na nich Korialstrasz překvapilo nejvíc, byla skutečnost, že to byli draci jiných barev. Viděl modré, zelené, bronzové a samozřejmě rudé.

Draci se neustále proplétali mezi sebou, všichni plnili zřejmě stejný úkol a všichni byli očividně velmi nervózní. „Alexstrasza! Je...“

„Je v pořádku, Korialstraszí. Vydala příkaz, že s tebou chce mluvit, jakmile se vrátíš...“ Větší samec se zahleděl na ramena mladšího, jako by něco hledal, „...a rovněž Krasa, ale vidím, že ten s tebou není.“ „Nechtěl opustit ostatní.“ „Ale tvůj stav...“

Korialstrasz roztáhl křídla a odpověděl: „Přišel na nápad, díky kterému jsme oba téměř znovu celí. Není to dokonalé, ale nic lepšího jsme nemohli udělat.“ „Velmi zajímavé...“

„Tyrane... co se tu děje? Proč jsou mezi našimi ostatní tetky?“

Tvář staršího draka zahalil stín. „Rozkázala, že bude jediná, která ti to řekne, a já ji poslechnu.“ Jistě.

S Tyranastraszem v čele si oba razili cestu do nitra doupěte rudé letky. Korialstrasz nedokázal odtrhnout oči od ostatních draků, kolem kterých procházeli. Ti zelení nebyli víc než mihotavé stíny. Byli pryč, než jste si stačili uvědomit, že tam vůbec jsou. A ještě znepokojivější byla skutečnost, že měli neustále zavřené oči, jako by byli náměsíční. Bronzová těla členů letky Nozdormu jako by se vůbec nepohybovala, ale

kdykoli Korialstrasz zamrkal, byli někde jinde než předtím. Ti modří se objevovali hned tu, hned zase tam prakticky náhodně, neboť se pohybovali za pomoci magie stejně jako fyzicky. Čím více jich Korialstrasz viděl, tím více vítal stálou, pevnou existenci vlastního druhu. Když se pohybovali, pohybovali se. Když někam spěchali, mohl sledovat každý jejich krok a viděl každé jejich nadechnutí.

Samozřejmě, aby byl spravedlivý, předpokládal, že všichni tihle nově příchozí o ostatních letkách smýšlí podobně.

Tolik různých draku, a přesto se sem všichni vejdem, pomyslel si náhle. Znamená to, že nás zůstalo už jen tak málo? Kdyby se pokusili do této hory vměstnat noční elfy nebo trpaslíky, každá z těchto nižších ras by to zde naplnila k prasknutí, a přesto draci ještě mají dostatek prostoru k pohybu.

Při pomýšlení na nekonečnou masu Plamenné legie Korialstrasz rovněž napadlo, jestli draci mají dostatečnou sílu ji zastavit.

Když však vstoupil do další místnosti, jeho obavy se rozplynuly. Stála tam, jako by čekala jen na něj. Samotná její přítomnost naplnila dračího samce klidem a mírem. Když na něj pohlédla, pocítil Korialstrasz jistotu. Všechno bude v pořádku. Královna života se postará, aby to tak bylo.

„Korialstraszi:.. můj milovaný." Jen její oči naznačovaly, kolik síly v té obyčejné větě ve skutečnosti bylo. Nižší tvorové často měli draky jen za krvelačné obludy, ale ani ti nejlepší z nich by se nikdy nedokázali hloubkou emocí Korialstraszovu druhu vyrovnat.

„Má královno, má existence." Pokorně sklopil hlavu. „Je dobře, že jsi zpět. Báli jsme se o tebe." „Stejně jako jsem se bál já. Nikdo neodpovídal na má volání, ani nikdo nevysvětlil to náhlé mlčení."

„Bylo to nutné," odpověděla mohutná samice. Nehledě na ladnost svých tvarů musela vážit nejméně o polovinu více než její druh. Stejně jako všichni ostatní Aspekti vládla silami, proti kterým byla i moc jejích druhů zanedbatelná, „Utajení je prvořadé." „Utajení? Před čím?"

Zkoumavě si jej prohlížela. „Krasus s tebou není?" Zaznamenal její značné obavy. Bála se o Krasa stejně, jako by se bála o Korialstrasze. „On se rozhodl zůstat. Podařil se mu trik, který nám umožňuje snášet čas, po který jsme rozdělení, bez utrpení... téměř."

Na její šupinaté tváři se objevil letný úsměv. „Samozřejmě že on se tak rozhodl."

Než mohl Korialstrasz rozvinout rozhovor směrem, který by mu umožnil dozvědět se o Krasovi více, vstoupil do vysoké síně kdosi zprava. Korialstrasz se tam podíval a vyřeštil oči. „Je nutné, aby se obřadu zúčastnili všichni draci," zahřměl černý obr, jehož hlas připomínal vybuchující sopku. „Mí již tak učinili. Nyní je musí následovat i ostatní letky."

Opačný konec síně vyplňoval nyní Neltharion, jediný tvor, který se mohl Alexstrasze rovnat velikostí i mocí. Ze Strážce země vyzařovala síla, která Korialstrasze poněkud zneklidňovala. „I můj poslední druh je zde," opáčila Alexstrasza. „Bronzová letka rovněž přiletěla, a přestože Nozdormu s ní není, přinesla s sebou to, co je součástí jeho podstaty, aby se k nám i on mohl přidat v našem boji. Chybí jen Krasus, jediný. Vadí to tak moc?"

Ebenově černý drak naklonil hlavu na stranu. Korialstrasz nikdy neviděl tolik zubů. „Jen jediný drak... ne... myslím, že ne."

„O co tady jde?" odvážil se mladší samec zeptat. „Démoni znovu otevřeli portál do našeho světa," vysvětlovala Alexstrasza. „Znovu jím sem proudí jako voda a každým dnem zdvojnásobují svou sílu."

Korialstrasz si představil obludnou armádu i to, co již dokázala způsobit. Pak tedy musíme jednat!"

„Také že jednáme. Neltharion vymyslel plán, zřejmě jedinou naději na přežití našeho světa."

„Jaký?"

„To ti musí ukázat Neltharion."

Ebenový obr přikývl a zavřel oči. Vzduch před ním se zachvěl. Korialstraszových magických smyslů se dotkla ohromující moc. Měl pocit, jako by se síň naplnila tisíci draky.

Místo toho se však ve vzduchu zhmotnil malý zlatý disk vznášející se kousek pod úrovní očí létajících obrů. Korialstrasz v něm nic necítil, přesto jaksi věděl, že ten disk je něčím mnohem víc, než čím se zdá být.

Strážce země otevřel oči a na jeho ještěřích tváři se rozhostil vítězoslavný výraz. Korialstraszovi to připadalo, jako by svůj výtvar doslova uctíval.

„Pohled' na to, co vymýtí démony z našeho světa!" zahřměl černý obr. „Pohled' na to, co očistí svět od všeho nečistého!"

Malý disk jasně zazářil a náhle již nebyl na pohled tak nedůležitý. Nyní mladý rudý samec plně cítil všechnu moc nahromaděnou uvnitř... a pochopil, proč i Alexstrasza věří, že je to nejlepší východisko.

„Pohled'," zaburácel Neltharion pyšně. "Duše draka."* (Dragon Soul (pozn. překl.).

5.

Kapitán Varo'then nebyl z těch, které by nějaké stíny a hlasy nějak vyvedly z klidu. Všem podobným věcem čelil se stejnou zarputilou jadrností, s níž dělal vše ostatní v životě.

Ostřílený voják se již válečníkem narodil a bez ohledu na vrozenou lstivost se nikdy za nic jiného nepovažoval. Netoužil stát se králem nebo dvořanem, pokud by to ovšem neznamenalo, že jej taková pozice dostane blíže k Azshaře. Velel jejím jménem vojákům a s tím se spokojil. Politické machinace nechával odjakživa na lordu Xaviiovi, který jim rozuměl a vyžíval se v nich daleko více, než by si kdy Varo'then dokázal jen představit.

Poslední dobou byla však jeho mysl nucena vydat se po stezkách jiných než vedoucích do bitvy. Mělo to co dělat s návratem toho, kterého považoval za mrtvého... samotného Xavia, Královnin rádce, navrácen z posmrtného života ohromující silou velkého Sargerase, nyní znovu převzal velení nad myslmi Urozených. To by Varo'thena nemělo znepokojovat, avšak Xavius se změnil způsobem, který neviděla ani královna. Kapitán si byl jistý, že rádce - nebo tu věc, která kdysi bývala jejím rádcem - nezajímala sláva Azshary, nýbrž věci zcela jiné. Varo'then, ať již byla jeho loajalita k pánu Legie jakákoli, byl ze všeho nejvíce služebníkem královny.

„Náš vždy užitečný kapitán. Samozřejmě, pochodujete chodbami, i když nejste právě ve službě.“

Důstojník poskočil a hned sám sobě vynadal, že takto zareagoval.

Jako by se zhmotnil z okolních stínů, vstoupil mu do cesty Xavius. Jeho kopyta klepala na mramorové podlaze, a když se pohyboval, supěl a odfrkoval. Archimonde nazval Xavia satyrem, jedním ze Sargerasových pozeňnaných služebníků. Nepřirozené oči, kterými šlechtic nahradil své vlastní, na něj hleděly zpod mohutných nadočnicových oblouků. Vpíjely se do kapitánových a neúprosně jej vtahovaly na nějaké děsivé místo.

„Sargeras si od vás mnoho slibuje, kapitáne Varo'thene. Vidí ve vás někoho, kdo by se mohl v řadách těch, kdo mu slouží; vyšplhat velmi vysoko. Vidí ve vás velitele armády, po boku Mannorotha - ale ne - dokonce Archimonda!“

Varo'then si sám sebe představil v čele armády démonů, se zdviženým mečem se společně s nimi ženoucího proti nepřítelům. Cítil pýchu a lásku Sargerase, zatímco se řítit proti těm, kdo chtěli nejvyššímu vzdorovat.

"Je mi ctí sloužit," zamumlal voják.

Xavius se usmál. „Stejně jako nám všem... a všichni budeme sloužit, jak nejlépe dovedeme, pokud to bude znamenat, že se náš sen splní o něco dříve, není tomu tak?“

„Jistě.“

Netvor s kopyty se k němu sklonil, až se jeho tvář téměř dotýkala vojákovy. Jeho oči dál do sebe Varo'thena vtahovaly a vábily ho i děsily současně. „Mohli byste sloužit způsobem, který by vám seděl daleko více, v pozici, která by vás dříve přivedla k velení, po němž toužíte...“ Důstojníkem projela vlna vzrušení. Znovu si představil sám sebe v čele armády bojující ve jménu královny a Sargerase. Představil si, jak udeří na nepřítel, jak krev protivníků poteče takovým proudem, že vytvoří řeky.

Ale když si kapitán Varo'then pokusil sám sebe v této situaci představit, neviděl přesně sám sebe. Snažil se zaměřit na vlastní obraz, vidět se jako válečníka oděného do zbroje a se zbraní jako ve starých eposech... ovšem na mysl se mu neustále dral jiný obraz.

Obraz, na němž byl velmi podobný současnému vzhledu lorda Xavia.

Až v tuto chvíli se mu podařilo vysvobodit se z pout rádcových očí. „Odpusťte mi, můj pane, ale musím pokračovat v plnění svých povinností.“

Umělé oči krátce zaplály. Pak Xavius stejně slušně jako vždy přikývl a mávnutím ruky pobídl vojáka, aby šel. „Ale jistě, kapitáne Varo'thene, ale jistě.“

Rychleji, než by před rohatým rádcem chtěl, Varo'then odkráčel. Neohlížel se. Jeho ruka svírala jílec meče, jako by jej chtěla každou chvíli tasit. Noční elf nezpomalil, dokud si nebyl jistý, že nenechal lorda Xavia daleko za sebou.

I pak však stále slyšel satyrova svůdná slova... a Varo'then věděl, že i když se mu třeba podaří jim odolat, ostatním ne.

* * *

Když na vojsko lorda Ravencresta padla noc, rozptýlily se mezi vojáky sestry Elune, aby jim daly pozeňnaní. Třebaže oděny do zbroje jako nějaké válečnice, přinášely kněžky vojákům mír a útěchu. Elune nabízela nočním elfům sílu a jistotu, neboť neustále dlela na nebesích, z nichž shlížela na milované děti.

I když to navenek nedávala najevo, necítila Tyrande Whisperwind nic z klidu nebo síly, které předávala dál svým druhům. Nejvyšší kněžka si zřejmě myslela, že obzvláště ona byla obdařena Matkou Lunou, ale Tyrande v sobě její úžasnou přítomnost necítila. Jestli Tyrande Matka Luna k něčemu vybrala, zapomněla jí to sdělit.

Na obzoru se ztrácely poslední zbytky denního světla. Tyrande spěchala, protože věděla, že se brzy rozezní rohy a armáda se pohne k Zin-Azshari. Dotkla se srdce ještě jednoho vojáka a odkráčela ke svému panterovi.

Než k němu však stačila dojít, vstoupil jí do cesty jiný noční elf. Tyrande mu reflexivně položila ruku na hrud' - jen aby ji uchopil za zápěstí.

Kněžka zvedla hlavu a srdce jí nejprve poskočilo radostí. Pak si všimla temné uniformy a vlasů stažených dozadu.

A hlavně si všimla jantarových očí.

„Illidane...”

"Jsem ti vděčen za požehnání, samozřejmě," odpověděl se sarkastickým úsměvem. „Ale tvá přítomnost mne uklidňuje daleko více."

Tváře jí zahořely, přestože ne z důvodu, který si myslel. Malfurionovo dvojče, stále držící její zápěstí, se k ní naklonilo blíže.

„Tohle musí být osud, Tyrande! Hledal jsem tě. Vstupujeme do zběsilých Časů. Rozhodnutí musí být učiněna bez váhání."

Srdce jí sevřela náhlá úzkost, když si uvědomila, o co jí chce požádat - ale ne, co jí chce oznámit. Anž by nad tím přemýšlela, ucukla Tyrande rukou,

Illidanova tvář se okamžitě proměnila v kámen. Neušla mu ani Tyrandina reakce, ani její význam.

"Je příliš brzy," dostala ze sebe ve snaze zklidnit jeho emoce.

„Nebo příliš pozdě?" Sarkastický úšklebek se mu vrátil do tváře, jí ovšem nyní připadal jaksi prázdný, spíše jako maska. Illidanova tvář se ale po chvíli uvolnila. „Byl jsem příliš zbrklý. Tohle není správný čas. Snažila ses poskytnout útěchu příliš mnoha. Promluvíme si znovu, až bude vhodnější chvíle."

Bez jediného dalšího slova zamířil k místu, kde jej čekal voják oděný v barvách

Ravencrestova klanu s připraveným nočním panterem. Illidan se ani jednou neotočil, nasedl a s doprovodem odjel.

Ztrápenější než kdy dřív našla Tyrande pantera. Když však nasedala, vpadl jí do myšlenek ještě někdo další. Tentokrát to ale byla daleko vítanější duše. „Šamanko, odpusťte, že ruším." S milým úsměvem orka pozdravila: „Tebe vždy ráda vidím, Broxigare."

Jen ona měla dovoleno nazývat ho celým jménem. Pro všechny ostatní, i pro lorda Ravencresta, byl pouze Brox. Mohutný orkbyl nejméně o hlavu menší než ona, vynahrazoval si to však obvodem hrudníku a svalovou hmotou, kterou jí předčil třikrát. Viděla ho vřít se mezi nepřátele s divokostí nočního pantera, ale v její blízkosti se choval uctivěji než většina těch, kdo žádali její požehnání.

Napadlo ji, že požehnání je důvod, proč za ní ork přišel, a zvedla ruku, aby se dotkla jeho hrudi. Brox vypadal zaraženě, pak její dotyk přijal.

„Nechť Matka Luna řídí tvou duši, nechť ti dá svou tichou sílu..." pokračovala ještě několik sekund a dala orkovi plné požehnání. Většina ostatních kněžek ho považovala za odpudivého stejně jako téměř všichni noční elfové, ale v Tyrandiných očích nebyl o nic méně stvořením patřícím Elune než ona sama.

Když skončila, Brox vděčně sklonil hlavu a zašeptal: „Nejsem hoden tvého požehnání, šamanko, protože to není důvod, proč jsem za tebou přišel." „Není?" Rozplácá tvář s ohromnými kly se zkroutilá do šklebu, v němž Tyrande poznala lítost. „Šamanko... jedna věc tíží mé srdce. Musím se ti k něčemu přiznat."

„Pokračuj."

„Šamanko, snažil jsem se nalézt smrt."

Stiskla rty, jak se snažila porozumět. „Snažíš se mi říct, že ses pokusil zabít?"

Brox se napřímil v celé své mohutnosti a jeho výraz potměl. „Jsem orkský válečník! Nikdy bych nezabodl dýku do vlastní hrudi!" Stejně prudce, jako jeho vztek vyvřel, se ihned zcela rozplynul a nahradil ho stud. „Ale snažil jsem se namířit na ni zbraně druhých, to je pravda."

A pak z něj vyšel celý příběh. Brox jí pověděl o poslední válce proti démonům i o tom, jak se on se svými druhy držel, zatímco čekali na posily. Tyrande si vyslechla, jak jeden po druhém

všichni orkové zahynuli, až zůstal jen on. Činy Broxe i ostatních pomohly zachránit bitvu, to mu však nijak nepomohlo, aby necítil vinu za to, že na rozdíl od svých druhů prezil.

Válka brzy nato skončila a Broxovi nezůstala žádná možnost, jak uniknout tomu, co považoval za své největší selhání. Když jej pak náčelník Thrall požádal, aby vystopoval onu anomálii, viděl v tom znamení, že mu duchové konečně dovolili ukončit trápení.

Jediný, kdo však při hledání zahynul, byl jeho mladší druh, což jen přidalo k již tak těžkému Broxovu břemeni. A pak, když bylo jasné, že do Kalimdoru vpadne Plamenná legie, začal ork znovu doufat ve spásu. Vrhł se do bitvy a bojoval, jak se od válečníka čeká. Byl neustále v první linii a vyzýval k boji všechny protivníky, na které narazil. Bohužel bojoval Brox příliš dobře, neboť i poté, co zabil davy démonů, přežil téměř bez škrábnutí.

A když shromážděná armáda vyrazila ze Suramaru, stárnoucí ork si konečně začal myslet, že se dopustil jiného hříchu. Uvědomil si, že stud, který cítil za přežití svých bývalých druhů, byl falešný. Nyní cítil novou vinu; všichni kolem něj bojovali za holý život, zatímco on se o něj snažil přijít. Šli do bitvy s Plamennou legií z opačného důvodu než on.

„Jsem smířen s tím, že zahynu v boji - to je pro orka skvělá smrt, šamanko - ale naplňuje mne pocit studu za to, že hledám smrt za cenu životů těch, kdo bojují se zlem za životy své i ostatních.“

Tyrande hleděla do orkových očí. Pro ostatní to bylo zvíře, nyní však znovu promluvil tak, že to dávalo obrovský smysl. Dotkla se jeho drsné tváře a mírně se usmála. Jak pokrytecký byl její lid, když hledal jen vzhled, nikoli srdce a duši.

„Nemusíš se mi k ničemu přiznávat, Broxigare. Už ses přiznal vlastnímu srdci a duši, což znamená, že tvé výčitky svědomí slyšeli i duchové a Elune. Chápou, že sis uvědomil pravdu a lituješ dřívějších myšlenek.“

K jejímu překvapení se usmál a políbil jí dlaň. „Znovu máš mé díky, šamanko.“

V tu chvíli se rozezněly rohy. Tyrande se rychle dotkla orkova čela a přidala krátkou modlitbu. „Ať už tě čeká v bitvě jakýkoli osud, Broxigare, Matka Luna bude navždy bdít nad tvou duší.“

„Děkuji ti za ta slova, šamanko. Už tě nebudu obtěžovat.“ Brox na znamení úcty zvedl sekeru a odběhl. Tyrande sledovala, jak Brox mizí mezi ostatními válečníky a pak se otočila, když poznala signál přicházející od sester, které jí chtěly připomenout, že je třeba si pospíšet.

Musela se připravit, aby mohla stát v čele družiny v okamžiku, kdy se armáda pohne. Musí se připravit, aby čelila osudu, který pro ni Elune naplánovala.

A chápala, že to zahrnuje i záležitosti jiné než nadcházející bitvu.

* * *

„Přidali vojáky z dalších dvou osad na severozápadě,“ prohlásil Rhonin jedoucí vedle Krasa.

„Slyšel jsem, že jich je až pět set.“

„Plamenná legie sem dokáže takový počet dostat za pár hodin, možná i rychleji.“

Rusovlasý čaroděj se na bývalého tutora kysele podíval. „Když nic z toho nepomůže, tak proč se snažíme? Tak si prostě sedneme do trávy a počkáme, až nám démoni rozpárají břicha.“

Nasadil pobaveně překvapený obličej. „Vlastně počkej! Takhle se to nestalo! Noční elfové bojovali - a vyhráli!“

„Ticho!“ zasyčel Krasus a zadíval se na Rhonina stejně ostře jako on prve na něj. „Nesnižuji význam těch posil, jen vyzdvihuji fakta. Další fakt, který bychom si měli uvědomit, je to, že naše přítomnost zde i existence té anomálie v čase znamenají, že to, co se v minulosti stalo, se tentokrát nestane. Existuje velmi, velmi velká pravděpodobnost, že tentokrát Plamenná legie zvítězí... a vše, co jsme znali, nikdy nebude existovat.“

„Nedovolím, aby se to stalo. Nemůžu!“

„Oproti věčnosti neznámá osud tvé družky Vereesy ani tvých nenarozených dvojčat nic, Rhonine... ale já za ně budu bojovat stejně, jako budu bojovat za osud své letky, přestože může být i případné vítězství strašlivé.“

Rhonin zmlkl. Věděl stejně dobře jako dračí mág, jaký osud měl postihnout rudou letku. I kdyby byla Plamenná legie v tomto čase poražena, draci budou strašlivě trpět. Deathwing Ničitel se postará o to, aby nad nimi získali vládu orkové, obzvláště pak nad Krasovou rudou letkou, a využili je jako válečná zvířata. Mnoho, mnoho draků zahyne pro nic.

"Ale právě nám znovu všem začínala svítat naděje," dodal Krasus a na chvíli se zahleděl do dále. „A to, více než cokoli jiného, pro mne představuje další důvod postarat se, aby se historie nezměnila."

„Co se stalo v téhle části historie, znám jen z kronik dochovaných u Čarodějů v Dalaranu, Krase. Ty to znáš, protože jsi v tomhle čase žil..."

Vytáhla, téměř elfí postava znovu zasyčela: „Vaše dohady založené na starých rukopisech jsou zřejmě přesnější než mé vlastní děravé vzpomínky. Došel jsem k závěru, že Nozdormův vpád do mé mysli, přestože byl vzhledem k našemu úkolu užitečný, byl zároveň na mne příliš silný, než abych jej vstřebal bez ztráty jiných vzpomínek." Nozdormu, Aspekt času, byl tím, kdo zavolal Krasu a varoval jej před krizí. Ohromný drak barvy písku nebyl nyní k zastížení ani v této době a Krasus se bál, že byl ve všech svých podobách lapen v oné anomálii.

„Obávám se, že si tento čas nikdy úplně nevybavím - a to, co schází, stačí, aby přilévalo olej do ohně mých nejistot týkajících se konce."

„Takže budeme bojovat a doufat v nejlepší." „Stejně jako to dělali všichni ve všech bitvách v historii." Voustatý člověk s úšklebkem přikývl. „To mi vyhovuje." Jednotky nočních elfů putovaly dál a dál a překonávaly míle bez jediné zastávky nebo zdržení. Většina vojáků pochodovala s dobrou náladou, neboť se zdálo, že nepřítel se nijak nehrne, aby s nimi zkrátil meče. Ušima bystřejšíma než kterýkoli tvor v okolí slyšel Krasus, jak vojáci zdůrazňují, že mnoho ze zkázy a smrti způsobené démony dopadlo na nic netušící a nepřipravené nevinné. V okamžiku, kdy narazili na organizovaný odpor, byli to démoni, kdo byl pobit. Někteří dokonce spekulovali, že kdyby noční elfové po první bitvě pronásledovali démony do Zin-Azshari, namísto aby se stáhli a shromáždili větší sílu, mohla být už válka u konce. Podobné poznámky Krasa znepokojovaly; jedna věc byla jít sebevědomě do bitvy, druhá věřit, že nepřítel bude lehce poražen. Noční elfové museli pochopit, že Plamenná legie byla vtělená smrt.

Jeho pohled se stočil k jedinému nočnímu elfovi, který si, jak se zdálo, tohle všechno uvědomoval. Krasus si vzpomněl, že Malfurion má být jedním z klíčů k vítězství, nedokázal si však vzpomenout, jak se jím měl stát. To, že byl prvním z druidů, bylo podstatné, ale nikoli samo o sobě. Dračí mág se už dříve rozhodl, že jej musí za každou cenu ochránit. Když se noc chýlila ke konci, vrátili se náhle z jihovýchodu zvědové. Ravencrest zorganizoval nepřetržitý proud vyjíždějících a vracejících se vojáků, aby si zajistil ty nejčerstvější zprávy.

Tihle tři noční elfové vypadali naprosto vyčerpaně. Jistě museli pantery v těžké zbroji nějakou dobu štítat plným tryskem. Obličej jim zaléval pot a oblečení měli plné prachu. Jen se krátce napili vody a hned hlásili, co objevili.

„Malý zástup nepřátel se metodicky pohybuje oblastí Dy-Jaru, můj pane," řekl starší zvěd.

„Viděli jsme oheň a kouř a zahlédli jsme prchající." „Odhadnete počet nepřátel?"

„Těžko s jistotou říct, ale daleko menší než tahle armáda, to rozhodně."

Ravencrest se zatahal za bradku a přemýšlel. „Kam míří ti uprchlíci?"

„Vypadalo to, jako že do Halumaru, můj pane, ale to nezvládnou. Démoni jsou jim v patách."

„Dostaneme se mezi ně?" „Jo, pokud si pospíšíme. Je tam mezera tak akorát." Šlechtic natáhl ruku k jednomu ze sluhů. „Mapu." Okamžitě dostal odpovídající mapu. Rozvinul ji a nechal si od zvědů ukázat polohu uprchlíků i Plamenné legie. Když mu ji ukázali, přikývl. „Musíme zrychlit a připravit se utkat se s nimi za denního světla, ale to jde zvládnout i tak zůstaneme na cestě do Zin-Azshari. Takovou malou odbočku si můžeme dovolit."

„Hlavně když to může zachránit pár nevinných životů," zamručel Rhonin pod vousy k Broxovi.

Krasus se zvědavě naklonil k nim. „Všimli jste si démonů? Jaký druh jste viděli?"

„Většinou ty, kterým říkáte pekelní strážci."

Jeden z dalších zvědů dodal: „Já jsem viděl pár těch psů a jednoho démona s křídly, toho strážce záhuby."

Dračí mág se zamračil. „Trochu skromný výběr."

„Určitě ve své dychtivosti ostatním o hodně utekli," prohlásil lord Ravenscrest. „Naučíme je, že zdrženlivost se vyplácí. .. tedy ne že by žili dost dlouho na to, aby takovou lekci dokázali ocenit" Pak zavelel důstojníkům: „Vydejte rozkazy! Utkáme se s nimi!"

Armáda okamžitě změnila směr. Noční elfové se pohybovali s touhou nejen zachránit své druhy, ale také okusit první vítězství na velké výpravě k hlavnímu městu.

Illidan s měsíční hlídkou změnili místo a zaujali pozice podél celé armády. Sestry Elune učinily totéž a jejich skupiny byly připraveny pomoci všude, kde to bude nutné, ať již se bude jednat o léčení nebo boj. Jako jediní cizinci zůstávali Rhonin, Krasus a Brox u sebe, přestože oba čarodějové se již dohodli na tom, že jakmile začne bitva, bude Rhonin hlídat Illidana. Ani jeden z nich stále nevěřil, že na sebe bude opatrný.

Malfurion zůstal s nimi, z velké části proto, že si Ravenscrest pořád ještě nebyl jistý, jak nejlépe využít jeho neobvyklých schopností. Vzhledem k tomu, že tuhle čtyřku hlídal oddíl kapitána Shadowsonga, cítil šlechtic jistotu, že druid bude dobře chráněn, aby se sám mohl rozhodnout, jaký útok bude proti démonům nejlepší.

Protože studoval celý den s Cenariem a následně jel většinu noci s myšlenkou na blížící se bitvu, cítil Malfurion, jak roste jeho vyčerpání. Polobůh jej naučil, jak lépe čerpat sílu ze světa přírody, a Malfurion doufal, že bude mít příležitost tak učinit, než se noční elfové střetnou s Plamennou legií.

Slunce vystoupalo nad horizont a rychle zmizelo za hustými nízkými mraky, které tak vlastně armádě prokázaly službu. Kouzla, která Krasus s Rhoninem seslali na sebe i na Broxe, jim všem umožnila rychle se přizpůsobovat měnící se intenzitě světla, ale oči vojáků si z velké části musely na tyto změny těžce přivykat. Zatažené nebe noční rase poněkud ulevilo, což jen zvýšilo jejich nadšení z nadcházející bitvy.

Zvědové neustále vyjížděli a přijížděli a přinášeli nové informace. Démoni prchající noční elfy ještě nedohonily byli již však blízko. Povzbuzený Ravenscrest pobídl vojáky. Poslal napřed velký oddíl jezdců na nočních panterech, neboť měl v úmyslu přijet k Plamenné legii ze dvou stran.

Když dorazila zpráva, že se armáda dostává mezi uprchlíky a pronásledovatele, nechal šlechtic zaznít rohy. Tím signálem dostal vojáky do bojové pohotovosti.

A pak, když se noční elfové přelili přes několik nízkých kopců, konečně narazili na nepřítele. Planoucí démoni roznášeli zkázu na každý centimetr půdy a vše za nimi zůstávalo spálené. Za nimi už neexistoval žádný život. Mrtvá země, kterou Krasus spatřil ze hřbetu Korialstrasze, se táhla až k obzoru a hrůza z toho pohledu dodala obráncům ještě více odvahy.

„Je to přesně, jak hlásili zvědové," zabručel pán pevnosti Black Rook a tasil meč. „Tím líp. Teď jim ukážeme, jaká je to hloupost takhle pustošit naši nádhernou zemi."

Krasus si prohlížel armádu nepřátel. Silný protivník, ale nic, co by noční elfové nedokázali bezpečně zničit. „Můj pane, stále však nabádám k opatrnosti..."

Ale Ravenscrest ho neposlouchal. Starší noční elf dvakrát máchl mečem a v jediný okamžik se rozezněly všechny rohy.

S jediným výkřikem se noční elfové hnali dolů na demony.

Plamenná legie při pohledu na takovou přesilu ani neznejistěla. Spíše naopak, ozbrojení démoni hladově zařvali, dychtiví přidat něco málo ke krveprolití, které už v Kalimdoru způsobili. Zapomněli na uprchlíky a obrátili se k blížícím se nočním elfům.

Dva vysoké tóny téměř okamžitě následovala sprška šípů, která na chvíli naplnila nebe. Jako nějaké kvílící bánšičky* (*Banshee byly ve skotské a irské mytologii víly, které svým kvílením věštily smrt někomu z rodiny žijící v domě, u kterého se objevily (pozn, překl).

dopadaly šípy na obludné válečníky a probodávaly jejich hrdla, končetiny i hlavy. Všude najednou leželi mrtví a zranění démoni, což přinutilo ostatní zpomalit, neboť je museli přelézat.

Doprostřed hordy udeřil zlatý blesk a odhodil pekelné strážce na všechny strany. Na ty, co přežili, padaly kusy masa a slizu, který měli démoni místo krve. Krasus otočil hlavu doleva a spatřil Illidana smějícího se nad svým úspěšným prvním útokem. Mladý čaroděj okamžitě shromáždil několik členů Měsíční hlídky do sestavy podobné té, kterou použil v první bitvě

proti Plamenné legii. Illidan měl v úmyslu čerpat sílu svých druhů a pomocí sama sebe ji zvyšovat.

Dračí mág se zamračil. Takováto taktika znamenala, že ti, kdo poskytují magickou sílu, se vyčerpají více než samotný autor kouzla. Kdyby Illidan nebral ohled na stav svých společníků, hrozilo, že je oslabí do takové míry, že se nebudou schopni sami bránit, kdyby na ně zaútočil nějaký Eredar.

Obavy z toho, co by mohl Malfurionův bratr lehkomyšlností způsobit, brzy uvolnily místo soustředění na nepřítele. Krasus poprvé seslal kouzlo bez pomoci Korialstraszovy přítomnosti. Nevěděl, co může čekat, ale když ucítil, jak v něm roste magická síla, musel se usmát.

Středem přední linie démonů se prohnal děsivý víchř, Obrátil rohaté válečníky proti sobě, a dokonce způsobil, že jeden na druhého namířili zbraně. Mezi nepřáteli v daném místě vypukl zmatek.

Vzniklý chaos poskytl nočním elfům dokonalou příležitost k útoku. Když první z vojáků dorazili až k démonům, rychle pobili všechny, co se jim postavili. Přední řady Legie už nedokázaly zůstat organizované. Pekelní strážci padali po desítkách, zatímco se mamě pokoušeli znovu zformovat.

Další salva šípů zdecimovala řady o něco více vzadu. Během několika minut ležela více než čtvrtina hordy mrtvá nebo umírající. Krasus by se měl cítit poněkud jistější, ale průběh bitvy mu připadal až příliš snadný. Plamenná legie se nikdy nenechala tak lehce porazit.

Ovšem své pochybnosti nemohl v žádném případě prodiskutovat s ostatními. Brox se protáhl všemi bojujícími a nějakým způsobem se dostal až do první řady. Na hřbetě nočního pantera kolem sebe máchal ohromnou sekerou. Kamkoli dopadla Čepel jeho zbraně, zanechávala za sebou smrt. Hlavy démonů doslova létaly přes Broxe a zelený válečník jen řval další výzvy směrem k nepřítelům.

Co se týče Rhonina, sesílal kouzla, jejichž intenzita vyvolávala v Krasovi závist. Rudovlasý čaroděj se zaměřil na zelené plameny, které byly nedílnou součástí démonů, a nechal je skutečně vzplanout, což způsobilo, že démoni sami sebe pohltili. Padali jeden po druhém, rychle proměněni v hromádku popela a pár kousků zbroje. Rhonin měl v tváři jeden z nejvýraznějších úšklebků, jaké Krasus kolem sebe viděl; dračí mág nepochyboval, že jeho bývalý žák nepřetržitě myslí na ženu a nenarozené děti, jejichž budoucnost doslova závisela na výsledku této války.

Kde byl Malfurion? Nejprve nemohl vytáhlý čaroděj druida nikde najít, ale pak mladého nočního elfa spatřil na samém konci armády. Malfurion tiše seděl na zvířeti, oči zavřené v soustředění. Krasus nejprve nic necítil, ale pak si všiml tlaku v zemi, tlaku, který se pohyboval k Plamenné legii. Magickými smysly sledoval jeho cestu, zvědavý co se stane. A náhle ze země pod předními řadami nepřítel začaly rychle rašit kořeny. Kořeny stromů, kořeny trávy... jakékoli a všechny kořeny, které si dokázal představit. Krasus si uvědomil, že Malfurion je nejen přiměl vyrašit ven ze země, ale vyrůst tak, jak by toho za normálních podmínek nebyly schopny.

Jeden z rohatých válečníků zavrával a pak s překvapeným výkřikem padl vpřed přímo na nastavenou čepel nočního elfa. Jinde vrčel pekelný pes a chňapal kolem sebe tlamou, neboť končetiny již měl spoutané. Všude kolem démoni padali na zem, svíjeli se a bojovali, jen aby se dokázali udržet na nohou. Stala se z nich snadná kořist a kvůli kořenům jich další desítky padly. Krasus ovšem viděl, že s kořeny nemá sebemenší problém ani jeden z nočních elfů. Ve skutečnosti kořeny několikrát vyklidily vojákům cestu, aby jim ještě více pomohly.

Bojovala již jen polovina démonů a vítězství bylo jisté na dosah... a přesto Krasus nevěřil v úspěch armády nočních elfů. Zkoumal pohledem celé jeviště, ale nenašel nic, co by tyto obavy potvrdilo.

Nic, tedy kromě jednoho okřídleného démona vzlétajícího k oblakům. Krasus sledoval, jak stoupá, a pak se rychle pokusil o kouzlo.

Zachytil démona těsně před tím, než stačil zmizet v mracích. Mlha z nich se ovinula kolem strážce záhuby jako plášť a přimknula mu křídla pevně k obrněnému tělu. Démon se vzpíral,

ale nedokázal nic udělat. O chvíli později dopadl na zem mezi své druhy jako smrtonosná střela.

Krasus si k téhle rychlé akci nijak neblahopřál. Pobídl pantera k lordu Ravenscrestovi, aby upoutal jeho pozornost. Bohužel, Ravenscrest se pohyboval směrem od něj, neboť se právě snažil vydat několik rozkazů vojákům.

Dračí mág se zadíval k oblakům. Ještě byla šance. Jestli varuje noční elfy dostatečně rychle, může zabránit katastrofě. Pak ho začalo celé tělo pálit a štípat. Krasus ztratil kontrolu nad končetinami. Zhroutil se na hřbet nočního pantera a nebýt sedla, spadl by dolů. Až příliš pozdě si uvědomil, že jeho obavy o armádu způsobily, že se na chvíli otevřel útoku eredarského černokněžníka.

A jak se snažil překonat účinky kouzla, znovu pohlédl k obloze. Mraky zhoustly a potemněly. Téměř jako by je vlastní ohromná váha táhla dolů...

Ne... to vše byla jen iluze a on to věděl. Přestože bojoval zároveň s útokem černokněžníka a vizí nad sebou, konečně se mu podařilo proniknout stěnou, kterou démoni zakouzlili na zamračenou oblohu. Černá spodní část mraků zmizela a odhalila skutečnost.

Z nebes na obránce přšla Plamenná legie.

Malfurion vycítil, že je cosi špatně, přestože jeho kouzlo právě vrcholilo. Rostliny byly všechny nesmírně potěšené, že mohou vyplnit jeho přání, neboť i ony cítily k démonům nenávist. Tichým přemlouváním je přiměl vyrůst do délky daleko větší, než bylo normální, a pak je nasměroval tak, aby spíše připomínaly svíjející se dychtivá chapadla krakatice než obyčejné kořeny. Pomohl tak vojákům pobít mnoho démonů.

Z nějakého jiného místa, daleko od bitvy, však jeho bystré smysly zaznamenaly špatnost, ve které následně odhalil ochranné kouzlo. Aniž by otevřel oči, zaměřil se Malfurion na to místo a zjistil, že zdroj neleží nikde na zemi, nýbrž někde vysoko nad ní. V mracích.

Druid i nadále využíval k vidění síly, které ho naučil ovládat Cenarius, ponořil se do oblačného příkrovu a hledal, co se pokoušelo zůstat skryto.

A pak v mysli spatřil stovky démonů zrozených k letu.

Byli to povětšinou strážci záhuby, ale v takovém počtu, že Malfurion nemohl než se domnívat, že byli shromážděni a přivoláni z jiné části armády démonů jen pro tuto situaci. Svými vražednými zbraněmi a strašlivými obličejí byli na pohled hrozní. I sami o sobě by byli dostatečně strašlivým protivníkem.

Daleko znepokojivější ovšem byla hrstka těch, kdo letěli mezi nimi. Byli to eredarští černokněžníci, desítky. Neměli křídla, ale drželi se ve vzduchu pomocí kouzel. Při pohledu na ně bylo Malfurionovi jasné, že někteří z nich vytvářejí onu iluzi, zatímco ostatní už vyhledávají slabiny v řadách nočních elfů.

Ač bylo tohle všechno děsivé, Malfurionem nejvíce otřásl to, co se blížilo k bitevnímu poli za strážci záhuby a Eredary. Jakoby vystřeleny tisíci katapulty padaly oblaky se strašlivou přesností jako ohromné ohnivé kameny. Druid zvýšil úsilí, aby se co nejlépe vyhnul smyslům černokněžníků, a spatřil, čím ony kameny ve skutečnosti jsou.

Pekelníci*. (* Infernals (pozn. překl.)

Malfurion otevřel oči dokořán a zavolal na všechny, kdo ho mohli slyšet: „Pozor na oblohu! Útočí z oblohy!"

Krátce upoutal pozornost lorda Stareye, ale šlechtic si jen odfrkl a znovu se zaměřil na zdecimované řady démonů. Malfurion pobídl pantera a chytil jednu z hlídek.

„Zatrubte na poplach! Démoni na nás útočí z mraků!"

Ale voják se na něj jen zmateně podíval, protože nechápal. Iluze nad jejich hlavami byla stále neporušená a kdokoli, kdo se podíval nad sebe, si jistě musel myslet, že se druid zbláznil.

Konečně si Malfurion všiml někoho, kdo zřejmě chápal. Do zorného pole se mu dostal Krasus, ten záhadný bledý čaroděj, který jako by s něčím bojoval. Když se jejich pohledy střetly, oba pochopili, že ten druhý rozumí. Krasus neukazoval na Ravenscrest, nýbrž na Illidana. Malfurion přikývl, neboť mu okamžitě došel důvod proč; druid musel varovat jednoho z těch mála, kdo dokázali na hrozbu shora rychle zareagovat.

„Illidane!" zařval Malfurion a postavil se v sedle ve víře že ho dvojče uvidí. Ale Illidan byl příliš zabrán do svých kouzel, než aby si všiml čehokoli jiného.

Malfurion se soustředil a požádal vítr, aby mu pomohl. Když ten souhlasil, nechal jej soustředit se na to, co udělá. Dvakrát se pohládl po tváři a prstem ukázal směr. Jeho bratr si náhle sáhl na tvář, neboť vítr mu předal Malfurionův dotyk. Illidan se ohlédl přes rameno a spatřil dvojče.

Malfurion ukázal k obloze a nasadil varovný výraz. Illidan se málem obrátil zpět, ale Malfurion se rozčílil a jeho pohled zaplátl. Konečně jeho bratr zvedl hlavu. V tu chvíli iluzi propadli první démoni. Eredarové udeřili v okamžiku, kdy začali být viditelní, a jednotně sesílali kouzla, která se přelévala přes řady nočních elfů. Na vojáky dopadaly těžké kapky, jež nebyly důvodem k nějakým obavám až do chvíle, kdy se první z nich začaly propalovat zbrojí i masem. Jak se přehánka měnila v obludnou průtrž mračen, naplnil vzduch řev zasažených. Svíjející se noční elfové padali k zemi a jejich obličej se roztékaly.

Malfurion znovu promluvil k větru a požádal ho, aby tu průtrž odnesl od jeho lidu. V tu samou chvíli ucítil, že Illidan a ostatní seslali vlastní kouzla.

Jeden z černokněžníků se zavřeštěním vybuchl a společně s ním zhynul i jeden z blízkých strážců záhuby. Když se však čarodějové nočních elfů pokusili zneškodnit dalšího, narazil jejich útok na neviditelný štít.

Silný vítr přivolaný druidem skutečně odfoukl obludný déšť, ale škody, které způsobil, značně oslabil řady obránců.

A pak začali padat pekelníci.

První vlna nedopadla na zem. Dva předčasně vybuchli a několik dalších se odrazilo od prázdného vzduchu do všech možných stran od nočních elfů. Jedním, dvěma, třemi démony rychle po sobě prošel modrý blesk.

Navzdory snaze čarodějů i druida dopadlo na zem pekelníků až příliš mnoho. Jeden udeřil doprostřed již tak dost zdecimované linie s katastrofickými následky. Tucet katapultů naplněných výbušným prachem by stěžejí dokázalo způsobit jen zlomek zmatku, který s sebou přinesl démon. Noční elfové odlétli jako lístky ve větru. Šok z toho úderu přinutil ostatní vrhnout se na zem, kde je pekelní strážci rychle a brutálně vyřídili.

V rychlém sledu následovali další pekelníci. Z předních řad obránců se naprosto vytratil všechen řád. A co hůř, každý ohromný démon, který dopadl na zem, vstal z kouřícího kráteru a začal si klestit cestu řadami nočních elfů.

Silné kořeny, které Malfurion přivolal, se ukázaly být proti pekelníkům s lebkami namísto tváří neúčinné, neboť ti se jimi prodírali, jako by neexistovaly. Ohniví obři likvidovali noční elfy po desítkách a způsobovali chaos všude, kam se dostali.

Pak se do vzduchu přímo před jedním pekelníkem zvedlo kopí ztracené nějakým vojákem. Modře se rozzářilo a náhle vystřelilo proti démonovi rychlostí, proti které vypadal i pekelník neohrabaně. Jak kopí s neomylnou přesností letělo na démona, vyrostlo a jeho přední konec se proměnil v hrot ostrý jako jehla.

Probodlo pekelníka s takovou lehkostí, že si démon zprvu vůbec neuvědomil, že je mrtvý.

Obr zalapal po dechu a pak se začal zběsile zmítat. Jeho pohyb vpřed se zastavil, a naopak kopí, poháněné magií, pokračovalo stále dál.

Jako by měl váhu nemluvněte, byl obrovský pekelník tlačěn zpět. Kopí neustále zrychlovalo, a když se vynořilo z kráteru, nabralo dalšího pekelníka. Démon měl čas jen na to, aby na ně vytřeštil oči, než byl i on probodnut.

Magické kopí, jehož rychlost ani v nejmenším neklesala, překvapilo i třetího pekelníka.

Teprve pak zpomalilo a nakonec společně se všemi třemi oběťmi dopadlo na zem mezi jiné mrtvé.

Rhonin stojící po Malfurionově boku se svráštěným obočím spokojeně pokýval hlavou. Ale právě v okamžiku, kdy se zdálo, že by obránci mohli zvrátit průběh bitvy na svou stranu, ozvaly se od severu rohy.

„Legie!“ zařval Krasus. „Jdou z druhé strany!“ Nyní se ukázala celá strašlivá pravda. Jako by vyrostla přímo ze země, objevila se na severu ohromná armáda a řítila se na vojáky. Stejně jako ti nahoře byla skryta kouzlem. Nyní se démoni rojili jako včely. Noční elfové na severní straně bojovali statečně, ale jejich již tak prořídle řady se pod tímto novým náporom prolomily.

Démoni naplánovali past velmi důmyslně, neboť ze všeho nejvíce spoléhali na nadutost nočních elfů. To, co Ravenscrest považoval za menší oddíl, snadné to vítězství, které mělo zvednout morálku jeho jednotek, byl namísto toho podlý trik, který ho bude stát velmi mnoho. „Musíme se stáhnout!“ řekl Rhonin. „Je to v tuto chvíli jediná možnost!“

Nejprve to vypadalo, že lord Ravenscrest neudělá, co je nezbytné. Přestože démoni je těžce poráželi, neozval se žádný rozkaz k ústupu. Z nebe na noční elfy dál padali pekelníci a Eredarové, chránící se navzájem, sesílali jedno ničivé kouzlo za druhým. Malfurion a jeho společníci již nemohli útočit; museli udělat vše, co bylo v jejich silách, jen aby jednoduše odráželi útoky černokněžníků. Dokonce ani Měsíční hlídka se nezmohla na víc než na zaštitování unavených vojáků.

Konečně zavelely rohy k ústupu. Ovšem Plamenná legie je nenechala stáhnout se jen tak a každý krok zpět byl vykoupen další krví.

„Máme příliš velké ztráty!“ zasyčel Krasus, který se přidal k druidovi. „Musíme mezi nimi a námi vytvořit mezeru!“

„Ale jak?“ zeptal se Malfurion.

Vytáhlý čaroděj se ještě více zachmuřil. „Musíme přestat bojovat s Eredary a soustředit se jen na to, abychom udrželi odstup našich jednotek od hlavní armády démonů!“

„Ale když to uděláme, černokněžníci udeří! Zabijí strašně moc vojáků...“

„A zahyne jich více, jestli se budou dál stahovat tímhle hlemýždím tempem!“

Krasus mluvil pravdu, přestože ji druid nechtěl slyšet. Pekelní strážci bušili do nočních elfů zleva i zprava a pod jejich čepelemi padali všichni, kdo se dostali do jejich dosahu. Na druhou stranu Eredarové potřebovali na svá kouzla čas, a přestože rovněž způsobovali strašlivé ztráty, celkově byli nyní méně účinní než zbraně jejich druhů.

„Musíš říct bratrovi, aby dělal to co my,“ prohlásil čaroděj.

„Neposlechne mě. V tomhle ne.“ Stálo ho dost úsilí přimět Illidana, aby zvedl hlavu.

Přesvědčit ho, aby udělal, oč žádal Krasus, by trvalo příliš dlouho, pokud by to vůbec bylo možné.

„Já se o to postarám,“ nabídl se Rhonin. „Třeba poslechne spíš mě.“

Byla pravda, že Illidan k člověku obdivně vzhlížel. Rhonin věděl, jak sesílat kouzla, která nezvládalo ani Malfurionovo dvojče. Illidan v něm téměř viděl svého shan 'do.

„Tak dělej, co umíš,“ řekl Krasus Rhoninovi.

Když rudovlasý čaroděj odjel, Malfurion se zeptal: „A co uděláme my?“

„Cokoli, co je a nás oddělí.“

Druid doufal, že uslyší víc, ale chápal, že Krasus jej nechtěl příliš svazovat instrukcemi. Bude nejlepší, když budou oba dělat, v čem jsou nejvíce zbláhli. Metody staršího čaroděje nemusely být shodné s těmi Malfurionovými.

Aniž by Krasus čekal, o co se noční elf pokusí, napřáhl paže k bitvě. Nejprve nedokázal Malfurion říct, co dělá, ale pak si všiml, že démoni nejvíce vpředu se jako by o třicet centimetrů, snad dokonce o půl metru zmenšili. Teprve po chvíli si uvědomil, že se prodírají bažinou, která se jim vytvořila pod nohama. Ti za nimi se nejprve mačkali a pak se pokusili probít kolem lapených druhů.

Místo aby noční elfové znovu zaútočili, moudře pokračovali v ústupu. Avšak Krasovi se podařilo pomoci jim jen v jednom místě; Malfurion viděl, že na dalších démoni obránce masakrují dál. Okamžitě se zaměřil na zem pod sebou a znovu promluvil k rostlinám. Žádal je, aby mu ještě jednou poskytly kořeny. Byly si vědomy nepříznivého průběhu bitvy, ale uvědomovaly si také, že jakmile noční elfové odejdou, Legie zničí je i všechn ostatní život. Navzdory tomu ochotně nabídly pomoc.

Malfurionovi stékaly po tvářích slzy nad jejich obětí, zároveň ale opatrně směřoval své kouzlo. Kořeny rostly ze země v ještě větším počtu než prve a proměnily se v jakýsi převrácený les. Démoni se zaplétali do silných šlahounů a úponků. Dokonce i pekelníci konečně zpomalili. Druid cítil každou ránu do kořenu, avšak kouzlo přineslo žádoucí účinek. Noční elfové se čím dál víc vzdalovali krvežíznivému nepříteli.

Na jihu se v podobě nočních panterů objevila neočekávaná pomoc. Malfurion zapomněl na jednotky, které již dříve vyslal lord Ravenscrest. Jejich počet byl nižší, než jaký si vybavoval,

bojovaly však se stále stejnou zuřivostí. Několik z panterů už bylo zraněno a stejně tak jezdci vypadali značně zuboženě, nicméně i přesto stále bušili do Plamenné legie a získávali drahocenné vteřiny pro své pěší druhy. „Sever!“ zařval Krasus. „Zaměřte se na sever!“ Přestože ani Malfurion, ani čaroděj nemohli fyzicky vidět boje na severním křídle, měli jiné metody, jak je sledovat. Druid hledal pomoc u ptáků nebo hmyzu. Ptáka žádného nenašel, ale několik hmyzích stvoření ano. I ten nejmenší tvor chápal, že přiblížit se k démonům znamenalo setkat se se smrtí. Přesto však prchající letící brouci, které objevil, souhlasili, že se stanou jeho očima.

Skrze jejich zvláštní zorný úhel si druid brzy dokázal prohlédnout boj na druhé straně. Z toho, co viděl, se mu rozbušilo srdce. Plamenná legie se řítila na vojáky ještě ve větším počtu, než kdy viděl. Všude leželi mrtví. Tváře ne nepodobné té jeho v hrůze hleděly vzhůru na to, co je zabilo. Pekelní psi trhali mrtvé na kusy, zatímco ostatní démoni dělali, co mohli, aby jim dodávali další oběti.

Malfurion hledal nějakého tvora nebo rostlinu, které by mohl využít, ale zdálo se, že tu zůstali jen ti brouci. Vítr jednoho z nich odfouknul stranou, což vnuklo druidovi myšlenku. Skrze brouka promluvil s větrem. Nejprve mu pověděl, jak moc obdivuje jeho sílu, a pak jej přesvědčil, aby mu ukázal, že dokáže ještě víc.

Vítr ochotně odpověděl v podobě prашného víru. Jak jej Malfurion pobízel, vír rostl a rostl a brzy svou velikostí zastínil i obrovské demony. Stejně jako rostla jeho velikost, nabíral vír na intenzitě, až byl nejméně stokrát prudší než na začátku.

Když byl vítr dostatečně silný, nasměroval druid jeho sílu proti démonům bojujícím v předních řadách.

Nejprve Plamenná legie prudký vítr ignorovala... ovšem jen do doby, než několik démonů smetl a hodil vstříc smrti. Ti, kdo stáli nejbližší, se rozprchli, nyní je však pronásledovalo skutečné tornádo. Malfurion necítil k démonům lítost, naopak doufal, že k mrtvým se brzy přidá spousta dalších.

„Nebud' si moc jistý," ozval se Krasův hlas. „Naše taktika poskytla armádě čas, ale nic víc.“ Druidovi to nemusel říkat, a tak ani neodpověděl. Noční elfové nebyli ve stavu, kdy by mohli zvrátit průběh bitvy na svou stranu. Malfurion a ostatní čarodějové jen umožnili vojákům přežít.

S pocitem, že ještě neudělal dost, hledal Malfurion skrze broučí oči cokoli dalšího, co by proti démonům pomohlo. Hmyz statečně poletoval nad Plamennou legií a poskytoval mu najednou pohled z pěti stran. Přece ještě muselo existovat něco, co...

Druid vykřikl, když jednoho z brouků něco chytilo a vymáčklo z něj život. Dva z těch, kteří přežili, okamžitě odlétli do bezpečí, ale zbývající dva nabídli roztřesenému nočnímu elfovi pohled na to, co zabilo jejich druha.

V samém středu démonů stála postava s tmavou kůží, tyčící se nad zbytkem Plamenné legie. Kráčela jako nějaký obr mezi svými dětmi a klidně směřovala obludné úsilí ještě obludnějších válečníků. Malfurionovi vzdáleně připomínala Eredara, ale nad těmi musela být o tolik výš jako Eredaři nad pekelníky. Na sobě měl ten netvor bohatě zdobené nárameníky a celé bitevní pole zkoumal s analytickou lhostejností. Z pravé ruky mu vypadla rozdrčená slupka, která byla to jediné, co zbylo po broukovi... a pak se ohromný démon zadíval přímo na toho, kterého stále Malfurion používal jako svůj zrak

A skrze něj přímo do druidovy mysli.

Takže... to jsi ty.

Malfurionovu hlavu vyplnil intenzivní tlak. Měl pocit, jako by mu rostl mozek a tlačil zevnitř na lebku.

Malfurion se pokusil zavolat o pomoc, ale ústa ho neposlouchala. V zoufalství se pokusil nalézt pomoc u čehokoli v blízkosti démona, u něčeho, co by dokázalo odvést pozornost útočníka, než bude pozdě.

Hluboko v zemi se něco pohnulo. Samy kameny, nejstarší a nejpevnější z forem života, se probudily z věčného spánku.

Nejprve Malfurion pocítil jejich hněv, neboť existovalo jen velmi málo věcí pro ně důležitějších než spánek. Ale druid rychle nasměroval jejich pozornost na to, co zůstalo po řádění Plamenné legie, zejména na zuboženou krajinu.

Nebylo mnoho těch, kdo chápali, že kameny žijí, natož pak dokáží vnímat svět. Ty, které probudil, nyní objevily strašlivou pravdu o démonech - totiž to, že ani sama země nedokáže uniknout smrti, kterou s sebou přináší. Temná magie, jež byla nedílnou součástí démonů, zabíjela všechno. Nic, bez ohledu na to, jak hluboko v zemi to leželo, nikdy neuniklo.

A tenhle osud čekal i kameny. Ty, co ležely pohřbené v zemi za Plamennou legií, již ztratily schopnost vnímat Jejich životní esence byla zničena stejně snadno, jako zbraně pekelných strážců zbavovaly života noční elfy.

Malfurion padl na koleno, jak démon pevně sevřel jeho lebku. Začínalo být nemožné myslet. Druid začínal omdlávat...

Země zaburácela. Malfurion padl i na druhé koleno. Tlak v hlavě ale náhle polevil.

Očima brouků nyní užasle sledoval, jak se kolem obludného netvora, jenž na něj zaútočil, rozevřela zem. Jeden z menších démonů vedle něj se zřítil do bezedné praskliny, která se nad ním ihned zavřela. Ostatní démoni se rychle rozprchli a nechali obrovského velitele, aby si poradil sám.

Tvář Malfurionova nepřítele zůstávala netečná, nicméně démon bezpochyby dělal, co mohl, aby se rovněž nezřítil do jedné ze stále rostoucích puklin rozevírajících se kolem něj. Obludný gigant se pokusil chytit jednoho z brouků, avšak Malfurion oběma přeživším tvorům nařídil uletět.

Zatímco se vzdalovali, viděl druid, jak kolem sebe démon kreslí kruh. Objevila se ohromná zelená koule chránící svého obyvatele od vražedného zemětřesení. Vznesla se nad všechny ten chaos, zatímco se další, nižší démoni řítili do nově vzniklých propastí.

Hluboké obludné oči naopak sledovaly vzdalující se brouky.

Poznám tě, hmyze...

Nemluvil s brouky, ale s Malfurionem. Jak se druidovi nepřítel ztrácel z dohledu, i on si uvědomil, že nepřítele pozná, až se příště setkají. A Malfurion už tušil, že ví, jakým jménem ho osloví, neboť tohle jistě musel být jeden ze strašlivých velitelů armády démonů.

Tohle musel být Archimonde.

Za ramena jej uchopily ruce a přerušily jeho spojení s brouky. Malfurion instinktivně čekal, že bude roztrhán nějakým jiným démonem, ale tyhle ruce byly jemné a hlas měkký a starostlivý.

"Držím tě, Malfurione," zašeptala mu Tyrande do ucha.

Dokázal jen přikývnout. Jen vzdáleně si uvědomoval, že už nesedí na hřbetě nočního pantera, a uvažoval, co se s jeho zvířetem stalo. Tyrande mu něžně pomohla nasednout před sebe. S překvapivou silou jej vyzvedla na pantera a pak ohromnou kočku pobídla k trysku.

S bušícím srdcem skládal Malfurion střípky katastrofy, zatímco jej kněžka Elune odvážela pryč. Zvlněnou krajinou prchaly stovky vojáků a nyní daleko vzadu je pronásledovali démoni. Na několika místech mezi oběma armádami hořely ohně a tu a tam byl kouzlem vyvolaný výbuch doprovázen výkřiky, ale zda nočních elfů nebo démonů, to nedokázal říci. Jednou Malfurion zahlédl osobní zástavu lorda Ravencresta, samotného šlechtice ale neviděl.

Před očima se mu míhaly tváře, zatímco ho a Tyrande noční panter odnášel do bezpečí. Z tváří vojáků zmizel výraz očekávaného vítězství. Namísto něj nyní viděl strašlivou pravdu; bylo docela dobře možné, že noční elfové by tuhle válku mohli prohrát.

Při té myšlence musel zasténat, protože Tyrande se sklonila k jeho uchu a zašeptala: „Neboj se, Malfurione... postarám se o tvá zranění, jakmile se budeme moci zastavit“

Druidovi se podařilo otočit, aby se jí mohl podívat do tváře. Z velké části ji zakrývala helma sesterstva. Zbytek byl pokryt špínou - a krví. Z odhodlání, se kterým se Tyrande pohybovala, vytušil Malfurion, že krev není její. Vyděsila ho myšlenka, že se zřejmě dostala blíže k srdci bitvy než on sám. Vždy považoval její řád za mírumilovný, dokonce i když ji viděl ve zbroji.

„T... Tyrande,“ dostal ze sebe konečně druid. „Ostatní?“

„Viděla jsem Broxigara, oba čaroděje i tvého bratra. Dokonce i rádoby kapitána Shadowsonga, který se o ně stará jako nějaký pastýř.“ Poslední slova vyslovila s příliš letným úsměvem.

„Ravencrest?“

"Je stále pánem pevnosti Black Rook."

Takže i po velkých ztrátách zůstávalo jádro armády nedotčeno. A přesto, ani Ravencrest, ani jeho čarodějové nebyli schopni zabránit katastrofě.

„Tyrande...“

„Ticho, Malfurione. Žasnu, že vůbec můžeš mluvit, když pomyslím na to, co všechno se ti stalo.“

Chápal a cítil intenzitu Archimondova mentálního útoku, ale neměl tušení, jak by ji mohla cítit i ona.

Kněžka si jej náhle přitiskla k sobě. Přestože Malfurion její dotyk vděčně přivítal, nelíbil se mu strach, který ucítil.

„Elune nad tebou musela skutečně bdít! Kolem tebe všichni rozpáraní, dokonce i tvé zvíře roztrhané, jenom kusy masa a kostí - a ty skoro bez škrábnutí.“

Rozpáraní... jeho vlastní noční panter roztrhaný na kusy... co se to kolem něj dělo? Proč si toho masakru nevšiml? A jak to vůbec mohl přežít společně s tím mentálním útokem? Už jen při pomýšlení na strašlivou podívanou, která se kolem něj musela odehrát, se otrásl.

Malfurion neznal na tyto otázky odpovědi, jedné věci však rozuměl. Přežil to, co na něj seslal jeden z arcidémonů. Na jednu stranu mohl být za takový zázrak vděčný, na druhou stranu si byl vědom, že si ho Archimonde nyní označil. Setkají se znovu, to bylo nade vší pochybnost. A Malfurion věděl, že až k tomu dojde, pán démonů udělá vše, co bude v jeho silách, aby se ujistil, že mu noční elf již neunikne.

7.

Peroth'arn se unaveně potácel do své soukromé komnaty, konečně propuštěn, aby mohl doplnit něco málo ze sil, které z něj vysávala nepřetržitá práce na portálu. Než Archimonde odešel, aby se osobně zhostil velení nad armádou démonů, představil jim stručný plán, podle kterého by měl být portál postupně uzpůsobován tak, aby byl schopen vydržet i příchod velkého Sargerase. Na rozdíl od Mannorotha, který posílal čaroděje Urozených do práce bez ohledu na jejich slábnoucí síly, Archimonde poznal, že noční elfové by nemuseli přežít tak dlouho, aby splnili úkol, pokud jim nedá možnost se vyspat nebo najíst. Nutil je pracovat tvrdě, to ano, ale chvíle odpočinku, které jim dával, ve skutečnosti způsobily, že práce postupovaly rychleji než kdy předtím, třeba i pod velením lorda Xavia.

Při myšlence na bývalého pána se Peroth'arn neubráníl ohlédnutí přes rameno. Místnost - malý pokoj s dřevěnou postelí, stolem a mosaznou olejovou lampou - byla plná stínů, z nichž každý čarodějovi připomínal věc, jež se objevila po příchodu velkolepého Archimonda. To, že ten netvor krácející po dvou nohách byl kdysi Xaviem, většinu Urozených zrtilo. Všichni žili ve strachu před královniným rádcem ještě v době, kdy byl jedním z nich, nyní z něj však vyzařovalo cosi tak znepokojivého, že to Peroth'arna dokonce pronásledovalo i ve snu.

Pokusil se setřást ze sebe podobné obavy a znechuceně zkoumal postel. Byl stejně oddaný práci jako všichni ostatní, ale jako jeden z Urozených byl zvyklý na daleko lepší ubytování.

Toužil po své vile a družce. Ani jednu už několik dní neviděl. Mannoroth nikomu nedovoloval opustit palác a v téhle věci se s Archimondem plně shodli. Čarodějové proto museli spát, kde to jen šlo - v tomhle případě v komnatách kdysi obydlených důstojníky stráže. Kapitán Varo'then je čarodějům ochotně nabídl, ale Peroth'arn by mohl přísahat, že tak ostřílený voják učinil s potměšilým úsměvem na tváři. Varo'then a jeho podřízení byli zvyklí na daleko skromnější podmínky a Peroth'arn měl podezření, že si v nepohodlí, které museli čarodějové nyní v zájmu věci snášet, doslova libovali.

Pokud však pán Legie nakonec vstoupí, bude všechno tohle stát za to. Svět bude očištěn od nečistých a nehodných. Jen Urození, nejdokonalejší z Azshařiných poddaných, přežijí.

Peroth'arn a ostatní jako on zalidní čerstvou, znovuzrozenou zemi a vytvoří ráj, o kterém se nikdo dříve ani neodvážil snít.

Jistě, i poté budou mít spoustu práce. Jak jim královna vysvětlila, bylo nutné, aby Plamenná legie srovnala se zemí vše, co existovalo. Svět bude muset začít znovu z ničeho. Od Urozených se toho bude mnoho očekávat, odměna za jejich úsilí však bude nekonečná. S povzdechem mučedníka si Peroth'arn sedl na tvrdou postel. Jakmile vytvoří ráj, bude jedním z jeho prvních požadavků měkčí a pohodlnější místo na spaní.

Ještě snad ani nepoložil hlavu na šedý balvan, který tu měl být místo polštáře, když mu do ucha zašeptal hlas: „Tolik obětí... tolik nezaslouženého utrpení..." Peroth'arn se prudce posadil. Znovu se rozhlédl po místnosti, ale neviděl nic kromě strašlivě prázdných zdí a prostého, ničím nezdobeného nábytku.

„Přinucen vzít na sebe takovou špínu... budeš jistě ctěn, drahý Peroth'arne..."

Prudké nadechnutí bylo jedinou reakcí Urozeného, když se z temnoty jednoho rohu odlepil kus stínu. Na vyděšeného čaroděje se upřely onyxové oči protkané rubínovými žilkami.

„Xavius..."

Satyrova kopyta tiše klepala, jak se přibližoval k Peroth'arnovi. „S tímto jménem jsem žil kdysi," zašeptal. „Nyní už pro mne neznamena tolik, co tehdy." „Co tady děláte?"

Xavius ze zasmál a znělo to spíše jako bečení nějakého zvířete. „Znám tvé ambice, Peroth'arne. Znám tvé sny i jak těžce pracuješ, aby se ti vyplnily."

Navzdory nedůvěře v rohatého tvora pocítil noční elf cosi jako uznání. Zdálo se, že nikdo jiný nechápal, nakolik k celé věci přispěl. Ani královna nebo Archimonde.

„Byl jsem na tebe tvrdý a ty to víš, protože jsem od tebe mnohé očekával, příteli."

Peroth'arn tohle nevěděl a z toho, že to nyní od svého bývalého pána slyšel, se mu hrud' vzedmula pýchou. Lord Xavius byl stupnicí, na které se měřily schopnosti Urozených. Byl nedostižným mistrem v oboru. Kdo jiný by dobrovolně vyměnil oči za možnost lépe porozumět silám, kterými vládli? Neexistovala oběť, kterou bývalý rádce žádal po Urozených, a přitom sám nepodstoupil jako první. „Já... jsem poctěn." Rohatý satyr naklonil hlavu na stranu a usmál se. Z nějakého důvodu neshledával Peroth'arn tenhle úsměv stejně děsivý jako dřív.

„Ne... to já jsem poctěn, dobrý Peroth'arne... a nyní přicházím v naději, že bych mohl být poctěn ještě více."

„Nechápu, můj... nerozumím vám."

„Trochu vína?" Tvor s kopyty nechal ze vzduchu zhmotnit láhev a začichal. Opojná vůně mu rozbourila smysly. Tohle muselo být víno z duhových květů, jeho oblíbené.

Xavius se k nočnímu elfovi naklonil. „Z jejich soukromých sklepů..." řekl spiklenecky. „Ale tohle tajemství zůstane mezi námi, že?"

Myšlenka na tak drzý prohřešek proti Azshaře nejprve čaroděje omráčila, ale hned nato vzrušila. Xavius se právě dopustil zrady na královně kvůli Peroth'arnovi. Azshara už nechala věrné poddané popravít za daleko menší přestupky.

„Kapitána Varo'thena by to asi vyděsilo," namítl Peroth'am.

„Není jedním z nás... a proto nás nemusí zajímat."

„Pravda." Pro ostatní Urozené byl kapitán a jeho vojáci jen nutné zlo. Byli to služebníci královny, to jistě, ale scházela jim šlechtická krev i vznešené chování ostatních. Většina Urozených je nepovažovala za lepší než ty, kdo žili pod hradbami paláce, nikdy však nic podobného nedali najevo. Kapitán Varo'then znal způsoby, jak se tiše vypořádat s těmi, kdo mu dali najevo opovržení.

„Pij," pobídl ho Xavius a zvedl láhev.

Když už měl hrdlo láhve téměř u rtů, neviděl Peroth'arn důvod, proč dál váhat. Nechal hladivou tekutinu přelít se přes jazyk dál do hrdla. Celé jeho tělo se zachvělo, když polkl první doušek vzácného vína.

„Poctivě zasloužená odměna," řekl Xavius. „Jedna z mnoha."

„Skvostné."

Jeho společník s kopyty přikývl. Čím déle Peroth'arn se satyrem seděl, tím méně se Xavia bál. Bývalý rádce se k němu choval s úctou, kterou si plně zasloužil. To byla pro nočního elfa skutečně čest, neboť nebyl Xavius nyní velmi váženým služebníkem samotného Sargerase? Copak nebyl pro pána Legie víc než všichni Urození dohromady?

„On sleduje i tebe," prohlásil satyr tiše, jako by předával dobrému příteli tajemství.

„On? Myslíte...?"

„Všichni jsou pod jeho moudrým dohledem, třebaže zatím z dálky." Na čaroděje ukázal špičatý prst. „Ale některé pozoruje více než ostatní... v naději, že by mohli být učeni a stát se velkými."

Peroth'arn neměl slov. Sargerás jej za takového považoval? Rychle se znovu zhluboka napil vína a jeho oči se rozšířily při představě, co by to mohlo znamenat. Jak by mu asi ostatní záviděli.

„Pro své nepřátele je Sargerás ztělesněná smrt, ale pro ty, kdo mu dobře slouží, představuje nekonečnou laskavost" Xavius znovu přiložil láhev k Peroth'arnovým rtům. „Vyzvedl mne z hlubin. Přivedl mne zpět a daroval mi nejen život, ale i zvláštní místo po svém boku."

Satyr se napřímil v celé své velikosti, aby si jej Peroth'arn mohl prohlédnout. V jeho podobě nyní noční elf spatřil ohromný dar a skutečně ho obdivoval. Ve skutečnosti byl Xavius nyní čímsi mnohem dokonalejším než ve svém předchozím životě. Jeho obličej byl širší a na pohled impozantnější. Xavius vypadal silnější a navzdory kopytům i hbitější. Bylo rovněž zřejmé, že ještě lépe ovládl své umění. Peroth'arn cítil moc vyzařující z bývalého pána a náhle pocítil také záchvěv závidění. Tohle byla moc, jakou si zasloužil i on.

Snad víno způsobilo, že Peroth'arn neuhlídal emoce, neboť Xavius se od něj náhle odtáhl, jako by ho udeřil. Satyr se téměř rozplynul zpět ve stínech. Peroth'arn pevně sevřel láhev v obavě, že urazil bohem požehnaného.

Ale stejně rychle, jako se Xavius odtáhl, se k němu nyní vrátil. Satyr se sklonil nad sedícím nočním elfem a zahleděl se hluboko do Peroth'arnových očí. Čaroděj nedokázal uhnout pohledem.

„Ne..." zašeptal Xavius napůl sám k sobě. „Je příliš brzy... ale... on říkal, že musím najít někoho, kdo je hoden... snad bych mohl... ano... ale vzít na sebe takovou odpovědnost, je potřeba síly a odhodlání... odvažuji se doufat, že máš to odhodlání, příteli Peroth'arne?"

Peroth'arn vyskočil z postele a vyhrkl: „Mám všechnu sílu a odhodlání, které potřebujete! Udělám cokoli, abych byl víc hoden své královny i Sargerase! Dejte mi šanci stát se jedním z vyvolených, prosím!"

"Je to hrůzyplná cesta, po které se chceš vydat, drahý Peroth'arne... ale povstaneš z ní nad ostatní Urozené! Budu tě vést! Všichni, kdo tě spatří, poznají, že ti požehnal pán Legie! Tvá moc vzroste desetinásobně a více! Budeš důvodem k závistí všech ostatních, prvním, který se ke mně přidá!"

„Ano!" zařval noční elf. „Udělám, cokoli budu muset, lorde Xavie! Neztracujte mě! Jsem hoden, přísahám! Dejte mi ten dar!"

Rohatý tvor před ním se usmál a nočního elfa ten pohled již nenaplňoval obavami, nýbrž nadějí. „Ano, můj drahý Peroth'arne... věřím ti. Věřím, že jsi skutečně hoden vzít na sebe podobu jednoho z jeho nejvěrnějších, stejně jako já."

„Jsem."

„Tvůj svět již nikdy nebude stejný... bude daleko lepší."

Peroth'arn postavil láhev na postel a poklekl na koleno. "Jestli mohu být přijat tady a teď, žádám, aby se tak stalo. Prosím, řekněte, jestli je to možné!"

Xaviův úsměv se rozšířil. "Ale jistě, může se to stát teď." „Pak vás tedy žádám, Xavie... učinite ze mne, čím jste i vy! Dejte mi požehnání boha, abych mohl být ještě lepším služebníkem! Jsem hoden!"

"Jak si přeješ." Xavius ustoupil a zdálo se, že vyrostl. Nyní zcela vyplňoval Peroth'arnův obzor. Rubínové žilky v satyrových očích divoce plály.

„Nejprve ti to může způsobit bolest," zašeptal žák, „ale nebudeš mít jinou možnost než ji snést."

Xavius zvedl ruce zakončené ostrými drápy vysoko nad hlavu...

Když Peroth'arna kouzlo zasáhlo, vykřikl. Měl pocit, jako by mu někdo z kostí kousek po kousku loupal všechno maso. Byla to bolest, jakou si nikdy nedokázal představit. Do očí mu vyhrkly slzy a on, neschopen jediného slova, skučením žadonil, aby ta bolest skončila. Tohle nebylo, co chtěl.

„Ne," odpověděl satyr a nevnímal si jeho proseb. „Nyní to musíme dokončit."

A elfův řev dostal novou, ještě strašlivější barvu. To, co kdysi bývalo Peroth'arnem, by jeho druhové Urození nyní jen stěží poznali. Jeho tělo se neustále měnilo, jak z něj Xaviiova moc činila to, po čem toužil. Z řevu se stalo vzlykání, ani to, jakkoli bylo nakonec hlasité, však nezlomilo satyrovu odhodlání dokončit temné dílo.

„Ano..." řekl Xavius a jeho nečisté oči se mu zaleskly. „Uvolni svou bolest Uvolni svůj vztek. Nikdo za zdmi této místnosti nic neuslyší. Můžeš křičet, jak se ti zlíbí... stejně jako jsem křičel já." Jeho úsměv byl nyní vražedný, zvířecí. „Je to přeci tak málo trpět pro slávu Sargerase..."

* * *

Noční elfové si mysleli, že se démoni po cestě někde zastaví. Očekávali, že až dorazí do Suramaru, budou se alespoň schopni znovu zformovat a nepřítel zadržet A byli si jisti, že pokud selže všechno ostatní, stane se jejich útočištěm pevnost Black Rook.

Mýlili se ve všem. Rhonin a Krasus to pochopili daleko dříve než lord Ravenscrest nebo kdokoli jiný z nočních elfů.

Už dříve viděli práci Archimonda, hrozivého obra, který z velmi dobrého důvodu s nečistým požehnáním svého pána Legii velel.

„Nenechá nám vydechnout," řekl dračí mág, čímž vyslovil nahlas to, co si oba již dlouho mysleli. Bezděčně se dotkl hrudi v místě, kde si nechal přirůst šupinu, zatímco si v duchu vybavil Archimondovu ďábelskou houževnatost

„To raději všechny demony uštvte k smrti," souhlasil Rhonin. „My se ale zhroutíme všichni daleko dříve než oni."

Noční elfové se marně pokoušeli odvrátit porážku u Suramaru, byť třeba jen proto, aby v pevnosti měli dostatek času připravit se na jejich příchod. Ta byla jen stěží dost velká na to, aby pojala okolní obyvatelstvo, natož pak ohromnou armádu, kterou nashromáždil Ravenscrest. Šlechtic však doufal, že pokud pevnost zabezpečí, vlije do srdcí věrných novou naději To mu ale nemělo být dopřáno. Neměli ani čas se do pevností dostat. Vojáci se drželi dostatečně dlouho, aby za jejich zády mohli uprchnout civilisté, to však bylo vše.

Neexistovala šance připravit pevnost Black Rook a je nutno přičíst Ravenscrestovi k dobru, že se nepokoušel uvnitř schovat a nechat vše kolem napospas Plamenné legii.

„Nikdy by mne nenapadlo, že je pevnost k ničemu!" zavrčel na Illidana. „Ale naše armáda je přes veškeré ztráty příliš velká, a jestli se tam usadíme my, rozsekají démoni všechny, co zůstanou venku, a pak nás uvnitř nechají vyhladovět"

„Obléhání bychom určitě přežili!" trvalo na svém Malfurionovo dvojče.

"Proti komukoli jinému ano, tihle se však nikdy neunaví a neodejdou! Zničí vše kolem nás a pak počkají na nevyhnutelné!" Vousatý noční elf zavrtěl hlavou. „Nedopustím, aby náš konec byl tak opovrženímhodný!"

Po necelém dni Suramar nechali napospas nepříteli, vědomi si toho, že pokud Plamennou legii nakonec porazí, nezůstane ani tolik, aby to mohli opravit. Kamkoli démoni vstoupili, zůstávaly jen ruiny. Ještě dříve, než v dálce zmizely poslední obrysy města, viděli obránci, jak se vysoké stromy kácí k zemi a zdi bortí pod vytrvalým náporům.

Ale přestože se ohromná část Plamenné legie musela podílet na zkáze Suramaru, celá armáda démonů pokračovala dál, jako by nepřišla o jediného válečníka. Dlouhý ústup nočních elfů měl prozatím jediný pozitivní aspekt, a to byla skutečnost, že intenzita útoků ze vzduchu stále klesala. Eredaři sice sesílali všechna možná kouzla dál a nedali nočním elfům vydechnout, ale toto úsilí je značně vyčerpávalo. I útoky pekelníků slábly, alespoň ze vzduchu. I tak se však valili v čele ostatních démonů, a kdykoli se k tomu naskytla příležitost, udeřili na ustupující obránce.

Den se přelil v noc a noc zase v den a Ravenscrestovy jednotky byly neustále tlačeny zpět Několik jezdců spalo přímo na hřbetech nočních panterů a mnoho pěšáků na ně vrhalo závistivé pohledy. Ti silnější pomáhali těm, kdo začínali umdlévat Horší bylo, že množství uprchlíků před vojáky každou hodinou rostlo a těm chyběl výcvik i výdrž válečníků. Generace žijící v míru je na takovou katastrofu nepřipravily a armáda se brzy začala nedobrovolně mísit s unavenými civilisty.

„Pohněte se tam!“ volal Jarod Shadowsong na několik pomalu se pohybujících postav před sebou a svým oddílem. „Nemůžete se tady takhle uprostřed zastavit! Pokračujte!“

Krasus se zamračil. „Tohle bude čím dál horší. Ravencrest neudrží pořádek ani mezi svými muži, jestli se mezi ně zamotají uprchlíci. Přesně tohle Archimonde chce.“

„Ale co se dá dělat?“ Rhonin měl tmavé kruhy pod očima. Stejně jako ostatní si vlastně od chvíle, kdy sklapla past, neodpočinul. Jen Brox z nich všech vypadal svěží. Vzhledem k tomu, že vyrostl za války, byl mnohokrát nucen přežít několik dní bez spánku. I on by si ovšem očividně rád zdříml, kdyby k tomu dostal možnost.

Ve skutečnosti to byl právě Brox, kdo odpověděl na Rhoninovu otázku, ne však slovy. Když jejich družinu stejně jako ostatní zastavili civilisté, ork začal jednat. Protlačil se před Jaroda, zařval na nejbližšího civilistu a máchl mu nad hlavou sekerou. Byl na něj takový pohled, že mu noční elfové ustrašeně začali vyklízet cestu.

„Ne!“ zahřměl. „Dopředu! Tak ne! Jenom dopředu! Pomožte ostatním!“

A pak jeho společníci sledovali, jak ta bizarní postava shání uprchlíky dohromady, jako by to dělal celý život s dobyt看em nebo ovce. Ani jeden z nočních elfů se neodvážil postavit jeho rozhořčení a všichni do puntíku plnili jeho příkazy.

Jarod si z něj vzal rychle příklad, nechal roztáhnout jednotku strážných a použil je, aby hnal civilisty před celým oddílem. Brzy byl zjedнан pořádek, a když si i další důstojníci všimli, co se děje, začala se tvořit dlouhá řada. Opatrně ale zároveň hnala armáda civilisty před sebou. Rychlost všech nočních elfů opět vzrostla.

Přesto je však Plamenná legie doháněla. Krasus si v dálce všiml nějaké hory, která mu vzdáleně cosi připomínala. Podíval se na Jaroda a zeptal se: „Kapitáne Shadowsongu, má ta děsivá hora nějaké jméno?“

„Ano, mistře Krase. To je Mount Hyjal.“

„Mount Hyjal...“ čaroděj stiskl rty. „To nás zahnali až tak daleko?“

Rhonin si všiml jeho výrazu. Zeptal se tak, aby ho slyšely jen Krasovy uši: „Ty si na to jméno vzpomínáš?“

„Ano... a to znamená, že situace nočních elfů je katastrofální.“

Člověk si odfrkl. „Což víme už dávno.“

Krasův pohled ještě více potemněl. „Nemůžeme dovolit, abychom ustoupili dál. Armáda se musí zastavit, Rhonine. Jestli se dostaneme za Mount Hyjal, všechno je ztraceno.“

„Probouzí se ti paměť?“

„Nebo tušení. Tak či tak, jsem si jistý, že nemůžeme dál než k té hoře. Ať už říká historie cokoli, nevidím vítězství nočních elfů, pokud se nám nepodaří se zastavit.“

„Ale lord Ravencrest už dělá, co může, a my jsme se vyčerpali jen tím, že jsme získávali čas.“

„Tak musíme udělat ještě víc.“ Dračí mág se napřímil, jak jen mu to poloha v sedle nočního pantera dovolila. „Tedy pokud najdu Malfuriona. Budeme potřebovat jeho schopnosti.“

Naposled jsem ho viděl s tou kněžkou Tyrande. Vypadal tak bledý, jak to jenom u jeho národa jde. Utkal se tam s něčím, co ho málem zničilo.“

„Ano, myslím, že to byl Archimonde.“

„To by byl Malfurion mrtvý.“

Krasus zavrtěl hlavou. „Ne... I a proto bych si přál, aby byl tady. Nicméně, s ním či bez něj, musíme znovu zaútočit.“

„Co musíme znovu?“

Rhoninův bývalý mentor se obrátil a ukázal do míst, kde tušil démony. „Ano, musíme znovu přejít do ofenzívy.“

* * *

Největší z draků se shromáždili v Síni Aspektů vedeni Alexstraszou a Neltharionem. Celé shromáždění vedli čtyři přítomní Aspekti, kterým pomáhali druzi a družky chybějícího Nozdormu. Všichni ostatní draci již sami sebe odevzdali; ti s největší mocí ovšem byli teprve na řadě, neboť v jejich případě byl celý proces, náročnější.

Tři družky Strážce země stály schované za ním. Byly větší než Korialstrasz, proti černému samci se ovšem zdály i ony malé. Jak si je Alexstraszin nejmladší druh prohlížel, všiml si, že

se zdají být jen stínem Strážce země, neboť každý jejich pohyb závisel na tom, co Neltharion udělal nebo řekl. Rudého draka to znepokojovalo, ovšem nikdo jiný si toho zřejmě nevšiml. Smaragdoví samci doprovázející Yseru byli štíhlí, téměř duchové v porovnání s ostatními velkými draky. Ještě daleko pozoruhodnější byla skutečnost, že se stejně jako Ysera pohybovali s neustále zavřenými očima. Pod víčky bylo ale možno spatřit, jak se jim zorničky pohybují sem a tam. Zelení existovali neustále ve dvou světech zároveň, z nichž ve Smaragdovém snu přebývali více než často. Byli tiší a klidní, ale Korialstrasz cítil, jak magickými smysly bedlivě zkoumají celou scénu.

Malygos a jeho družky s nimi ostře kontrastovali. Byli neustále v pohybu, pošťuchovali se a stříleli očima hned tam, hned jinam. Jejich modrobílá šupina se třpytila v záplavě veselých magických barev a příležitostně bylo možné zahlédnout, jak se mění podle vrtochů svých majitelů. Na Korialstrasze působili daleko více osvěžujícím dojmem než černí nebo zelení. Téměř stejně slavnostně vážní jako Ysera a její druzi byly i čtyři družky Nozdormu. Měly stejnou pískovou barvu jako sám Aspekt, ale byly daleko hmotnější než téměř prchavý vládce času. Korialstrasz uvažoval, kam přesně se asi Nozdormu ztratil, že si takovou událost nechal ujít. Z toho mála, co se od královny dozvěděl, to vypadalo, že ani Aspektovy družky s jistotou neví, co se stalo.

A přesto byl Věčný ve své esenci stále zde, a to bylo hlavní. Nejstarší samice třímala ve spárech přesýpací hodiny vyrobené z čehosi, co vypadalo jako ryzí sluneční světlo. Uvnitř se směrem vzhůru přesýpal třpytivý bronzový písek. Když se horní polovina naplnila, přetočily se, jen aby mohl písek pokračovat

Písek byl součástí Nozdormu, oddělen jen pro naléhavou potřebu jeho letky. Všichni Aspekti zřejmě odložili část své podstaty, neboť byli něčím víc než ohromnými ještěřními obry. Představovali nejmocnější síly na světě, samotnou podstatu jeho existence vytvořenou těmi, kteří stvořili i samotný svět.

Ano, byli svázáni pozemskými zákony, ale byli zároveň tolik nad ostatními draky jako draci nad ostatními rasami.

Různé letky si vyměnily oběti, jednu po druhé. Nyní zbývaly již jen dvě, z nichž poslední byl ironicky Korialstrasz.

Z nějakého důvodu se tím necítil příliš poctěn.

Než se však stačil Korialstrasz představit, měla být přednesena esence Věčného. Saridormi, Aspektova první družka, předstoupila před Duši draka a v levé přední tlapě něžně nesla přesýpací hodiny.

Neltharionův výtvar se vznášel uprostřed síně a z jeho jednoduchého tvaru vycházela děsivá a zároveň majestátní záře. Všichni byli zaliti barevnou duhou, která nikoli náhodou přesně odpovídala barevným odstínům jednotlivých draků.

„Přináším podstatu Toho, kdo je bez konce, Toho, kdo vidí minulost, současnost i budoucnost!“ zaintonovala Saridormi. Zvedla třpytící se přesýpací hodiny nad zářící disk.

„Jeho jménem přidávám jeho sílu, jeho moc, jeho já této zbrani, kterou použijeme proti nepřátelům, jež útočí na naši zemi!“

Jediným stiskem silné tlapy obrovská dračice hodiny rozdrtila.

Písek, který byl esencí Nozdormu, nespádl jen tak dolů, jak Korialstrasz očekával. Namísto toho zavířil -jako by sám o sobě byl nějaká živá, myslící bytost - a začal ve spirále stoupat nad Duši draka. Zároveň se z něj na disk sypal zářící prášek. Každá částička dopadla s oslnivým zábleskem a následně byla pohlcena.

Když se poslední zrníčko vpilo do amuletu, síň vyplnila jasná záře, oslňující jako sluneční paprsky, která Korialstrasze na chvíli oslepila. Odvrátil zrak a počkal, až světlo zesláblo.

Rudý obr viděl, že rovněž ostatní, dokonce i zelení, si museli zastřít zrak. Jen Neltharion vypadal, že vše sledoval, a jeho dychtivý pohled se vpíjel do všeho, co se zde odehrávalo.

„Má lásko,“ zašeptala Alexstrasza.

Korialstrasz, stále ještě s nepříjemným pocitem, který si nedovedl vysvětlit, vykročil vpřed.

Kdyby bylo na něm, odmítl by dát Duši draka svou esenci, ale jeho královna jej o tuhle laskavost požádala stejně jako ostatní; jak by zrovna on mohl být jediný, kdo řekne ne? Přesto se díval na talisman, jako by se nedíval na spásu světa, nýbrž na cosi, co jej ohrožuje.

Ale to je hloupost, pomyslel si. Z jakého důvodu by Strážce země dělal něco tak ohavného? A pak už Duše draka visela přímo nad ním. Tak blízko, a přesto na ní Korialstrasz neshledával nic výjimečného. Tohle byla moc, o jaké v minulosti mnozí snili a další staletí jiní ještě snít budou. Tohle byly spojené podstaty všech draků, nejmocnějších z dětí země. „Čeká na tebe.“

Rudý drak zvedl hlavu a pohlédl do ohromné tváře černého. Neltharion ani nemrkl. Rychle dýchal, jako by s každou sekundou, kterou Korialstrasz váhal, byl víc a víc vzrušený. Něco na tom všem není v pořádku... pomyslel si Alexstraszin druh. Ale pak si vybavil, jak ochotně ona, Malygos i Ysera dali části sebe. Malygos byl ve skutečnosti předem rozhodnutý obětovat kus sebe jako první, jeho způsob, jak podpořit nápad přítele. Pokud Pán magie tolik věřil Neltharionovu dílu, kdo byl obyčejný Korialstrasz, aby ho chtěl zpochybňovat?

A s touto otázkou visící ve vzduchu se rudý drak otevřel Duši draka.

Disk zazářil a zaplavil ho zneklidňujícím světlem. Korialstrasz odhalil talismanu hrud' a vědomě se vzdal všech přirozených ochran, které draci mají. Cítil, jak Duše démona sáhla do jeho nitra, stejně jako to viděl u ostatních, jako by jeho pevný krunýř nebyl víc než iluze... O vteřinu později se mu z hrudi vynořila znepokojivá síla - spolu s ní si ale Duše draka vzala i něco jiného. Byla to nepatrná kroutící se věc - ani světlo, ani hmota. Obklopovala to mdlá karmínová aura, a jakmile tenhle kousíček Korialstrasze opustil, pocítil ztrátu, která ho zarmoutila.

Rudý sebral odvahu a sledoval, jak záře Duše draka přitahuje jeho oběť k sobě. Světlo se pomalu vpilo do disku.

Když si Duše draka vzala, co bylo dosud jen jeho, Korialstrasz vzdychl. Chtěl natáhnout spár a vzít si to zpět, to by však zničilo všechno dosavadní úsilí, a co hůř, zahanbilo jeho milovanou Alexstrasza.

A tak Korialstrasz bezmocně sledoval, jak Duše draka absorbuje jeho podstatu a přidává ji k ostatním. Stejně bezmocně sledoval, jak Neltharion téměř hamižně sevřel disk v tlapě a ukázal jej ostatním drakům.

„Hotovo...“ prohlásil Strážce země. „Všichni dali to, co museli. Já nyní Duši draka navždy zapečetím, aby to, co bylo dáno, nikdy nebylo ztraceno.“

Neltharion zavřel oči. Kolem těla se mu rozzářila černá zlověstná aura šířící se z něj k malému, ale nyní mocnému talismanu, který svíral v přední tlapě.

Ostatní velcí draci se vyděsili. Na okamžik, na velmi krátký, avšak výmluvný okamžik, Duše draka zaplála černým světlem stejně jako její stvořitel.

„Má to takhle být?“ zeptala se tiše Ysera. „Aby se stalo, co se musí stát, ano,“ odpověděl Neltharion téměř drze.

„Je to zbraň jako žádná jiná. Musí být jako žádná jiná,“ dodal Malygos.

Strážce země v reakci na slova modrého draka uznaně přikývl. Neltharion se rozhlédl po síni, aby zjistil, jestli má ještě někdo nějaké další otázky. Korialstraszovi jich pár na mysl přišlo, ale necítil se hoden, aby je položil před svou královnou, které se ve tváři zračila spokojenost nad probíhajícími událostmi.

„Nyní přijde konečné kouzlo,“ oznámil černý obr ostatním. „Amulet musí být odnesen na místo, kde bude ticho a soukromí a kde bude sesláno nejobtížnější kouzlo.“

„Jak dlouho?“ zeptala se Alexstrasza. „Nesmí být příliš pozdě.“

„Bude připraven, až bude potřeba.“ A s těmito slovy Neltharion roztáhl křídla a vznesl se do vzduchu. Jeho družky téměř dokonale kopírovaly jeho pohyby, jako nějaké loutky s nitkami připojenými k tělu Strážce země.

Ostatní draci sledovali, jak mizí tím, co se zdálo být pevnou zdí, a pak i oni začali odlétat Alexstrasza zatím zůstávala na místě a Korialstrasz udělal totéž.

Zatímco pohledem sledoval odlétající obry, jeho myšlenky neustále zabíhaly k tomu, co dnes vytvořili. Nemohl zpochybnit neuvěřitelnou moc toho malého zlatého disku. Neltharion skutečně vyrobil zbraň, proti které nemohou obstát ani nekonečné zástupy démonů.

To skutečně ne, uvědomil si až příliš pozdě, dokonce ani draků.

Malfurion snil. Snil o tom, že on a Tyrande žijí v nádherném stromovém domě uprostřed velkého Suramaru. Byl prostředek roku a všechno kvetlo. Vše kolem pokrývalo svěží rostlinstvo jako překrásný koberec. Rozložitý strom je chladil hustým, stínem poskytujícím listovím a kmen stromu obklopovaly květiny všech barev a tvarů.

Tyrande, oděná v bohatý žlutý, zelený a oranžový šat, hrála na stříbrnou lyru, zatímco se jejich děti, chlapec a holčička, se smíchem a chichotáním honily kolem stromu. Malfurion seděl u okna svého pyšného příbytku, dýchal čerstvý vzduch a vychutnával si život, který si vybudoval. Svět byl plný míru a jeho rodina neznala nic než štěstí...

Pak stromem cosi strašlivě zatřásl. Malfurion se nahnul z okna a s hrůzou spatřil, jak se domy a věže Suramaru rychle řítí k zemi. I ostatní stavby se hroutily. Lidé křičeli a na všech stranách propukaly ohromné požáry.

Hledal děti, ale nikde je neviděl. Pokud šlo o jeho družku, Tyrande dál seděla na jedné ze silných větví a její prsty vybrnkávaly melodii na stříbrné lyře.

Malfurion se odvážil vyklonit víc a zavolal: „Tyrande! Pojď dovnitř! Rychle!”

Ona ho ale nevnímala, ponořená jen do hudby, nehledíc na blížící se katastrofu a nebezpečné místo, kde právě sedí.

Stromový dům se náhle naklonil. Malfurion se pokusil použít druidské schopnosti, aby mu zabránil v pádu, nic se však nestalo. Strom - stejně jako všechno rostlinstvo - byl pro jeho smysly mrtvý.

Pád stromu konečně probral i Tyrande. Upustila lyru, vykřikla a vztáhla ruce k Malfurionovi, ale byla příliš daleko. Malfurionova družka ztratila rovnováhu a sklouzla z větve dolů...

Do vzduchu se však vznesla černá postava a obratně ji zachytila. Na Tyrande se šlechetně usmíval Illidan, který následně bratrovi hlavou pokynul. Místo aby přišel Malfurionovi na pomoc, obrátil se a odlétal s úlovkem pryč.

„Illidane!” volal Malfurion, zatímco se pokoušel udržet na nohou. „Vrať se!”

Jeho sourozenec se ve vzduchu zastavil. V rukou pevně svíral Tyrande a smál se Malfurionovi.

A jak se Illidan smál, začal se proměňovat, růst a stávat se strašlivějším. Oděv rozerval a zbroj, deroucí se na povrch. Barva kůže ztmavla a stala se zlověstnou. Během okamžiku za ním vlál na konci rozeklaný ocas. Druidovu družku nyní držel nad zničeným městem spár s ostrými drápy a třásl s ní jako s hadrovou panenkou.

A Malfurion v hrůze sledoval, jak s Tyrande před jeho očima třese Archimonde...

* * *

"Néééé!"

Prudce se posadil a málem sklouzl ze hřbetu nočního pantera, na kterém původně napůl seděl, napůl ležel. Silné, avšak štíhlé prsty mu pomohly udržet rovnováhu a přitáhly ho těsně k tělu chráněnému zbrojí. Druid si vzpomněl na Archimonda a prudce se od té zbroje odtáhl. „Nech toho, Malfurione! Opatrně!” Tyrandin hlas ho přivedl zpět k plnému vědomí. Díval se do její ustarané tváře. Měla helmici staženou do týla, takže jí viděl celý obličej, což byl ten nejprůjemnější pohled, jaký znal.

„Zdalo se mi...” začal a pak se odmlčel. Některé části toho snu byly příliš osobní, než aby je říkal někomu, kdo se mu nezaslíbil. „Něco... se mi zdálo,” řekl Malfurion omluvně.

„Vím. Mluvil jsi ze spaní. Myslím, že jsem slyšela své jméno, a Illidanovo.”

„Ano,” neodvažoval se říct víc. Kněžka se ho dotkla na tváři. „Musel to být strašný sen, Malfurione... ale aspoň jsi konečně spal.”

Druid si náhle uvědomil, jak je jí blízko, a narovnal se. Rozhlédl se kolem sebe a poprvé si všiml počtu postav kolem nich. Většina z nich byli civilisté, z nichž mnozí vypadali zmateně a zcela vyvedeni z míry. Jen velmi málo nočních elfů dosud takhle trpělo. Tohle vystěhování muselo mnoho z nich přivést až na pokraj sil. „Kde jsme?” „Blízko Mount Hyjalu.”

Pohlédl na zmíněnou horu. „Tak daleko? To není možné!” „Obávám se, že je.”

Malfurion svěsil hlavu. Takže po všem tom úsilí byl jeho lid stále odsouzen k záhubě. Jestli je démoni zahnali tak daleko, jak by vůbec mohli noční elfové doufat v nějaký obrat?

„Elune nad námi bdí,” zašeptala Tyrande, když si přečetla jeho výraz. „Modlím se za její pomoc. Poskytne nám nějakou úlevu, to jsem si jistá.”

„Doufám. Kde jsou ostatní?“

„Tvůj bratr je s Měsíční hlídkou, támhle.“ Ukázala k severu. „Krasa ani ostatní jsem neviděla.“

Nebyl to Illidan, s kým by Malfurion chtěl mluvit. Po střetnutí s Archimondem druid zoufale toužil promluvit si s čarodějí. Musel je varovat, že jednotky, které je pronásledují, vede sám tenhle obávaný démon.

Tedy za předpokladu, že Krasus a ostatní ještě žijí. Nedostal je Archimonde poté, co se vypořádal s Malfurionem?

„Tyrande, musím najít ty cizince. Pořád si ještě myslím, že jsou klíčem k našemu přežití.“

„Pěšky to nezvládneš. Jsi ještě slabý. Vezmi si mého nočního pantera.“

Styděl se, že chce obětovat zvíře pro možná marné hledání. „Tyrande, já...“

Ona však na něj pohlédla tak, jak to ještě nikdy neviděl. Byl to pevný, odhodlaný výraz, jakého si Malfurion všiml pouze u nejstarších a nejoddanějších kněží Elune. „Je to důležité, Malfurione. Já vím.“

Sklouzla z velké kočky dřív, než stačil znovu zaprotестovat. Vzala si jen tornu a zbraně, podívala se nahoru na druida a naléhavě řekla: „Jeď.“

Nedokázal nic než přikývnout na výraz díků, pak si Malfurion upravil posed a pobídl nočního pantera. Byl rozhodnutý, že Tyrandinu důvěru nezklame. Pokud ostatní žijí, Malfurion je najde.

Kočka si razila cestu mezi vojáky a civilisty, vrčela, ale navzdory očividné nervozitě z tolika elfů ve své těsné blízkosti ani jednou neudeřila. Druida potěšilo, když viděl, že vojáci z velké části udržují pořádek. Většina civilistů byla slušně, avšak rozhodně pobízena k vytrvalému tempu. Démoni bezpochyby počítali s chaosem, který smíšení obou skupin způsobí. Alespoň toto nebezpečí bylo tedy prozatím zažehnáno.

Ale s takovým množstvím nových těl, které se k armádě

připojilo, se ukázalo, že najít tři, byť velmi zvláštní postavy bude velmi problematické.

Teprve v okamžiku, kdy už asi podesáté Malfurion zkoumal pohledem nekonečné zástupy, rozhodl se použít své schopnosti.

Zatím zavrhl myšlenku vstoupit do Smaragdového snu, protože existovaly i jiné způsoby, kterými, jak byl přesvědčen, bude schopen vycítit jejich přítomnost. Přitáhl nočnímu panterovi otěže, zavřel oči a začal hledat kolem sebe. Dotýkal se myslí jiných nočních panterů, které viděl, a mluvil s nimi jako se zvířaty v lese během výcviku. Malfurion se dokonce dotkl i myslí Tyrandina pantera, aby neopomněl ani tu sebemenší šanci na nalezení druhů. Kočky, zvyklé na své pány, by jistě zaznamenaly zvláštní pach tří cizinců.

První zvířata však ty, které druid hledal, neznala. Malfurion zaměřil smysly dále a nyní se dotýkal zvířat, která fyzicky nemohl vidět. Někteří z uprchlíků s sebou měli psy a i těch se Malfurion ptal. Čím více myslí osloví, tím větší budou jeho šance na úspěch.

Konečně mu odpověděl jeden z nočních panterů. Odpověď nepřišla ve slovech, nýbrž v podobě pachů a obrazů. Druidovi chvíli trvalo, než je rozluštil, ale nakonec si uvědomil, že to zvíře nedávno vidělo orka. Brox byl z hledané trojice tři nejodlišnější, a tak se nebylo čemu divit, že si jej panter pamatoval nejlépe. Pro kočku byl válečník směsicí opojných těžkých pachů připomínajících její hluboce zakořeněné divoké pudy. Noční panter viděl v Broxovi spřízněnou duši. Ve skutečnosti podle kočky připomínal orkský válečník nočního pantera na zadních nohou s jednou přední tlapou zakončenou dvěma ohromnými drápy, což musela být Broxova sekera.

Poněkud větší oříšek bylo zjistit, kdy a kde kočka Broxe viděla. Zvířata neměřila čas a vzdálenost stejně jako noční elfové. S trochou úsilí ale druid nakonec zjistil, že panter viděl Broxe jen asi před hodinou nebo dvěma někde uprostřed celého obrovského zástupu.

Malfurion stočil zvíře daným směrem a dál se ptal ostatních nočních panterů, jestli neviděli ty, jež hledá; Stále častěji narážel na kočky, které si pamatovaly nejen Broxe, ale také Rhonina a Krasa. V myslích zvířat zaujímal starší čaroděj významné místo. Dívaly se na něj s respektem, který si tak schopní predátoři vyhrazovali jen pro několik sobě nadřazených. Krasa se ovšem nebály tak jako jiných zvířat, téměř jako by chápaly, že byl něčím daleko, daleko

víc. Ve skutečnosti Malfurion objevil, že by noční panter daleko raději poslouchali rozkazy od Krasa než od jezdců, kteří je vychovali.

Malfurion si tenhle poznatek zařadil mezi ostatní záhady obklopující tohoto ne úplně elfského čaroděje a pobídl kočku k větší rychlosti. Bylo to obtížné, protože se prodírali živoucí přílivovou vlnou, ale pod druidovým vedením noční panter postupoval vpřed, aniž by zranil kohokoli, kdo mu stál v cestě.

Situace se zhoršila, když se přiblížili k místu, kde měli být cizinci. Z dálky se ozývaly zvuky bitvy a na horizontu se objevovaly znepokojivé záblesky rudého a plesnivě zeleného světla. Tady byli už vojáci daleko utmáčenější a vyčerpanější. Byli to jistě ti, kteří se teprve před chvílí vrátili z předních linií, kde se pokoušeli zadržet demony. Jizvy a strašlivá zranění, která Malfurion viděl, svědčila o nepolevující zběsilosti Plamenné legie.

„Co tady děláte?“ obořil se na něj důstojník se stopami krve a jiných tělesných tekutin na kdysi zářivě lesklé zbroji. Oči mu slzely. „Všichni, kdo nebojují, dopředu! Zmizte!“

Než mohl druid cokoli vysvětlit, někdo za ním zavolal: „On tady má být, kapitáne! To by snad mělo být jasné hned, jak se mu podíváte do tváře!“

„Illidane?“ Malfurion se ohlédl přes rameno a spatřil bratra, téměř bez zranění, jak se řítí k němu. Illidan měl ve tváři stejný úsměv, který jeho dvojče vidělo před začátkem výpravy. V této situaci to působilo tak nemístně, že Malfurion dostal strach, jestli se bratr nezbláznil.

„Myslel jsem, že ses ztratil!“ řekl čaroděj a silně plácl Malfuriona po rameni. Aniž by si všiml, jak sebou jeho sourozenec trhl, obrátil se Illidan na důstojníka. „Ještě nějaké otázky?“

„Ne, mistře Illidane!“ Voják rychle zasalutoval a odjel.

„Co se ti stalo, bratře?“ zeptal se černě oděný čaroděj. „Kdosi mi říkal, že tě viděli padnout a tvé zvíře roztrhané na kusy...“

„Zachránila mě... Tyrande mě odvezla do bezpečí.“ V okamžiku, kdy Malfurion zmínil její jméno, zalitoval toho.

Úsměv ve tváři jeho bratra zůstal, ale dobrá nálada za ním se vytratila. „Skutečně? To jsem rád, že ti byla tak nablízku.“

„Illidane...“

„Je dobře, že jsi teď tady,“ pokračoval druidův sourozenec, čímž utnul jakékoli další diskuze o kněžce. „Ten starý čaroděj se pokouší něco zorganizovat a myslí si, že ty jsi moc důležitý.“

„Krasus? Kde je?“

Čarodějův úsměv byl nyní téměř děsivý. „No přesně tam, kam jsi měl namířeno, bratříčku. Přímo na okraji bitvy...“

* * *

Vítr skučel. Do nočních elfů, kteří byli vybráni do obranných řad, se opíral vysilující žár. Každou chvíli se odněkud ozval výkřik následovaný vítězným řevem démona.

„Kde je Illidan?“ zeptal se Krasus, jemuž docházela jindy tak obrovská trpělivost. „Měsíční hlídka odmítá bez něj dělat cokoli kromě toho, že se sama chrání!“

„Říkal, že už jde,“ vstoupil mu do řeči Rhonin. „Musel nejprve mluvit s Ravencrestem.“

„Pochvalu dostane, až jestli uspějeme, a jestli ne, nikdo ho nebude obviňovat, protože budeme všichni mrtví...“

Rhonin se nemohl se svým bývalým mentorem hádat

Illidan nechtěl nic víc než potěšit svého patrona. Malfurionův bratr byl dokonalým druidovým opakem - ambiciózní, divoký a nedbající na nebezpečí ostatních. Oba čarodějové už zjistili, že tři členové Měsíční hlídky, na které chtěli částečně spoléhat, už nebyli k dispozici. Nezabili je démoni; byli jednoduše ochromeni vyčerpáním z toho, jak zesilovali Illidanovu moc.

Ovšem bez ohledu na to, jak bezstarostně Illidan využíval jiných nočních elfů, zdálo se, že jsou mu zavázáni. Když přišlo na čarování, dokázal to, co oni ne. Měl za sebou také politickou podporu lorda Ravencresta a noční elfové vyznávali hierarchii dokonce i tváří v tvář zkáze.

Rhonin se náhle napřímil. „Pozor!“

Na přední řady dopadlo cosi, co ze všeho nejvíce připomínalo letící hřib vytvořený z mlhy. Než stačili čarodějové zareagovat, dosahovaly jeho okraje k místu, kde stojí vojáci.

Několik válečníků zařvalo, jak se jim tváře nafoukly tucty rudých hořících puchýřů. Jeden puchýř za druhým praskal, znovu rostl a znovu praskal a rychle se tak šířily na všechny nechráněné části těl obětí.

"Jekar ilyn!" zasyčel Krasus a udělal gesto k mraku.

Výbuch sytě modrého světla smetl jedovatý hřib tak rychle, že desítky vojáků byly od hrozného moru zachráněny. Pro ty, kterých se již zmocnil, však nebylo záchrany. Jeden po druhém padali a jejich zohyzdná těla připomínala zemi plnou vybuchujících sopek.

Rhonin znechuceně zaklel. „Strašné! K čertu s nimi!"

„Kéž bychom je tam mohli poslat! Už nemůžeme čekat! Jestli nás Měsíční hlídka nehodlá poslouchat, můžeme něco udělat sami!"

Když se ale čarodějové připravovali, všiml si Rhonin blížících se dvou jezdců. "Jede Illidan... a má s sebou Malfuriona!"

„Požehnání buďte Aspekti!" Krasus se otočil, aby se s oběma přivítal. Když přijeli, postavil se před Malfurionova bratra. "Jdeš pozdě! Shromáždí Měsíční hlídku! Musíte se připravit mne následovat!"

Illidan by zřejmě od ostatních takový úsečný rozkaz nepřijal, ale k oběma čarodějům měl zdravou úctu, obzvláště k Rhoninovi. Podíval se Krasovi přes rameno a při pohledu na Rhoninovu zasmušilou tvář přikývl a rychle odjel splnit rozkaz.

„Co chcete dělat?" zeptal se Malfurion a sesedl. „Musíme tu demony zastavit," odpověděl Krasus. „Je životně důležité, abychom se nenechali zatlačit až k Mount Hyjalu, a proto obrátíme ústup v agresivní útok!"

Druid přikývl a řekl: "Je tam Archimonde. Jen taktak jsem mu unikl."

„Předpokládal jsem to." Krasus nočního elfa zkoumal pohledem. „A fakt, že navzdory střetnutí s ním žiješ, znamená, že jsem měl pravdu, když jsem tě tady chtěl mít" „Ale... co můžu dělat?" „To, k čemu jsi byl vycvičen, přirozeně." S těmi slovy se Krasus obrátil zpět k Rhoninovi, který se již otočil, aby se postavil vzdáleným démonům. Starší čaroděj stál po boku bývalého žáka a Malfurion ho v příštím okamžiku napodobil.

Krasus pohlédl na člověka. „Rhonine, v záležitostech magie k tobě Illidan vzhlíží víc než ke komukoli jinému. Spojení s ním nechám na tobě."

„Jak si přeješ." Rudovlasý muž mrkl. „Hotovo." Čaroděj obrátil pozornost zpět k druidovi.

„Malfurione, představ si nejmocnější kouzlo, jaké jsi schopen seslat. Za žádných okolností mi neříkej, jaké to je! Použij, jakou chceš metodu, jakýkoli kontakt se silami světa, který potřebuješ, ale nedokončuj ho, než ti řeknu. Proti tomuto nepříteli musíme být nemilosrdní."

„Já... chápu."

„Dobře! Tak začneme. Sleduješ mě, Rhonine?"

„Jsem připravený," odpověděl mladší čaroděj. „Přesně vím, co chci udělat"

Krasus najednou otevřel oči dokořán. „Á! Ještě jeden detail, Malfurione. Buď připravený náhodně měnit cíl svého útoku. Pohybuji kouzlem tam, kde se bude zdát, že je nezasazená mezera. Rozumíš?"

„Myslím, že ano."

„Tak tedy, ať jsou síly světla s námi."

S těmito slovy Krasus náhle znehybněl. Jeho oči bez jediného mrknutí hleděly na mezeru oddělující noční elfy od démonů.

Rhonin se rychle nahnul k Malfurionovi. "Použij všechno. Nenechávej si žádnou obranu. Všechno, nebo nic."

"Blíží se k tomu místu," oznámil Krasus druhům. „Kéž by byl Archimonde v první linii."

Všichni cítili blížící se armádu. Vzduch byl naplněn zlem, které se rychle šířilo k nim.

Dokonce i Krasus se zachvěl, ovšem znechucením, nikoli strachem.

„Rhonine, já jsem připravil Jaroda Shadowsonga. Je připravena i Měsíční hlídka?"

„Ano."

„Pozor..." Bledá tvář zkameněla. Krasova víčka se několikrát rychle otevřela a zavřela.

„Teď."

Neměli tušení, čím ten druhý udeří, přesně jak si to Krasus představoval. Chtěl, aby jejich útok byl zcela náhodný, a zmást tak co možná nejvíce jakoukoli obranu, kterou mohl Archimonde a ostatní použít. Jeho plán měl stejnou naději skončit katastrofou, pokud ne dokonce větší, jako úspěchem, ale s tím dračí mág počítal.

Z oblaku se najednou začala sypat třpytící se ledová kopí mířící přímo na nepřátelskou armádu. Severně od nich se země zatřásla a démoni se rychle rozprchli od vypoukliny, která se tam začala tvořit. Na jiném místě se odnikud zjevili černí ptáci a zamířili k létajícím jednotkám Legie.

Po celé frontě na nepřítele dopadalo jedno kouzlo za druhým. Některá se soustřeďovala na konkrétní místa, zatímco jiná působila jednoduše všude. Žádná dvě si nebyla podobná, a přestože se jich několik málo vzájemně téměř vyrušilo, blížícím se démonům způsobila daleko větší škody.

Démoni umírali probodnutí ledem, spálení rudými plameny nebo pohřbeni v roztavené zemi. Ti na obloze padali roztrháni stovkami drápů nebo umláceni k smrti poté, co jimi vítr mrštil do některého z druhů.

Eredaři se pokoušeli o protikouzla, ale Krasus náhle rozkázal: „Zaměřte se jinam!”

Malfurion, Rhonin a - dále na sever - Měsíční hlídka vedená Illidanem změnili směr, kterým vysílali svá kouzla. Krasus cítil, jak jsou černokněžníci stále více zmatení a nejistí, kam mají směřovat protiútoky. Na zemi se pekelní strážci a jiní démoničtí válečníci mamě pokoušeli bránit se něčemu, co jejich zbraně nedokázaly rozseknout ani probodnout

Nepřetržitý postup vpřed démonů se náhle zastavil.

„Zastavili jsme je!” vykřikl Krasus. „Zaměřte se zase jinam a přitvrd'te! Musíme přejít do protiútoků!”

Znovu změnili cíl útoků. Na několika místech byl nyní klid, ale když Plamenná legie chtěla těchto opomenutých míst využít, některý z čarodějů mezeru rychle vyplnil. Démoni nebyli ani na jednom místě schopni udržet pozice, natož postupovat vpřed.

„Ustupují!” volal Malfurion.

„Nepolevuje!” Krasus zaskřípal zuby. „Rhonine, volám kapitána!”

Druid se odvážil na chvíli na člověka otočit „Co tím myslíš?”

„Chtělo to trochu přesvědčování, ale Shadowsong vyjel za Ravencrestem! Čekal na náš signál!”

„K čemu?”

V odpověď na to zazněly rohy. To byl pro noční elfy nový impulz. Pryč byla umírající naděje a poraženectví. Vojáci odpověděli na volání rohů s novým nadšením a celá armáda začala postupovat vpřed.

Prizpůsobili se i čarodějové a rovněž oni se pomalu pěšky posunovali. Jejich vycvičené kočky je těsně následovaly a společně s vojáky kráčely vstříc nepříteli.

A Plamenná legie nakonec začala ustupovat.

Noční elfové nejprve překročili mizivou mezeru, kterou Měsíční hlídka a čarodějové dříve pracně vybojovali, aby jim poskytli trochu času. Pak začali překračovat první mrtvé demony. Stejně tak míjeli i své mrtvé, ztracené o hodiny dříve, ale před postupujícími vojáky leželo čím dál více mrtvol démonů. Plamenná legie, oslabena nečekaným protiútokem čarodějů, se při prvních ranách nočních elfů nechala lehce zatlačit zpět

Ozval se další sbor rohů. Armádou nočních elfů se neočekávaně rozlehl dlouhý řev plný odhodlání. Noční elfové se vyřítili vpřed tak, že téměř zdvojnásobili původní tempo.

„Ravencrest musí dodržet plán!” vyhrkl Krasus. „Nemůžou pronásledovat Legii příliš rychle ani příliš daleko!”

Na demony dopadla salva šípů a desítky jich padly. Na ty přeživší udeřili jezdcí na panterech a obrovské kočky se zakously do obětí.

Malfurionovi se rozbušilo srdce. „Jde to!”

„Nepolevu!” zdůraznil znovu čaroděj.

Nepolevili. Poháněni úspěchem pokračovali druid i ostatní v podporování vojáků. Přestože vyčerpání, velmi dobře chápali, že tohle je kritický zlom. Mount Hyjal se stále ještě tyčil za nimi, nyní však o něco dál.

A pak přišlo další vítané překvapení - ze samého středu postupu se ozvalo odříkávání. Sesterstvo Elune zářící díky své zbroji, dodávalo vojákům síly. Třebaže den již začínal vítězit nad nocí, rytmický zpěv kněžek doslova noční válečníky živil. Bylo to, jako by se sám měsíc náhle vyhoupl přímo nad jejich armádu.

Drali se vpřed metr po metru a s každým krokem padali další démoni. Krasus zvedl oči k zatažené obloze a řekl: „Teď! Palte po Eredarech!“

Všichni čarodějové se soustředili na létající černokněžníky. Nebem otřásalo hřmění. V kaskádě barev šlehaly blesky. Vítr kvílel.

Neviděli výsledek útoku, ale cítili ho jinak. Eredaři se pokoušeli seskupit, ale zároveň museli chránit své nosiče. To je vyčerpávalo a oslabovalo. Kdekoli některého z démonických čarodějů zabilo kouzlo, ucítili noční elfové oslabení zlých sil nashromážděných proti nim. A čím více se tak dělo, tím ne-milosrdněji Krasův oddíl útočil na ty, kdo ještě žili.

Konečně se černokněžníci úplně stáhli. Jejich ústup zanechal obludné válečníky na zemi bez jakékoli ochrany před čaroději a Měsíční hlídkou.

„Utíkají!“ zašeptal Malfurion omámen úspěchem oddílu. „Jsou příliš cenní. Archimonde je bude ještě potřebovat,“ odpověděl poněkud zachmuřeněji Krasus. „A on je bude ještě potřebovat. Válka ještě není vyhraná, ale bitva ano.“

„Neměli bychom je pronásledovat až k portálu a zahnat je zpátky do té jejich pekelné říše?“

Krasus se zasmál, což byl od něj zvuk tak nezvyklý, že se i Rhonin lekl. „Teď mluvíš spíš jako tvůj bratr než jako ty sám, Malfurione. Nenech se příliš unést euforií okamžiku. Tahle armáda by nikdy nepřežila nepřetržitou bitvu až zpátky do Zin-Azshari. Zrovna teď vydávají poslední síly.“ „A... k čemu to tedy je?“

„Rozhlédni se, mladý noční elfe. Tvůj lid žije. To je víc, než v co věřil před hodinou.“

„Ale bude se Ravencrest řídit tvými instrukcemi?“ zeptal se Rhonin a otočil se, aby našel šlechticův prapor.

„Věřím, že ano. Podívej se tam, na sever.“

Postup v tom místě se zpomalil a vojáci se spíše zajímali o to, aby zajistili území, které získali, než aby se pokoušeli získat víc. Důstojníci v sedlech máváním zaháněli vojáky zpět k hlavnímu oddílu. Někteří se zdáli poněkud zklamaní, ale jiní se více než s radostí těšili na odpočinek, přestože odpočívat budou muset stále ještě vestoje.

Během minut se celá první linie úplně zastavila. Noční elfové brzy začali opouštět oblast boje a vytvořili pevnou přední linii, ve které se zachmuření, avšak odhodlaní válečníci připravili odrazit všechny, kdo by se třeba pokusili zvrátit zázrak, kterého právě dosáhli.

Teprve v tuto chvíli si Krasus oddechl. „Poslechl. Požehnání buďte Aspekti. Poslechl.“

Před sebou viděli v dálce demony. Plamenná legie se již dostala daleko z dosahu šípů, dokonce i z dosahu útoků unavených čarodějů.

„Dokázali jsme to,“ řekl Rhonin téměř chraplavým hlasem. „Nenechali jsme se zatlačit za Mount Hyjal.“

„Ano,“ zašeptal Krasus se zrakem upřeným ne na demony, nýbrž na ztrhané obránce. „Ano, dokázali. A teď začíná ta nejtěžší část.“

9.

Mannoroth se skláněl před černým portálem, krátké přední končetiny ohnuté do jakéhosi pokleku a ohromná kožnatá křídla složená na zádech. Rohatý démon se pokoušel udělat se co možná nejmenším, neboť právě mluvil se Sargerasem, který se nezdál být v té nejlepší náladě. Cesta pro mne ještě není otevřena... čekal jsem víc... „Děláme, co můžeme,“ namítl Mannoroth, „ale tenhle úkol... zdá se, jako by se celý svět snažil vašemu příchodu zabránit, Nejvyšší.“ Nezabrání mi v něm... „N... ne, Nejvyšší.“

Okamžik bylo ticho, pak hlas v Mannorothově hlavě řekl: Cítím narušení špatnost... jsou tam tací, kteří by neměli být, ale jsou. A tací, kteří se pokouší probudit, co by nemělo být probuzeno.

Ohromný démon nepředstíral, že rozumí, i tak ale odpověděl: „Ano, Sargerasi.“

Oni jsou tím klíčem. Musí být chyceni.

„Archimonde je na bojišti a Psovod je jim již dlouho na stopě. Viníci již budou brzy odstraněni.“

Zlověstně vyhlížející díra se zavlnila a zkroutila, jako by byla živá. Mannoroth cítil touhu pána Legie vstoupit do tohoto bohatého světa. Frustrace, která ze Sargerase vyzařovala, vyděsila i jeho ostříleného poručíka.

Jeden mi musí být doručen celý... abych si mohl dopřát potěšení pomalu a pečlivě ho roztrhat na kusy.

V Mannorothově mysli se objevil obraz. Neurčitá postava stejné rasy jako Urození. Tenhle byl ovšem mladší a v porovnání se svými druhy měl na sobě nevýrazné zelenohnědé oblečení. Vize, ve které ho démon viděl, ukazovala nočního elfa přímo v paláci. Mannoroth poznal síň, kde byl vytvořen původní portál... místo, z něhož byla nyní jen větry bičovaná zřícenina. Dobře si ho zapamatuj.

„Již se stalo, Nejvyšší. Archimonde, Hakkar i já po něm neustále pátráme. Jeden z nás jej dostane.“

Živého, rozkázala přítomnost z hlubin, jež se nyní začala vytrácet z Mannorothovy hlavy. Živého... abych mohl mít potěšení z jeho muk...

A když Sargeras zmizel, Mannoroth se zachvěl, neboť si plně uvědomoval, jaký bude osud tohoto Malfuriona, až se dostane do spárů Nejvyššího.

* * *

Monumentální úkol reorganizovat armádu byl ještě obtížnější kvůli četným uprchlíkům, kteří ji doprovázeli. Nutno ovšem lordu Ravencrestovi přiznat, že dělal, co mohl. Převzal dohled nad všemi zásobami, obzvláště nad vodou a jídlem, a spravedlivě je rozdělil. Někteří z urozenějších mezi uprchlíky protestovali, když nedostali tak bohatý příděl, jaký považovali za své právo, ale jediný temný pohled vousatého velitele všechny umlčel.

Tyrande a sestry rovněž pro vojáky i civilisty dělaly, co bylo v jejich silách. Kněžka Elune, s helmicí posunutou do týla, vedla nočního pantera, kterého si již dříve půjčila, a každou chvíli se zastavovala, aby si s někým promluvila. Všichni, ať již staří či mladí, urození či chudí, její přítomnost vítali. Snad to bylo jen na chvíli, ale jakmile s nimi domluvila, zdáli se jí obzvláště klidní. Tyrande to nepřipisovala nějakému zvláštnímu daru, který by měla, spíše předpokládala, že tou úlevou byl její laskavý přístup, tak rozdílný od všeho, co museli v poslední době zažít.

Pozornost kněžky upoutala malá schoulená postava. Mladá dívka, dva, tři roky od věku, kdy by mohla vstoupit do služby Elune, seděla pohroužená do mlčení plného neštěstí a hleděla do prázdna.

Tyrande si klekla vedle ní a dotkla se jejího ramene. Dívka se polekala a pohlédla na ni jako nějaké divoké zvíře.

„Upokoj se...“ řekla Tyrande konejšivě a podala jí měch s vodou. Počkala, až dívka dopije, a dodala: „Jsem kněžka. Jak se jmenuješ?“

Po chvíli váhám dítě odpovědělo: „Sh- Shandris Feather-moon*.“ (Shandris zřejmě nic znamenat nebude, ale feather je pírkó a moon měsíc (pozn. překl.).

„Kde máš rodinu?“ „Já... já nevím.“

„Jsi ze Suramaru?“ Kněžka ji neznala, to však neznamenal, že by Shandris nemohla být ze stejného města. „Ne... z Ara-Hinamu.“

Tyrande se pokusila skrýt obavy. Shandris byla jedna z uprchlíků, které démoni pronásledovali, když chystali past. Vzhledem k tomu, co se kněžka dozvěděla od ostatních, co přežili, mnoho nočních elfů zahynulo, než Plamenná legie dovolila ostatním uprchnout. Rodina toho dítěte mohla být naživu... ale stejně tak nemusela.

„Kdy jsi je viděla naposledy?“

Shandris vytřeštila oči. „Byla jsem s kamarádem... když přišly ty zrůdy. Chtěla jsem utéct domů, ale někdo mě chytil... a říkal, že musím utíkat na druhou stranu. Tak jsem utíkala.“ Skryla tvář do dlaní a mezi prsty jí stékaly slzy. „Měla jsem jít domů! Měla jsem jít domů!“ Tenhle tragický příběh nebylo přesně to, co Tyrande chtěla slyšet. Kněžka se bude ptát, kdekoli bude moci, ale byla si téměř jistá, že nikdo z nejbližší rodiny Shandris nepřežil a že tahle dívka byla nyní na světě sama.

„Staral se o tebe někdo od chvíle, kdy jsi utekla?“

„Ne.“

Uprchlíci z Ara-Hinamu, malé osady, byli na útěku dva dny, když se setkali s armádou. Bylo pozoruhodné uvědomit si, že Shandris celou tu dobu přežila naprosto sama. Nevydržela to spousta starších nočních elfů. Kněžčin lid obecně nebyl na podobné strádání stavěný. Noční elfové, přestože se nedalo říci, že by byli slabí, jednoduše nebyli připraveni na život jiný než pohodlný - což začalo být zřejmé teprve nyní. Tyrande děkovala Elune, že ona, Malfurion i Illidan byli vychováváni jinak, byli však výjimkou.

Ve stejné situaci jako Shandris byla spousta jiných, ovšem osud tohoto dítěte se nějakým způsobem kněžky hluboce dotkl. Snad to bylo tím, že ve tváři byla podobná Tyrande, když byla v jejím věku. Ať již to bylo cokoli, sestra dítě pobídla, aby vstalo.

„Chci, abys nasedla na tohohle nočního pantera. Pojedeš se mnou.“ Bylo to proti rozkazům, ale kněžce to bylo jedno. Třebaže nemůže zachránit všechny, pro Shandris udělá, co bude moci.

Se ztrápenou tváří, avšak poprvé s jasným pohledem, nasedla Shandris na velkou kočku. Tyrande se přesvědčila, že sedí bezpečně, a pobídla nočního pantera.

„Kam jedeme?“ zeptalo se dítě. „Mám ještě práci. Ve vaku na levé straně najdeš nějaké sušené ovoce.“

Shandris se dychtivě sklonila k vaku a prohrabovala se jím, dokud nenašla skromné jídlo. Tyrande se ani slovem nezmínila o tom, že dívka se pustila i do jejího přídělu. Sesterstvo cvičilo členky k tomu, aby byly schopny přežít i s minimem jídla. V každém roce byla dokonce čtyři období rituálního půstu, drženého na výraz oddanosti bohyni. Nyní, v čase války, se to hodilo.

Tyrande se přesunula k dalším uprchlíkům a pokračovala v ošetřování a pomoci. Většina jich byla prostě neuvěřitelně vyčerpaná, ovšem někteří měli i zranění. Těm se vždy snažila pomoci, jak nejlépe uměla, a modlila se k Matce Luně za potřebnou sílu a rady. K její radosti jí bohyně dnešní den byla nakloněna a ona s její pomocí vždy uspěla.

Pak ale narazila na zraněné zranění, které ji šokovalo. Jestli bylo toto zraněné způsobeno úmyslně či při nějaké nehodě, nedokázala říct. Tyrande si prohlížela znepokojivý nazelenalý hnis kolem rány a žasla nad jeho podivností. Oběť, starší muž, ležela bledá v bezvědomí a přerývaně dýchala. Jeho družka, s vlasy staženými dozadu čímsi, co zbylo z rubíny a smaragdy vykládané brože, mu držela hlavu v náručí. „Jak si to udělal?“ zeptala se Tyrande, ne zcela jistá, zda vůbec bude schopna zpomalit šířící se infekci. Bylo na ní cosi děsivého.

„On ne. To mu udělal on.“ „Nerozumím.“

Výraz starší ženy ztuhl, jak se pokoušela zůstat klidná alespoň tak dlouho, aby to mohla vysvětlit. „Ta věc... říkal, že vypadala jako... vlk nebo pes... ale znetvořený, jakoby z nějakého strašného snu...“

Tyrande se zachvěla. Poznala, že ta žena mluví o pekelném psu. Tihle čtyřnozí démoni už několikrát málem dostali Malfuriona. Toužili obzvláště po všech, kdo vládli jakoukoli magií. Tu pak z jejich těl vysáli, až zbyla jen suchá slupka.

„A on se v tomhle stavu dostal z Ara-Hinamu až sem?“ Kněžka žasla, že někdo mohl s tak hrozným zraněním vůbec tak dlouho přežít.

„Ne... odtamtud jsme se ještě dostali v pořádku.“ Její slova měla hořkou příchut'. „Tohle má z před dvou dnů, když se odplížil, aby nám sehnal nějaké jídlo.“

Dva dny? To už museli být v tom chumlu proudícím k Mount Hyjalu. Ale skrz armádu se žádný démon nedostal, tím si byla Tyrande jistá.

„Přisaháte, že to jsou jen dva dny? Stalo se to někde tady?“

„Tam v tom lese, který teď máme zase na jihu. Přisahám.“

Kněžka se kousla do rtu; myslela lesy, které byly za liniemi nočních elfů.

Tyrande se sklonila nad zraněním a řekla: „Podívám se, co se dá dělat“

Přinutila se rány dotknout ve víře, že se jí alespoň podaří zastavit šíření infekce. Zpoza sebe uslyšela, jak se Shandris zajíkla. Ta dívka se o ni bála, a právem. Člověk nikdy neví, co může démonem způsobená rána udělat. Plamenná legie by se nezdřáhala rozšířit mezi ně mor.

Měsíc nebyl na obloze, to však Tyrande neznepokojovalo. I když byly kněžky nejsilnější, jakmile byl měsíc vidět, neustále si byly vědomy, že nikdy není daleko. Jejich spojení s Elune bylo silné, bez ohledu na denní nebo noční dobu, či na fázi měsíce.

„Matko Luno, vyslyš mé prosby,“ zašeptala. „Dej mně, pokorné služebnici, uklidňující moc svého dotyku. Veď mé ruce ke zdroji této zvrácenosti a dovol mi odstranit všechnu špínu, aby se tento nevinný zase uzdravil...“

Tyrande si začala nesrozumitelně broukat, což byl její způsob, jak se soustředit na práci. Zranění, která vyléčila Broxigarovi, byla ničím proti tomu, o co se pokoušela nyní. Vyžadovalo to maximální soustředění, jen aby nemyslela na to, že selže.

Bez varování se jí kolem prstů rozzářilo bledé stříbrné světlo. Mužova družka vytřeštila oči a Shandris vzdychla. Tyrandina naděje vzrostla. Elune jí znovu odpovídala. Dnes byla bohyň skutečně na její straně!

Léčitelka běhala prsty kolem rány a obzvláště pečlivě si všímala míst, kde byla špína nejsilnější. Tyrande se nedokázala ubránit znechucenému výrazu, když se dotkla zahnisaných míst. Co za zlo tihle démoni vlastně představovali, že jen jejich kousnutí nebo škrábnutí po sobě zanechávalo takovou hrůzu?

Jak přejížděla prsty po postižených místech, zranění se stávalo na pohled méně hrozným. Vředy se zachvěly a nakonec zmizely. Krvavá trhlina se na obou koncích zúžila, jako by se sama od sebe zacelovala

Povzbuzena, Tyrande se dál modlila k Elune. Infekce se scvrkla do malé oválné skvrny, zatímco samotná rána se proměnila v jizvu, nejprve čerstvou, pak téměř zhojenou.

Muž náhle zavzdychal, jako by se probouzel z hlubokého spánku, ale Tyrande nepřestávala. Nemohla vědět, zda zhojení vnější rány znamenalo rovněž, že zranění se zahojilo i uvnitř. V těle oběti musely v krvi kolovat jedy z infekce.

O několik napjatých okamžiků později, když se mužova hrud' konečně začala zvedat v daleko klidnějším a pravidelnějším rytmu a on otevřel oči, kněžka poznala, že démonovo dílo porazila. Tyrande dlouze vydechla, zaklonila se a poděkovala Elune. Vděčila bohyni za zázrak.

Žena se natáhla a vzala jednu z Tyrandiných rukou do svých. „Děkuji ti, sestro! Děkuji!“

„Jsem jen pouhým nástrojem díla Matky Luny. Jestli máte komu děkovat, je to Elune.“

I tak však oba, raněný elf Karius a jeho družka, dál vyjadřovali vděčnost za to, co považovali za heroické dílo kněžky Elune. Tyrande je málem musela odehnat, tak vděční oba byli.

„Můžete mi to vrátit tak, ze mi řeknete víc o tom, co se stalo,“ řekla nakonec vyléčenému zraněnému.

Karius přikývl a převyprávěl jí vše, na co si dokázal vzpomenout. Uprostřed vši mizérie si oba uvědomili, že potřebují jídlo. Ovšem všeobecný chaos jim zabránil najít v blízkosti někoho, kdo by měl dost, aby se s nimi rozdělil. Většina uprchla jen s tím, co dokázala unést v náručí.

Když si všiml zalesněného pásu krajiny, napadlo ho, že by tam mohl najít nějaké bobule a čerstvou vodu. Karius opustil družku se slibem, že se brzy vrátí. Stejně se o tenhle ztřeštěný kousek pokoušel jen ze zoufalství, protože ostatní už jistě dávno les pročesali a sebrali vše, co bylo k jídlu.

Karius musel jít hlouběji do lesa, než původně zamýšlel. Začal se bát, že by družku už nikdy nemusel znovu najít, přestože mu říkala, že kdyby byl pryč moc dlouho, počká na něj. Když nakonec objevil keř se zralými fialovými plody, snažil se jimi rychle naplnit váček u pasu a jen občas nějakou bobuli dal do úst, aby nabral nějakou sílu.

Právě v okamžiku, kdy byl váček plný, zaslechl, jak se lesem prodírá něco velkého. Nejprve ho napadlo, že by to mohl být taur nebo medvěd. Vyrazil zpátky a neustále se ohlížel přes rameno, aby ho to, ať už to bylo cokoli, nepřekvapilo.

A tak se stalo, že když se proti němu ten netvor vyřítit, díval se zrovna jinam.

Protože Karius kdysi sloužil v pevnosti Black Rook, stále mu ještě bez ohledu na vyčerpávající cestu zůstala mrštnost. Obrátil se právě ve chvíli, kdy se netvor - jakýsi druh démonického psa s dvěma strašlivými chapadly vyrůstajícími ze hřbetu - na něj pokusil skočit. Místo toho, aby mu zvíře prokouslo hrdlo, jak to zřejmě mělo v úmyslu, zakouslo se mu do nohy.

Kariovi se podařilo nevykřiknout, přestože po tom toužil každým kousíčkem své existence. Místo toho se noční elf snažil nahmatat něco, cokoli, čím by se mohl bránit. Ruka mu padla na velký špičatý kámen a on jím vši silou sekl netvora přímo do čenichu.

Uslyšel zapraskání. Uši mu naplnilo ostré zavytí a netvor mu pustil nohu. I pak Karius pochyboval, že by mohl démonovi uniknout, ale odněkud z dálky se náhle ozval pronikavý zvuk.

Reakce obludného psa byla okamžitá a ohromující. Nejprve se příkrčil a pak rychle vyrazil směrem, odkud se onen zvuk ozval. Pud sebezáchovy velel Kariovi zvednout se a okamžitě zamířit na druhou stranu. Nezastavil se ani, aby si obvázal ránu, která byla v tu dobu ještě pouze krvavá. Pokousaný noční elf se prodral lesem až k čekající družce, ovšem s každým krokem čekal, že se onen netvor vrátí, aby ho dorazil.

Tyrande vyslechla jeho vyprávění s rostoucí předtuchou. Karius měl skutečně velké štěstí, že přežil setkání s pekelným psem. Ovšem starosti jí dělalo, co ta zrudla dělala za obrannou linií. Jistě, s jedním takovým netvorem, byť nebezpečným, by si Malfurion nebo ostatní čarodějové poradili, ale co kdyby jich tam bylo víc?

S těmito myšlenkami se zeptala: „Zmínil jste se o jakémisi zvuku, který to zvíře odlákal. Co to bylo za zvuk?”

Karius chvíli přemýšlel, než odpověděl: "Bylo to takové pronikavé prásknutí." „Jako hrom?" „Ne... připomínalo mi to... abych tak řekl... prásknutí biče."

Kněžka se zvedla. „Děkuji vám za trpělivost. Pokud mne omluvíte, musím už jít."

„Ne!" protestovala žena. „To my vám musíme znovu poděkovat, sestro! Myslela jsem, že o něj přijdu!"

Tyrande neměla čas se s ní dál dohadovat. Oběma požehnala a pak rychle spěchala k místu, odkud ji Shandris pozorovala očima velkýma jako dva talíře.

„Vy jste ho úplně vyléčila!" Já... myslela jsem, že umře dřív, než začnete!"

„Stejně tak já," opáčila Tyrande a nasedla za dítě. „Matka Luna ke mně byla velkorysá."

„Nikdy jsem neviděla kněžku vyléčit takovou hroznou ránu... a ta příšera, co mu to udělala,.."

„Pšššt, Shandris, musím přemýšlet." Kněžka vzala otěže nočního pantera a obrátila kočku k místu, kde naposledy viděla čaroděje. Z pozice kněžky se Tyrande často dostávala k informacím, o kterých Ravencrestovi stratégové neměli ponětí. A nyní opět vyslechla cosi, co by se měl Malfurion s Krasem dozvědět.

Zabijáci Legie jim byli na stopě.

* * *

Černí draci se pod rouškou noci vrátili do svého rozlehlého doupěte. Neltharion se nemohl dočkat, až bude doma, neboť ho čekala spousta práce. Byl tak blízko od dokončení plánu, že téměř cítil chuť ovoce, které mu přinese.

Menší samec čekající na vrcholku připomínajícím nahoru mířící dráp pokorně sklopil hlavu. Strážce země mu nevěnoval pozornost, až příliš pohroužen do vlastních myšlenek. Přistál v ústí hlavní jeskyně letky a okamžitě se obrátil k družkám, které dosedly za ním. Odněkud z hloubi jeskyně sem doléhal řev jiných draků. "Jdu dolů. Nesmím být rušen."

Samice přikývly, neboť stejný příkaz slyšely v poslední době často. Neptaly se, co tam dole Aspekt dělá. Stejně jako všichni v černé letce existovaly jen proto, aby mohly poslouchat jeho rozkazy. Každý tvor v hoře byl do jisté míry zasažen stejným šílenstvím, které ze všech nejvíce postihlo Nelthariona.

Obrovský černý spěchal tunely, které stěží dokázaly pojmout jeho mohutné tělo. Jak sestupoval hlouběji, všechny zvuky dračího života zmizely a kolem se začal rozléhat jiný, podivný hluk. Komukoli, kdo by se zaposlouchal, musel nejvíce ze všeho připomenout kovářskou dílnu, neboť bylo slyšet mimo jiné i pravidelné údery kladiva o kov. Bušení nemělo konce a jak nabíralo na frekvenci, byl i Neltharionův úsměv spokojenější a širší. Ano, vše se stávalo minulostí.

Drak však nemířil ke zdroji onoho hluku. Místo toho zahrnul do postranní chodby a sestupoval ještě níže. Po chvíli i bušení kladiva odeznělo a v temných chodbách se ozýval jen těžký Neltharionův dech. Do těchto síní dole mohl vstoupit jen on.

Konečně Strážce země dorazil do velké síně, kde seslal kouzlo na Eredara. V okamžiku, kdy vstoupil, drak prudce zvedl hlavu, protože vycítil, že navzdory zdání není sám.

A hlasy v jeho hlavě, hlasy, které se během doby, kdy byl s ostatními draky, proměnily v nepřetržité šeptání, nyní zesílily vzrušením.

Brzy...

Brzy...

Bude svět napraven...

Všichni, kdo tě zradili, poznají kam patří...

Bude nastolen pořádek...

A ty se právem ujmeš vlády...

Tahle a další podobná slova se v hlavě Strážce země ozývala znovu a znovu. Hrud' se mu vzedmula pýchou a oči se mu rozzářily očekáváním. Brzy bude jeho svět takový, jaký si on zaslouží!

„Všichni dali část sebe," řekl do prázdna. "Dokonce i nepřítomný Nozdormu."

Hlasy neodpověděly, ale drak to považoval za důkaz, že jsou spokojené. Přikývl a zavřel oči, aby se soustředil

Před ním se zhmotnila Duše draka.

„Pohleďte na tu krásu," zahřměl, když se amulet vznesl do výše jeho obdivného pohledu.

„Pohleďte na tu dokonalost, na tu moc."

Jeho výtvar obklopovala zlatá aura zářící s intenzitou jako nikdy dřív. Když na ni Neltharion zaměřil celou mysl, začala Duše draka tiše vibrovat. V celé síni se krápníky začaly třást, jako by se probudily k životu.

Vibrace disku sílily s každým nadechnutím Strážce země. Nyní se už chvěla celá síň. Ze stropu se uvolnily kousky skály a několik stalaktitů se hrozivě viklalo.

„Ano..." Drak dychtivě zasyčel. Neltharionovy oči nyní samým očekáváním plály. „Ano..."

Nyní zahřměla celá hora, jako by hluboko v ní vybuchla sopka nebo se pod ní rozpoutalo ohromné zemětřesení. Strop se doslova začal hroutit. Všude padaly obrovské kameny a s ohlušujícím rachotem narážely na zem. Mnoho se jich odrazilo od tvrdého krunýře velkého draka, on si jich však nevšímal.

Pak se z Duše draka vynořily éterické tvary. Byly to pouhé stíny, nezřetelné obrazy, které začaly létat kolem. Většina z nich měla křídla a jejich obrysy připomínaly Nelthariona.

Některé byly černé, jiné bronzové, jiné zase modré nebo rudé. Začaly se doslova rojit nad diskem a jejich počet rychle rostl.

Byly tam i jiné tvary, menší a bizarnější. Vydávaly jedovatě zelenou záři a mnoho z nich mělo rohy a hluboké oční důlky. Bylo jich daleko méně, ovšem byli jaksi intenzivnější, plnější zla, což je činilo stejně působivými, jako byli vzájemně se proplétající duchové nad nimi.

Byly to esence všech těch, kdo se podíleli na stvoření Duše draka, ať již dobrovolně, či ne. Spojeny s diskem představovaly společně sílu, proti které se i Aspekt Neltharion musel cítit malý. Jen jejich zjevení způsobilo, že se v mohutné hoře objevily praskliny způsobené prudkým chvěním všeho kolem.

Náhle se ze stropu utrhl obrovský stalaktit. Strážce země, plně ponořen do snu, si jej všiml až příliš pozdě.

Jedině krápník takovéto velikosti dokázal černého draka zranit. Zasáhl Nelthariona do pravé čelisti a roztrhl mu maso kryté tvrdým pancířem. Jedna z krví potřísněných šupin odlétla a její ostrá hrana zasáhla Duši draka přímo doprostřed.

Neltharion zařval hrůzou, ne z vlastního zranění, nýbrž z toho, co se stalo s jeho drahocenným výtvořem. Šupina udělala do disku hlubokou rýhu a zničila tak jeho dokonalý povrch. Stíny nad i pod ním zavířily v náhle nekontrolovaném zmatku.

Drak rychle zareagoval a ukončil kouzlo. Přízračné bytosti se ponořily zpět do disku, ale pomaleji a váhavěji, než by si představoval. Jakmile zmizely, všudypřítomné chvění ustalo a zbyl jen pomalu se usazující prach připomínající jeho krátkou, avšak strašlivou přítomnost. Když to bylo bezpečné, Neltharion Duši draka uchopil a přidržel si ji před očima. Rýha nebyla tak hluboká, jak si myslel, ale už jen samotná její existence ho přiváděla k šílenství. Nečekal, že by cokoli, natož pak on sám, disk dokázalo ohrozit.

„Uzdravíš se," zašeptal a houpal malý šperk v tlapě stejně, jako by nějaká matka kolébala dítě v náručí. „Zase budeš můj dokonalý..."

Pevně disk sevřel a odešel z místnosti, jak rychle to jen na třech končetinách šlo. Kolébavě, ovšem přesto velmi svižně zamířil zpět nahoru. Z Nelthariona vyzařovala vážnost, která by znervóznila i jeho družky. Dech Strážce země byl rychlý, jako by se bál, že vše, čeho dosáhl, by nyní mohlo být k ničemu.

Ale místo toho, aby se drak vrátil do doupat letky, zahrnul do jiného systému chodeb. Jak se Neltharionovo ohromné tělo pohybovalo úzkými tunely, bušení opět začalo sílit a brzy v něm bylo možné rozeznat zvuky těžké dřiny. Slyšel štěbetání podivných hlasů, ale jednotlivá slova se utápěla v bušení kladiv.

Neltharion se protlačil do nové síně. Oslnivé světlo ho na chvíli přinutilo přimhouřit oči.

Když si přivykl, spatřil jimi desítky goblinů pracujících na různých fázích výroby železa. Všude byly ohromné pece a všechny poháněla burácející roztopená zem z hlubin. Půl tuctu zelených tvorů se pokoušelo vytáhnout z obrovské formy cosi, co vypadalo jako oválný štít pro nějakého obra. Kov uvnitř byl ještě žhavý a oranžově zářil. Goblini rychle formu převrátili a nechali obsah vypadnout do kádě s vodou. Následoval ohromný výbuch páry, který málem uvařil zaživa jednoho pomalejšího dělníka.

Ostatní goblini kladivy zpracovávali různé jiné kusy. Několik z nich, v pracovních pláštích, chodilo mezi zbytkem a dozíralo na to, aby všichni dělali svou práci dobře.

Když Neltharion v síni nenašel, co hledal, zařval: „Meklo! Meklo, ke mně!"

Obrův řev přehlušil všechen rámus. Vyděšení goblini ustali v práci. Dva málem polili druhá roztaveným železem.

„Do práce, do práce!" vyštěkl nějaký pištivý hlas rozzlobeně. „Chcete všechno zničit?"

Dělníci okamžitě poslechli. Z chodby nahoře se vyřítil k netrpělivému drakovi vytáhlý postarší goblin s chomáčem šedé kožešiny na jinak plešaté hlavě. Vrchní goblin si celou cestu cosi brblal, ale v jeho slovech nebyla zlost vůči pánovi. Spíše to vypadalo, že neustále cosi počítá. „Hustota dvacet pět centimetrů, povrch tři sta šedesát čtverečních centimetrů, což znamená přidat do směsi zhruba dalších čtyřicet kilo a..." Jeho nohy narazily do prostředního

prstu přední tlapy. Goblin zvedl hlavu, jako by byl téměř překvapen, že draka vidí. "Můj pane Neltharione?"

„Meklo! Podívej se na tohle!"

Strážce země vystrčil ohromnou přední tlapu goblinovi před oči, aby si mohl disk zblízka prohlédnout. Meklo mžoural a dělal ts, ts, ts.

„Takové umělecké dílo a nyní je zohyzděno! Jeho povrch byl bezchybný!" řekl nakonec.

„Spadla na něj má šupina, goblino! Vysvětli mi, jak to, že poškodila nezničitelné!"

„I krev, jak se dívám." Meklo zvedl oči a krátce si prohlédl drakovo zranění, načež následovalo další ts, ts, ts. "Jistě, to naprosto dává smysl! Můj pane Neltharione, vy jste se sám podílel na tvorbě toho disku, ano?"

"Byl jsi u toho, goblino. Víš to."

„Ano. Vytvořil jste matici pro jeho stavbu." Hlavní goblin se na chvíli zamyslel a pak se zeptal: „Všichni ostatní dali své esence? Jsou spojeni s maticí disku?"

„Samozřejmě."

„Áááá, ale vy ne. Vy jste stvořil matici Duše draka, stvořil jste ji svou silou i krví, ale jste také jediným drakem, který k ní není připoután." Goblin se zazubil a odhalil zažloutlý ostrý chrup.

„To z vás činí jeho jedinou slabinu, můj pane. Ta šupina, vaše krev... jakákoli vaše část má moc Duši draka zničit. Dokážu si představit, že byste ji mohl jednoduše rozmáčkout." Meklo ostře luskl prsty.

Oči Strážce země byly na pohled strašlivé, dokonce i pro goblina. „Nikdy bych nic takového neudělal!"

„Jistě že ne, jistě že ne!" drmolil Meklo a poníženež se Neltharionovi klaněl. „Což ale znamená, že ji nikdy nic nezničí, ne?"

Zlost vřící v drakově nitru začala ustupovat. Neltharion zvedl ret a odhalil zuby větší než celý goblin. „Ano, nic. Takže má Duše draka je... je nezničitelná!"

„Dokud se jejího zničení nezúčastníte sám," odvážil se vytáhlý goblin poznamenat.

„Což se nikdy nestane!" Neltharion pohlédl na škrábanec na povrchu Duše draka. „Ale tohle musí být opraveno! Disk musí být znovu perfektní!"

"Bude to vyžadovat, co jsem udělal už minule."

Drak se zasmál: „Dostaneš všechnu mou krev, kterou budeš potřebovat! Bude zase dokonalý!"

„Přirozeně, přirozeně." Meklo se obrátil na ostatní gobliny. „Zpomalí to dokončení vašich dalších plánů. I pro ty potřebujeme vaši krev a magii."

„Všechno ostatní může počkat! Disk ne!"

„Pak začneme ihned, můj pane. Dejte mi chvilku, abych zastavil práce. Pak se vrátím s potřebnou pomocí."

Když se goblin vzdálil, začal Neltharion dýchat klidněji. Jeho drahocenný výtvar bude vyléčen. Stejně jako on bude znovu dokonalý.

A společně budou vládnout všem...

10.

To je neodpuštělné!" řekl lord Stareye a vyndal z váčku špetku prášku, který následně jednou nosní dírkou vdechl. "Promarnil jste dokonalou příležitost, Kur'talosi!"

„Snad, Desdele. A možná taky ne. Tak či tak, je dokonáno a nyní se na to musí nahlížet jako na minulost."

Oba šlechtici stáli ve stanu lorda Ravencresta s několika dalšími důstojníky z řad aristokracie a probírali další možné plány akcí teď, když byl ústup zastaven. Desdel Stareye byl ovšem přesvědčen, že se Krasus ukvapil, když rozhodl, aby se armáda zastavila, právě když donutili nepřítel ustoupit. Stareye si byl jistý, že noční elfové by ho dokázali hnát až zpět do Suramaru, jen kdyby ho všichni více poslouchali - neboť tento názor vyslovil již několikrát od chvíle, když se k nim přidal Krasus se svou družinou.

„Vojáci bojovali statečně," odpověděl čaroděj slušně, „ale jsou z masa a kostí a unaví se. Musí si odpočinout."

"A jídlo," zavrčel Brox, který se k čarodějům přidal. Noční elfové zjevně po orkově společnosti netoužili, ale vzhledem k tomu, že Ravencrest nevydal rozkaz, aby odešel, nikdo, dokonce ani Stareye, by si nedovolil jedinou poznámku týkající se jeho přítomnosti.

„Ano, to je pravda," souhlasil pán pevnosti Black Rook. „Vojáci a uprchlíci jí a ukládají se k odpočinku, a to je všechno. A teď' přejdeme k tomu, co se musí stát dál."

„Zin-Azshari, samozřejmě!" vypískl lord Stareye. „Královna Azshara musí být zachráněna!" Ostatní šlechtici hlasitě projevíli souhlas. Krasus se zamračil, ale neříkal nic. Už s ostatními celou situaci probral, ještě než dorazili sem, a všichni se shodli na tom, že noční elfové pevně věří, že jejich vládkyně je zajatkyň démonů. Vzhledem k tomu, že Zin-Azshari byl rovněž místem, kudy Plamenná legie vstoupila do Kalimdoru, zdálo se být nesmyslné navrhnout cokoli jiného. Tak či tak, hlavní město muselo být znovu dobyt.

Krasus si ovšem nemyslel, že by to Malfurionův lid dokázal sám.

Záměrně porušil protokol, vystoupil vpřed a prohlásil: „Můj pane Ravencreste! Musím znovu promluvit o věci, o které vím, že ji nechcete slyšet, ale které se nemůžeme vyhnout!"

Ravencrest přijal pohár vína, který mu nalil lord Stareye. Dokonce i uprostřed krize vyžadovala hierarchie nočních elfů, aby se mu dostalo jistých výhod. "Budete zase naznačovat, abychom si promluvili s trpaslíky a jim podobnými."

Stareye se vedle něj jen pousmál. Podobný výraz se objevil i ve tvářích většiny ostatních šlechticů.

Přestože bylo zřejmé, že tohle bude jen další opakování všech jeho předchozích porážek, mág neustoupil. „V tuto chvíli jistě trpaslíci, taurové a ostatní rasy bojují své vlastní bitvy proti Plamenné legii. Pokud zůstanete rozdělení, je jen malá šance, že přežijete, ovšem soustředěný útok by nakonec mohl vést ke znovuzískání Zin-Azshari, a navíc za cenu mnoha méně životů!"

„Taurové v Zin-Azshari?" zabručel jeden ze šlechticů. „Jak barbarské!"

„To by tam raději viděli demony?" zašeptal Rhonin Malfurionovi.

„To bys nepochopil," odpověděl druid nevrle.

„Ne, to teda ne."

Vousatý velitel dopil víno a podal prázdný pohár lordu Stareyeovi. Pohlédl na čaroděje jako na uznávaného, přestože popleteného starce. „Mistře Krase, velmi si ceníme vašeho podílu na celkové strategii. Vaše znalosti magického umění překračují vše, čím zde vládne kterýkoli čaroděj. Co se týče magie, upřímně rád se na vás obrátím s prosbou o radu." Ravencrest se ještě více zamračil. „Co se však týká jiných záležitostí, musím vám připomenout, že nejste jedním z nás. Nechápete základní skutečnosti. I kdybych udělal něco tak šíleného, jako že bych zavolal na pomoc trpaslíky a taury, skutečně si myslíte, že by přišli? Nevěří nám stejně jako my jim! A ze stejného důvodu, i kdyby se k nám přeci jen připojili, očekáváte, že by naši a jejich vojáci bojovali bok po boku?"

„Trpaslíci se spíš postaví proti nám," skočil mu do řeči Stareye. „Jejich hamižnost je velmi dobře známá. Okradli by nás a pak by zalezli zpátky do děr."

Jiný důstojník se přidal: „A taurové by většinu času bojovali mezi sebou navzájem. Jsou to spíš zvířata než inteligentní bytosti! Přenesli by ten chaos i na naše válečníky a způsobili by takový zmatek, že by nás démoni snadno smetli."

Lord Ravencrest souhlasil. „Vidíte, mistře Krase? Nejen že bychom do svého středu vnesli zmatek, ale i jistou zkázu."

„Té můžeme čelit, i když zůstaneme sami."

„Tahle diskuse je skončena, drahý čaroději, a já vám musím ve vší úctě nařídít, abyste toto téma znovu neotevíral."

Oba dva se na sebe několik sekund dívali... a byl to Ravencrest, kdo první uhnul pohledem. Ovšem Krasus, nehledě na toto malé vítězství, dále neprotestoval.

„Odpusťte mi, že jsem překročil hranice," řekl. „Budeme probírat zásoby a logistiku, mistře Krase. Během tohoto sezení nebude zapotřebí přítomnosti žádného čaroděje, kromě Illidana, který slouží přímo mně. Dovolil bych si navrhnout, abyste si vy i ostatní dopřáli potřebný odpočinek. Až znovu zaútočíme, budeme vaše schopnosti potřebovat."

Krasus se uctivě uklonil a dále již nic neříkal. S ostatními v patách klidně vyšel ze stanu.

Jakmile se však dostali z doslechu těch, kteří zůstali uvnitř, prohlásil vytáhlý čaroděj hořce: „Kvůli jejich krátkozrakosti skončí tahle válka nakonec tragicky. Aliance s ostatními rasami je klíčem k vítězství..."

"Neprijmou je," trval na svém Malfurion. „Můj lid vedle takových nikdy nebude bojovat"

„Ale hlavně že Korialstrasze přijali celkem ochotně," oponoval Rhonin.

"Je jen velmi málo takových, kteří dokáží odmítnout draka, mistře Rhonine."

„To je také pravda," zamručel Krasus a vypadal zamyšleně. „Rhonine, musím je jít hledat."

„Hledat koho?"

„Mé... no samozřejmě že draky." Brox si odfrkl a Malfurion vypadal vyděšeně. Druid věděl, že Krasa cosi pojí s Korialstraszem, ale ani nyní ještě nechápal celou pravdu.

„Draci, mistře Krase? Ale oni jsou silou sami pro sebe! Jak vás vůbec může něco takového napadnout?"

„Mám své metody... ale aby se vše podařilo, bude to rovněž chtít rychlý transport. Na tohle noční panteri stačit nebudou, potřebuji něco, co dokáže létat"

„Jako třeba draka?" zeptal se Rhonin sarkasticky.

„Postačí i něco menšího, příteli."

K překvapení ostatních to byl Malfurion, kdo náhle přišel s návrhem. „Nedaleko odtud je les. Snad... snad bych se mohl spojit s Cenariem. Ten by mohl znát řešení."

Podle Krasova výrazu tohle nebylo právě to nejspokojivější, ale nikdo s ničím lepším přijít nedokázal. Nakonec přikývl a řekl: "Budeme muset vyrazit, jak jen to bude možné. Jinak se bude kapitán Shadowsong pokoušet nás zadržet, nebo ještě hůř, jít za námi s celým oddílem. Obávám se, že to by k naší výpravě přilákalo jak Plamennou legii, tak noční elfy."

Jarod a ostatní členové ochranky dostali čas, aby znovu nabrali síly. Nikoho nenapadlo, že by mohli být čarodějové uprostřed armády fyzicky napadeni, a vojáci by je jen sotva dokázali ubránit před magickým útokem lépe, než by to zvládli oni sami. Až se znovu vydají na pochod, vrátí se samozřejmě ochranný oddíl ke svému povinnosti.

Krasus však doufal, že tou dobou už bude na cestě.

„Opravdu si myslíš, že je to nutné?“ zeptal se rudovlasý čaroděj.

„Jdu ze dvou důvodů, Rhonine. První je ten, o kterém mluvíme. Draci by dokázali zvrátit vývoj všeho. Co se druhého důvodu týče, ten je poněkud osobnější. Jdu se podívat, proč od nich neslyším nic než ticho. Takhle by to nemělo být, jak jistě víš. Musím zjistit pravdu.“ Další námitky se nedočkal. Lord Ravencrest měl v úmyslu vydat se znovu na pochod za soumraku a Krasus bude muset být daleko odtud, až vyjde najevo, že se ztratil.

Rhonin přikývl: „A co my s Broxem?“

„Jestli mi náš přítel druid je schopen sehnat transport, jak říká, budu schopen vrátit se před soumrakem. Mezitím se ty i Brox musíte snažit vyhnout lordu Ravencrestovi. Mohl by se po nás ptát. Už tak bude dost zuřit, až zjistí, že jsem odešel.“

• „Možná, možná ne. Alespoň nebude nikdo nahlas zpochybňovat jeho rozhodnutí.“

Krasus člověkův vtípek mlčky přešel a obrátil se k Malfurionovi. „Musíme jít. Když si vezmeme noční pantery a vyrazíme k uprchlíkům, vojáci si nás nebudou všimnout. Pak se můžeme obrátit a zamířit k lesu.“ Tiše zasyčel. „A pak se musíme modlit, aby nám tvůj patron přišel na pomoc.“

* * *

Rychle opustili ostatní a zamířili směrem, který navrhl čaroděj. Vojáci si je podezřívavě a zvědavě prohlíželi, ale vzhledem k tomu, že dvojice nejela k frontě, brzy si je zase prohlížet přestali.

Malfurion stále neměl z Krasova rozhodnutí dobrý pocit, na nic se však čaroděje neptal. Cítil úctu k jeho moudrosti a věděl, že Krasus rozumí drakům lépe než kdokoli, s kým se noční elf kdy setkal. Často se zdálo, jako by byl jedním z nich. Někdy v minulosti musel Krasus zažít to potěšení z jedinečného zážitku nějakou dobu zůstat společně s těmi prastarými tvory. Jak jinak si jeho vazby k létajícím obrům vysvětlit?

Trvalo to nejméně tři hodiny, ale nakonec se přeci jen dostali do lesa. Pokoj, který Malfurion cítil, když naposledy vstoupil na místo jako toto, se nyní nedostavil. Les zažil řádění Legie a stopy po něm přetrvávaly. Nebýt náhlého zvratu, který se obráncům podařilo, zbyla by z lesa již jen poušť.

Bez ohledu na hrozící nebezpečí to však zde stále překypovalo životem. Ptáci zpívali a druid cítil, jak stromy rychle posílají dál zprávu o nově příchozích. Šešest nabylo obzvláště na naléhavosti, kdykoli se přiblížil Krasus, téměř jako by i les cítil, že je jiný. Ale stromy zároveň také samozřejmě vítaly nočního elfa, neboť si zjevně všimly jeho aury a Cenariova požehnání.

Přítomnost poloboha ovšem druid necítil. Cenarius měl na práci mnoho věcí. Ze všeho nejvíce se asi pokoušel přimět své společníky k aktivní a organizované obraně světa. Jak jen mohl Malfurion doufat, že bude mít lesní bůh čas vyslyšet jeho volání.

„Tahle země již vytrpěla dost,“ prohlásil jeho společník. „Cítím na jazyku pachut' zla, které zde bylo.“

„I já. Krase, nevím, jestli mne zde Cenarius vůbec uslyší.“

„Nemohu než tě požádat, aby ses alespoň pokusil s ním spojit, Malfurione. Jestli se ti to nepodaří, nebudu ti to mít za zlé. Pak se budu muset spokojit s nočním panterem, přestože mne to velmi zpomalí.“

Došli až na místo hluboko v lese, kde druid cítil alespoň trochu více klidu. Oznamil to Krasovi a oba sesedli.

„Mám tě nechat o samotě?“ zeptal se čaroděj.

„Jestli se Cenarius rozhodne přijít, udělá to, i když budete se mnou, mistře Krase.“

Malfurion se usadil do měkké trávy. Krasus uctivě poodstoupil stranou, aby druida nerušil. Malfurion zavřel oči a soustředil se. Oslovil nejprve stromy, rostliny a život kolem a hledal nějakou známku polobohovy nedávné přítomnosti. Jestli tu Cenarius byl, brzy se to dozví. Les však o polobohovi nic nevěděl. Zklamaný druid zvažoval jiné možnosti. Bohužel, jedinou možnost, jak se ihned spojit se svým shan 'do, představoval Smaragdový sen.

Bylo to, jak se obával. Malfurion vydechl a soustředil se na království snů. Nemusel do něj vstoupit zcela, stačilo se dotknout jeho hranic. Pak bude moci Cenariovi poslat své myšlenky. I takové spojení se Smaragdovým snem Malfuriona znepokojovalo, ale muselo to být. Cítil, jak se odpoutává od tělesné schránky. Místo toho, aby nechal proběhnout celý proces, zastavil se na půli cesty. Vyžadovalo to od něj větší úsilí, než si myslel, ale neměl v úmyslu zůstat v tomto stavu dlouho. Představil si Cenaria, jak ho znal, a pomocí toho se pokusil navázat spojení...

Jeho soustředěním náhle oťrásl hlas, který se mu rozezněl v uších.

„Malfurione! Nejsme sami!”

Prudký návrat zpět do smrtelného těla druidem oťrásl. Dočasně omráčen nedokázal udělat nic než otevřít oči... právě včas, aby spatřil, jak se na ně řítí pekelný pes.

Někdo vyslovil zaklínadlo a odporný pes se začal scvrkávat. Netvor se svíjel a zmítal a rychle se proměnil v hromádku kostí a šlach.

Krasus uchopil Malfuriona za paže a s překvapivou silou jej zvedl. Starší čaroděj se zeptal: „Už se můžeš bránit?” Druid neměl čas odpovědět, neboť les kolem náhle ožil nejen démonickými psy, ale i rohatými obludnými pekelnými strážci. Čarodějové stáli proti přesile nejméně deset na jednoho. Jejich panterí, přivázaní k jednomu stromu, prskali a tahali za uzdy, odpoutat se však nedokázali. Démoni si jich ovšem nevšimli, neboť jejich cílem byli očividně čaroděj a druid.

Krasus kolem sebe a Malfuriona nakreslil neviditelnou čáru a pronesl další krátké zaklínadlo. Ze země vyrostla křišťálová kopí a rychle dosáhla výšky nočního elfa.

Tři pekelní strážci zůstali nabodnutí na kopí. Jeden z pekelných psů zavyl, jak mu další kopí utrhlo kus čenichu.

Krasova rychlá reakce poskytla Malfurionovi dostatek času, aby něco vymyslel. Pohlédl na stromy nejbližší k démonům a požádal je o pomoc.

Silné, listovým pokryté větve se náhle natáhly k zemi a uchopily čtyři obludné válečníky. Zvedly démoni vysoko nad zem, až nakonec zmizeli v husté zeleni. Malfurion neviděl, co se s nimi stalo, ale dobře si všiml, že se démoni již neukázali.

Ostatní stromy jednoduše jen nastavily větve, ovšem vše dobře načasovaly. Jeden pekelný pes přepadl přes větev a bezmocně se svalil na zem. Druhý měl ještě menší štěstí, neboť si při nárazu na nečekanou překážku zlomil vaz.

I tak se však démoni hemžili kolem, obzvláště pak psi. Jak se blížili, zdálo se, že po obětech lačně pošilhávají, neboť dva chycení čarodějové v nich jistě probudili hlad.

Nehledě na efektivitu Malfurionova útoku se démoni zřejmě obávali více Krasa, a měli k tomu dobrý důvod. Byl v oboru ještě daleko větším mistrem než noční elf v tom svém a kouzlil rychle a nemilosrdně. Ani zdaleka se již nepodobal tomu slabému tvorovi, kterým byl, když se poprvé setkali. Pravda, Krasus i nyní vše dělal s ohromným vypětím, ale to již nedokázalo způsobit, že by selhal.

Lesem se rozlehlo hromu podobné zapraskání. Krasus se chytil za krk, kolem kterého se mu omotalo žhnoucí chapadlo a utahovalo se jako smyčka. Čaroděj se nedokázal udržet na nohou a byl nyní tažen přímo na kopí, která před chvílí vyčaroval.

Noční elf si dovilil letmý pohled přes rameno a to, co spatřil, bylo téměř stejně děsivé jako Archimonde - ohromný kostlivý rytíř s rohy na holé lebce a s plameny v prázdných očních důlcích. V ruce držel hrůzostrašný bič, jímž nyní táhl Krasa vstříc smrti. Nově příchozí byl vyšší než ostatní démoni a ze způsobu, jakým mu ustupovali z cesty, Malfurion hádal, že musí být jejich velitel.

Druid utrl několik stébel trávy a hodil je po vražedném biči. Stébla trávy se v letu roztočila a začala sekat do biče jako čepele nožů, dokud se jednomu z nich nepodařilo jej přetnout.

Na druhém konci nyní useknutého biče Krasus lapał po dechu. Padl na kolena a snažil se osvobodit z pevně zaseknuté smyčky. Démon zavrával, o několik kroků ucouvl, ale podařilo se mu zůstat na nohou. Stáhl bič a chystal se jeho stále ještě úctyhodnou délkou použít proti druidovi.

Obklíčen démoni a se společníkem dočasně mimo hru Malfurion nedoufal, že by měl velké šance na přežití. Nejen že s Krasem zůstali zcela nekrytí před útokem démonických vrahů,

kteří je zřejmě nikdy nepřestali sledovat, ale tentokrát tu byl i jejich velitel, aby se přesvědčil, že neuniknou. Nebyl tu žádný Jarod, který by jim přišel na pomoc. Jen Rhonin s Broxem věděli o jejich odchodu a oba předpokládali, že čaroděj s druidem budou v pořádku. Jak se všichni mylili.

K Malfurionovu překvapení však démon nezaútočil hned. Místo toho na druida zasyčel: „Vzzzzdej sssse, tvore, a bu-deššš ušššetřen! Slíbil jsssem to ve jménu sssvého ctíhodného pána Sssargerasse! Je to tvá jediná šššance,..”

Krasus kašlal, jak si pokoušel uvolnit krk. „V... vzdát se Plamenné legii je osud daleko horší než ta nejstrašlivější smrt! Musíme bojovat, i kdyby to znamenalo jistou porážku, Malfurione!”

Hořké vzpomínky na krátké setkání s Archimondem pomohly nočnímu elfovi, aby došel ke stejnému názoru. Dokázal si představit, co dělají démoni se zajatci, obzvláště s těmi, kterým se až do této chvíle dařilo úspěšně kazit jejich plány. „Nikdy se nevzdáme!”

Plameny v démonových očích se zlostně zamihotaly a démon čtyřikrát práskl bičem. Když se jeho konec dotkl země, zablýsklo se. Před démonem se náhle objevili mohutní tvorové. S každým prásknutím se zhmotnil jeden pekelný pes. „Pak zzz tebe bude potrava pro mé mazzzličky, čaroději!” Krasus se dal dohromady a obrátil pohled k hlavnímu démonovi. Nebezpečně přitom zahmouřil oči.

Ale kostěný rytíř byl na čarodějův útok připraven. Začal kolem sebe práskat bičem, až vytvořil mlhu. Mlha se náhle rozzářila, jako by při nárazu do ní cosi vybuchlo.

Noční elf spolkl nadávku. Jejich protivník si hladce poradil s tím, co mělo být velmi mocným kouzlem.

„Je to, jak jsem se obával,” zamručel Krasus. „Je to Psod. Hakkar!”

Malfurion by se ho rád zeptal, co o tomhle démonovi ví, ale v tu chvíli ostatní démoni znovu zaútočili. Kopí představovala určitou ochranu, ale netvoří je nyní začali hryzat a trhat na kusy. V pozadí toho se jejich pán smál a připomínalo to syčení stovky hladových hadů.

Ale právě v okamžiku, kdy se první pekelný strážce prodral skrz a řítit se k oběma čarodějům, vpadli na bojiště ze všech stran jezdcí na nočních panterech. Jejich zvířata stačila několik démonů roztrhat ještě dříve, než si vůbec uvědomili, že jsou napadeni. Nově přichozí při útoku zpívali.

Malfurion na ně hleděl s otevřenou pusou a teprve nyní mu došlo, že to nejsou vojáci Jaroda Shadowsonga. Na jejich zbroji bylo více stříbra a - musel se podívat ještě jednou - byla tvarovaná pro daleko ženštvější postavy. Píseň, kterou slyšel, byla oslavou Noční válečnice, obávaného vtělení Matky Luny.

Přišlo je zachránit sesterstvo Elune.

Malfurion poprvé v životě viděl tiché něžné kněžky v pozici válečnic. Mnohé z nich třímaly v rukou dlouhé zahnuté meče, zatímco jiné bojovaly krátkými kopími s hroty na obou koncích. Několik jich dokonce mělo luky ne delší než předloktí, z nichž rychle vysílaly střelu za střelou.

Na demony to mělo okamžitý účinek. Pekelní psi padali, probodnuti desítkami šípů. Jedna kněžka máchla mečem s lehkostí vojáka a usekla hlavu rohatému válečníkovi. Dva noční panterí skočili na jiného psa a opakovaně mu sekali drápy do boků, až z něj zbyla jen zkrvavená kostra.

A mezi děsivými postavami, které nyní vnášely zkázu do řad Plamenné legie, spatřil Tyrande. Než na ni stačil zavolat, vrhl se na něj démon. Nebýt druidových reflexů, vysoký pekelný strážce by ho jistě probodl. Noční elf se odkutálel z jeho dosahu a seslal kouzlo.

Země pod nohama jeho protivníka se proměnila v mokrou písečnou hmotu. Pekelný strážce se propadl až po pás, ale podařilo se mu klesání zastavit. Volnou rukou se zachytil za pevný kus země a snažil se vytáhnout nahoru.

Malfurion mu k tomu nedal příležitost. Vykopl démonovi meč z druhé ruky a běžel pro něj. Obludný válečník sebou škubnul a pokusil se mu podrazit nohy. Chytil Malfuriona za nohu a ten upadl. Uchopil jílec meče právě v okamžiku, kdy ho démon začal táhnout směrem k tekoucímu písku.

Druid vši silou sekl a zabořil čepel do hlavy pekelného strážce.

Jak démon pomalu klesal do písečné bažiny, spatřil Malfurion, že zdaleka ne všechno jde podobně dobře. Sesterstvo mělo navrch, ale nejedna kněžka čelila vážné hrozbě. Ještě než se stačil postavit na nohy, serval pekelný pes jednu z nich ze sedla a prokousl jí hrdlo, jako by to bylo hedvábí. Jiná sestra se zhroutila na zem, když démon zabodl meč do otevřené tlamy jejího nočního pantera s takovou silou, že hrot vyšel druhou stranou ven a pokračoval dál. O okamžik později jiný válečník ležící kněžce usekl hlavu.

Co však vyděsilo Malfuriona ze všeho nejvíc, bylo, když znovu pohlédl na Tyrande. Zabrána do souboje s pekelným strážcem si nevšimla Psovoda a jeho biče.

Bič by se jí omotal kolem hrdla, ale náhodný pohyb jejího pantera způsobil, že jí namísto toho připoutal paže k tělu. Kostěný rytíř prudce trhl a shodil Tyrande ze sedla, jako by její tělo ve zbroji nevážilo vůbec nic. „Ne!“ vykřikl Malfurion a vyrazil k ní. Krasus, který právě téměř dokončoval další kouzlo, se ho pokusil chytit za paži. „Druid, tady je to bezpečnější...” Ale nočního elfa zajímala jen Tyrande. Zcela zapomněl na výcvik a prodíral si cestu bitevní vřavou. Když se dostal dostatečně blízko, skočil - ovšem nikoli ke své přítelkyni z dětství. Ohromné Psovodovo tělo odolalo náporu váhy Malfuriona, který na něj dopadl, nicméně pozornost démon udržet nedokázal. Bič poutající kněžku povolil sevření a ona se pomalu svezla na zem.

„Hlupáku!“ vyštěkl Psovod a uchopil druida za rameno. „Já jsem Hakkar... a ty nejsi nic.“

Neviděl dýku, kterou mezitím Malfurion vytáhl zpoza opasku. Krátká čepel se zaryla hluboko do démonovy paže v místě, kde ho loketní kloub činil poněkud zranitelnějším.

Hakkar se zavytím kořist pustil. Vytáhl dýku, jejíž ostrá čepel byla nyní pokryta hustým slizem, který měl démon místo krve. Místo aby však dýku obrátil proti Malfurionovi, odhodil ji a sebral ze země bič. Udělal krok ke vstávajícímu druidovi, paži napřaženou k útoku.

„Jeho rozzzkazzz zzzněl nechat tě nažžživu, pokud to bude možžžné... ale já myssslím, žžže to možžžné nebude...”

Hakkar udeřil. Malfurion vykřikl bolestí, když mu tělem projel blesk. Měl pocit, jako by byl upalován zaživa.

Navzdory bolesti část z něj zůstala klidná. Čerpala sílu z Cenariova učení a odtáhla Malfuriona pryč od bolesti. Muka způsobená bičem pomalu odezněla. Psovod jej zasáhl podruhé a potřetí, ale stejně tak mohl druida hladit lehký vánek.

Malfurion chápal, že tyhle rány brzy zabijí jeho tělo bez ohledu na to, že necítí bolest. Učení jeho shan 'do mu ale dalo šanci udělat, co bude v jeho silách, aby se ubránil... pokud to vůbec bude možné.

„Sssnad tě nechám trochu nažžživu,” vysmíval se mu Hakkar a znovu jej zasáhl bičem. „Jemu ssstačí jen tolik žžzi-vota, aby mohl mučit! A právě tolik mu nechám...”

Děsivý obr znovu pozvedl ruku s bičem.

Malfurionův pohled se obrátil k nebesům. Zatažená obloha pro něj představovala největší naději a Psovod k jeho rozhodnutí paradoxně sám přispěl.

Nejprve mu pomohl vítr, který mraky rozhýbal. Nelíbilo se jim, že je někdo ruší a ve své zlobě rychle zčernaly. Přestože to bylo proti přírodě, Malfurion se pásl na jejich vzteku a pak zahrál na strunu jejich domýšlivosti. Tady dole je někdo, kdo sám vládne bleskům a ještě se tím chvástá.

Hakkar si druidovu nehybnost vysvětlil jako kapitulaci. S plamenným pohledem napřáhl Psovod paži. „Myssslím, že ješšště jedna rána! Ješšště jednou...” Mraky zahřměly a zatřásly se.

Dolů sjel blesk rozštěpen do dvou větví, které nakonec obě zasáhly démona.

Hakkar zařval bolestí tak, že se Malfurionovi roztrásla každíčká kost v těle. Psovod se koupal v oslnivém světle s rukama rozpaženýma, jako by chtěl obejmout to, co ho zničilo. Bič, během okamžiku spálený na uhel, mu vypadl z ruky.

Všude na bojišti se pekelní psi náhle zarazili a žalostně zavylí.

Nakonec nebeské světlo pohaslo... a zuhelnatělé démonovo tělo bezvládně padlo do trávy.

Obludní psi znovu zavylí a pak se jejich těla rozzářila stejně, jako když je Psovod přivolal. Jako jeden náhle pekelní psi zmizeli a jejich vytí se ještě chvíli rozléhalo lesem.

Bez Hakkara a jeho mazlíčků kladlo těch pár zbývajících démonů kněžkám a Krasovi jen malý odpor. Když padl poslední, Malfurion se dopotácel k Tyrande.

Seděla na zemi, stále ještě napůl omráčená. Když ho ale spatřila, objevil se jí na tváři úsměv tak nádherný, že Malfurion ihned zapomněl na vlastní bolest. „Tyrande! Přivedl tě sem zázrak...” „Žádný zázrak, Malfurione. Jeden muž, kterého jsem léčila, mi pověděl o pekelném psu za našimi liniemi. Taky mi popsal zvuk, o kterém mě napadlo, že by jim mohl rozkazovat.” Krátce pohlédla na to, co zbylo z Hakkara. „Šla jsem tebe i ostatní varovat, ale zjistila jsem jen, že jsi s Krasem odejel sem. Snad ke mně promluvila Elune, ale byla jsem si jistá, že jste v nebezpečí.”

„Takže ses obrátila na sesterstvo. Neviděl jsem moc vojáků, kteří by bojovali lépe.”

Znovu se na něj usmála, tentokrát unaveně, ale zároveň potěšené. „Na naší církvi je toho spousta, co ti mimo ni nechápou.” Její tvář zvažněla. „Jsi v pořádku?”

„Jsem... ale mám strach, že jsme sem s Krasem šli zbytečně. Doufal jsem, že se spojím s Cenariem, aby poskytl čaroději nějaký dopravní prostředek, který by jej odnesl do země draků.”

„Rhonin s Broxem mi něco naznačili, ale bylo těžké tomu uvěřit - copak skutečně doufá, že se mu podaří se s nimi setkat?”

Druid se otočil na Krasa, kterému pomáhaly vstát dvě ze sester. Stejně jako mnoho ostatních se k němu chovaly s úctou, přestože si vlastně nebyly jisté proč. Čaroděj přešel k místu, kde ležel Psovod, a ve tváři měl zmatený výraz. „Vidíš ho? Něco z něj vyzařuje, Tyrande. Myslím, že to dokáže, jestli se mu nějak podaří dostat se do jejich říše.”

„Ale pokud ho tam neodnese nějaký drak, jak by se mu mohlo podařit dostat se tam za nějakou rozumnou dobu?”

„Já nevím. Já...” Dvojici náhle přikryl stín. Malfurion zvedl hlavu a výraz beznaděje se proměnil v údiv.

Tříkrát obkroužili mýtinu, než se nakonec snesli na místo daleko od nejbližšího nočního pantera. Kočky zaprskaly, ale jinak se nijak nově přichozí nepokusily napadnout. Snad si ani ony nebyly jisté, co si o nich myslet.

S ohromnými opeřenými křídly a havraními hlavami připomínali na první pohled leskle černé gryfony. Dokonce i jejich přední končetiny byly pokryty šupinami a zakončeny drápy jako u těchto tvorů. Až na tyto podobnosti to však byla zcela jiná zvířata. Namísto lvům podobných těl i pozadí měli těla koňská, dokonce včetně hustých ocasů.

"Hypogryfové," pronesl znalecky Krasus a jeho znepokojená tvář rychle nabrala výraz silného uspokojení. „Rychlí a jistí letci. Nemohl vybrat lépe, ten tvůj Cenarius.” Tyrande nevypadala tak nadšeně. „Ale oni jsou dva.” Čaroděj s Malfurionem si jeden druhého chvíli prohlíželi, neboť oba pochopili, proč Cenarius poslal více než jen jedno zvíře.

„Už to tak vypadá, že mám jít s Krasem,” odpověděl druid. Tyrande ho uchopila za paži a vyštěkla: „Ne, Malfurione! Tam ne!”

„Rozhodnutí lesního pána má smysl,” přerušil ji Krasus. „Druid bude lépe umět hipogryfy ovládat a jeho spojení s Cenariem mu zajistí dobré postavení při jednání s královnou rudých, Alexstraszou... Tou, která je životem.”

Kněžčiny oči prosily, ale Malfurion musel souhlasit. „Má pravdu. Musím letět s ním. Odpusť, Tyrande.” Druid ji zničehonic objal. Tyrande zaváhala, ale pak jeho objetí opětovala.

Malfurion k ní sklopil oči a dodal: „Obávám se, že budeš muset Rhoninovi s Broxem vysvětlit naši nepřítomnost. Uděláš to pro mne?”

Nakonec se smířila s nevyhnutelným. „Samozřejmě že udělám. To bys měl vědět”

Hipogryfové zakrákali, jako by netrpělivě čekali, až se vydají na cestu. Krasus jim vyhověl tím, že rychle nasedl. Malfurion se vyšplhal na druhého, oči nespouštěl z Tyrande. Uchopila ho za zápěstí a náhle začala cosi šeptat. Oběma jezdcům chvíli trvalo, než si uvědomili, že Tyrande jim dává požehnání Elune.

„Leťte bezpečně,” skončila tiše. „A stejně tak se vraťte... kvůli mně.”

Druid polkl, neschopen slova. Krasus ten trapný okamžik ukončil tak, že jemně pobídl hipogryfa patami. Zvíře znovu zakrákalo a obrátilo se, aby se připravilo vzlétnout.

Malfurionův hipogryf instinktivně učinil totéž.

„Bud' sbohem a děkuji ti, Tyrande," zavolal. „Brzy se vrátím."

„Beru tě za slovo, Male."

Usmál se, když ho oslovila tou dětskou přezdívkou, a pak se již musel pevně chytit, protože jeho hipogryf vzlétl do vzduchu za svým druhem.

„Cesta bude dlouhá," zakřičel Krasus, „ale zase ne tak dlouhá, díky daru tvého poloboha!"

Malfurion přikývl, ne zcela soustředěný na čarodějova slova. Pohledem zůstával u zmenšující se postavy dole na zemi. Díval se na ni a ona na něj, dokud se mu docela neztratila z očí.

A i pak se dál díval stejným směrem, v srdci jistotu, že Tyrande dělá to samé.

11.

Démoni se nepokusili znovu zformovat ani nezaútočili, což noční elfové považovali za slibné znamení, přestože Rhonin a Brox měli opačný pocit. Ravencrest se odvážil využít dalšího večera, aby si jeho jednotky mohly ještě odpočinout, a i když oba cizinci souhlasili, že je to třeba, věděli rovněž, že Plamenná legie v žádném případě nebude jen nečinně čekat. Archimonde bude sprádat plány každou další vteřinou, o kterou se jeho protivník zdrží.

Odhalení Krasova a Malfurionova zmizení nočním elfům vůbec nepomohlo. Jarod vypadal, jako by mířil přímo na popraviště, a měl k tomu dobrý důvod. Byla to jeho povinnost postarat se, že se zoufale nepostradatelným čarodějům nic nestane, a nyní dva z nich opustili armádu jemu přímo před nosem.

„Lord Ravencrest mě za tohle nechá stáhnout z kůže!" opakoval bývalý důstojník stráže několikrát, zatímco spolu s ostatními mířil ke šlechticově stanu. Jarodovi vůbec nepomohlo, že Tyrande, která se právě vrátila s tím, že byla Malfuriona a Krasa vyprovodit, trvala na tom, aby jí pomohl vše vysvětlit. Byl si jistý, že dostane ten nejtvrdší trest za to, že nechal dva z nejcennějších členů armády jednoduše odejít.

A skutečně to nejprve vypadalo, že se vousatý velitel zachová přesně podle jeho slov. Když lord Ravencrest zprávu vyslechl, vztekle zařval a jediným úderem ruky odhodil malý stolek, na kterém měl různé poznámky a tabulky.

„K takovým hloupostem jsem nedal svolení!" řval pán pevnosti Black Rook. „Spácháním tohoto zločinu mohli ohrozit stabilitu našich sil! Kdyby se dostalo ven, že nás v takovou důležitou chvíli opustili dva z nejlepších čarodějů..."

„Nikoho neopustili," protestoval Rhonin. „Šli pro pomoc."

„Za draky? To by taky ti dva mohli skočit do otevřené tlamy prvního, kterého potkají! To je totiž jediná pomoc, jaké se od těch zvířat dočkáme! Ten čarodějův ochočený mazlíček nám pod jeho vedením sloužil celkem dobře, ale divocí draci..."

„Draci jsou nejstarší a nejinteligentnější rasou na tomto světě. Znají toho více, než se vy kdy naučíte."

„A s největší pravděpodobností taky většinu z nás sežerou, než budeme mít příležitost se něco naučit!" opáčil Ravencrest. Pohlédl na Tyrande a pokračoval poněkud uctivějším tónem: "A jakou roli v tom všem sehrála tady sestra Elune?"

„Už jsme se setkali, můj pane."

Naklonil se k ní. „Aááá, ano! Máte pravdu! Tvá přítelkyně, Illidane!"

Čaroděj, který mlčky stál po jeho boku, přikývl. Z Illidanova výrazu nebylo možno nic vyčíst.

Ravencrest složil ruce na prsou. „Doufal jsem, že alespoň jeden z vás by mohl mít na Malfuriona nějaký vliv. Víím, že mistru Krasovi nemůže poroučet nikdo, skutečně nikdo."

„Malfurion měl v úmyslu vrátit se zpátky," oponovala kněžka, „ale jeho patron mu naznačil, že by měl odjet s čarodějem."

„Patron? To mluvíš o tom nesmyslu s polobohem Cena-riem?"

Tyrande stiskla rty. „Illidan může existenci lesního boha dosvědčit."

Maska Malfurionova dvojčete zmizela a on zašeptal: "Je to pravda. Cenarius je skutečný. Viděl jsem ho."

"Hmmmm! Draci a teď polobohové! Tolik síly a moci všude kolem nás, a my přesto prohráváme! Předpokládám, že tenhle Cenarius má taky nějaký důvod, proč se s námi nespojit!"

„On a jemu podobní bojují s démony po svém," odpověděla.

„A když mluvíme o démonech, copak žádného z těch dvou bláznů nenapadlo, že jim neustále hrozí nebezpečí od těch vrahů? Co kdyby je napadli, ještě než...“ Ravencrest se zarazil, když si všiml, jak si všichni před ním vyměňují pohledy. „Snad dokonce byli napadeni?“

Kněžka sklonila hlavu: „Ano, můj pane. Já i mé sestry jsme tam byly. Pomohly jsme jim demony porazit. Oba vyvázli nezraněni.“

Jarod vedle ní se zašklebil a Illidan zavrtěl zlostně hlavou. Ravencrest hlasitě vydechl a padl na krátkou lavici, kterou používal místo židle. Chytil otevřenou láhev vína, zhluboka se napil a chraptivě řekl: „Tak o tom mi povězte.“

Tyrande tak učinila a stručně shrnula, jak zjistila, že jsou vrazi poblíž, a jakou hrůzu pocítila, když objevila, že Malfurion s Krasem odjeli do lesa. Společně se sestrami se jako příslovečný vítr hnaly za ohroženou dvojicí a narazily na ně uprostřed gigantického boje. Kněžky zaútočily, plně si vědomy toho, že riskují životy, a několik z nich skutečně zahynulo.

Nicméně všechny cítily, že Krasus i druid jsou nepostradatelnou součástí konečného vítězství. Žádná oběť nebyla příliš velká, aby je udržely naživu.

V tu chvíli Illidanovi uniklo krátké pohrdavé odfrknutí, ale Ravencrest se zdál být vším nesmírně zaujatý. Pozorně vyslechl všechny detaily bitvy, a když Tyrande mluvila o démonovi s bičem, oči se mu rozzářily.

„Jistě jeden z jejich velitelů, vůdce těch vrahů,“ poznamenal.

„Vypadalo to tak. Byl mocný, ale Malfurion přivolal z nebe blesky a zabil ho.“

„Dobře!“ zdálo se, že šlechtic je lapen někde mezi obdivem a frustrací. „A tohle je přesně ten důvod, proč by se k nám ten druid měl vrátit! Potřebujeme jeho moc!“

„Měsíční hlídka i já vám jeho nepovolený odchod vynahradíme,“ ujistil ho Illidan.

„Budete muset, čaroději. Budete muset.“ Odložil láhev a zahleděl se na družinu před sebou, obzvláště na Rhonina. „Mám tvé slovo, čaroději, že nebudeš následovat své krajany?“

„Chci vidět Plamennou legii na lopatkách, lorde Ravencreste.“

„Hmmm! To není vůbec uspokojivá odpověď, ale přesně tohle jsem od takového jako ty čekal. Kapitáne Shadowsongu...“

Mladší noční elf polkl, vystoupil vpřed a zsalutoval. „Ano, můj pane!“

„Nejprve jsem zvažoval, že bych tě nechal tvrdě potrestat za to, že jsi tuhle bandu nedokázal udržet pod kontrolou. Čím více je však poznávám, tím méně si dokážu představit, že by je kdokoli dokázal zvládnout. To, že jsi je udržel naživu a nezraněné, svědčí o tvých schopnostech. Pokračuj ve svém úkolu - tedy dokud budeš mít vůbec koho hlídat.“

Několik sekund trvalo, než Jarod jeho slova pochopil. Když si uvědomil, že ho šlechtic vlastně pochválil za to, že je schopen s čaroději vůbec přežít, rychle znovu zsalutoval.

„Rozkaz, můj pane! Díky, můj pane!“

„Ne... mé díky tobě.“ Ravencrest se nahnul a zvedl jednu z tabulek. „Můžete jít, všichni. I ty, Illidane.“ Když upřel zrak na list papíru, zavrtěl hlavou a zabručel: „Matko Luno, ušetři mě všech těchhle čarodějů...“

* * *

Malfurionův bratr bral své vykázaní stejně, jako kdyby ho patron udeřil do tváře pěstí v kovové rukavici. Sklopil hlavu v ponížené úkloně a následoval ostatní ven z velitelova stanu. Brox s Rhoninem kráčeli bok po boku, oba mlčky. Tyrande šla s kapitánem, který stále ještě vypadal užasle nad tím, že vyšel ven s hlavou na krku.

Kněžčina ramena se dotkla něčí ruka. „Tyrande...“ Ostatní pokračovali dál, zatímco ona se obrátila k Illidanovi. Vztek z toho, jak ho jeho pán odehnal, pominul. Nyní měl ve tváři naléhavý výraz podobný tomu, jaký u něj viděla, když spolu hovořili naposledy.

„Illidane?Co...“

„Už nedokážu mlčet! Za tohle všechno může Malfurionova strašná naivita! Tohle je poslední kapka! Je bezohledný, nezaslouží si tě!“

Pokusila se slušně o krok ustoupit. „Illidane, byl to dlouhý a obtížný...“

„Vyslechni mě! Přijal jsem jeho touhu naučit se tomu ‚druidismu‘, protože jsem chápal jeho snahu odlišit se! To já, ze všech nejvíce, jsem nejlépe chápal bratrovy ambice!“ „Malfurion není...“

Ani nyní ji však nenechal domluvit. Čarodějovy smaragdové oči málem zářily, když dodal: „Cesta, po které se vydal, je nevyzpytatelná, nebezpečná! Nečeká ho na ní žádná spása ani laskavost! Vím to! Měl se vydat po mé cestě! Studna je odpověď! Podívej se, co jsem dokázal za tak krátký čas. Velím celé Měsíční hlídce a skrze ni jsem poslal spoustu démonů na smrt! Malfurionova cesta vede jen k jeho vlastní zkáze... a možná i ke tvé!"

„Co tím chceš říct?"

„Vím, že ti záleží na nás obou, Tyrande, a my toho zase hodně cítíme k tobě. Jeden z nás se stane tvým vyvoleným, to víme všichni, ale tam, kde jsem snad kdysi byl ochoten ustoupit a nechat tě vybrat si, aniž bych se snažil tě nějak ovlivnit, nyní již nemohu!" pevně jí stiskl paži.

„Musím tě chránit před Malfurionovým šílenstvím! Znovu opakuji, že Studna věčnosti je jediným skutečným zdrojem moci, který nás může zachránit! Ani kněžky Elune nedokáží sesílat kouzla jako já! Buď má a já tě ochráním! A co víc, mohu tě učit, co by tě tvá církev nikdy nenaučila, pomohu ti pochopit moc, jakou ti Studna může nabídnout! Společně se můžeme stát silou daleko mocnější než všichni členové Měsíční hlídky dohromady, neboť budeme jedna duše a jedno tělo! Mohli bychom..."

„Illidane!" okřikla ho náhle. „Vzpamatuj se!"

Okamžitě ji pustil a vypadal, jako by ho bodla do srdce. „Tyrande..."

„Měl by ses stydět za každé slovo, které jsi o bratrovi řekl, Illidane. Děláš závěry, které se nezakládají na faktech! Malfurion udělal vše, co mohl, aby nás zachránil, a cesta, kterou si vybral, má velkou cenu! Mohl by se stát skutečným následovníkem naší rasy, Illidane! Studna začíná být plná špíny! Démoni z ní čerpají stejně jako ty. O čem to asi vypovídá?"

„Nebud' směšná! Srovnáváš demony s tím, co dělám já?"

„Malfurion by..."

„Malfurion!" zařval a napětí v jeho tváři rostlo. „Teď už to chápu! Musíš mě mít za úplného Šaška!" Sevřel ruku v pěst a kolem ní zazářila surová energie. „Už sis vybrala, Tyrande, přestože jsi to ještě neřekla."

„Nic takového jsem neudělala!"

„Malfurion..." opakoval Illidan a zaskřípal zuby. „Přeji vám, ať jste šťastni... pokud přežijeme."

Otočil se na patě a zamířil k místu, kde se utábořila Měsíční hlídka. Tyrande sledovala, jak odchází. Z oka se jí vykutálela slza.

„Šamanko?" ozval se hlas za ní.

Kněžka poskočila leknutím. "Broxigare?"

Ork vážně přikývl. „Ublížil ti, šamanko?"

„N... ne... jen nedorozumění."

Brox se zahleděl na vzdalující se Illidanova záda. Z úst divokého válečníka uniklo hrdelní zavřčení. „Ten mívá nedorozumění často... a ještě častěji vše podceňuje."

„Jsem v pořádku. Chtěl jsi něco?"

Ork pokrčil rameny a odpověděl: „Nic."

„Vrátil ses zpátky, protože jsem byla s Illidanem, že?"

„Jsem jen nikdo a tobě toho hodně dlužím, šamanko... a tamtomu ještě víc."

Kněžka se zamračila. „Nechápu."

Brox ohnul prsty, stejné prsty, které mu Illidan kdysi spálil. „To nic, šamanko. To nic."

„Děkuji, žes mi přišel na pomoc, Broxigare. Budu v pořádku... a Malfurion taky, vím to."

Ork zavrčel. „Ode mne to nic neznamená, ale doufám, že ano."

Očima však nepřestával bedlivě sledovat Illidana.

* * *

Rhonin se zastavil a pozoroval orka, který byl právě uprostřed hovoru s kněžkou. Dokonale chápal, proč se Brox najednou vrátil, aby si s Tyrande promluvil. Illidanova náklonnost k ní začala hraničit s posedlostí. Vůbec to nevypadalo, že by se čaroděj nějak obával o bratrův život, a z toho, co Rhonin zatím viděl, usoudil, že se spíše pokouší využít Malfurionovy nepřítomnosti, aby svůj vztah s Tyrande posunul o kousek dál.

Ale milostný trojúhelník mezi nočními elfy bylo to poslední, co Rhoninovi dělalo starosti.

Daleko více jeho mysl zaměstnávalo to, co se dozvěděl o útoku v lese. Přestože se mu ulevilo,

že Krasus i druid přežili, jejich vítězství Člověka, aniž by chtěl, zneklidnilo daleko více než cokoli, s čím se zde zatím od svého příchodu setkal.

Utkali se s Hakcarem, Psovodem. Rhoninova vzpomínka na tohle jméno byla spojena s velkou hrůzou, neboť bičem dokázal tenhle odporný démon vyvolávat ohromné smečky pekelných psů, postrach každého čaroděje. Kolik jen dalaranských čarodějů zahynulo strašlivou smrtí ve spárech mazlíčků tohoto démona při druhém příchodu Legie.

Ano, Rhonin měl dobrý důvod si zoufat byť jen při zaslechnutí Psovodova jména, ale ještě z čehosi měl velký strach.

Měl strach z Hakkarovy smrti, tady v minulosti.

Psovod zahynul v budoucnosti. Démon válku s nočními elfy přežil.

Ale tentokrát ne. Tentokrát byl Hakkar zabit... což znamenalo, že budoucnost bude jistě jiná.

A což také znamenalo, že tuhle první válku, bez ohledu na to, že zabili jednoho z nejmocnějších démonů, mohou nakonec rozhodně ještě prohrát.

* * *

Hipogryfové letěli nad krajinou a s každým těžkým máchnutím ohromných křídel ukrajovali celé míle.

Přestože nedokázali létat tak rychle jako draci, jen velmi málo tvorů se jim mohlo rovnat.

Tahle zvířata byla k létání stvořena a Krasus cítil jejich vzrušení, když vysoko nad kopci, řekami a lesy jeden druhého předháněli.

Sám zrozen pro život na obloze nastavil dračí mág tvář větru a vychutnával si pocit, který mu byl kvůli jeho současné podobě odepřen. Usmál se, když se mu mimoděk na mysl prodrala vzpomínka na jeho první let s Alexstraszou. Ten den se právě stal jejím druhem a oba konečně započali rituál, který předcházel prvnímu páření.

Během tohoto rituálu kroužil Krasus - nebo Korialstrasz ve své skutečné podobě - kolem daleko větší samice a předváděl jí svou sílu a mrštnost. Na druhou stranu ona létala ve velkých kruzích kolem celé dračí říše. Samice udržovala stálou rychlost, neletěla ani příliš pomalu, ani příliš rychle. Její nový partner měl ukázat, že jí je ve všech ohledech ho-den, ale zároveň si musel nechat dost energie na následné páření.

Korialstrasz předvedl všechny druhy vzdušných obrátů, aby na svou družku zapůsobil. Letěl naznak. Prosmýkl se úzkou škvírou mezi dvěma vrcholky hor. Dokonce se vrhl střemhlav na jeden obzvláště ostrý a minul jej jen o pár metrů. To býval ještě lehkomyšlný, ale byla to zároveň součást hry, součást rituálu.

„Má Alexstraszo..." zašeptal Krasus do větru, když se vzpomínka vytratila. Snad se mu dokonce v jednom oku zaleskla slza, nebo to byla jen kapka vlhkosti z nebe. Tak či tak, vítr ji rychle osušil a on se znovu soustředil na cestu, kterou měli ještě před sebou.

Krajina pod nimi právě začínala být poněkud skalnatější a zvedat se výše. Dostali se téměř na půl cesty. Krasa to potěšilo, nicméně stále byl netrpělivý. Něco bylo špatně a on si velmi dobře dokázal představit příčinu.

Nelthariona.

Strážce země.

V Krasově čase známého jako netvora jménem Deathwing.

Přestože přišel během pádu do minulosti o většinu paměti, nebylo možné, aby Krasus někdy na černého obra zapomněl. V budoucnosti byl Deathwing ztělesněné zlo, neustále snažící se přivést svět ke zkáze, aby se pak mohl nad jeho rozvalinami ujmout vlády Neltharion už překročil hranice šílenství a Krasus za to zjištění trpěl. Když se naposledy vydal domů - doprovázen svým mladším já - stal se obětí paranoie Strážce země. V obavě, že by dračí mág mohl varovat ostatní před blížící se zradou - což byl celkem rozumný předpoklad - vytvořil černý obr rafinované kouzlo, které Krasovi zabraňovalo o něm mluvit. Většina ostatních draků si nyní díky tomuto kouzlu myslela, že se Krasus napůl zbláznil.

Ticho, kterého si nejprve všiml mladý Korialstrasz a které nyní zaznamenávalo i jeho starší já, mohlo znamenat jen to, že Neltharion dosáhl toho, co měl v úmyslu. Co to však bylo, na to si Krasus ještě nedokázal vzpomenout, a nesmírně ho trápilo, že ze všech věcí zapomněl právě tohle. Kdyby si měl čaroděj vybrat v minulosti jednu věc, kterou by změnil bez obav na

možné následky v budoucnosti, byla by to zrada Strážce země. Ta, více než cokoli jiného, byla posledním hřebíčkem do rakve dračí rasy.

Krasus si náhle uvědomil, že Malfurion volá jeho jméno. Zatřepal hlavou a podíval se na druida.

„Krase! Jsi nemocný?“

„Tak, že to nikdy nepůjde vyléčit.“ odpověděl starší čaroděj. Zamračil se nad vlastní bezstarostností. Staletí učení udržet emoce skryty s návratem do těchto bouřlivých Časů zmizela. Krasus se nyní nedokázal ovládat o mnoho lépe než Rhonin nebo ten ork.

Druid přikývl, třebaže nerozuměl, a obrátil zrak jinam. Krasus dál sám sobě spílal. Musel se ovládnout. Bylo to nezbytné, pokud nechtěl, aby se vše proměnilo ve velký chaos.

Malfurion nechápal, co smrt Hakkara znamenala, ale jak by mohl? Nevěděl, že Psovod byl jeden z démonů, kteří zahynuli v budoucnosti. Rhonin to jistě pochopí, až se vše dozví.

Důsledky byly šokující. Krasus nyní neměl tušení, co budoucnost přinese.

Pokud ještě existovala budoucnost.

Letěli dál a dál. Hipogryfové jednou přistáli, aby uhasili žízeň v řece, a oba letci- využili příležitosti, aby učinili totéž. Poté co ujedli něco ze svých zásob, znovu nasedli na zvířata a vznesli se do vzduchu. Krasus doufal, že až přistanou podruhé, bude to již v zemi jeho národa. Krajina byla čím dál hornatější. K nebi se nyní tyčily mohutné skály. V dálce směrem k nim letěli dva velcí černí ptáci. Dračí mág znervózněl. Brzy, velmi brzy bude doma.

Krasus se jen modlil, aby našel vše v pořádku.

Malfurionův hipogryf zakrákal. Čaroděj si až nyní všiml, že ti dva černí ptáci stále míří k nim... a že jsou daleko větší, než si prve myslel.

Ve skutečnosti příliš velcí, aby to byli jen ptáci.

Nahnul se dopředu a přivřel oči.

Draci... černí draci.

Krasus dloubnutím patou stočil zvíře na stranu a zároveň zavolal na Malfuriona: „K jižní straně hor! Rychle!“

I druid již poznal hrozící nebezpečí a poslechl. I když oba hipogryfové prudce změnili směr, draci letěli dál přímo.

Navzdory výbornému zraku obří menší zvířata ještě nezpozorovali.

Vědom si skutečnosti, že to se může každou chvíli změnit, pobídl Krasus zvíře k nejrychlejšímu letu, jakého bylo schopno. Snad to byla pouze shoda náhod, že tu ti dva obří byli, ale čaroděj se obával, že tomu tak není. Chápal rostoucí Neltharionovu paranoiu a věřil, že je daleko pravděpodobnější, že Strážce země poslal tyhle dva na stráž, aby zjistili všechny vetřelce, kteří by chtěli vstoupit do země draků. Bylo ironií, že ve svém šílenství měl vlastně pravdu.

Hipogryfové klesali ohromující rychlostí k nižším horám.

Jakmile tam budou, Krasus si oddechne, neboť černí budou jistě daleko za nimi.

Jeden z černých draků však otočil hlavu jejich směrem právě, když se už zdálo, že uniknou bez povšimnutí. Zařval a jeho druh obrátil štíhlý krk, aby se podíval, co upoutalo pozornost prvního. Když si všiml dvou letců, i on vztekle zařval.

S dokonalostí tvorů zrozených k letu draci slétli po křídle a hnali se za obětí.

„Co budeme dělat?“ volal Malfurion.

„Leť níž! Proklouzneme mezi horami lépe než oni! Musí za námi a nebo riskovat, že nás ztratí. A oni svého pána nebudou chtít zklamat!“

To bylo vše, co mohl o Neltharionovi říci, aniž by aktivoval jeho kouzlo. Děkoval Aspektům, že se ho druid nepokusil zahrnout hloupými otázkami, jako proč prchají před draky, když kvůli drakům sem vlastně přiletěli. Malfurion zjevně v tomto případě poznal Krasovy vědomosti a pochopil, že jestli Čaroděj rozhodl, že mají uniknout, musí uniknout

Větší z obou zvířat - a tím pádem rovněž starší - se začalo druhovi vzdalovat. Znovu zařval a z vražedné tlamy mu vyšlo cosi, co nejprve vypadalo jako plameny.

Dostalo se to až na několik metrů od čaroděje a způsobilo, že jeho zvíře hlasitě zavřísklo, zároveň to ohřálo vzduch okolo obou prchajících o pár stupňů. „Plameny“ pak začaly padat k

zemi a odhalily tak svou podstatu. Byla to žhavá láva, dechové kouzlo, schopnost, se kterou se rodili všichni členové černé letky.

Než mohl drak vychrlit další dávku, vlétli hipogryfové do horského masivu. Jejich pronásledovatelé jim byli v patách, ale museli se naklonit, aby se vyhnuli srážce s tvrdou skálou.

Krasus se zachmuřil. Věděl, jak je jeho rasa schopná, když přišlo na let mezi skalami. Draci si hráli podobné hry od okamžiku, kdy se naučili létat. Pochyboval, že by i zde mohli s druidem uniknout, ale museli vyzkoušet všechno.

Pak si čaroděj ještě jednou vzpomněl na dračí hry a jeho naděje vzrostly.

Upoutal Malfurionovu pozornost a udělal několik gest v pokusu vysvětlit mu, co má v úmyslu. Poslední z nich bylo ostré bodnutí ukazováčkem směrem k hoře na severovýchodě.

Druid mu naštěstí ihned porozuměl. Podle Malfurionova výrazu bylo zřejmé, že i on má jisté pochybnosti, ale stejně jako Krasus chápal, že jinou naději nemají. Seslat kouzlo, které by zahrnovalo ne jednoho, nýbrž dva draky bylo příliš složité i na ty nejschopnější čaroděje.

Jak mířili ke zmíněnému vrcholku, druid prudce strhl hipogryfa doprava. Krasus učinil pravý opak. Čaroděj se rychle ohlédl přes rameno a viděl, že draci jejich manévry napodobili, takže ten větší nyní pronásleduje jeho.

„Alexstraszo, veď mne... tohle musí vyjít...“ zašeptal. Neviděl ani Malfuriona, ani druhého draka, ale to se dalo čekat. Krasus se už o druida nestaral. Jeho plán mohl vyjít dvěma způsoby, ale oba spočívaly v tom, že musel zůstat před svým pronásledovatelem.

To nebylo právě snadné. Velký černý drak byl famózní le-tec a obracel se a zatáčel přesně, jak bylo nutné kvůli úzkým průrvám, které si jeho oběť před ním vybírala. I hipogryf byl v létání mistr, ale musel máchat křídly daleko více než netvor za ním, aby udržel rychlost.

Navzdory maximálnímu úsilí se drak pomalu přibližoval.

Náhlý řev varoval Krasu těsně před tím, než místem, kde před okamžikem byl, prolétl další proud lávy. Tentokrát ho zachránily jen znalosti taktiky černých draků. I tak se však z několika míst jeho roucha kouřilo, jak na něm ulpěly žhavé skvrnky, a jeho zvíře zavřísklo, když mu kapka lávy přistála na zadní noze.

Krasus podletěl masivní, zobáku podobný výčnělek na jedné ze skal a pak se prosmýkl prasklinou, která kdysi dávno rozdělila jeden horský vrchol na dva. Pokaždé se drakovi podařilo vyhnout se kolizi se skálou navzdory rychlosti, kterou letěli.

Hora, kterou dračí mág ukázal Malfurionovi, se rychle blížila. Přes hrozící nebezpečí si Krasus dovolil podívat se k jihu, kde měl být druid. Neviděl ani neslyšel nic, ale pokračoval dál podle plánu a doufal, že nakonec se to nějak vyvine.

Drak znovu zařval. Další proud lávy proletěl kolem Krasa, který se zamračil nad náhle zhoršenou muškou svého pronásledovatele.

Teprve ve chvíli, kdy se napravo před ním roztříštil kus skály a kameny padaly přímo na něj, pochopil Krasus, že prohrává.

Přinutil hipogryfa prudce zahrnout nahoru a do strany. I tak však oba zasáhla hotová bouře hlíny a kamení. Od hipogryfova hřbetu se odrazil kámen velký jako Krasova hlava a způsobil, že zvíře zavřísklo a málem shodilo jezdce vstříc smrti. Jen díky téměř smrtelnému stisku Krasus nakonec nespádl.

Jezdce i jeho zvíře ovanul odporný puch. Černý byl přímo za nimi. Krasus zvedl ruku a seslal nejrychlejší kouzlo, jakého byl schopen.

Před obrem vybuchla série světelných střel. Byly relativně neškodné, ale draka vyděsily, a dokonce jej na chvíli oslepily. Zmítal sebou a vztekle řval. Jedním křídlem narazil do skály a utrhl z ní tuny kamene.

Krasova rychlá reakce mu poskytla několik cenných vteřin, nic víc. Doufal, že druidovi se podařilo druhému drakovi uniknout, ale zároveň znal houževnatost svého druhu. Jestli Malfurion stále žil, zřejmě neměl před černým lovcem větší náskok než čaroděj před svým. A pak, právě když se přímo před ním objevila skalní stěna hory, kterou vybral pro místo setkání, zahlédl Krasus druhého letce. Jeho hipogryf vypadal téměř šílený a Malfurion měl hlavu přitisknutou k jeho krku. Přímo za nimi letěl druhý černý obr.

Krasus stočil zvíře k Malfurionovi a pokusil se letět tak, aby na místě, kde se jejich dráhy střetnou, byl o něco dříve. Hipogryf pod ním zakrákal, čímž na sebe upozornil nejen svého druha, ale také druida. Malfurion zvedl hlavu, což byla jediná známka toho, že si i on čaroděje všiml.

Když se setkali na jižní straně hory, Krasus pobídl hipogryfa, aby ji obletěl. Malfurion učinil totéž, ale opačným směrem. O chvíli později větší černý, zcela lhostejný k druhému letci, zahnul za Krasem. Stejně tak jeho druh pokračoval v pronásledování kořisti.

Jestli měl Krasus oproti černým drakům nějakou výhodu, byla to skutečnost, že netušili, že je jedním z nich. Stejně tak si neuvědomovali, že v této oblasti za svůj dlouhý život letěl tolikrát, že znal stovky místních cest lépe než kohokoli nebo cokoli jiného.

Obr za ním znovu zařval a tentokrát láva prolétla tak blízko, že zanechala na skále spálenou šmouhu a přinutila Krasa se rozkašlat. Hipogryf však letěl dál s vírou ve svou rychlost a vedení jezdce. Krasus jej nechal mírně klesnout a potom jej přinutil zpomalit. Zvíře se druhému příkazu bránilo, ale čaroděj použil svou nezlomnou vůli, aby jeho odpor zlomil.

A právě v okamžiku, kdy hipogryf poslechl, vynořil se z druhé hory strany Malfurion.

Krasus přiměl zvíře přizpůsobit se dráze blížícího se druida. Oba nyní letěli téměř ve stejné výšce. Jen o něco blíže a srazili by se.

Čaroděj zahlédl za svým druhem konec kožnatého křídla. Znovu přiměl hipogryfa klesnout. Malfurion naopak zvedl zvíře nahoru tak prudce, že mu málem sklouzl ze hřbetu.

Krasův pronásledovatel neměl čas tuto změnu směru zaznamenat. Stejně na tom byl ten za druidem. Oba byli tak zaujati lovem, že nedokázali včas zareagovat

S ohlušujícím zaduněním se oba obří srazili.

Draci zařvali bolestí i šokem. Zapleteni do sebe narazili do stěny hory, kterou Krasus vybral.

Náraz způsobil, že se celé okolí zachvělo. Krasus měl dokonce pocit, že zaslechl praskání kostí, ale nenapadlo ho čekat, aby se přesvědčil. Když jim oba draci zmizeli z očí, pobídl mávnutím Malfuriona. Než se oba draci vzpamatují, budou už čaroděj i druid dávno pryč.

Krasus se zadíval na vrcholky tyčící se před nimi. Byl téměř u cíle... a více než kdykoli předtím potřeboval zjistit, co se to děje.

12.

Illidan měl probírat strategii s Měsíční hlídkou, ale v tuto chvíli mu válka nemohla být lhostejnější. Dokázal myslet jen na to, jak ze sebe před Tyrande udělal nemožného blázna.

Otevřel jí svou duši, jen aby zjistil, že tohle teritorium už zabral jeho bratr. Tyrande si vybrala Malfuriona.

Nejhorší na tom bylo, že jeho dvojče bylo zřejmě příliš ponořeno do práce, než aby si toho všimlo.

Osobní čaroděj lorda Ravencresta prošel kolem hlídky. Strážný zvedl zbraň a mírně znepokojeným hlasem prohlásil: „Všichni mají zůstat v táboře, mistře Illidane! Na rozkaz...“ „Vím, čí je to rozkaz.“

„Ale...“

Provtaly ho Illidanovy jantarové oči. Voják polkl a ustoupil.

V okolí tábora stále ještě rostly stromy. Plamenná legie neměla čas zničit vše. Přestože mnohým tato skutečnost dodávala optimismu, Illidana by nezajímalo, ani kdyby to tady bylo vše vypálené. Mírně zvedl ruku, a dokonce uvažoval o tom, že by zde sám založil požár, pak se však této myšlenky vzdal.

Přestože Malfurion vlezl démonům do pasti na jih od tábora, neměl jeho bratr strach, že by se něco podobného mohlo stát tady. Za prvé, Illidan se vzdálil jen kousek a byl téměř na dohled. Za druhé, jakýkoli démon, který by se ho pokusil napadnout, by byl během okamžiku proměněn v hromádku popela. Illidanův vnitřní vztek byl tak silný, že toužil s něčím se utkat, s čímkoli, aby ze sebe mohl dostat žárlivost na Malfuriona.

Ale nikde nebyl jediný pekelný pes, který by se ho pokusil vysát, žádný pekelník se ho nesnažil rozmáčknout. Žádný Eredar, strážce záhuby, dokonce ani ten směšný pekelný strážce. Celá Plamenná legie měla strach z jediného Illidana, neboť věděla, že je nepřemožitelný.

Až na to, když šlo o lásku k jedné konkrétní osobě. Illidan si našel velký kámen, sedl si na něj a probíral v hlavě své skvělé plány. To, že si ho lord Ravenscrest vybral za nejvěrnějšího služebníka, byl skutečný zlom; konečně mu to umožnilo vážně se zabývat tím, co se mu rodilo v hlavě poslední tři roky. Dlouho se už nedíval na Tyrande jako na dítě a viděl v ní nádhernou ženu, kterou skutečně byla. Zatímco Malfurion mluvil s ptáky, on plánoval, jak požádat Tyrande, aby se stala jeho družkou.

V hlavě mu vše dokonale do sebe zapadalo. Jeho postavení nebylo možné neobdivovat a on věděl, že mnoho žen mu dalo najevo zájem. Za tu krátkou dobu získal Illidan dokonalou kontrolu nad přeživšími členy Měsíční hlídky a jeho ruka zachránila mnoho nočních elfů před zkázou. Byl mocný, pohledný, a k tomu hrdina. Tyrande mu měla padnout do náruče.

A taky by to udělala, nebýt Malfuriona.

Čaroděj vztekle ukázal na jiný kámen. Ten se okamžitě proměnil v podobiznu bratrovy tváře, tolik blízkou jeho vlastní, a přesto jinou.

Illidan sevřel ruku v pěst.

Tvář popraskala a její zbytky se pomalu sesouvaly po hromádce štěrku, která z kamene zbyla. „Měla být moje!”

Jeho slova se ještě chvíli ozývala v okolním lese. Malfurionovo dvojčete se rozzlobilo na vlastní hlas, neboť s každou ozvěnou si znovu připomněl, o co všechno přišel.

„Byla by moje...” opravil se, ztracen v sebelítosti. „Nebýt tebe, bratře Malfurione, byla by moje.”

Vždycky, má navrch, vynořila se mu náhle v hlavě myšlenka, i když bys to měl být ty.

„Já? Protože mám tyhle oči?” Illidan se sám sobě zasmál. „Mé okouzlující jantarové oči?”

Znak velikosti... předzvěst legendy...

„Žert, kterým si ze mě vystřelili bohové!” Čaroděj vstal a zamířil hlouběji do lesa. Ani v chůzi však nebyl schopen uniknout před tím hlasem, těmi myšlenkami... a část jeho já snad ani nechtěla.

Malfurion ani neví, že ho chce. Co když se to nikdy nedozví?

„A co mám dělat? Snažit se je udržet od sebe? To bych stejně dobře mohl bránit měsíci, aby vyšel!”

Ale jestli Malfurion zahyne ve válce, než bude mít možnost dozvědět se pravdu, bude to, jako by si nikdy nezvolila! Kdyby nebylo Malfuriona, jistě by přišla přímo za tebou...

Čaroděj se zastavil. Spojil ruce a v dlaních vytvořil obraz tančící Tyrande. Byla poněkud mladší a oděná do volné sukně. Takhle si ji Illidan pamatoval z festivalu před několika lety.

To bylo poprvé, kdy na ni pohlédl jako na něco víc než na kamarádku.

Kdyby už nebyl žádný Malfurion...

Illidan tleskl a vizi vymazal. „Ne! To by bylo barbarské!”

A přesto se hned vzápětí Illidan zamyslel, zvrhle fascinován onou myšlenkou.

Uprostřed bitvy se může stát spousta věcí. Třebas to nemusí být smrt, ale démoni musí konkrétně o Malfurionovi vědět. To on zničil první portál, zabil královnina rádce a nyní jednoho z velitelů Legie... budou ho chtít živého... opravdu živého...

„Vydat ho... jim? Já...”

V bitvách je často zmatek, na některé se zapomíná. Nikdy nebudou nikoho vinit...

„Nikdy nebudou nikoho vinit...” šeptal si Illidan. Otevřel dlaně a na nich se mu znovu roztančil obraz Tyrande. Nějakou dobu ji sledoval a přemýšlel.

Pak ale čaroděj znovu prudce tleskl. Poté, jako by se mu udělalo zle ze všech těch temných myšlenek, si otřel dlaně o šaty a rychle zamířil zpátky do tábora. „Nikdy!” mručel si pod vousy. „Ne vlastního bratra! Nikdy!”

Čaroděj si i dál pro sebe mručel. Proto si nevšiml, že se od stromů odlepila postava, jež ho z dálky sledovala a pro sebe se smála dočasnému kolapsu cti a bratrské lásky nočního elfa.

„Základy jsou položeny,” zašeptalo to nadšeně, „a ty sám na nich začneš stavět, druidovo dvojčete.”

S těmi slovy to zamířilo opačným směrem... a rychle se to pohybovalo po čtyřech srstnatých končetinách zakončených kopyty.

Rozhodnutý dále na druida a čaroděje nečekat, rozkázal lord Ravencrest, aby noční elfové dalšího dne vyrazili. Bylo jasné, že většina mužů by raději pochodovala v noci, ale šlechtic se před démony nehodlal chovat takto předvídatelně. Jeho válečníci si postupně začínali na slunce zvykat, jak jen to bylo možné, přestože to stále znamenalo, že nejsou při plné síle. Ravencrest nyní spoléhal na odhodlání vojáků a jejich vědomí, že pokud selžou, bude to jejich konec.

Na druhou stranu, Plamenná legie je nečekala zase tak daleko. Noční elfové pochodovali s vědomím, že krveprolití na ně číhá přímo za horizontem. Bez ohledu na to pochodovali.

A tak válka o Kalimdor pokračovala dál.

Zatímco noční elfové bojovali o přežití a Illidan se pokoušel zvládnout své zvrácené myšlenky, Krasus bojoval se zcela jinou záležitostí, se kterou, jak se Malfurion domníval, vůbec nepočítal.

„Táhne se to tak daleko, jak jsem jenom schopen zjistit," zasyčel čaroděj vztekle.

„To" bylo očím neviditelné, ovšem nikoli rukám. „To" byl velký neviditelný štít, který je zastavil necelý den - podle Krasova odhadu - od cíle.

Narazili na něj skutečně tvrdě. Krasův hipogryf vrazil do něčeho tak prudce, že čaroděj byl doslova vymrštěn ze hřbetu zraněného zvířete. Malfurion, vědom si toho, že jeho hipogryf nikdy ke Krasovi nedoletí včas, zavolal na pomoc vítr. Mocný horský poryv jeho druha znovu zvedl dostatečně vysoko, aby jej druid mohl chytit za paži. Potom přistáli, aby novou překážku důkladně prozkoumali.

Po několika hodinách zkoumání se Krasus nezdál být nijak blíže odpovědi... a pohled na čaroděje vyvedeného z míry druida znepokojoval více, než dával najevo.

Konečně Krasus vyslovil nahlas něco nemyslitelného. "Jsem poražen."

„Nedokážeš najít způsob, jak to prorazit?" „Je to horší, druide. Nedokážu se dokonce ani spojit s kýmkoli uvnitř. Od té bariéry se odráží i mé myšlenky."

Malfurion se naučil hluboce si Krasa vážit. Ten záhadný čaroděj ho pomohl zachránit, když lord Xavius uvěznil jeho duši. Krasus rovněž umožnil nočnímu elfovi královna rádce přemoci a zničit první portál. Vidět jej takhle...

„Tak blízko," pokračoval čaroděj. „Tak hrozně blízko! Tohle musí být jeho práce!"

„Čí práce?"

Krasus přimhouřil oči a vypadal jako nějaký hodně bledý noční elf, což působilo ještě více znepokojivě. Zdálo se, že si společníka měří pohledem, a Malfurion náhle zjistil, že si přeje, aby byl shledán hoden.

„Ano... měl bys to vědět. Zasloužíš si vědět."

Druid zatajil dech. Ať již se Krasus odhodlával vyjevit cokoli, muselo to být nepředstavitelně důležité.

„Podívej se mi přímo do očí, Malfurione." Když ho noční elf poslechl, Krasus řekl: „Jsme tři, které ty a tvůj lid nazýváte výrazem ‚cizinci‘. Rhonin, který sám sebe nazývá člověkem, a Brox, ork. Vy jejich rasy neznáte, ale jsou přesně takové, jak jste viděli u těch dvou - lidé a orkové."

Starší čaroděj se odmlčel. Malfurion cítil, že by měl odpovědět, a přikývl. „Lidé a orkové."

„Řekl jsem někdy, čím jsem já? Zmínil se o tom některý z těch dvou?"

Noční elf vzpomínal, ale nedokázal si vybavit, že by někdo Krasovu rasu pojmenoval. „Máte krev nočních elfů. Jste nám dost podobný na to, abyste byl s námi spřízněn, pokud..."

„Snad bych vypadal jako některý z vás, kdyby ovšem ten dotyčný byl více než rok mrtvý, ale to je tak asi maximální podobnost, kterou by se dalo najít, že? To, co vidíš, je jen přestrojení; mezi tvou rasou a mou není žádné pokrevní příbuzenství... a vlastně ani mezi mou rasou a lidmi, orky, trpaslíky nebo taury."

Malfurion vypadal zmateně. „Tak... co jste?"

Krasův pohled ho pohltil ještě víc. Už viděl jen ty cizí oči. „Pohlédni hluboko, druide.

Pohlédni hluboko a mysl na to, co o mně už víš."

Jak se zahleděl do očí svého druha, vybavil si Malfurion vše, co znal, čehož nebylo zrovna mnoho - čaroděj s pozoruhodnými znalostmi a schopnostmi. Dokonce i když byl nejvíce schvácen nemocí, vyzařovaly z Krasa neuvěřitelné stáří a schopnosti. Cítilo to i sesterstvo,

přestože žádná z žen zřejmě nechápala, co to znamená, stejně jako to nechápali členové Měsíční hlídky. Dokonce i noční panterí se k němu chovali lépe než k pánům, kteří je vychovali.

A na určitý čas udržoval tenhle čaroděj dokonce přátelství s drakem... ..s drakem...

Bez přítomnosti onoho létajícího obra trpěl Krasus, jako by byl na smrtelné posteli. I drak vykazoval známky neobvyklé únavy. Ovšem společně byli jako jeden a jejich síly vzrostly. Ale muselo v tom být ještě něco víc. Korialstrasz mluvil s Krasem jako s nikým jiným -jako se sobě rovným, téměř jako s bratrem.

Když Krasus spatřil rostoucí pochopení v druidově tváři, zašeptal: "Jsi na samé hranici porozumění. Překroč ji."

Otevřel se, aby Malfurion viděl vše. V mysli nočního elfa se Krasus přeměnil. Šaty rozervané na kusy, jak jeho tělo rostlo a zmítalo se. Nohy se ohnuly opačně a ruce a chodidla se protáhly do dlouhých pařátů s drápy na konci. Ze hřbetu mu vyrostla křídla a dále rostla, až byla tak velká, že zakryla celý měsíc.

Krasův obličej se protáhl. Nos a ústa se spojily v jedno a přeměnily se v hrozivou tlamu.

Vlasy mu ztvrdly a vytvořily šupinatý hřeben, který se táhl přes celý hřbet až ke Špičce ocasu, jenž vyrostl zároveň s křídly.

A v okamžiku, kdy každičký centimetr těla toho tvora pokryly rudé šupiny, zakoktal Malfurion jméno, kterým všichni tyhle obrovské obávané tvory nazývali.

„Drak!"

A pak, stejně rychle jako se před ním ten neuvěřitelný obraz objevil, opět zmizel. Malfurion zavrtěl hlavou a prohlížel si muže před sebou.

„Ano, Malfurione Stormrage, jsem drak. Rudý drak, abych byl přesný. Už dlouho nosím podobu smrtelného tvora, neboť bylo mou volbou přijít k vám, učit se a učit a snažit se o mír mezi vámi všemi."

„Drak..." Malfurion zavrtěl hlavou. To zpětně tolik vysvětlovalo. .. a zároveň vyvolávalo ještě více otázek.

„Z těch v armádě jen Rhonin ví, kdo a co jsem, přestože ork snad chápe a sesterstvo zřejmě má jisté podezření."

"Jsou lidé spojenci draků?"

„Vůbec ne! Ale v přestrojení, ve kterém mě nyní vidíš, jsem byl Rhoninovým učitelem. Je to výjimečný čaroděj dokonce i na svou velmi nadanou rasu! Věřím mu určitým způsobem více než mnohým ze svých."

Jako by Krasus - Malfurion ještě nedokázal zcela přijmout termín drak - chtěl ta slova dokázat, plácl rukou do neviditelné bariéry. „A tohle jenom dokazuje, proč tomu tak je. Tohle by tu nemělo být."

"Drak... ale proč jste se nepřeměnil a nedoletěl sem? Proč jsme volali hipogryfy?" Nočního elfa napadala ještě spousta podivnějších věcí. „Mohli vás několikrát zabít, i naposledy, když jsme bojovali s démony!"

„Některé věci musí zůstat skryty, Malfurione, ale řeknu ti tolik; nepřeměním se, protože nemůžu. O tuhle schopnost jsem byl na nějaký čas oloupen."

"Já... chápu."

Krasus obrátil pohled zpět k neprostupné zdi a znovu začal hledat cestu skrz. „Nyní chápeš, proč jsem si byl tak jistý, že

budu schopen setkat se s draky. Jednomu ze svých naslouchat budou. A jednomu ze svých také řeknou, proč se chovají tak záhadně." Nebezpečně zasyčel, čímž nočního elfa vylekal.

„Ale to bych se k nim musel nejprve dostat." „Kdo to mohl udělat?"

Téměř to vypadalo, jako že má Krasus v úmyslu mu to povědět, ale pak pevně sevřel rty. Po několika vteřinách jasného vnitřního boje zasmušile odpověděl: To není důležité. Důležité je, že jsem zklamal. Jediná naděje, kterou jsem měl, abych ovlivnil výsledek války, je nyní nedosažitelná.

Bylo toho mnoho, co dračí mág Malfurionovi neřekl, a noční elf to věděl. Zároveň však druid respektoval Krasa natolik, aby na něj dále netlačil. Malfurion chtěl už jen pomoci, obzvláště

když nyní pochopil situaci. Kdyby Krasus přesvědčil svůj druh, aby se přidal k obráncům, pro Plamennou legii by to jistě znamenalo rychlý konec.

Ale jejich kouzla nedokázala stěnu otevřít a ani jeden z nich nebyl schopen projít skrz jako nějaký duch nebo...

Druid ztěžka polkl a řekl: „Možná vím o cestě skrz, alespoň pro mne.“ „Co tím myslíš?“

„M... mohl bych vejít do Smaragdového snu.“ Čarodějův obličej potemněl a pak se v něm objevil výraz zamyšlení. Malfurion chtěl, aby tu myšlenku ihned zavrhl, ale Krasus místo toho přikývl. „Ano... ano, to by mohla být jediná cesta.“

„Ale pomůže to? Já ani nevím, jestli mne budou moci slyšet nebo vidět... a jestli ano, vyslechnou mě?“

„Jedna z nich udělá jistě všechno z toho. Musíš vyhledat konkrétně ji. Jmenuje se Ysera.“

Ysera. Cenarius to jméno vyslovil, když nabízel studentům, že je naučí, jak vstoupit do říše snů. Ysera byla jednou z pěti velkých Aspektů. Vládla Smaragdovému snu. Ysera bude jistě schopna slyšet i vidět druidovu snovou podobu... ale bude se obtěžovat, aby porozuměla jeho slovům?

Krasus rozpoznal očividnou nechuť nočního elfa a dodal: "Jestli se ti podaří přesvědčit ji, aby na tebe obrátila pozornost Alexstraszy rudé, pak se snad pro změnu ona může zeptat Korialstrasze, který nás zná oba. Toho Alexstrasza vyslechne."

Ze způsobu, jakým se čarodějův hlas změnil, kdykoli to jméno vyslovil, pochopil Malfurion, že je pro něj tenhle drak velmi, velmi důležitý z hlediska osobního. Věděl, že Alexstrasza je další z Aspektů, a uvažoval, jak o ní Krasus může mluvit takhle lehce. Jeho společník byl něco víc než obyčejný drak, který zkoumal nižší rasy; i v rámci svého druhu musel mít nějaké postavení.

Tohle zjištění dodalo Malfurionovi sílu. „Udělám, co budu moci.“

„Kdyby se Ysera ukázala být neochotná, bylo by dobré zmínit se před ní o Cenariovi. A klidně několikrát, když to bude nutné.“

Noční elf netušil, proč by zrovna tohle mělo něco změnit, ale důvěřoval Krasově moudrosti, takže přikývl a posadil se. Krasus jej tiše sledoval, jak hledá správnou polohu. Nakonec Malfurion spokojen zavřel oči a soustředil se.

Nejprve meditoval a uklidňoval tělo. Během této relaxace noční elf cítil, jak se ho dotýkají první známky dřímoty. Přivítal je a povzbudil. Svět se druidovi víc a víc vzdaloval.

Malfuriona přikryl pokoj a mír jako nějaká deka. Věděl, že nad ním Krasus bdí, takže se nebál tomu poddat. Čaroděj jeho bezbranné tělo ochrání.

A dříve než si to stačil uvědomit, Malfurion spal. Zároveň se však cítil daleko víc vzhůru než kdy dřív. Noční elf se nyní soustředil na opuštění reálného světa. Udělal, co ho učil Cenarius, a pomalu odděloval duši od těla.

Ukázalo se to být snadné, stejně jako následně najít cestu do Smaragdového snu, až se Malfurion styděl za své pochyby. Dokud se soustředí na úkol, bude bezpečné pohybovat se v tomto druhém světě.

Vše okamžitě nabralo odstín zelené. Krasus zmizel a Malfurionovo okolí se změnilo. Hornatá krajina vypadala v obou dimenzích překvapivě podobně, ale hory ve Smaragdovém snu byly strmější a vrcholky méně zvětralé. Takhle vypadaly, když je stvořitelé poprvé vyzdvihli z prvotní půdy. Bez ohledu na naléhavost úkolu se Malfurion zastavil, aby mohl obdivovat jejich práci. Dokonalá majestátnost všeho, co viděl, ho ohromila.

Ve skutečném světě ale z toho nezůstane nic, pokud nebude Plamenná legie zastavena, a tak nakonec druid znovu vyrazil. Sáhl na bariéru a očekával odpor, ovšem jeho ruku tentokrát nic ani nezpomalilo. Tohle kouzlo bezpochyby ve Smaragdovém snu neexistovalo. Draci čekali, že případný vetřelec bude daleko hmotnější, a tím pádem pro něj budou platit přírodní zákony.

Proplul místem, kde měla být stěna, a zamířil k nejvyšším vrcholům v dálce. Těsně před nárazem do bariéry Krasus naznačil, kde zřejmě najdou příslušníky jeho druhu. Vzhledem k tomu, že od té doby to starší čaroděj nijak nepopřel, považoval Malfurion za samozřejmé, že bude pokračovat tím směrem.

Letěl nad tichou krajinou a oproti vysokým horám se cítil téměř nepodstatný. Zelená mlha zbarvující vše kolem společně s nepřítomností jakýchkoli zvířat jen okolí přidávala na surrealistickém dojmu.

Když se Malfurion přiblížil k tomu, co považoval za cíl své cesty, soustředil se. Zelená barva poněkud vybledla a on si začal všimnout projevu eroze. Druidova duše stále „kráčela“ Smaragdovým snem, ale nyní zároveň viděl i do skutečného světa.

A jeho první pohled padl na obrovskou dravou tlamu rudého draka.

Naprosto vyděšený Malfurion couvl. Čekal, že se obr na něj vyřítí a chňapne po něm čelistmi, ale strážce se díval skrz něj. Druidovi trvalo několik sekund, než si uvědomil, že ho drak nevidí.

Přítomnost strážce, který seděl na vrcholku vysoké špičaté hory, dokazovala, že noční elf musí být blízko místa, kde se draci shromáždili. Malfurion však neměl pocit, že by měl čas prohledávat jednu horu po druhé, aby je našel. Místo toho se zamyslel nad tím, co věděl.

Ysera byla vládčyní Smaragdového snu. Když k ní měl nyní takhle blízko, jistě jeho mentální volání vyslyší.

Jestli ale bude Ysera chtít odpovědět, to byla jiná otázka.

S vědomím, že nemá co ztratit, ponořil se druid zpět do Smaragdového snu a představil si zeleného draka. Věděl, že jeho představa Ysery je daleko od skutečnosti, ale poskytla jeho myšlenkám bod, na který se mohl soustředit

Ysero, paní říše snů, velký Aspekto, ponížene prosím o slyšení... přináším zprávu od toho, kdo zná Tu, která je životem, tvou sestru, Alexstraszu...

Malfurion čekal. Když bylo jasné, že se odpovědi nedočká, zkusil to znovu.

Ysero, Ty ze sna, ve jménu Cenaria, pána lesů, žádám tě o tuto službu. Volám tě, abych...

Zarazil se, neboť vycítil náhlou přítomnost někoho jiného. Druid obrátil hlavu doprava a spatřil štíhlou ženu své rasy oděnou do průhledné róby, která se neustále mírně vlnila, přestože nefoukal vítr. Kapuce pláště zakrývala vše kromě její tváře, nádherné, a přesto klidné, na níž byly zneklidňující pouze oči... nebo spíše zavřená víčka, která je skrývala.

Ta osoba snad mohla vypadat jako noční elfka, ale kromě jasně smaragdových vlasů - daleko poutavějších než obyčejná zelená skutečných nočních elfů - měla i její pokožka, šaty... jednoduše všechno nádech různých odstínů stejné barvy.

Nemohlo být pochyby že tohle je Ysera.

„Přišla jsem,“ odpověděla tiše, avšak rozhodně, oči stále zavřené, „když pro nic, tak kvůli tomu, abych utišila tvůj křik. Tvé myšlenky rozvibrovaly mou mysl jako nekonečné dunění bubnů.“

Malfurion chtěl pokleknout. „Má paní...“ Mávla štíhlou rukou. „Nepotřebuji, abys mi pochleboval takovými gesty. Volal jsi. Já jsem přišla. Řekni, co máš na srdci, a odejdi.“

Noční elf stále ještě žasl nad svým úspěchem. Tady stála v jiné podobě jedna z velkých Aspektů. Tomu, že se rozhodla mu odpovědět, věřil ještě méně. „Odpusťte mi. Nikdy bych vás nechtěl vyrušit...“ „A přesto jsi zde.“

„Přišel jsem s tím, kdo vás dobře zná... s drakem jménem Krasus.“

„Jeho jméno je mi známé, přestože jeho mysl je pochybná, Co je s ním?“

„Žádá o slyšení u Alexstraszy. Nedokáže proniknout bariérou, která tohle místo obklopuje.“ Zatímco mluvil, musel se Malfurion hodně snažit zaostřit pohled na Aspekta. Ysera se neustále mihotala, ztrácela se a zase objevovala, téměř jako by byla jen výplod jeho fantazie. Její výraz se neměnil, kromě toho, že pod víčky rozeznával neustálý pohyb. Malfurion nepochyboval, že ho vidí, ale jak to dělá, to by ho nesmírně zajímalo.

„Bariéra byla vytvořena, protože to, o co se snažíme, vyžaduje naprosté utajení,“ promluvil Aspekt, „Nesmí být vyjeveno ani slovo, než přijde čas... tak řekl Strážce země.“ „Ale on musí vstoupit.“

„Ale nevstoupí. Už k tomu nemám co více říci. Je to všechno?“

Malfurion si probíral v hlavě Krasova slova. „Pak, snad by mohl mluvit s Alexstraszou skrze vás...“

Ysera se zasmála. Byla to tak prudká změna, že noční elf hleděl jako opařený. "Jsi smělý, smrtelníku! Já mám dělat prostředníka, aby mohl vyrušit mou sestru, když je nejvíce zaneprázdněna! A když už se ptáš, chtěl bys ještě něco?"

„Při mém shan 'do, Cenariovi, tohle je vše, a kdyby to nebylo nutné, nedělal bych to.“

Když zmínil polobohovo jméno, stala se podivná věc. Yseřin obraz obzvláště zprůhledněl a oči pod víčky jako by se zahleděly dolů. Takle reakce, přestože velmi krátká, byla velmi zřetelná.

„Nevidím důvod pokračovat v tomto nepříjemném rozhovoru. Vrať se ke svému společníkovi, noční elfe, a...“

„Prosím, paní Smaragdového snu! Cenarius se za mne zaručí. On...“

„Není důvod jej do toho zatahovat!“ vyštěkla náhle. Na kratičký okamžik se téměř zdálo, že Ysera otevře oči. Její výraz Malfurion až příliš dobře znal ze svého mládí. Dříve si myslel, že Cenarius s Yserou byli milenci. Takhle to však nebylo, alespoň pokud mohl číst z jejího obličejce.

Ysera - Ta ze sna, jeden z pěti Aspektů - reagovala na vyslovení polobohova jména, jak mohla reagovat jen milující matka.

Druid se zastyděl a ustoupil. Ysera se jistě ponořila do vzpomínek a nevšímalá si ho. Poprvé od okamžiku, kdy Krasa potkal, se na něj Malfurion rozzlobil. Tohle bylo velmi nepříjemné zjištění a jeho společník to měl vědět.

Malfurion začal opouštět říši snů, ale Ysera k němu obrátila slepý pohled a náhle prohlásila:

„Budu mostem, který potřebuješ pro setkání a Alexstraszou.“

„Má paní...“

„O téhle situaci už se nezmíníš, noční elfe, jinak tě navždy vykáží ze své říše.“

Malfurion sklapl. Ať již byl její vztah s pánem lesů jakýkoli, byl velmi, velmi hluboký a dlouhodobý.

„Povedu tvou duši na místo, kde se nyní setkáváme, a ty počkáš, než ti naznačím, že tvůj čas pro rozhovor s mou sestrou nadešel. Teprve pak jí předám tvá slova - tvá a jeho.“

Kyselý tón, kterým vyslovila poslední slovo, vypovídalo o jejím vzteku na Krasa. Druid se modlil, aby je unáhlený návrh jeho společníka oba nezabil, a beze slova přikývl. Natáhla k němu ruku. „Vezmi mne za ruku.“ Jak nejuctivěji dokázal, Malfurion poslechl. Ještě nikdy se ve Smaragdovém snu nedotkl jiné duše a neměl tušení, co má očekávat. Ale k jeho překvapení byla Yseřina ruka jako skutečná. Nebylo na ní nic přízračného. Stejně tak by mohl držet za ruku svou matku.

„Pamatuj na mé varování,“ řekl Aspekt. Než stačil odpovědět, vrátili se do skutečného světa.

Přechod byl tak rychlý, a přesto tak plynulý, že si noční elf musel přivyknout na změnu okolního prostředí. Hned potom si musel přivyknout na Yseřino náhlé zmizení.

Ne, nezmizela. Stála jen několik metrů od místa, kde se vznášel, ovšem paní Smaragdového snu se nyní objevila v celé své kráse. Mohutný drak se třpytícími se zelenými šupinami.

Korialstrasz, jediný další drak, kterého druid kdy viděl, byl v porovnání s ní neskutečně malý.

A nebyla sama. Jak se prostředí okolo nočního elfa ustálilo, zaregistroval, že se jen stěží dalo říct, že jsou sami. Téměř uprostřed ohromné síně stáli tři další obrovští draci. Ten rudý jistě musela být Alexstrasza, ta, kterou hledal Krasus. Byla v ní krása a důstojnost, podobně jako v Yseře, ale zároveň daleko více pohybu, více života. Vedle ní stál téměř stejně velký samec, jehož šupiny neustále měnily barvu - ze stříbrné na modrou a pak v kombinaci obou — vše zřejmě jen tak z dobrého rozmaru. Na tvora svého druhu měl téměř pobavený výraz.

V naprostém kontrastu s modrým vyvolával obrovský černý, na kterého Malfurion pohlédl nyní, v druidově snové podobě strach. Tohle byla surová moc, síla samotné země...

ale ještě něco navíc. Malfurion musel od ebenového obra odvrátit zrak, neboť pokaždé, když se pokusil si ho pozorněji prohlédnout, měl nepříjemný pocit. A nebylo to jednoduše proto, že dva draci stejné barvy druida s Krasem před chvílí pronásledovali. Ne, bylo v tom něco víc... něco strašlivého.

Ale jestli si myslel, že pohled jinam ho uklidní, vybral si Malfurion špatný směr, neboť nyní hleděl na to, co všechny obry tolik zaujalo.

Bylo to drobné, dost drobné na to, aby se mu to vešlo do dlaně. V tlapě obrovského černého to bylo jako smítko.

„Vidíte?“ zahřměl ten, který to nyní vlastnil. „Vše je připraveno. Už čekáme jen na vhodný okamžik.“

„A kdy ten okamžik přijde?“ zeptala se Alexstrasza. „Každým dalším dnem démoni více pustoší zemi. Nebýt skutečnosti, že jejich velitelé museli povolát proti nočním elfům více válečníků, byly by již ztraceny i všechny ostatní oblasti.“

„Chápu vaše obavy..., ale Duše draka bude nejužitečnější, až budou nebesa ve správném postavení. Musí to tak být“

Rudý Aspekt se zadíval na zlatý disk. „Modleme se, aby až bude použita, bylo vše, jak říkáš, Neltharione. Modleme se, aby byla spásou našeho světa.“

Černý jen přikývl. Malfurion, stále čekající na Yseřin pokyn, aby mohl promluvit k Alexstrasze, zblízka pohlédl na ten jednoduše vyhlížející výtvar a jeho naděje vzrostly. Draci jednali. Přišli s řešením, s jakýmsi talismanem, který Kalimdor zbaví Plamenné legie.

Ovládla ho zvědavost. Spojení s Yserou na jeho konci zesláblo, takže s tím vším, co se kolem dělo, si nevšimla, o co se pokusil. Myslí zkoumal zářící disk - tak bezvýznamný na pohled, a přesto zcela zjevně naplněný takovou mocí, že se před ním pokorně skláněli i draci. Proti něčemu lakovému jistě démoni nebudou mít sebemenší šanci...

Nepřekvapilo ho, že Duši draka obklopovalo ochranné kouzlo. Druid ho zkoumal, zkoumal, z čeho je složeno a všiml si jedné zvláštnosti. Každý z velkých draků měl svou jedinečnou auru - stejně jako všichni tvorové - a Malfurion některé z těch aur nyní cítil. Cítil Yseru - kterou znal nejlépe - i aury Alexstraszy a modrého. Černý drak tam byl přítomen také, ale nikoli stejným způsobem. Jeho aura jako by byla omotána kolem ostatních, jako by ostatní spoutávala. Druidovi se téměř zdálo, že kouzlo bylo vytvořeno tak, aby ostatní nepoznali cosi jiného uvnitř.

Zvědavější než kdy dřív využil Malfurion Cenariova učení, aby do kouzla pronikl. Proklouzl dovnitř daleko snadněji, než čekal, snad proto, že tvůrce disku nikdy nenapadlo, že by se někdo takový mohl o něco podobného pokusit. Druid pronikal hlouběji, až se konečně dotkl sil ukrytých uvnitř.

A to, co tam objevil, ho šokovalo. Stáhl se zpátky naprosto omráčen. Dokonce i ve své současné podobě se třásl, neschopen ovládnout, co cítí. Malfurion znovu pohlédl na černého draka, zděšen tím, co obr vytvořil.

Duše draka... která měla zachránit Kalimdor... v sobě ukrývala zlo stejně velké jako sama Plamenná legie.

13.

Démoni měli sklony zabít cokoli a kohokoli, kdo jim stál v cestě. To činilo obtížnějším brát zajatce, které by bylo možno vyslechnout, což kapitán Varo'then považoval za nutnost. Nakonec přesvědčil Archimonda, aby mu jich několik poslal, ale ti, kteří nakonec dorazili, byli spíše jen uzlíčky polámaných končetin než živé bytosti.

Noční elf strávil několik minut s posledním z nich a pak tomu ubožákovi prokázal dobrodiní tím, že mu podřízl hrdlo. Vyslýchání skončilo katastrofou, ovšem v žádném případě ne jeho vinou. Velitelé Legie zřejmě nechápali základní potřebu vyslýchání.

Varo'then by ze všeho nejraději byl přímo na bojišti, ale zároveň nechtěl opustit palác, obzvláště nyní. Ta věc, která byla lordem Xaviem, se už několik dní neukázala, ale během té doby beze stopy zmizelo několik Urozených. Mannoroth to mlčky přešel, takže kapitán předpokládal, že on příčiny jejich zmizení zná. Důstojníkovi se ovšem nelíbilo, že se před ním tají informace.

„Uklid'te to svinstvo,“ rozkázal dvěma strážným. Když poslechli, očistil kapitán Varo'then dýku a vrátil ji na své místo. Rozhlédl se po vyslýchací místnosti, prosté síni osvětlené jediným modře zářícím krystalem. V rozích byly stíny. Jediným východem byly deset centimetrů silné železné dveře.

Podlaha byla poskvrněna staletími krveprolití. Královna do nejnižších pater paláce nikdy nescházela a Varo'then ji k tomu nepřemlouval. Podobná práce nebyla pro její citlivou povahu.

Vojáci odtáhli nešťastníkovu tělo a zanechali kapitána jeho myšlenkám. Od Psovoda neměl žádné zprávy. Mannoroth na sobě nedal znát obavy, ale noční elf přemýšlel, jestli se mocnému démonovi nemohlo něco stát. Pokud ano, měl by po něm někdo převzít lov na čaroděje. Démoni zatím neuspěli a Varo'then toužil po příležitosti odčinit chybu, když dva z nich ztratil v začarovaném a nepřátelském lese.

Ale to by znamenalo odejít z paláce...

Upravil si oběma rukama meč u pasu—a prudce meč vytasil a namířil na stín po své levici. Hrot se ocitl několik centimetrů od osoby až do této chvíle ve stínu ukryté. Ta se však, vůbec ne vyděšeně, pouze naklonila blíže ke kapitánovi.

„Ostrý meč, ostré smysly, kapitáne Varo'thene...”

Voják si nejprve myslel, že má znovu tu čest s Xaviem, ale bližší pohled vyjevil rozdíly v obličejí. Varo'then si v mysli přebral tváře všech Urozených a spojil si tohoto tvora s kopyty s jedním z nich.

„Mistře Peroth'arne... říkali jsme si, kam jste zmizel.”

Kapitán Varo'then vrátil zbraň do pochvy a bývalý čaroděj vyšel ze stínu. „Byl jsem... se přeúčít.”

Noční elf si jeho proměnu prohlížel s těžko maskovaným odporem. Tihle satyrové pro něj byli zvrácená monstra. „A ostatní se také ‚přeúčovali’?”

„Pár vyvolených.”

Konečně měl kapitán vysvětlení, kam nezvěstní Urození zmizeli. Byli stále tady, přeměnění v bizarní zrůdy Xaviova nová podoba byla jedním z nemnoha Sargerasových rozhodnutí, o kterých Varo'then pochyboval. Snad byl mocnější, ale spolu s tělem byla očividně změněna i mysl bývalého rádce. Bylo v něm něco zvířecího, co překračovalo dokonce i jeho nový vzhled, cosi zvířecího a zvráceného.

A z toho mála, co zatím poznal z Peroth'arna, se dalo předpokládat, že zbytek ztracených Urozených bude stejně nevyzpytatelný jako jejich vůdce. „Kde je Xavius?” zeptal se satyra.

„Tam, kde je ho třeba, milý kapitáne,” odpověděl rohatý tvor. „A dělá to, co uspiší naplnění tužeb našeho všemocného boha...”

„On už není v paláci?”

Peroth'arn se zasmál. „Ostrý meč, ostré smysly...” Kapitán Varo'then cítil pokušení znovu vytasit meč a probodnout toho tvora, který se mu zde vysmívá, a snad dokonce pověsit Peroth'arnovu hlavu nad krb. Satyr se zašklebil, jako by vyzýval vojáka, aby to udělal.

Noční elf se ovládl a zeptal se: „A co tady dole vlastně děláte vy? Zajímají vás snad výslechy?” „Zábavu, dalo by se říct.”

„Nemám čas na ty vaše legrácky a hloupé slovní hříčky.” Varo'then se prosmýkl kolem Peroth'arna a sáhl po klice. „A ani na legrácky toho, kdo vás vede.” „Kdysi jste mu sloužil. Budete mu sloužit znovu.” „Sloužím velkému Sargerasovi a královně, nikomu jinému!” odsekl důstojník. „A jestli si myslí...”

Zatímco mluvil, otočil se kapitán k místu, kde satyr prve stál. Místo Peroth'arna však našel jen stín.

Noční elf zavrčel a vyřítil se ze dveří ven. Královna se o těchhle prokletých satyrech musí dozvědět. Nevěřil jim. A rozhodně už nevěřil lordu Xaviovi.

Kdyby tak věděl, kam bývalý rádce zmizel...

* * *

Malfurion nedokázal uvěřit čistému zlu, které vycítil v Duši draka. Jak by mohla věc stvořená zachráncem světa vyzařovat takovou nenávist? Co to ten drak Neltharion stvořil?

Druid se vzchopil a opatrně znovu začal disk zkoumat. Tak jednoduchý a tak nevinný na pohled. Jen ten, kdo jej prohlédl zevnitř, mohl pochopit strašlivou pravdu.

Žasl nad tím, že ji necítila Ysera. Paní Smaragdového snu by jistě pochopila. A přesto, stejně jako před ostatními, i před ní byl disk chráněn tak důkladně, že ani kdyby ho držela, zřejmě by si ničeho nevšimla.

Snad... snad kdyby Malfurion rozpletl to ochranné kouzlo, ostatní by pochopili pravdu dřív, než bude příliš pozdě.

Překonal odpor a ponořil se hlouběji do disku. Dokonale vycvičenými smysly našel hlavní uzel kouzla. Druid jej začal rozplétat...

Jeho snovou podobu náhle zasáhla střela o síle tisíců šípů a téměř ji roztrhala na kusy.

Malfurion tiše zaúpěl. Hledal pomoc u Ysery, ale ke své hrůze zjistil, že ta si jeho agónie nevšimla.

Ovšem kdosi jiný ano.

Nedíval se přímo na něj, ale jeho myšlenky omráčeného druida doslova mačkaly. V jediném okamžiku pochopil šílenství tvůrce Duše draka.

Tak! zařval Neltharion, přestože ve skutečném světě dál uctivě a vlídně mluvil s ostatními.

Tys chtěl ukrást mou nádhernou Duši draka!

Malfuriona náhle ze všech stran sevřela obludná neviditelná síla. Nejprve vyděšeně sledoval, jak se jeho tělo smršťuje. Pak si uvědomil, že obraz jeho já v tomhle stavu je skutečně... jen obraz. Neltharion ho mohl natáhnout do tenkého provázku, a stejně by to druidovo zdraví nijak neohrozilo. Ale o tohle Strážci země nešlo. Chtěl Malfuriona zmáčknout do magického vězení a zabránit mu, aby varoval ostatní nebo aby se znovu dotkl disku.

Probrán strašlivými vzpomínkami na vezení v rukou lorda Xavia se Malfurion z kouzla vymanil dříve, než ho zcela uzavřelo. Okamžitě se zaměřil na Ysera ve víře, že již zaregistrovala, v jakém je nebezpečí.

Ne! Nezatahneš je do toho! Neltharionova mentální přítomnost byla ohromující. Nezničíš, co jsem stvořil! Nikdo to nezničí!

Ysera stále nebezpečí, ve kterém se nacházel, nezaregistrovala, a tak druid udělal jedinou věc, která ho napadla - opustil síň i skutečný svět a vrátil se do prázdnoty Smaragdového snu.

Okamžitě ho obklopil klid. Vznášel se nad nejasným obrazem hor, kde se poprvé spojil s Tou ze snu. Malfurion si oddechl a pokusil si uspořádat myšlenky.

S ohlušujícím řevem se ho pokusila spolknout obrovská přízračná tlama.

Druid na poslední chvíli uhnul, ale nedokázal uvěřit tomu, co se stalo. Neltharion ho sledoval do říše snů! Ten drak byl nyní na pohled ještě strašlivější než ve skutečnosti. Jeho tvář byla pokrivenou, ďábelskou karikaturou reality. Každá zlá myšlenka, se kterou černý vytvářel Duši draka, se nyní zračila v zubaté pokrivené tlamě. Neltharion byl dvakrát tak velký než ve skutečnosti a jeho ostré drápy se táhly snad na míle daleko. Jeho křídla nyní stačila na to, aby za sebou skryla celý horský masív.

Nevzdám se toho, co je po právu mé! Jen já mohu vládnout! A ty to nikomu neřekneš!

Neltharion vydechl. Smaragdový sen naplnily zelené plameny.

Malfurion zařval, jak plameny pohltily jeho snovou podobu. To, co ten obr dělal, nemělo být možné; nejen že pronikl do Yseriny říše, aniž by ona o tom věděla, ale nyní se pokoušel spálit druidovu jinak nepostižitelnou podstatu.

Náhle mu na mysl přišlo cosi, co ho kdysi učil Cenarius. Vnímání je zrádné, můj studente, řekl mu tehdy jeho shan 'do. To, co pokládáš za nezvratitelnou skutečnost, jí nemusí vždy být. Ve světě, jehož jsi nyní jako druid součástí, se může vnímání stát čímkoli, co si pomyslíš.

Ne zcela jistý si tím, že rozumí, ale téměř spálen plameny, Malfurion odmítl nechat se jimi zabít. Nemohly zde existovat Byly, stejně jako jeho tělo a Neltharionova ohromná podoba, jen to, co čekal, že bude skutečné. Nebyly. Byly to jen obrazy, iluze.

A tak mu tenhle oheň nemohl spálit ani jediný neexistující vlas na stejně neskutečné hlavě. Jeho agónie i plameny zmizely. Neltharion zůstal a jeho tvář byla ještě zdeformovanější než předtím. Prohlížel si toho malého tvora se zjevným odporem, jako by uvažoval, jak se druid vůbec opovážil nezahynout.

Malfurion si nebyl zcela jistý, zda bude mít stejné štěstí i proti tomu, co na něj Aspekt vymyslí podruhé, a využil jedinou cestu k útěku, která mu zbývala. Soustředil se na své tělo, pevně rozhodnutý vrátit se do něj.

Zelenou mlhou zahalené hory náhle rychle odlétly. I Neltharion se rychle vzdaloval. Druid cítil blízkost svého těla.. Ne! ozval se znovu Neltharionův hlas. Mně neunikneš! A právě v okamžiku, kdy mladý noční elf cítil, jak znovu vstupuje do svého fyzického já, jej něco prudce zasáhlo. Malfurion, stále ještě napůl ve spánku, těžce dopadl na tvrdou kamenitou

zem. Poslední zbytky Smaragdového snu zmizely a s nimi i vzteklý řev černého draka.

„Druide!“ zavolal kdosi. „Malfurione Stormrage! Slyšíš mě? Jsi celý?“

Pokusil se soustředit na nového mluvčího. „K... Krase?“

Ale když Malfurion spatřil čarodějovu tvář, pokusil se okamžitě utéct. Jeho zorné pole vyplnila obludná tlama s čelistmi dokořán rozevřenými a připravenými ho spolknout...

"Malfurione!"

Krasův hlas jako ostrý nůž pronikl jeho strachem. Noční elf prohlédl a jeho zrak nyní spatřil už ne dračí, nýbrž Krasovu odhodlanou bledou tvář, kterou tak dobře znal

V Krasových očích četl starost Čaroděj Malfurionovi pomohl se posadit a podal mu měch s vodou, aby se napil. Teprve až druid uhasil žízeň, se ho Krasus zeptal, co se stalo.

„Našel jsi Tu ze sna?“

„Ano, a musel jsem několikrát zmínit Cenariovo jméno... jak jsi mi poradil.“

Dračí mág si dovolil krátký úsměv. „Vzpomněl jsem si na něco z toho, co mi kdysi

Alexstrasza řekla. Myslel jsem, že takhle daleko v minulosti budou její city ještě silnější.“

„Takže jsem měl pravdu, když jsem si myslel, že ona a můj shan 'do...“

„Překvapuje tě to? Sféry jejich zájmů se na několika místech střetávají. Spřízněné duše jsou velmi často přitahovány k sobě, nehledě na odlišný původ.“

Malfurion se dál neptal. „Souhlasila, že mě vezme na místo, kde se setkali.“

Krasus vytřeštil oči. „Všech pět Aspektů?“

„Viděl jsem jen čtyři. Yseru, vaši Alexstraszu, stříbromodrého draka s veselým výrazem...“

„Malygose... tohle se změní.“

„A... a...“ Noční elf náhle nedokázal mluvit. Slova měl už uš na špičce jazyka, ale dál nemohla. Čím usilovněji se snažil, tím hloupější zvuky vydával. Ať řekl cokoli, nedávalo to smysl.

Krasus mu položil ruku na rameno a smutně přikývl. „Myslím, že chápu. Víc říci nedokážeš. Byl tam ještě jeden.“

„Ano... ještě jeden.“

Víc Malfurion skutečně nedokázal říct, ale viděl, že Krasus rozumí. Noční elf si druha vyděšeně prohlížel, neboť si uvědomil, že ani on nedokáže o Neltharionovi hovořit Někdy v minulosti se musel i Krasus s černým obrem setkat

Což znamenalo, že Krasus s největší pravděpodobností ví i o Duši draka.

Hleděli jeden druhému do očí a mlčky si sdělovali, co jejich ústa nedokázala vyslovit. Nebylo divu, že byl dračí mág tak neústupný ve snaze najít draky a zjistit pravdu. Sami prastaří byli zrazeni jedním z nich a jediní dva tvorové, kteří to věděli, nedokázali nic říct ani jeden druhému.

„Musíme jít,“ zašeptal Krasus a pomohl nočnímu elfovi na nohy. „Asi si dokážeš představit proč.“

Měl pravdu. Neltharion ho nebude chtít nechat odejít živého. To kouzlo byl poslední pokus černého draka druida umlčet, než mu unikl ze Smaragdového snu, s tím se ale černý obr nespokojí. Byl příliš blízko cíle. Krasa dříve zachránila zřejmě jen shoda náhod, ale z toho, co Malfurion viděl, ani jeden z nich nebude v bezpečí dlouho. A přestože se Neltharion zřejmě nepokusí udělat nic přímo... „Strážci!“ vydechl.

„Jo. Možná je znovu uvidíme. Bylo by dobré, kdybychom se vrátili k hipogryfům a vyrazili.“ Následky kouzla jim dovolovaly jen tuto nepřímou komunikaci. Byl to malý a celkem bezcenný dar. Mohli jeden druhému připomínat vlastní zhoubu.

Malfurion byl stále ještě slabý a při chůzi se musel nechat podpírat Krasem. S velkým úsilím se nakonec dostali k místu, kde je netrpělivě čekali hipogryfové. Jedno ze zvířat zakrákalo, když oba přichodí zaregistrovalo, a druhé polekaně zamávalo křídly.

„Odnesou nás celou cestu zpátky?“ zeptal se čaroděj Malfuriona.

„Ano. Cenarius se...“

Země se prudce zachvěla. Noční elf s Krasem přepadli jeden přes druhého. Hipogryfové se vznesli metr nad zem.

V místě, kde obě zvířata čekala, vyrazila ze země obludná slepá hlava obrovského červa. Široká prasklina na jejím konci se neuvěřitelně rozevřela a odhalila kulatou tlamu lemovanou ostrými zuby. Se zuřivým hrdelním zaburácením červ spolkl pomalejšího z hipogryfů.

„Běž!“ vykřikl Krasus.

Oba klopytali po nerovné zemi. Bez ohledu na sousto, které právě pozřel, obrátil se červ k nim. Znovu zaburácel a zaryl se zpátky pod zem.

„Od sebe, Malfurione, od sebe!“

Právě v okamžiku, kdy zamířili na opačnou stranu, země vybuchla a ven vyrazil červí netvor. Slepě chňapal kolem sebe, rozzlobený, že nenašel nic, čím by doplnil první chod.

I když červ neměl oči, jakýmsi způsobem cítil, kterým směrem Malfurion zmizel. Jeho tlusté článkované tělo se obrátilo k nočnímu elfovi a kulatá tlama se hladově otevírala a zavírala.

Tohle nemohla být shoda náhod. Tohoto Červího netvora za nimi jistě poslal Neltharion.

Drakova paranoia narostla do takových rozměrů, že byl rozhodnut zničit vše, co by mohlo překazit jeho plány.

Červ vyrazil vpřed. Pach rozkladu vycházející z jeho tlamy druida málem omráčil. Malfurion běžel, jak nejrychleji mohl, i když věděl, že ani to nebude stačit.

Ale těsně předtím, než jej červ dostihl, vlétlo mu něco do cesty. S vražedným výkřikem zasekl přeživší hipogryf drápy do masité netvorovy hlavy. Jeho zobák se znovu a znovu zarával do červova těla, jako by hipogryf chtěl pomstít svého druha.

Červ zlověstně zaduněl a pokusil se nového protivníka kousnout. Hipogryf poodletěl z dosahu kulaté tlamy a znovu klesl, aby pokračoval v útoku na obludnou hlavu.

„Kylis Fortua!“ vykřikl Krasus.

Ohromné kusy hlíny a kamenů vyryté červem se zvedly do vzduchu a začaly do netvora narážet. Červ sebou zmítal sem a tam ve snaze uhnout bolestivým ranám. Většina kamenů mu nezpůsobila skutečná zranění, ale Krasovo kouzlo netvora alespoň očividně vyvedlo z míry.

Druid se nadechl a pokusil se přispět. V této hornaté oblasti nebylo mnoho rostlinstva, ale on si jedné blízké rostliny všiml. Malfurion se jí omluvil, ulomil z jejích větviček několik trnů a mrštíł je po ohromném červím predátorovi.

Vítr mu pomohl trny nasměrovat na cíl, a navíc zvýšil jejich rychlost. Malfurion se soustředil a oslovil to, co ovládalo růst trnů.

A těsně předtím, než trny netvora zasáhly, skutečně vyrostly. Staly se třikrát tak velkými a pak ještě znovu třikrát. V okamžiku, kdy dopadly na červa, bylo mnoho z nich stejně velkých jako sám druid.

A co bylo důležitější, i jejich povrch byl mnohem pevnější. Každý z trnů zasáhl netvora silou vrženého ocelového kopí. Do obludného těla se snad metr hluboko zabodl roj trnů.

Tentokrát červ skutečně zařval. Z ran vytryskl zelený vřelý hnís, stékal na zem a tam dál hořel. Trny zasáhly přesně tam, kam měly. Červ sebou škubal, ale ani jeden se mu nepodařilo vytrhnout.

„Výborně!“ vykřikl Krasus, uchopil Malfuriona za paži a táhl ho za sebou. „Ještě se pokus přivolat hipogryfa!“

Malfurion se zvířete myslí dotkl a pokusil se jej přivolat, ale hipogryf na jeho volání neodpověděl. Ten červ mu sežral druha a on se chtěl pomstít.

„Neposlechne mě!“ křičel druid a do hlasu se mu vkrádala panika.

„Tak musíme běžet dál!“

Červ, stále se snažící zbavit se vražedných trnů, okamžitě vyrazil za nimi. Už se nepohyboval tak rychle jako prve, ale stále to stačilo na to, aby si oba prchající sáhli až na dno sil.

Obrovský členovec se znovu zaryl do země. Ta se otřásla tak silně, že Malfurion zavrával. Krasus se udržel na nohou, ale nedokázal běžet dál.

„Musím něco zkusit!“ zavolal. „Měl jsem strach to vyzkoušet, co jsem přišel do tvé země, ale bez hipogryfa je to asi naše jediná naděje!“

„Co?“

Krasus neodpověděl, neboť už byl zabrán do kouzla. Malfurion cítil, jak se kolem jeho společníka soustřeďují znepokojivé síly. Dračí mág pravou rukou nakreslil oblouk a šeptal

slova v jazyce, který mladý noční elf nikdy dřív neslyšel. Jak Krasova ruka protřela vzduch, doslova ho rozřízla a vytvořila díru do reality.

Ne, není to díra, opravil se v duchu Malfurion. Portál.

Když čaroděj dokončil velký kruh, země se otřásla Krasus se otočil k druidovi a zavolal:

„Projdi branou, Malfurione! Projdi...“

Červ se znovu prodral na povrch. Krasus spadl na záda. Noční elf, který už už chtěl poslechnout, se obrátil, aby společníkovi pomohl.

„Už jsi měl být pryč!“ vyštěkl Krasus.

S tlamou otevřenou dokořán se obludný červ blížil ke dvěma kořistem. Malfurion čaroděje zvedl a společně se vrhli do portálu. Druid cítil, jak se červ blíží, cítil jeho smrtelný pach.

Uniknout se zdálo nemožné...

A v okamžiku, kdy vstoupili do portálu, červ se vymrštil...

14.

Démoni se jim odhodlaně postavili západně od Suramaru. Postup vpřed byl zcela zastaven a obě armády se ocitly v klinči. Noční elfové nedokázali Plamennou legii zatlačit už ani o píď, ale stejně tak žádné území nezískal ani protivník.

Válečníci Plamenné legie bojovali nelítostně, ale jedna věc hrála ve prospěch nočních elfů.

Znali tuhle krajinu daleko lépe než démoni. Oblast kolem Suramaru byla plná kopců a řek.

Kdysi pokrývaly většinu krajiny lesy, ty však byly nyní z velké části spáleny a rozmetány. Na zemi zůstalo mnoho padlých kmenů a napůl zbořených budov, které nejen představovaly jisté orientační body, ale zejména ochranu.

Byly vyslány průzkumné oddíly, aby zjistily přesné počty a polohu démonů. Jeden takový oddíl se skládal z Broxe, Rhonina a několika členů družiny Jaroda Shadowsonga, včetně kapitána samotného. Ork i člověk se přihlásili dobrovolně, plně si vědomi toho, že rozumí Plamenné legii více než kdokoli jiný. Ravencrest je ovšem přinutil přísahat, že se stejně jako ostatní zvědové vrátí přesně ve stanovenou hodinu, ne později. Jinak jim nemohl zaručit, že budou v bezpečí, kdyby se náhodou rozhodl rychle zaútočit na základě zpráv, které mu přinesou jiní zvědové.

Padla noc, ale to by samo o sobě jejich postup nijak nezpomalilo. Samotná tma neměla na nikoho z družiny vliv a ve skutečnosti jim při průzkumu mohla jen pomoci. Ovšem naprosto vše navíc halila nazelenalá jedovatá hustá mlha. Tahle mlha jako by se šířila, kamkoli se pohnuli i démoni, a díky ní neustále existovala možnost, že jen pár metrů od nich číhají nepovšimnutí obludní válečníci.

Družina, čítající přesně tucet zvědů, se pomalu pohybovala zdevastovanou krajinou.

Popraskané a zčernalé stromy v mlze vrhaly děsivé stíny. Ani ten nejpřepjatější pohled nedokázal mlhou proniknout.

Snad to bylo na jednu stranu i štěstí. Nyní už tak blízko Suramaru procházela družina oblastí, kde dříve bývala osada. Tu a tam si všimli zbytků stromového domu, na jedné straně rozervaného, vytrženého i s kořeny a následně rozsekaného na kusy. Všichni věděli, že jeho obyvatele zřejmě postihl stejný osud.

„Barbaři...“ zamručel Jarod.

Brox zavrčel. Noční elfové si museli rychle přivyknout na všechnu tuhle řezničinu, těžko ji však kdy dokáží přijmout stejným způsobem jako ork. Brox v téhle brutalitě vyrostl. Nejprve to byl konec války proti Alianci, pak divoký pochod do rezervace a nakonec válka proti Plamenné legii a Pohromě. Ano, i on truchlil nad mrtvými, ale jen z máločeho se mu ještě dokázal obrátit žaludek. Koneckonců, smrt byla vždy jen smrt.

Rhonin, kráčející po orkově pravici, zaklel. Čaroděj prudce tleskl a pak vsunul jednu ruku do váčku u pasu. Zkusil použít hledací kámen, aby zjistil, zda v okolí nejsou nějakí démoni, ale mlha očividně dokázala oklamat i citlivou magii v kameni.

Brox měl vlastní metodu, jak pátrat po nepříteli. Každých několik metrů zvedl hlavu a zavětral. Pachy, které většinou zaútočily na jeho nozdry, byly ostré a jasně vypovídaly o smrti. Ovšem zatím byli jediní démoni, které ucítil, jen polorozpadlá těla pokrytá zaschlou tekutinou, která jim kdysi kolovala v žilách.

Samozřejmě že tu byla spousta dalších těl. Propletené ostatky nočních elfů dláždily celou osadu - někteří z nich byli vojáci, kteří zahynuli při ústupu, jiní nešťastní civilisté, kteří byli příliš pomalí. Ani jedna z obětí nebyla celá; paže, nohy, dokonce i hlavy byly usekány. Některá těla vypadala, jako by byla rozsekána až dodatečně, což u vojáků v družině jen zvyšovalo pocit znechucení a hořkosti.

„Zůstaňte roztažení, ale na dohled," rozkázal Jarod a přitáhl nočnímu panterovi uzdu. „A držte zvířata v klidu."

Poslední rozkaz již opakoval poněkolkrát. Ohromní panteři se zdáli být současnou situací obzvláště vyvedení z míry, jako by věděli něco, co jejich jezdci ne. Celý výzvědný oddíl to ještě více znervózňovalo.

Před nimi vyrostl ze země strašidelný stín... okrajová část Suramaru. Plamenná legie neměla dostatek času, aby vyplenila celé město, takže část jeho kostry ještě stála jako hořká vzpomínka na vše, co bylo ztraceno... i jako hrozba všeho, co ještě ztraceno být může.

„U Matky Luny..." zašeptal jeden z vojáků. Brox pohlédl na Jaroda. Kapitán hleděl na bývalý domov a snad ani nemrkal. Rukama drtil uzdu. Jizva na krku ho rozbolela.

„Je to těžké nemít domov," řekl mu ork a vybavil si vlastní život

„Já mám domov," zabručel Jarod. „Můj domov je ještě pořád Suramar."

Ork už nic neřikal, neboť dobře chápal vojákovu bolest.

Vyvrácenou bránou vstoupili do města. Obklopilo je naprosté ticho. Dokonce i jejich dech se zdál být pro takové místo nemístně hlasitým rámcem.

Jakmile byli uvnitř, zastavili se. Jarod se obrátil k čaroději v očekávání nějakého návrhu na další postup. Cesta před nimi se rozdělovala do tří směrů. Bezpečnost vyžadovala, aby zůstali pohromadě, ale stanovený časový limit neumožňoval Suramar takto prozkoumat celý.

Rhonin se zamračil a nakonec řekl: „Na tomhle místě nikdo nebude nikam chodit sám.

Uprostřed něj cítím magii. Je mi jedno, jestli neprohledáme všechno, kapitáne."

"Přikláním se k vašemu názoru," odpověděl Jarod s úlevou. „Nikdy mě nenapadlo, že budu cítit takovou nedůvěru k místu, kde jsem vyrostl."

„Tohle už není Suramar, Shadowsongu. To si musíš uvědomit. Čeho se Plamenná legie dotkne, to navždy poskvrní. I když třeba démoni ve městě nejsou, může to tady být velmi, velmi nebezpečné."

Brox přikývl. Až příliš dobře si vzpomínal na vše, co se na něj vyřítilo z mlhy v době, kdy jeho lid bojoval s démony. To, s čím zatím bojovali noční elfové, nebylo v porovnání s tím vůbec nic.

Z města zůstalo jen tolik, aby ruiny ještě stále připomínaly své bývalé já. Tu a tam narazili na budovu, která zůstala netknutá. Jarod nechával vojáky tyto budovy prozkoumat, neboť ho napadlo, že by uvnitř mohli najít úkryt ti, kdo třeba masakr přežili.

Ani jednou však nenašli živou duši.

Navzdory záměru zůstat pohromadě se nakonec museli přizpůsobit okolním podmínkám.

Cesta byla příliš nezřetelná a pokrytá sutí, než aby výzvědný oddíl mohl jet pohromadě a zároveň značně zpomalit v hledání. Velmi neochotně vytvořil Jarod dvě skupiny po třech vojácích a vyslal je do postranních ulic.

„Objedte ty trosky a co možná nejrychleji se zase vraťte na tuhle cestu," řekl jim. Když obě skupiny odjely, dodal kapitán ještě: „A držte se u sebe!"

Shadowsong a zbývající tři vojáci tvořící Rhoninovu eskortu - a taky Broxovu - pokračovali dál. Noční panteři se museli dostat přes hromadu trosek. Tři velké domy tu byly strženy. Dva se zřítily přímo na cestu a třetí byl nakloněný přes ně a hrozivě se kymácel nad orkem a jeho společníky.

Broxův noční panter zasyčel, když na něco šlápl. Rhonin se sklonil a řekl orkovi na co. „Majitel nestihl utéct."

Když se kočky vyšplhaly až na nejvyšší bod, našli další těla. I tohle byli obyvatelé města, ovšem tihle se evidentně pokoušeli utéct, když je Plamenná legie dostihla. Kromě bizarních ran způsobených vrahy byly oběti podivně nedotčené. Nedotkl se jich ani rozklad, ani žádní mrchožrouti.

„Museli zahynout při prvním útoku," poznamenal čaroděj. „Člověk by si myslel, že budou vypadat daleko hůř."

„Už takhle je to pro mě odporný pohled," zachraptěl Jarod Shadowsong.

Panteři co možná nejopatrněji začali sestupovat zpět na cestu. Zatímco se pevně držel, Brox znovu zvedl nos a zavěřil.

Na krátký okamžik měl ork dojem, že něco cítí, ale ten pach byl velmi slabý a starý. Rozhlédl se kolem sebe a objevil tělo pekelného psa, kterého nějaký voják probodl kopím. Brox spokojeně zamručel.

Nakonec všech Šest sešplhalo dolů. Jarod ukázal před sebe a řekl: „Vzpomínám si, že tímhle směrem byla hlavní třída. Tam bychom se měli být schopni zase všichni zformovat, mistře Rhonine." „To budu rád."

Jen o chvíli později se před nimi kapitánem vybraná ulice objevila. Když družina dojela na křižovatku, všichni se zastavili a Jarod se rozhlédl kolem sebe.

„Musíme být před nimi," poznamenal.

Brox se napjal. Rhonin nervózně poposedl v sedle a prsty ohnul způsobem, o kterém ork věděl, že znamená přípravu k okamžitému kouzlu.

„Ááá!" Jarod vypadal, že si oddechl. „A tady máme jedny!"

Po orkově levici přijížděli tři vojáci. Vypadali velmi potěšené, že znovu vidí své druhy.

Dokonce i jejich kočky se pohybovaly téměř nedočkavě.

„Co jste našli?" zeptal se jich Shadowsong.

„Nic, kapitáne," odpověděl ten s nejvyšší hodností. „Další ruiny, další těla. Skoro stejný počet našich jako těch potvor."

„Sakra..."

„Měl jsi nějaké známé, kteří nejsou mezi našimi uprchlíky, Shadowsongu?" zeptal se Rhonin.

„Takových je až příliš moc. A čím víc jich najdeme tady, tím menší je šance, že jsem některé přehlédl v tom davu u nás."

Tohle nebylo pro Broxe nic nového. Kolik jen z těch, se kterými vyrostl, zahynulo v některé z bitev. Nebylo se čemu divit, že kdysi litoval, že přežil své druhy. Už v té době ork žil déle než většina jeho vrstevníků. Uvědomil si, že za část oné touhy zemřít mohla také samota.

Jarod nyní vyhlížel opačným směrem. „Ostatní by tu měli každou chvíli být."

Ta chvíle a ještě sto dalších přešlo a chybějící vojáci se neobjevovali. Jezdci začali být nervózní. Jejich nálada se přenesla i na noční pantery, kteří prskali víc a víc s každou další minutou.

Brox už nedokázal déle čekat. V okamžiku, kdy i kapitán zvedal ruku, aby navrhl, že by se mohli po zmizelých vojácích podívat, projel ork kolem něj směrem, odkud se poslední trojice měla objevit.

Stočil pantera do jedné z uliček a opatrně hledal jakoukoli stopu. Daleko za ním se ho pokoušel dohonit Rhonin s ostatními vojáky.

Ulice byly plné trosek. Jedinou barvu celému výjevu dávaly zbytky roztrhaných šatů a zaschlé krve. Ork si připravil sekeru a pobídl zvíře.

Pak Broxe zarazilo cosi zvláštního v jeho bezprostředním okolí. Obracel se v sedle a bedlivě hledal stopu dokazující, že jeho podezření bylo správné.

Nikde neviděl jediné tělo. Ani nočních elfů, ani démonů. Ani těla tří zmizelých vojáků a jejich zvířat nikde.

Co se s nimi stalo? Brox uvažoval. Jak se mohl téhle ulici vyhnout masakr nevinných?

Zelený válečník se prudce otočil doprava, když zaslechl tichý zvuk sunoucích se kamenů. Z mlhy se pomalu vynořovala postava - voják, ale pěší a s taseným mečem.

„Kde máš pantera?" zahřměl ork.

Voják dál podivně kulhal k němu. Zbroj měl potřísněnou a ústa dokořán otevřená.

A když dokázal Brox lépe rozeznat jeho tvář, zděšen spatřil, že část jí byla rozervána. Jedno oko bylo pryč a odshora až doprostřed krku, nebo toho, co z něj zbylo, se táhla rozšklebená rána...

A když se ta monstrózní postava přiblížila až k orkovi, pozvedla zbraň. Brox si náhle všiml, že za vojákem se objevily další stíny.

Přestože nebyl Brox žádný zbabělec, zatáhl za oštěže a obrátil nočního pantera. Při tom pohybu sekla kočka tlapou s ostrými drápy po přicházejícím vojákovvi a odhodila ho jako nějakou hadrovou panenku.

Ostatní přijeli právě v okamžiku, kdy vyrazil zpátky. Jarod mu hleděl přes rameno na padlého vojáka. „Cos to udělal? Tvůj panter ho zabil...“

„Už byl mrtvý! Dělejte. Jdou další!“

Noční elf chtěl něco namítnout, ale Rhonin mu položil ruku na prsa. „Podívej se do té mlhy, Shadowsongu! Dívej se!“

Jarod se podíval... a v hrůze zavrtěl hlavou. Voják vstal a pohled na jeho tvář a hrud' byl nyní ještě strašlivější. Zvedl meč a kulhavým krokem zamířil k družině. Za ním začínaly být první z pohybujících se stínů zřetelnější - noční elfové, ovšem v ještě daleko odpornějším stavu než voják. Několik z nich bylo rozerváno doslova od hlavy k patě, jiným chyběly končetiny.

Všichni měli stejný prázdny výraz a pohybovali se se stejným smrtónosným odhodláním.

„Jedem!“ vykřikl kapitán. „Zpátky k bráně! Za mnou!“ S Jarodem a čarodějem v čele oddíl vyrazil právě v okamžiku, kdy se k nim první z ghúlů* (Někdy se používá anglický pravopis ghoul, já jsem se standardně držel české verze hry. Ovšem výsledek je stejný - nemrtvý (pozn. překl.) přiblížil na dosah. Chvátali stejnou cestou, kterou prve přišli, ale když dorazili na křižovatku, rozkázal Jarod zahrnout opačným směrem. „Proč tudy?“ volal na něj Rhonin.

„Kratší a hladší cesta k cíli... doufám!“ Ale zatímco jeli dál, začaly se z ruin vynořovat další děsivé postavy. Brox zavřel, když mu po noze hladově chňaplo cosi, co bylo kdysi postarší ženou oděnou do tyrkysových šatů pošíťých zářícím stříbrem a do rudého pláště, ze kterých byly nyní však jen krví potřísněné rozervané hadry. Odkopl ji a pro jistotu jí jediným máchnutím kouzelnou sekerou ještě usekl hlavu. I poté se ale její tělo zuřivě sápaló po čemkoli, co bylo v dosahu. To už byl ovšem ork našťestí pryč.

Rhonin náhle zatáhl za uzdu. „Pozor!“ Výkřik přišel pro jednoho z vojáků po jeho pravici pozdě. Ze sedla jej stáhlo hejno drásajících a trhajících rukou. Po jedné sekl mečem, ale stejně tak by mohl jen naprázdno máchnout do vzduchu.

Jarod mu vyrazil na pomoc, ale než ke svému druhovi stihl přijet, zmizela nešťastná oběť pod hemžícími se těly. Její křik téměř okamžitě ustal.

„Už je pozdě!“ volal naléhavě čaroděj navzdory Jarodově snaze pokusit se vojáka zachránit.

„Ostatní, jed'te dál! Napadlo mě, co by se tu dalo dělat!“

„Nemůžeme tě tu nechat!“ protestoval kapitán. Brox postavil své zvíře vedle Rhoninova. „Já zůstanu s ním!“

„Budeme jen kousek za vámi Shadowsongu! Zatím to vypadá, že zbytek cesty bude čistý.“

„Měli byste se být schopni dostat z města!“

Noční elf nechtěl odejít, ale zůstat by zřejmě znamenalo riskovat další životy.

„Tudy!“ zavolal kapitán na zbytek podřízených. Když vyrazili, i s jedním panterem bez jezdce, Rhonin se obrátil čelem k blížícímu se zástupu. „Broxi! Potřebuji jenom pár vteřin!“

Ork přikývl a vykročil vpřed. S válečným pokřikem sekal kolem sebe a jeho sekera dopadala s vražednou přesností. Sápající se ruce, otevřené hrudníky, rozervaná hrdla... do všeho sekal vší silou, kterou měl.

Právě v okamžiku, kdy Brox začal slábnout, Rhonin zavolal: „Dost, pojd' zpátky!“

Jakmile ho ork poslechl, hodil čaroděj po nenasytném davu malou lahvičku. Během letu udělala oblouk nad první řadou a potřísnila obsahem každého nemrtvého.

Když se tekutina některého ghúla dotkla, zachvátily ho modré plameny.

Požár se rychle šířil a zakrátko se proměnil v hotové peklo. Ti v zadních řadách slepě pochodovali do plamenů a nechávali se zapálit. Ti, co již hořeli, zase naráželi do ostatních, které rovněž ihned zachvátily plameny.

„Tohle jsem kdysi použil proti Pohromě,“ poznamenal člověk se spokojeným úšklebkem.

„Pojd'! Musíme...“

Z chumlu vyběhla hořící postava, narazila do Broxova pantera a zapálila jej. Ork se stačil jen pevně chytit, jak se zvíře náhle prudce otočilo a šílenou rychlostí vyrazilo od zdroje strašlivé bolesti... a zároveň odnášelo jezdce hlouběji do Suramaru.

Rhonin na Broxe volal, ale ten nebyl schopen zvíře zastavit. Šílený spalujícími plameny panter plnou rychlostí běžel ulicemi.

Ork se pokusil oheň udusit, ale tím celou situaci jen zhoršil. Jeho noční panter náhle zpomalil a položil se na hořící bok. Brox jen taktak seskočil, jinak by mu zvíře obrovskou váhou těla rozdrtilo nohu.

Noční panter se válel po zasaženém místě a pak, zjevně nespokojen s výsledkem, odběhl dřív, než ho Brox dokázal zastavit. Ork se prudce otáčel kolem sebe, neboť čekal, že na něj ze všech stran zaútočí strašlivý dav. Zhluboka oddychoval a nepřetržitě kolem sebe máchal sekerou, jen aby si uvědomil, že není bezprostředně ohrožen.

Byl ale také bez pantera a bez čaroděje.

Velmi ostražitě vyrazil Brox zpět cestou, kterou měl pocit, že se sem dostal. Jak však válečník procházel ruinami, neviděl nic, z čeho by poznal, jestli tahle zvolená cesta je správná. Zraněná kočka prchala tak šílenou rychlostí, že musela odnést jezdce dál, než si prve myslel.

Ork zavěťřil, ale nezachytil pach ani člověka, ani žádného nočního elfa. A co hůř, jeho obvykle neomylný orientační smysl ho nyní zklamal. Na té okolní mlze bylo cosi, co si pohrávalo se všemi jeho smysly.

Čím dál víc zmatený Brox zahrnul do široké ulice, která mu připadala jaksi známá. Z mlhy se vynořovaly zničené stromy, spálená zem a zbořený zbytky obydlí, ale nic z toho nepoznával s jistotou.

A pak na jeho čich zaútočil jakýsi pach. Ohromný ork zaváhal a znovu zavěťřil. Mohutné obočí se mu v zamračeném výrazu nad nosem spojilo a on vycenil zažloutlé zuby.

S novým odhodláním zamířil doprava a s každým krokem věťřil. Tenhle nový směr vyžadoval, aby přešel přes trčící kořeny vyvráceného gigantického dubu a přes rozbořené zbytky elfského domu, ale Brox se nehodlal nechat odradit. Opatrně šplhal a snažil se nezpůsobit sebemenší hluk - což nebylo právě jednoduché vzhledem k tomu, že zároveň odmítal vzdát se sekery a použít i druhou ruku.

Když vyšplhal na vrchol zhrouceného obydlí, ucítil Brox čerstvý pach. Způsobil, že se mu nozdry sevřely odpořem, ale zároveň ho pobídl k většímu spěchu.

A když se naklonil na druhou stranu hromady sutí, spatřil demony uprostřed práce.

Byli tam čtyři pekelní strážci a jeden strážce záhuby. Ti však v Broxových očích nepředstavovali takovou hrozbu jako další dva stojící vpředu. Ork zavrčel, když díky zkušenostem ze svého času poznal strašlivé okřídlené demony ve zbroji barvy půlnoční modři. Ukazovali na něco prsty, které byly zakončeny vražednými drápy ostrými jako čepele a jejich ruce zabrané do práce pokrývala nazelenalá záře. Nathrezim, rovněž nazývaní páni děsu*. (* Anglický název těchto démonů je Dreadlords (pozn. překl.). Byli vyšší než ostatní démoni a na pohled strašlivější. Z hlavy jim vyrůstaly ohromné tmavé zakroucené rohy. Měli popelavě šedou pokožku jako nějaké mrtvé tělo a na obludné hlavě ani jediný vlas. Z úst jim vyčnívaly dva ostré tesáky a připomněly Broxovi vše, co slyšel o vampirických schopnostech pánů děsu. Ve skutečnosti však Nathrezim byli psihičtí vampýři, kteří se živili slabomyslnými a často oběti používali jako otroky.

Stáli na tlustých, silných nohou podobných kozím, včetně ohromných kopyt. Přestože byli velmi lstiví a mimořádně sběhlí v magii - dokonce víc než Eredaři - byli zároveň i smrtelně nebezpeční bojovníci. Zdálo se však, že v tomto konkrétním případě, se ork a jeho společníci museli nejvíce obávat výsledků jejich temného kouzla.

Brox našel nekromancery.

Oba Nathrezim byli původci oněch zvráceností, neboť úspěšně nechávali vstávat z mrtvých ty, které jejich společníci brutálně zmasakrovali. Ork si vzpomněl, co slyšel o Pohromě nemrtvých a jejich ghúlských kouzlech. Pro někoho, jako byl on, bylo to, co tito netvorové dělali, ještě daleko odpornější než jakákoli smrt způsobená zbraněmi pekelných strážců nebo strážců záhuby.

Brox si v duchu představil, jak by se asi cítil, kdyby zkrvavená těla jeho druhů znovu povstala, aby rozšířila řady nepřátel. Tohle bylo znesvěcení, zneuctění ducha. Srdce mu divoce bušilo a Brox pocítil, jak ho naplňuje neovladatelný vztek.

Náhle si vzpomněl na Rhonina a noční elfy. Bylo možné, že unikli, ale s tolika mrtvými ovládanými Nathrezim bylo stejně tak možné, že nyní zuřivě bojovali o život... tedy za předpokladu, že ještě nepadli.

A pokud padli... s největší pravděpodobností se přidají k těm, které páni děsu znovu přivedou k životu.

Brox se už nedokázal ovládat. Vstal z úkrytu a s válečným pokřikem podobným tomu, jaký vydal před krátkou dobou ještě se svými druhy za zády, skočil mezi demony.

Jeho řev prorazil všudypřítomné ticho. Ke své nezměrné radosti spatřil Brox, že démoni při tom zvuku poskočili, tak neočekávaný na tomto místě byl. Překvapení zpomalilo jejich reflexy, přesně jak měl válečník v úmyslu.

Sekera, kterou pro něj stvořil Malfurion s polobohem, hladce rozštípla obměnou hrud' prvního pekelného strážce, až se démonovy vnitřnosti vylily ven. Než se první protivník skácel na zem, Brox znovu pozvedl sekeru a usekl paži dalšímu netvorovi.

Páni děsu neustávali v práci, neboť spoléhali na své druhy, že si s jediným útočníkem poradí. Ti ovšem ještě nebojovali s orky - zatím - a tenhle nedostatek poznání hrál pro Broxe. Vrazil do dalšího nejbližšího pekelného strážce, ohromnou vahou ho porazil a rychle se překulil, když se ho strážce záhuby pokusil probodnout.

Brox si s okřídleným válečníkem vyměnil několik ran a pak se otočil právě včas, aby odrazil útok dalšího protivníka. Toho druhého démona přesekl v pase a pak pro jistotu ještě druhou stranou sekery rozdrtil lebku bojovníkovi, kterého prve srazil.

Nyní si ho konečně všiml jeden z nekromancerů. Nechal druha, aby pokračoval ve zvrhlé práci, obrátil se a ukázal na orka.

Brox se v zoufalství vrhl mezi čaroděje a strážce záhuby. Ovšem právě v tom okamžiku sebou okřídlený démon prudce škubnul a zařval. Zkroutil se, jako by se cosi mělo vynořit z jeho útrobu - a pak jeho hrud' vybuchla.

Orka cosi zasáhlo zezadu. Brox byl napůl omráčený. Nad ním se skláněl poslední pekelný strážce a Nathrezim se za okamžik postavil vedle něj. Obludný čaroděj shlížel na svého protivníka a jeho démonické oči zářily škodolibou radostí.

"Budeš pro nás dobře bojovat..." zasyčel. „Zabiješ mnoho přátel..."

Z představy, jak se belhá proti Tyrande a ostatním, se Broxovi obrátil žaludek; byl připraven přijmout smrt, ale tohle byla jen její strašlivá parodie.

„Ne!" Brox se zvedl na nohy plně si vědom toho, že se mu nikdy nepodaří odrazit zároveň zbraň pekelného strážce a nečisté Nathrezimovo kouzlo.

A pak druhý Nathrezim neočekávaně zavyl. Výkřik agónie mu unikl z úst těsně před tím, než vybuchl v modrých plamenech.

Oba démoni se otočili, čímž dali Broxovi šanci. Okamžitě se vrhl na zbývajícího nekromancera a máchl sekerou. Ostrá čepel nejenže projela Nathrezimovým krkem, ale kompletně oddělila hlavu od těla.

V orkově boku se objevil meč, který mu projel tělem skrz. Brox zařval bolestí a otočil se, aby se utkal s posledním nepřítelem. Jeho sekera se střetla s démonovým mečem a roztříštila ho. Pekelný strážce se pokusil utéct, ale ork ho jedinou ranou složil.

Orkský veterán ztěžka dýchal a rozhlížel se kolem sebe. Ze zbytků dalšího padlého stromu přijížděl na nočním panterovi Rhonin.

„Myslel jsem, že bys to mohl zvládnout, kdybych je trochu rozptýlil." Čaroděj si prohlížel mrtvá těla. "Jestli to nebylo nutné, tak promiň."

Brox si odfrkl a odpověděl: „Každý dobrý válečník své spojence vítá, člověče. Tenhle ti děkuje."

"Já bych měl poděkovat tobě. Našel jsi ty, co oživovali mrtvé. Bylo to, jako by se znovu vrátila celá ta strašlivá Pohroma."

Brox si vzpomněl na potácející se těla a rychle znovu přešel očima okolí. Nic však neviděl.

„Můžeš se uklidnit, Broxi," ujistil ho Rhonin. „Když Nathrezim zahynuli, cítil jsem, jak jejich dílo zmizelo s nimi."

Mrtví už zase odpočívají." „Dobře."

„Zranili tě."

Ork vyhybavě zavrčel. „Už hodněkrát.“ Rhonin se zazubil. „No, teď každopádně pojeděš. Jarod s ostatními by už měli být venku z města. Pochybuji, že se ten bývalý kapitán bez nás někam pohne. Už přišel o Krasa a Malfuriona. V žádném případě by se nechtěl vrátit k Ravenscrestovi s prázdnou.“

Ve většině ostatních případů by Brox proti výhodě jet v sedle protestoval. Dát najevo před někým cokoli jiného než dokonalou sílu bylo v očích jeho národa považováno za ostudné. Ovšem nyní se skutečně cítil slabý v kolenou a rozhodl se, že dobrý válečník by neměl ohrožovat ty, kdo mu přišli na pomoc. Ork nasedl na nočního pantera a dovolil Rhoninovi ho vést

„Takže to začíná...“ zamručel člověk. „Začínají experimentovat se sestavením armády nemrtvých. Tohle asi nebude jediné místo, kde se o to pokoušeli.“

Hustá mlha jejich pohyb zpomalovala. Brox, který se neustále rozhlížel, spatřil tělo mrtvého nočního elfa, podle oděvu jednoho z původních obyvatel. To, že nehybně leželo, vyvolávalo v orkovi rozporuplné pocity úlevy a znechucení. „Rozumíš tomu, co říkám, že, Broxi?“ Ork rozuměl. Všichni, kdo přežili poslední válku proti Plamenné legii a prožili si její hrůzné dozvuky, by rozuměli. Nikdo v jejich čase neušel děsivým historkám, příběhům o nákazou zasažených zemích a ghúlských hordách, které se v nich potulovaly. Až příliš mnoho lidí nakonec i na vlastní kůži zažilo, jak někdo z jejich milovaných vstal z mrtvých a pokusil se rozšířit hrůzu nahánějící řady nemrtvých o další živé.

Pohroma kráčela po světě a šířila hrůzu s cílem proměnit svět v jednu velkou nákazou zamořenou zemi. Quel'Thalas byl ztracen. Stejně tak většina Lordaeronu. Nemrtví děsili téměř celou říši.

A zde, v daleké minulosti, narazili Brox s Rhoninem na první pokusy o vytvoření Pohromy... a oba věděli, že navzdory malému vítězství neexistoval způsob, jak by mohli tuhle děsivou část budoucnosti odvrátit.

15.

Ten hlas byl neustále přítomen v Illidanově hlavě a šeptal to, co se zprvu zdálo jako nemyslitelné. Ano, žálil na bratra, ale nikdy by ho nenapadlo jakkoli Malfurionovi ublížit. To by bylo jako useknout si levou paži.

A přesto... nedokázal popřít, že podobné myšlenky ho do jisté míry uklidňovaly, představovaly způsob, jak poněkud zmírnit trápení ze ztráty Tyrande. Hluboko uvnitř Illidan stále ještě uchovával slabou naději, že se věci změní a že si kněžka uvědomí, jak moc právě on nad svým bratrem ční.

Jedovatá mlha, která se šířila ze Zin-Azshari, rovněž nijak jeho náladě neprospěla. Zatímco krácel k lordu Ravenscrestovi, viděl, že ani vousatý šlechtic nevypadá nijak nadšeně.

Navzdory tomu, že znovu postupovali, chyběl mu kromě Malfuriona a Krasa i Rhonin, který se měl vrátit z mise, jíž se sám chtěl zúčastnit. Illidan si byl jistý, že noční elfové dokáží přežít i bez ostatních čarodějů, ale alespoň toho Člověka by rovněž rád viděl zpátky. Rhonin byl jediný schopný ho naučit něco, co se vztahovalo k jeho oboru.

Illidan před pánem poklekl a sklonil hlavu. „Můj pane.“

„Vstaň, čaroději. Zavolal jsem tě, abys připravil sebe i ostatní k odjezdu.“

„Ale mistr Rhonin...“

„... se před pár minutami vrátil a podal hlášení. To, co mi pověděl, vyžaduje, abychom se okamžitě vydali na pochod. Musíme demony rozdrtit a dobýt hlavní město co možná nejdříve.“

Illidana překvapilo, že necítil čarodějův návrat. Postavil se a řekl: "Budeme připraveni vyrazit."

Čaroděj se obrátil k odchodu, ale Ravenscrest zavrtěl hlavou. „To není jediný důvod, proč jsem tě zavolal, chlapče. Musím ti říct, co čaroděj objevil, a je to určeno jen pro tvé uši.“

Illidanova hrud' se vzedmula pýchou. „Nikommu nic neřeknu, ani Měsíční hlídce.“

„Ne, dokud ti to nerozkážu, chlapče. Poslechni si, co mistr Rhonin objevil, a pokus se to strávit... jestli vůbec budeš moct.“

Pak mu pán pevnosti Black Rook převyprávěl hrůzostrašnou příhodu, která se stala Rhoninovi a jeho družině. Čaroděj nejprve poslouchal nevěřičně, pak užasle. Ovšem nereagoval znechuceně nebo vyděšeně jako prve lord Ravenscrest. Místo toho Illidan, poprvé, pocítil obdiv nad smělostí a vynalézavostí démonů.

„Myslel jsem, že něco takového není možné!" řekl, jakmile šlechtic domluvil. "Je neuvěřitelné, jakými vládou kouzly!"

„Ano," odpověděl Ravenscrest, aniž by si všiml Illidanova morbidního nadšení. „Příliš smrtelnými a temnými. Čelíme nyní daleko větší hrozbě, než bych si kdy dokázal představit. Je to naprosto zvrácená myšlenka, dokonce i od nich!"

Illidan celou situaci neviděl úplně stejně. Představivost čarodějů démonů neznala hranic. Dělal zkrátka vše, co jim schopnosti dovolily, jen aby dosáhli dle. Přestože tenhle cíl sám o sobě v žádném případě nebyl hoden obdivu, snaha černokněžníků naopak ano.

„Kéž bychom tak dokázali zajmout nějakého Eredara," zašeptal. Čaroděj si představil, jak s démonem hovoří, učí se, jak se jejich způsob čarování liší od elfského.

„Zajmout jednoho? Nebud' blázen, chlapče! Očekávám, že je budete zabíjet, jakmile je spatříte, hlavně teď! Každý mrtvý černokněžník znamená menší šanci, že se bude opakovat to zvěrstvo, se kterým se setkal mistr Rhonin a ostatní!"

Malfurionův bratr rychle udusil všechny stopy nadšení pro černokněžníky a přikývl. „J... jistě, můj pane! To zastává naši nejvyšší prioritou!"

„To doufám. To je všechno, čaroději."

Illidan se uklonil a odešel. V mysli mu vířily myšlenky týkající se toho, co se právě dozvěděl. Oživovat mrtvé! Jaké další fantastické kousky ještě ti Eredaři dokáží? Ani ti dva čarodějové nedali nikdy najevo, že by něco podobného dokázali. Démoni by jistě neváhali do bitvy proti Plamenné legii povolat oběti z obou stran!

Lord Ravenscrest dělal strašlivou chybu. Jak lépe porazit nepřítele než ovládnout jeho přednosti a přidat je do svého arzenálu? Illidan věřil, že s takovou schopností a společně se vším, co se již naučil, by dokázal demony rozdrtit sám.

A pak by jistě i Tyrande pochopila, že je pro ni lepší volbou.

„Kdybych se tak od nich mohl učit..." zašeptal.

Téměř okamžitě, jakmile to vyslovil, se kolem sebe Illidan obezřetně rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo neslyšel. Čaroděj však zjistil, že je sám. Nejbližší voják byl mnoho metrů od něj. Znovu o něco sebevědomější se Illidan vydal k Měsíční hlídce. Musel hodně přemýšlet.

Hodně přemýšlet.

* * *

Stín se odlepil od Illidana a zamířil na opačnou stranu kolem stanu lorda Desdela Stareye. Navzdory kopytům a tvrdé zemi se postava pohybovala velmi tiše. Stráže na obhlídce jej přehlížely, byť mu byly někdy velmi blízko. Viděli ho a slyšeli jen ti, které si on sám vybral. Xavius se usmíval, potěšen výsledky snažení. Satyr nejenže sloužil vznešenému pánu, ale zároveň rozehrál hru na vlastní pomstu. Okamžitě se zaměřil na druidova bratra a nyní zahájil proces zkázy. Nyní v něm jsou otázky i touhy a Illidan Stormrage již sám bude rozdmýchávat oheň. Byla to jen otázka času.

Satyr vyklouzl z tábora k místu, kde ho čekali ostatní. Ani Archimonde si neuvědomoval vše, co Xavius kul, neboť bývalý noční elf se zpovídal jen samotnému Sarge-rasovi Ani Archimonde, ani Mannoroth nad ním neměli žádnou moc.

Ano, pomyslel si Xavius, všechno jde podle plánu. Až Sargerass vstoupí na tento svět, bude to on, kdo bude stát po pravé ruce pána démonů... a Archimonde i Mannoroth, kdo před ním budou muset pokleknout.

* * *

Krasa probudila bolest Bolest, která zmítala každým kouskem jeho těla. Dokonce i dýchat ho nesnesitelně bolelo.

"Pšššt, pšššt," zašvitořil jakýsi ženský hlas. „Ještě nejsi tak zdravý, abys vstával."

Pokusil se otevřít oči, ale i to se ukázalo jako příliš namáhavé. „K... kdo..,"

„Spi, spi..." její hlas byla čistá hudba, ale zároveň v něm bylo cosi, co zuboženému čaroději říkalo, že musí být něčím víc než člověkem nebo nočním elfem.

Krasus se chtěl její radě vzepřít, ovšem síly ho opustily a znovu upadl do spánku. Ten byl plný snů o létání. Byl znovu drakem, ale tentokrát měl peří jako nějaký ohromný pták.

Čaroděj nad tím nehloabal a jednoduše si užíval pocit být znovu ve vzduchu.

Sen pokračoval dál a ani na chvíli ho ničím netrápil. Když někdo Krasem zatřásl a vytrhl ho z něj, téměř vetřelce proklel.

„Krase! To jsem já, Malfurion! Probud'te se!"

Dračí mág se neochotně vrátil do stavu plného vědomí. "J... jsem s tebou, druide."

„Požehnána buď Elune! Myslel jsem, že budete spát navždy."

Teď když byl vzhůru, si Krasus uvědomil, že mu noční elf zřejmě prokázal ohromnou službu.

„Mám za to, že jsem měl spát... alespoň do chvíle, než se vrátí naše hostitelka." Vyzábly

čaroděj se rozhlédl kolem sebe. „A možná taky ještě stále spím."

Místnost kolem nich, třebaže prostorná, měla tak podivnou stavbu, že ji Krasus musel prozkoumat. Tvořilo ji mnoho, mnoho větví, úponků a podobného materiálu spojeného hlinou. Strop byl klenutý a jediný východem se zdála být díra po pravé straně. Podíval se dolů a zjistil, že i jeho lůžko je z podobného materiálu, změkčeného rohoží z čerstvého listí umně sešitého dohromady. Na malém stole z pařezu byla v misce vyřezané z neuvěřitelně velkého ořechu voda, jak předpokládal, zřejmě pro něho.

Dračí mág se napil a pokračoval v prohlídce. Přimhouřil oči, když si uvědomil, že to, co považoval za zeď, byla ve skutečnosti chodba. Zakřivení celé místností i vnější vzhled stěn činily téměř nemožným chodbu spatřit, pokud jste nestáli přímo proti ní.

„Táhne se hodně daleko," poznamenal Malfurion. „Našel jsem ještě jednu, mnohem větší místnost a z té jsem došel do dalších dvou. Pak jsem prošel ještě pár chodeb a rozhodl jsem se vrátit k vám."

„Moudré." Krasus se zamračil. Jeho bystré uši zachytily zvenčí zvuk, který byl konečně schopen identifikovat. Ptáci. Ovšem ne pouze jeden druh. Čaroděj slyšel nejméně tucet různých hlasů, některé z nich byly zcela výjimečné. „Co je venku?"

„To bych raději neříkal, mistře Krase. Měl byste se podívat sám."

Čarodějova zvědavost stoupala, takže vstal a přešel k otvoru ve zdi. Když se k němu přiblížil, ptačí hlasy zesílily a přidaly se další. Bylo to, jako by venku hnízdily všechny druhy ptáků...

Krasus zaváhal a znovu očima přelétl místnost. Tohle mu to tedy připomínalo... obrovské ptačí hnízdo.

S tušením, že už ví, co uvidí, vystrčil dračí mág hlavu ven.

A skutečně. Ony tam snad všechny druhy ptáků opravdu hnízdily. A měly k tomu prostor. Kamkoli se Krasus podíval, viděl silné větve pokryté listovím. Na každé z větví měl domov nějaký opeřenec. Rychlým pohledem si všiml holubů, drozdů, červenek a dalších. Byli tam ptáci žijící v oblastech s mírným klimatem i z daleko exotičtějších krajů. Promíchání mezi sebou. A všichni zpívali. Byli tam ptáci živící se bobulemi, rybami, dokonce i takoví, kteří lovili jiné ptáky - přestože ti vypadali docela spokojeni s králíky a ještěrkami, které právě přinášeli mladým.

Krasus zvedl hlavu a objevil další hnízda. Listoví tohoto neskutečně obrovského stromu bylo k prasknutí naplněno všemi ptáky světa.

A zároveň bylo plné úžasných staveb stejných jako ta, ve které se právě nacházeli. Byly jich tam stovky.

Tahle „hnízda" se táhla po větvích jako nesčetné tunely v mraveništi. Krasus rychle odhadl, že celý komplex je dost velký na to, aby pojal celou armádu nočních elfů - včetně zvířat - všechny uprchlíky a ještě by zůstalo místo. Krasus rovněž rychle odhadl, že bez ohledu na podivně chatrný vzhled bude vše daleko trvanlivější, než se zdá. Jak listovím pohyboval lehký vánek, „hnízda" se pohybovala s ním. Dračí mág se dotkl okraje otvoru a uvědomil si, že stěna drží pohromadě lépe než kameny nedobytné tvrže. A pak... se konečně podíval dolů. Představit si, že by drak mohl dostat závrať, by kdysi bylo pro Krasa cosi nemožného. Teď se ale musel zachytit okrajů vchodu, neschopen strávít, co viděl.

„Mistře Krase!" Malfurion ho odtáhl od vchodu. „Málem jste spadl! Promiňte! Měl jsem vám říct, co vás čeká!"

Krasus vydechl a vzpamatoval se. "Jsem v pořádku, příteli. Můžeš mě pustit. Teď už přesně vím, co mám čekat."

„Já jsem si musel sednout a vycouvat, když jsem se poprvé podíval," řekl mu druid. "Bál jsem se, že by mě mohl vítr sfouknout ven."

Nyní, lépe připraven, se Krasus vrátil ke vchodu. Chytil se okrajů a znovu se zadíval dolů. Strom se táhl, kam až viděl, a všude se proplétaly husté větve. Stejně tak všude na nich hnízдили ptáci. Krasus se díval, jak nejlépe dokázal, ale ke kořenům nedohlédl. Kolem pluly mraky, velké, které dávaly tušit, jak jsou asi vysoko.

Noční elf se postavil vedle něj. „Nevidíte na zem, že ne?" „Ne, nevidím."

„Nikdy jsem neslyšel o takhle velkém stromě, tak vysokém, že by člověk neviděl na zem pod ním!"

"Já ano," odpověděl Krasus, když vylovil z potrané paměti staré vzpomínky. „Je to... je to G'hanir. Matka stromů. Je to místo všech okřídlených tvorů, oddělené od skutečného světa, ale zároveň jeho součástí, stejně jako třeba Smaragdový sen. G'hanir je nejvyšší strom stojící na nejvyšším vrcholku. Ovoce, které nese, obsahuje semena všech stromů na světě."

Zalovil v paměti. „Je to domov naší hostitelky... polobohyně Aviany."

„Aviany?"

„Ano." Jeho pozornost upoutal jasně bílý tvor letící k nim. „A mám za to, že právě letí k nám."

Jak se okřídlený tvor blížil, rychle se zvětšoval, až v něm bylo najednou možno rozeznat ohromného bílého sokola, většího než oni. Krasus stáhl druida dozadu, aby nechali vchod volný.

Gigantický sokol vlétl dovnitř. Pak se přeměnil. Nohy vyrostly a zesílily. Křídla se naopak sevrkla a proměnila ve štíhlé, peřím porostlé paže. Tělo změnilo tvar a nyní nejvíce připomínalo noční elfku nebo lidskou ženu. Z ocasu se už mezitím stala vlečka pavučinově jemného bílého roucha.

Štíhlá žena s velkýma očima a téměř lidskými rysy si oba prohlížela. Její nos byl ostrý, ale velmi elegantní. Měla bledou nádhernou tvář barvy slonoviny, kterou místo vlasů dokrášlovala skvostná hříva z toho nejjemnějšího peří z podsady. Když vykročila na dvou jemných nohách s ostrými drápy, její roucho se zavlnilo.

„Vzhůru, vzhůru tedy jsi," řekla a neznatelně se zamračila. „Máš odpočívat, odpočívat."

Krasus se jí uklonil. „Jsem vděčný za vaši pohostinnost, paní, ale je mi již dost dobře, abych mohl pokračovat dál."

Trhla hlavou, jako to dělají ptáci, a káravě na čaroděje pohlédla. „Ne, ne... příliš brzy, příliš brzy. Prosím, posaďte se."

Oba čarodějové se rozhlédli a objevili, že za nimi jsou připraveny dvě židle vyrobené stejným způsobem jako celé hnízdo. Malfurion počkal na Krasa, který nakonec přikývl a sedl si.

"Jste Matka letu, Paní ptáků, mám pravdu?" zeptal se dračí mág.

"Jsem Aviana, jestli tohle máš na mysli." Její velké oči Krasa zkoumaly. „A ty jsi, myslím, jeden z mých, jeden z mých."

„Ano, znám opojení z letu po obloze, paní. Má duše patří Alexstrasze..."

„Ááá..." Polobohyně se téměř mateřsky usmála. „Drahá, drahá Alexstrasza... již dlouho jsme spolu nemluvily. Musíme to napravit."

„Ano." Krasus nechtěl nijak začínat o tom, že nyní není nejlepší čas na návštěvu.

Nepochyboval, že Aviana ví přesně, co se ve světě děje, a že navzdory svému jemnému vzhledu, jednala s ostatními polobohy o tom, jak se vypořádat s Plamennou legií.

Vzdušná bohyně pohlédla na nočního elfa. „Ty, ty na druhém křídle, jsi jeden z Cenariových..." "Jsem Malfurion."

Aviana zašvitořila jako slavík. „Jistě, jistě že jsi! Cenarius o tobě pěkně mluví, holátko."

Druidovy tváře ztmavly.

Krasa na jazyku páčila otázka tak moc, že nakonec vyhrkl: „Paní... jak jsme se sem dostali?"

Poprvé se zdálo, že je překvapená. „No, chtěli jste sem přijít, samozřejmě, samozřejmě!"

Poslední věc, kterou si Krasus pamatoval, byl červ blížící se k nim, když skákali do portálu. Podíval se tázavě na Malfuriona, ale noční elf toho zjevně věděl ještě méně než on. "Vy tvrdíte, že já jsem vás chtěl poslat sem?"

Aviana zvedla trochu příliš hubenou paži. Vchodem vlétl dovnitř pestrobarevný ptáček s neustále se pohybujícím ocáskem a přistál na hřbetu ruky. Polobohyně na to malé stvoření zacvrlikala a ptáček se o ní jemně oťrel hlavičkou. „Jen těm, kdo si skutečně přejí sem přijít, se to podaří. Tenhle našel tebe i tvého přítele ležet mezi větvemi, větvemi. Bylo tam také hodně kusů masa velmi velkého a chutného červa. Dětičky si na něm budou ještě nějaký čas pochutnávat..."

Malfurion vypadal, jako by mu bylo zle. Čaroděj přikývl. Když omdlel, portál se zhroutil a ohromného červa rozsekl.

Krasus překonal pocit znechucení a řekl: „Obávám se, že tohle je poprvé, kdy se tak stalo naprostým omylem. Nechtěl jsem vás přenést sem. Seslal jsem kouzlo, které selhalo."

Na jejích drobných ústech se znovu rozhostil úsměv. „Takže ty už nechceš létat, létat?"

Krasus se ušklíbl. „Nic na světě bych nechtěl více."

„Pak tedy, pak tedy, to je možná důvod, proč jste skončili zde."

Dračí mág nad jejími slovy chvíli uvažoval. Jeho neutuchající touha být znovu, čím byl, evidentně ovlivnila jeho kouzlo a Aviana to vycítila. „Ale vy pro mne nemůžete nic udělat."

„Tak smutné, tak smutné." Polobohyně nechala ptáčka odletět, "Ale snad mohu, snad mohu... pokud skutečně chceš odletět"

„Chci."

„Dobře tedy, dobře tedy." Aviana si sáhla pod levé křídlo a vytrhla pírko. Když ho zvedla, pokrylo se stříbrnou jinovatkou. Polobohyně podala pírko Krasovi, který dar uctivě přijal a prohlížel si ho. V Avianině pírku se jistě musela skrývat moc, ovšem jak jim může pomoci létat?

„Polož si ho na hrud'."

Po chvíli váhání Krasus rozhalil u krku roucho a ukázal hrud'. Zaslechl, jak Malfurion užasle vydechl, a dokonce i Aviana na něj nyní hleděla očima otevřenými víc než dřív.

„Tak, tak, skutečně jsi jeden z mých."

Úplně na šupinu zapomněl. Vzhledem k tomu, že byla od jeho mladšího já, nosila se tak příjemně, že ji vůbec nevnímal. Vzpomněl si na ni jen krátce, když ho napadlo, zda by s její pomocí nešlo nějak proniknout bariérou, ale velmi rychle si uvědomil, že Neltharion uzavřel říši před všemi s výjimkou vlastních strážců. Strážce země nechtěl, aby kdokoli rušil jeho práci na finálním kouzlu. "Bude váš plán i přesto fungovat?" zeptal se.

„Ale jistě, jistě! Tím spíš, tím spíš!" Krasus položil pírko na hrud' v místě, kde ji nezakrývala dračí šupina, a čekal.

Srostlo s ním stejně jako prve ona. Hedvábné chmýří pírka se mu přilepilo na kůži a pak náhle začalo růst. Za chvíli mu obrostlo celý trup a rozšířilo se do všech stran.

Malfurion vypadal plný úzkosti, ale Krasus zavrtěl hlavou. Pochopil, co měla Aviana v úmyslu, a přivítal to. Srdce dračího mága bilo dvakrát rychleji než obvykle a on pocítil nutkám vyletět z hnízda.

„Ještě ne, ještě ne," varovala ho polobohyně. „Poznáš, až bude kouzlo hotovo, až bude hotovo." .

Horní částí zad, mezi lopatkami, se mu začal šířit podivný pocit. Krasus cítil, jak se mu posouvají šaty a slyšel, jak se roztrhly. „Něco vám roste ze šatů!" vydechl druid. Ještě dříve, než se začala napínat, než se ukázala, věděl Krasus, co jsou zač - ohromná bílá křídla, stejná jako ta, jaká měla Aviana v ptačí podobě. Tvořila je silná bílá pera. Krasus instinktivně křídla složil a zjistil, že poslouchají stejně jako jeho vlastní.

„Jsou tvá pro tuto cestu, tuto cestu." Dračí mág kývl hlavou ke společníkovi. „A co on?"

„Nebyl zrozen k letu, k letu. Kdyby se učil, ano, kdyby se učil. Ale příliš dlouho, příliš dlouho. Musíš ho nést, ho nést" Krasus pochyboval, že v současné podobě bude mít na tak dlouhou cestu dost sil a také to vyslovil nahlas. Ovšem zdálo se, že podobné obavy jejich hostitelku nijak neznepokojují.

Tentokrát Aviana vytrhla z jiného pířka jedině vlákno. Přiložila ho ke rtům a jemně foukla směrem k Malfurionovi

Druid se tvářil nejistě, ale nehnute stál, zatímco kousiček pířka plul k němu.

Přistál mu na rameni a ihned k němu přirostl. Malfurion se otřásl a pak ucítil ohromnou lehkost v rukou, nohou i v celém těle.

„Cítím se..." vyskočil a málem narazil hlavou o strop. Když dopadl na zem, smál se Malfurion jako malé dítě,

Ptačí bohyně se na oba usmála a obrátila pohled zpět ke Krasovi. „Nebude pro tebe přítěží, nebude přítěží."

„Já..." Krasus se zakoktal. Až do této chvíle si neuvědomoval, jak moc ho trápila nemožnost brázdit oblohu. Z oka mu stekla slza, poklekl před Avianou a řekl: „Děkuji..."

„Nemusíš děkovat, nemusíš." Pokynula mu, aby vstal, a pak oba zavedla k východu. „Leťte, leťte. K té vysoké větvi, pak doprava, doprava. Skrze mraky, skrze mraky a dolů. Šťastnou cestu budete mít, budete mít." „To pířko. Jak ho..."

Položila čaroději něžně prst na ústa. „Pšššt, pšššt. Bude vědět, bude vědět." Když se Malfurion postavil vedle Krasa, Aviana zvažněla a řekla druidovi: „Tvůj shan'do si přeje, abys věděl, že je s tebou. Nejsme lhostejní k nebezpečí, k nebezpečí. Naše vůle, naše vůle je silná..." „Děkuji vám. To mi dává naději." „Dává to naději nám všem," dodal Krasus.

„Kdybychom tak jen mohli něco udělat s draky."

Souhlasila. „Ano... ani my nechápeme, co se tam děje, co se tam děje."

Její dva hosté se jeden na druhého podívali a Krasus řekl: „Mají plán, ale velké nebezpečí hrozí..."

Náhle měl pocit, že má ústa plná vaty. Jeho jazyk se zamotal. Aviana čekala něco víc, ale Krasus jí už nic nemohl nabídnout.

Polobohyně považovala jeho mlčení za projev váhání a uctivě přikývla. Pak pokynula dračímu mágovi, aby vyskočil otvorem ven.

Krasus ji okamžitě poslechl a téměř se odrazil k nebi.

Křídla ho ihned poslechl a udržela ve vzduchu. Ptáci kolem něj cvrlikali a zpívali na znamení spříznění s novým létajícím

tvorem.

Díky tomu opojnému pocitu na chvíli zapomněl na Malfuriona i na svůj úkol. Vědomí, že má znovu vlastní křídla, bylo tak omamné, že Krasus musel vyletět nahoru mezi větvemi a pak slétnout střemhlav zpět, než se vrátil do reality.

Poněkud rozladěný se čaroděj nakonec snesl zpět k místu, kde ho čekala Aviana s druidem.

Noční elf měl ve tváři ohromený výraz a polobohyně se usmívala jako pyšný rodič. Naznačila Malfurionovi, aby vykročil ven, a druid ji po opatrném pohledu dolů poslechl.

Krasus se prudce snesl nad nočního elfa a uchopil ho pod pažemi. Měl pocit, jako by nic nenesl.

„Cítíš se pohodlně?" zeptal se čaroděj společníka.

„Ne, dokud nebudu stát nohama na zemi," zamručel Malfurion, „ale do té doby to zvládnou, mistře Krase."

„Tak leťte, tak leťte," řekla jim Aviana. Pak ke Krasovi ještě dodala: „A až přijde konec tvých dnů, holátko, budeš zde mít připravené hnízdo, připravené hnízdo."

Krasus zbledl. Rozhlédl se kolem po tom nekonečném množství ptáků; tolik druhů zde žilo pospolu, přestože by to tak nemělo být.

A důvod, proč zde takto mohli žít, byl ten... že nežili. Byly to duše, které sem přivedla polobohyně. Někde tu ještě budou ještě větší létající tvorové, snad i hipogryf, kterého zabili, a... a samozřejmě ti draci, kteří již došli na konec životní pouti.

„Leťte, leťte už," cvrlikala bílá postava. „Vrátíte se brzy, již brzy..."

Vyveden z míry jako ještě nikdy Krasus nasucho polkl. "Ano, paní... ještě jednou děkuji."

Usmála se, což ho nyní nijak neuklidnilo. Krasus vystoupal několik metrů a hledal směr, který mu poradila. Trochu si poupravil držení nervózního Malfuriona a vyrazil

Když konečně letěli, druid se zeptal: „Co tím myslela? Co myslela tím, že se brzy vrátíte?"

„Všichni musíme jednou zemřít, Malfurione.“

„My...“ Druid se zachvěl, neboť konečně pochopil. „Myslíte, že... tohle všechno...?“

„Všchno.“ Krasus odmítal cokoli dodávat, ale jeho zvědavost rostla, takže se odvážil ještě jednou otočit k hnízdu. Vytřeštil oči, když poznal, že prve viděli jen jeho nepatrnou část. Krasus poprvé v životě spatřil něco tak obrovského. Hnízdo se rozkládalo na všechny strany a v každém záhybu stála ohromná oválná síň. Dračí mág si celou stavbu prohlížel a pak i strom, proti kterému byla jen malou skvrnkou. Vysoko nad sebou si všiml okřídlených tvorů, které ani on nepoznával.

A pak, stále uchvácen tím pohledem... vlétl do mraků.

16.

Armáda nočních elfů se s démony znovu střetla přímo před branami Suramaru. Plamenná legie ji na čas zastavila a pak musela ustoupit k Zin-Azshari. Během dalšího večera boje zesílily a bitva se znovu dostala do stádia, kdy žádná ze stran nezískávala ani neztrácela. Noční elfové i démoni umírali v ohromných počtech, ať již zbraněmi nebo kouzly.

Ravencrest tuto opětovnou patovou situaci nedokázal dál snášet, a tak musel znovu zavolat Rhonina s Illidanem.

„Vypadá to, že rozhodujícím faktorem bude magie!“ řekl především člověku. „Dokážeš něco udělat?“

Rhonin uvažoval. „Snad by něco šlo, ale budu potřebovat plnou podporu Měsíční hlídky, aby to mělo význam. Také by se to mohlo obrátit proti nám.“

„Pochybuji, že by to mohlo být ještě horší. Takže, Illidane?“

„Nemohu se dočkat, až mistru Rhoninovi pomohu, ať již vymyslí jakékoli kouzlo, můj pane,“ řeklo Malfurionovo dvojče a uklonilo se čaroději.

Rhonin si uchovával neutrální výraz. Doufal, že se Illidan ovládne a nepokusí se vylepšovat, co měl on v úmyslu udělat. Pokud by se tak stalo, mohl by vzniknout chaos. A chaos znamenal porážku.

„Budeme čerpat ze Studny, co nejvíce dokážeme,“ oznámil Rhonin Illidanovi, zatímco kráčeli k Měsíční hlídce. „Chci vyzkoušet něco, co čarodějové Dal... co chtěli udělat i čarodějové v mé zemi, ale nestačili to ani zkusit, protože se vše nějak zvrtilo.“

„To bude až tak složité, mistře Rhonine?“ „Ne. Trvalo jim týdny, než vše připravili, ale já mám tady...“ zatřákl si na hlavu, „všchno, co dali dohromady. Možná nám to bude pár hodin trvat, ale mělo by se nám to povést.“

Illidan se zazubil. „Mám v tebe naprostou důvěru, mistře Rhonine!“

Člověka znovu napadlo, jestli bude noční elf schopen poslouchat jeho rozkazy, aniž by se pokusil přeměnit kouzlo podle svého, drsnějšího způsobu. Zdálo se, že Illidan čím dál víc není schopen nebýt středem jakéhokoli kouzla. Žil jen pro svou magii a nezajímalo ho, že většina jeho schopností musela být živena Měsíční hlídkou.

Bohové! pomyslel si Rhonin náhle. Z tohoto úhlu pohledu se chová skoro jako démon...

V mnoha jiných ohledech znamenal ovšem noční elf s jantarovými očima ještě daleko větší hrozbu. Illidan, který chtěl vládnout... tohle byla skutečně cesta ke zkáze.

Udržím ho pod kontrolou. Musím, když je nyní Krasus pryč. Mohl jen doufat, že se jeho bývalému mentorovi podaří dostat se k drakům. Rhonin vůbec netušil, co by se mohlo stát, kdyby ne. Neměl původně v úmyslu použít takhle silné dračí kouzlo, ale když si uvědomil, že výsledek téhle války rozhodně nebyl daný, neměl zřejmě jinou volbu.

Vzhledem k tomu, že Rhonin nechtěl nechat vojáky bez ochrany před temnou magií černokněžníků, nechal Illidana vybrat tucet nejlepších čarodějů a ostatní zůstali soustředěni jen na probíhající bitvu. Bude je potřebovat, až bude kouzlo zcela připraveno. Měsíční hlídka ho pak jen zesílí a nasměruje, kam bude potřeba.

Ale pouze v případě, že Rhonin sám neselže.

„Illidane... potřebuji, abys mne vedl,“ řekl čaroděj, když bylo vše ostatní připraveno.

„Potřebuji, abys mne dostal až ke Studni.“

„Ano, mistře Rhonine!“ Noční elf stál dychtivý vedle něj, zatímco se oba připravovali dostat se v myslích až ke zdroji magie nočních elfů. Až do této chvíle čerpal Rhonin z moci Studny jen okrajově. Na rozdíl od Illidanova národa nebyl na jejím využití přímo závislý, což mu

dávalo znatelnou výhodu. Illidan a pár ostatních se od člověka naučili, jak to udělat, ale žádný z nich ne do takové míry jako on. Nyní ovšem musel Rhonin načerpat, kolik jen dokázal, aby byl výsledek zaručen.

Daleko od nich zazněl roh. Lord Ravencrest vše připravoval na Rhoninovo velkolepé kouzlo... nebo na velkolepou katastrofu.

Bok po boku oba čarodějové propojili mysli. Rhonin ucítil Illidanovu divokou povahu a snažil se ji udržet na uzdě. Dychtivost nočního elfa byla největší hrozbou pro stabilitu celého kouzla. Illidanova mysl táhla čaroděje vpřed. Vnitřním zrakem Rhonin sledoval, jak kolem něj letí krajina, zatímco se on i jeho společník blíží ke Studni. Nekonečné řady démonů vystřídala zpustošená zem, ale vše zmizelo během jediné sekundy. Jen na chvíli se před nimi v dálce objevilo rozbořené město Zin-Azshari a hned nato už vyplňovalo celý jejich obzor. Všemu dominoval velký palác královny Azshary... a pak člověka konečně přivítaly temné vody Studny věčnosti.

Její moc ho omráčila. Rhonin vždy předpokládal, že vnímá Studnu už jenom tím, když čerpá z té části, která zasahovala až do Kalimdoru. Nyní si uvědomoval, že se mýlil. Celá studna byla takovou fontánou čisté energie, že kdyby jí dokázal všechnu ovládnout, stal by se z něj bůh. Bůh...

Vše, o čem Rhonin snil, když na sebe poprvé vzal roucho čaroděje, se nyní zdálo tak snadno dosažitelné. Dokázal by vytvořit celá města nebo je srovnat se zemí jediným mrknutím oka. Mohl vyvolat všechnu sílu země a poslat ji proti tomu, kdo by se mu postavil. Mohl by... S ohromným úsilím se Rhonin vymanol z pout podobných temných cílů. Naplnil ho náhlý strach, když nyní konečně pochopil sílu Studny. Celou dobu věděl, co je zač, a přesto jeho mysl odmítala uvědomit si její zlo.

Vábilo stejně jako démoni. Snad to byla čistá magie, ale svým způsobem stejně zkažená jako sám Sargerass.

Už bylo ovšem příliš pozdě se vrátit. Alespoň tentokrát se Rhonin musel do Studny ponořit a pak už se jí podobným způsobem nikdy nedotknout. I čerpat z její moci stejně, jako to činil kdysi, se mu nyní přičilo, ale vzdát se jí zcela znamenalo vzdát se veškeré magie... a Rhonin věděl, že na tohle je příliš slabý.

Čaroděj cítil Illidanovu netrpělivost a zvědavost a rychle si vzal moc, kterou potřeboval z jejích hlubin. Pokušení nechat si ji všechnu bylo děsivé, ale jemu se s určitým úsilím podařilo od prokletých vod odtrhnout.

Během několika okamžiků se jeho mysl i mysl nočního elfa vrátily zpět do těl. Spojení se Studnou zůstávalo stejně silné jako vždy, Rhonin se připravil k seslání kouzla s vědomím, že čím dříve tak učiní, tím dříve se zbaví toho odporného pocitu v duši.

Teď to začne, řekl Illidanovi.

Okamžitě ucítil, jak Malfurionovo dvojče připravuje na nadcházející úkol Měsíční hlídku. To, co jim čaroděj předá, oni pošlou proti nepříteli, a zároveň znásobí intenzitu finálního kouzla více než stonásobně.

Rhonin lehce dal dohromady matici kouzla, kvůli kterému jeho mistři v Dalaranu umírali. Krátce poděkoval jejich odešlým duším, nehledě na fakt, že žádný z nich se ještě během několika nadcházejících staletí nenarodí. A pak, když byl Rhonin spokojen a přesvědčen, že matice kouzla se nezmění, vypustil ho.

Illidan a ostatní se v duchu otřásli, jak jim jeho síla rozehvěla mysl. Mladému čaroději bylo nutno přičíst ke cti, že nenechal ostatní, daleko zkušenější čaroděje zhroutit se. Ty samé ambice, kterých se Rhonin prve bál, nyní udržely jeho plán při životě.

A tak udeřili do řad démonů.

Plamennou legii zasáhl praskavý, uši trhající zvuk, aniž by se jakkoli dotkl elfských vojáků, proti kterým bojovali. Obrovití démoni zařvali a pustili zbraně, jak se snažili zacpat si uši.

Vibrace toho zvuku jim rozdrtila vnitřnosti a rozervalo mysl. Jak se ta mohutná vlna valila řadami démonů, ti padali jako smetení gigantickým koštětem.

Umírali po celé délce fronty. Vojáci nehnutě stáli, otřesení tím, čeho byli svědky.

„Teď, Ravencreste,“ zašeptal Rhonin. „Teď.“

Rozezněly se rohy volající k prudkému protiútok.

Noční elfové zařvali. V čele jeli jezdci na panterech. Hnali se přes bitevní pole a hledali nepřítele... ale před nimi leželi jen mrtví. Zvuková vlna se valila dál a přinášela rychlou, ovšem bolestivou smrt. Žádný démon, který se ocitl v její dráze, nepřežil. Zahynuly jich stovky.

Rhonin náhle ucítil, jak ho tělo opouští. Zavrával a měl pocit, že stejně jako démonům mu praskne hlava.

Čaroděj se zhroutil na zem.

„Držím tě, mistře Rhonine...“

Illidan, jenž vypadal o mnoho lépe, ho položil na zem. Ve skutečnosti byl jediný, neboť zbytek Měsíční hlídky, který se podílel na velkém kouzlu, vypadal stejně hrozně, jako se čaroděj cítil. Většina seděla na zemi nebo se zhroutil, aniž by si všímala vojáků valících se kolem nich.

„Viděl jsi to? Viděl jsi, co jsme udělali?“ volal Illidan dychtivě. „To je důkaz! Na světě není větší moc než Studna!“ Zahleděl se na něco, co Rhonin nemohl vidět. „Studna je tímhle směrem, bratře! Vidíš? Nic se jí nevyrovná!“

Dál volal na nepřítomného Malfuriona. Rhonin, jenž se snažil sebrat síly, jen vyděšeně zíral. Illidanova chamtivost, hamižnost byla tak očividná, že téměř hraničila s nenávisí k druidovi. Rhoninovo kouzlo demony obrátilo na útěk a snad navždy změnilo průběh války... ale když tak sledoval Illidanův výraz a vzpomněl si na vlastní pokušení z moci Studny, napadlo ho, jestli právě na rasu nočních elfů neseslal něco ještě strašlivějšího.

* * *

Korialstrasz hluboce přemýšlel a docházela mu trpělivost. Všichni draci dostali příkaz čekat na pokyn od Aspektů. Až přijde, mají všechny letky vzlétnout jako jedna duše a jedno tělo. Plán byl snést se na demony jako jedna strašlivá síla. Duše draka pak měla rozdrtit řady démonů ještě dříve, než udeří sami draci.

Jednoduchý a proveditelný plán. Bezchybný plán. Plán, jemuž z důvodů, které nedokázal vysvětlit ani sám sobě, Korialstrasz nevěřil.

Ale rudý samec byl loajální ke královně, své družce, a tak neudělal nic. Alexstrasza věřila Neltharionovu výtvaru. A co víc, věřila i samotnému Strážci země. Ať již Korialstrasz cítil jakékoli pochybnosti, musely zůstat nevyřčeny.

„Stále ten zamyšlený, má lásko. Stále ten, který si dělá starosti.“

Zvedl překvapeně hlavu, neboť do jeho doupěte vstoupila obrovská samice. „Alexstraszo,“ zahřměl. „Máš být s ostatními Aspekty...“

„Na chvíli jsem se omluvila. Neltharion z toho neměl radost, ale bude se muset ovládat.“

Korialstrasz sklopil hlavu na výraz pokory. „Jak ti mohu posloužit, má královno?“

V očích se jí mihl náznak nerozhodnosti. Hlasem na draka velmi tichým pak odpověděla:

„Potřebuji, abys mi odepřel poslušnost.“

Její druh byl zmatený. „Má lásko?“

„Všichni, až na strážce, které každý z nás vybral, mají zůstat zde, v největším jeskynním systému, až do chvíle, kdy vyletíme. Chci, abys neposlechl můj předchozí příkaz a odletěl hned.“

Byl ohromen. Ostatní Aspekti zjevně o jeho odletu nebudou mít tušení. „A kam mám letět?“

„Nevím to přesně, ale doufám, že jakmile budeš za bariérou, budeš o tom mít docela jasnou představu. Chci, abys našel Krasa.“

Krasa. I Korialstraszovi ležel ten záhadný čaroděj v hlavě. Krasus zřejmě znal věci, které by objasnily většinu z toho, co jeho družku znepokojovalo. „Měl by stále ještě být s nočními elfy...“

„Ne... před nedávnem byl někde poblíž. Ysera mi řekla, že nějaký noční elf jménem Malfurion mi chtěl jejím prostřednictvím předat nějakou zprávu. Ona mu ale nevěřila a přiměla ho počkat, až bude vhodná chvíle.“

„A?“

„Když Ysera Malfuriona chtěla znovu najít, zmizel. Tohle všechno mi řekla, zatímco Neltharion s Malygosem probírali kouzlo pro Duši.“

„Ale proč by sem Krasus chodil?" Obavy, které rudý samec cítil, nyní vzrostly. Cesta ze země nočních elfů musela být dlouhá pro někoho, kdo nedokázal během několika minut uletět celé míle.

„Právě to chci vědět."

„Udělám, co budu moci, abych ho našel, ale může to být těžší, než si myslíš."

Královna odfrkla. Zavřela oči, jako by chvíli přemýšlela, a pak přikývla. „Ano, nyní se to již musíš dozvědět." „Dozvědět co?"

„Má lásko, cítil jsi, že jste si s Krasem blízcí. Popsal bys ho téměř jako svého bratra ze stejné snůšky, že?"

Takhle o tom neuvažoval, ale když to nyní Alexstrasza vyslovila, uvědomil si Korialstrasz, že přesně takové místo měl Krasus v jeho srdci. Nemělo to nic společného se šupinami, které si vyměnili, aby překonali svou slabost, něco na tom tajemném muži nutilo rudého samce věřit mu stejně jako milované družce.

A v některých chvílích snad ještě víc. Alexstrasza mu to vyčetla z očí. „Věz toto, má lásko.

Důvod, proč jste si s Krasem tolik blízcí, je to, že jste ve skutečnosti jeden a tentýž."

Rudý samec zamrkal. Musel se jistě přeslechnout. Alexstrasza asi chtěla říct něco jiného.

Ona však zavrtěla obrovskou hlavou a prohlásila: „Krasus je ty, Korialstraszi. Je tvým mnohem starším já, mnohem učenějším a mnohem moudřejším. On je ty za mnoho a mnoho staletí."

„To není možné..." Náhle ho cosi napadlo. „To je nějaký Nozdormův trik? Je podivné, že je tak dlouho pryč..."

„Nozdormu v tom sehrál jistou roli, ano, ale v tuto chvíli nejsem schopna říct jakou. Zkrátka pochop, že Krasus je zde, protože musí."

„Pak je tedy výsledek války jasný. Duše draka nám pomůže zvítězit nad démony. Mé obavy byly liché."

„Tvé obavy jsou na místě. Nevíme nic o výsledku války.

Krasus se obává, že Nozdormu jej sem poslal, neboť se tok času změnil. V jednu chvíli jsem dokonce uvažovala o tom, že jej i jeho společníka budu muset odstranit, abych právě tomuto zabránila, ale brzy se ukázalo, že události jsou daleko komplikovanější."

Korialstrasz na ni hleděl vytrženejšíma, užaslými očima. „Ty bys ho... mne zabila?"

"Kdyby na tom trval, má lásko." Zamyslel se nad tím a pochopil, jak to myslela. „Odpusť mi. Ano, má královno. Vydám se ho hledat."

„Děkuji ti. Jeho paměť byla cestou v čase velmi poškozena, neboť zde už existoval jako ty.

Ale i přesto je po všech stránkách velmi schopný, a pokud s námi chtěl okamžitě cosi projednat, je naší povinností jej najít." „Vyzírám okamžitě."

Alexstrasza vděčně sklopila hlavu. „Musím předstírat, žeš to udělal na vlastní pěst, Korialstraszi." „Samozřejmě. Nezklamuj tě, má královno." Obdařila ho tím nejnervnější pohledem a odešla. Samec čekal jen tak dlouho, aby nebyla nikde poblíž, a pak vyrazil i on. S úlevou zjistil, že opustit samotnou horu vůbec nebylo těžké, neboť většina draků seděla ve stavu hlubokého soustředění, připravena na pokyn k odletu. Těch pár ostatních byli, stejně jako on nebo Tyran, druhové Aspektů s hodností velitelů, kteří museli být neustále nablízku, kdyby jich bylo potřeba.

Vyhnout se strážcům venku bylo poněkud obtížnější. Prvnímu z nich - jednomu z vlastní letky - unikl díky tomu, že znal jeho osobnost. Horakastrasz byl mladý samec s ostřížím zrakem, ale měl sklony k tomu nechat se rozptýlit. Když se k němu Korialstrasz přiblížil, viděl, že znuděný strážce ocasem odráží do vzduchu velké kameny a pak sleduje, jak dopadají na zem hluboko pod ním. Když zasáhl další, Krasus přeletěl tak vysoko nad ním, aby druhý rudý necítil proud rozvířeného vzduchu.

Různými způsoby se nakonec nepozorován dostal až k bariéře. Když se k ní blížil, připravil se na střet. Narazil do neviditelné zdi hlavou a chvíli měl pocit, že se prodírá hustou melasou.

Křídly mával, jak nejsilněji dovedl, a doslova se probíjel na druhou stranu. A ještě několik mil za bariérou získával zpátky ztracenou kontrolu nad rozbouřenými smysly.

Usadil se na vrchol jedné plošší hory a rychle si představil Krasa. Drápem si sáhl na šupinu, kterou od svého staršího já výměnou získal. Tolik věcí mu nyní dávalo smysl; celou dobu například přemýšlel, jak mohla tahle výměna oběma tolik prospět. Nyní mu došlo, že se jeho dvě rozdělená já stala úplnějšími. Korialstrasz byl stále ještě unavený a sužovaný bolestmi, ale zdaleka ne tolik jako před Krasovým kouzlem. Soustředil se jen na nalezení Krasa a hledal spojení, jaké mohli mít jen dva tvorové, kteří byli ve skutečnosti jedním. Drak pochyboval, že je jeho druhé já stále někde poblíž, neboť být to on - což byl - hledal by dál nějaký způsob, jak se dostat dovnitř. Neschoval by se. Muselo se tedy stát cosi, co Krasa přinutilo uprchnout. Rudý se snažil nemyslet na to, co mohlo jeho starší já přinutit vzdálit se od bariéry, a v duchu ho začal hledat. Jen dračí mysl dokázala překonat vzdálenost, do jaké nyní Korialstrasz prohledával okolí. Jeho mysl se rozprostřela přes nesčetné země a hledala to, co bylo jím. Ovšem brzy mu došla trpělivost, neboť sám sebe nikde necítil. Mělo to být relativně snadné. Mohlo Krasa potkat něco zlého? Při téhle myšlence se Korialstrasz zachvěl. Žádný tvor netoužil po tom zjistit, jak skončí.

Ale pak, jako by se znovu narodil, ucítil drak známou přítomnost. Nedokázal určit přesnou polohu, ale alespoň věděl, kterým směrem má letět.

Korialstrasz okamžitě vzlétl a mával křídly, jak nejsilněji dokázal. Čím dříve své druhé já najde, tím dříve se bude znovu cítit bezpečněji.

Krasus se pro něj stal jediným cílem. Vše ostatní kolem bylo rozmazané. Ohromnými křídly ukrajoval celé míle, ale i tak měl pocit, že letí příliš pomalu.

Posedlý myšlenkou na Krasa Korialstrasz zjistil, že je napaden, až ve chvíli, kdy se mu do hřbetu zaryly drápy.

S překvapeným zařváním se Korialstrasz ve vzduchu obrátil, čímž útočníka překvapil. Před očima měl obludnou tlamu černého draka.

„Přestaň!“ zařval rudý. „Při slávě a velikosti Aspektů ti nařizují, abys...“

V odpověď na to černý drak otevřel tlamu.

Korialstrasz přestal mávat křídly a jeho obrovské tělo okamžitě začalo padat jako kámen. Byla to jediná věc, která ho mohla zachránit před vražedným proudem žhavé lávy. Nad hlavou ucítil žár tak spalující, že mu začaly slzet oči.

V místě, kde se mu drápy černého prve zaryly do hřbetu, ucítil prudkou bolest. Přestože byl o něco větší než černý, byly vzhledem k jeho dlouhodobé slabosti šance více než vyrovnané.

„Nech mě být!“ řekl, aby se znovu pokusil vyřešit situaci rozumně. „Není důvod, abychom my dva soupeřili!“

„Nic nepřekazíš!“ odsekl černý s očima vytřeštěnými a bezpochyby šílenými.

Alexstraszin druh neměl ponětí, co tím jeho protivník myslel, ale s těmi slovy vzrostl jeho strach, že se Krasovi něco stalo.

Ebenový obr prudce dopadl na Korialstrasze a přinutil ho začít znovu klesat. Korialstrasz se tomu nebránil, neboť měl v úmyslu se na poslední chvíli protivníkovi vysmeknout a dostat se nad něj.

Když se však zespodu rychle přiblížily první ostré vrcholky, došlo mu, že se nechal přelstít. Korialstraszův protivník jej náhle pustil. V tu chvíli se na něj zezadu, z blízké skály, vrhl jiný černý drak. Srazil se s rudým, až se oba nekontrolovatelně roztočili. K oběma se nesmírně rychle blížila skalnatá zem. „Zabiješ nás oba!“ vykřikl Korialstrasz. „Pro slávu našeho pána!“ Prudký vítr ohnul křídla černého úplně dozadu. Teprve nyní si Alexstraszin druh všiml, že jedno z nich je zlomené a potrhané. Tenhle drak už nedokázal létat; chtěl se obětovat a alespoň takhle zabít posledního nepřítele.

Korialstrasz ovšem ještě neměl v úmyslu zahynout. Prudce zamával křídly a udělal to, co druhý z padajících draků nemohl. Dostal pád pod kontrolu. Během okamžiku už nebyl dole červený, nýbrž černý drak.

Zraněný obr zařval a pokusil se oba obrátit na záda. Z výšky nad nimi varoval jiný výkřik Korialstrasze, že druhý z nepřátel si uvědomil, co se děje.

Červený přitáhl všechny čtyři nohy k tělu, ale ještě se nepouštěl a počítal poslední sekundy. Díval se na blížící se skály pod nimi a jeho pozornost zaujaly nízké ostré vrcholky mezi vyššími horami.

Nasměroval pád k nim, a když byli přímo nad nimi, Korialstrasz prudce natáhl nohy, odhodil černého protivníka a začal prudce mávat křídly, aby zvedl své těžké tělo nahoru. Zraněný černý s bolestivým zavytím, které se rozlehlo okolními horami, dopadl na zem. Jeho kosti se roztříštily a on sebou krátce zazmítal, jako lístek chycený prudkým větrem. Kolem něj se rozlila krev.

Z tlamy zuboženého draka vyšel poslední sten... pak se drak převrátil na bok a jazyk mu bezvládně vypadl na skálu. Druhý útok přišel v okamžiku, kdy Korialstrasz dělal vše, aby neskončil stejně jako mrtvý drak. Hřbet mu znovu rozpáraly drápy, až zařval. Na Korialstrasze začalo doléhat vyčerpání z boje. Těžce dýchal a udržet se ve vzduchu znamenalo velké vypětí. Ani on, ani Alexstrasza tuhle zradu Neltharionovy letky nečekali. „Musíš zemřít!“ zahřměl černý divoce, jako by chtěl, aby to Korialstrasz pochopil. Rudému draku se podařilo vyhnout se druhému útoku vražedných drápů, ale jeho protivník na něj ostře dotíral. Černý obr byl nejen hbitý, ale zároveň jej poháněla šílená touha potěšit Strážce země. Stejně jako první černý vypadal, že je připravený obětovat se pro dobro věci. Ale jaké věci? Proč tolik zuřili kvůli tomu, že jeden z draků není mezi ostatními? Proč strach z něčeho takového způsobil, že Neltharion rozkázal těmhle dvěma v případě potřeby pro něj zemřít?

Ať již byl důvod jakýkoli, Korialstrasz se jím nyní nemohl zabývat. Do hrudi jej naplno zasáhl proud žhavé lávy. Prudce se ve vzduchu roztočil, neschopen se zorientovat. Pak se mu do hrudi zaryly drápy. Smrdutý dech černého jej málem zadusil. „Mám tě!“ zařval ten šílený tvor. Černý obr se nadechl k dalšímu útoku, který by na tuto vzdálenost jeho protivníka jistě zabil.

Korialstrasz v zoufalství prudce trhl hlavou vpřed. Ohromnými čelistmi se zakousl do krku černého a stiskl tak silně, že mu uzavřel přísun vzduchu do plic.

Černý drak se divoce zmítal, neboť to, co chtěl vychrlit, nyní nemohlo ven. Zběsile sekal drápy po Korialstraszovi a zanechával na jeho těle i tlamě hluboké jizvy.

Pak černý doslova vybuchl.

Korialstrasz ho pustil a zařval bolestí, jak se mu po těle rozlily žhavé tělní tekutiny z rozervaného těla. To už bylo příliš. Síly ho opustily a on společně s mrtvým protivníkem spadl na zem.

Když ztrácel vědomí, stačilo ho ještě napadnout, jak jeho smrt asi ovlivní život jeho budoucího já.

17.

Archimonde sledoval, jak jeho legie ustupují před kouzlem i před útočícími nočními elfy. Sledoval, jak zem před jeho očima zaplavuje zbroj nepřátel. Velitel démonů cítil jejich pocit vítězství a slyšel řev, který měl jemu zvěstovat porážku.

Jak snadno se tihle tvorové nechají oklamat, pomyslel si. Myslí si, že teď zvítězí.

Gigantický démon se otočil a pomalu, sebejistě vykročil za prchajícími jednotkami.

* * *

„Unngh!“

Malfuriona tenhle Krasův zvuk vylekal. V příštím okamžiku ucítil, jak má čaroděj co dělat, aby ho udržel. Druid pohlédl dolů a spatřil, že jsou příliš vysoko, než aby v pořádku dopadl na zem, byť byl nyní lehký jako pířko.

Sevřel Krasovy paže, jak nejsilněji dokázal, a vykřikl: „Co se děje?“

„Já ne... cítím se, jako by mi někdo vyrval zaživa srdce z těla! M... musím rychle přistát!“

Noční elf rychle přeletěl pohledem okolí. Pod nimi byly lesy a travnaté pláně, kterých našťestí bylo více. Uviděl jedno místo, které se zdálo být měkčí než ostatní, a ukázal na ně. „Zvládnete to až tam?“

„Pokusím... se!“

Ale Krasus nedokázal udržet směr a místo, které mu Malfurion označil, se začalo ztrácet po jejich pravé straně. Oni nyní mířili na shluk stromů, které by jejich pád mohly zastavit, ale zároveň jim pravděpodobně také zlomit vaz.

Krasus zachroptěl a zvedl je o něco výše. Přeletěli stromy a přivítalo je otevřené prostranství. Začali klesat, nejprve pomalu, ale pak na druidův vkus až příliš rychle.

„Myslím... myslím, že se musíš připravit zachránit se sám, Malf...“

Náhle ho čaroděj pustil.

Uběhly drahocenné vteřiny, než Malfuriona napadlo, co byl mohl dělat. Myšlenkami se dotkl trávy pod sebou...

A ta najednou rychle vyrostla a zhoustla. Ve skutečnosti byla jednotlivá stébla nyní tak blízko sebe, že vytvořila jakousi podušku. Když na ni noční elf dopadl, poněkud se promáčkla a pak znovu nabrala původní tvar. Každíčká kost v těle se Malfurionovi roztřásla, ale přežil pád bez úhony.

Sáhl si na rameno a zjistil, že Avianin dar je pryč. I tak byl však Malfurion rád, že zareagoval dost pohotově a zabránil katastrofě.

Krasus se zmítal ve vzduchu o kus dál. Letěl jako jestřáb smrtelně střelený lučištníkem.

Malfurion nedokázal dostatečně rychle zareagovat, aby dračímu mágovi pomohl. Ten nakonec spadl do obyčejné vysoké trávy.

V okamžiku, kdy se dotkl země, rozplynula se jeho křídla jako prach ve větru. Krasus se bezvládně zhroutil a zmizel druidovi z očí.

„Mistře Krase! Krase!“ Noční elf se zvedl na nohy a prodíral se travou k místu, kde společníka naposledy viděl.

Po tom ovšem nebylo ani stopy. Malfurion hleděl do trávy jistý si tím, že je na správném místě.

Pak o něco dál na jih zaslechl krátký vzdech. Odhrnul trávu a hnal se tím směrem.

V příští chvíli jeho oči ustaraně shlížely na nehybné Kra-sovo tělo.

Klekl si vedle čaroděje a opatrně hledal nějaké vnější zranění. Když žádné nenašel, otočil ho.

Když to udělal, všiml si, že z čarodějova těla něco sklouzlo.

Krasovo pírkó. Vypadalo vypelichané, zahnědlé. Druid se ho jedním prstem dotkl a zalpal po dechu, když se rozpadlo na prach, který rychle zmizel v hlíně a trávě.

Krasus znovu zasténal. Malfurion ho otočil, aby ležel rovně na zádech, a prohlédl jej, zda nemá nějaké zlomené kosti. Ovšem navzdory daleko tvrdšímu přistání se zdál Krasus nezraněn. Jediná věc, která jej očividně trápila, bylo to samé, co ho zasáhlo už ve vzduchu.

Bledý muž otevřel oči. „Už... jsem unavený... z toho... jak se pořád budím... v tomhle stavu...“

„Opatrně, Krase. Ještě byste se neměl hýbat.“ „Brzy se už nebudu hýbat vůbec... Malfurione, myslím... že umírám.“

"Jak to myslíte? Jak? Co se vám stalo?" „Mně ne...tomu druhému. Jsem svázan s

Korialstraszem... a on se mnou. Myslím... myslím, že byl napaden. Je... téměř mrtvý a... jestli odejde on... pro mne není naděje."

Malfurion Krasa znovu prohlédl a snažil se najít cokoli, jak by mu mohl pomoci. „Je ještě naděje?"

„Snad kdybych mohl... kdybych ho mohl vyléčit... ale je daleko odtud, a protože je to drak... bylo by to nesmírně ob... obtížné. Já...“

Odmlčel se. Malfurion rychle přemýšlel, ale nic jiného ho nenapadlo. Uměl použít všechno, co ho Cenarius naučil, ale ne když oběť ležela daleké míle odtud.

A pak spatřil - ke své částečné úlevě - pod napůl rozhaleným čarodějovým rouchem šupinu.

„Krase. Tenhle kousek...“

„D... dřívě jsem si myslel... že by nás mohl zachránit. Kousek z něj... za kousek ze m... mne. Fungovalo to... nějaký čas.“

„Tohle je jeho šupina," řekl Malfurion sám pro sebe. „Jeho šupina.“

Byl to smělý, téměř nemožný plán - a také jediný, který měl. Přejel prstem po šupině, žasnul nad její strukturou a cítil její moc. Druidův záměr vycházel z odlišnosti aspektů obou jeho učení, dvou cest, které Cenarius nikdy nespojoval. A přesto... jisté zákonitosti byly jistě využitelné...

"Možná mám nápad, Krase."

Avšak čaroděj neodpovídal; oči měl znovu zavřené. Noční elf se nejprve lekl, že již zemřel. Teprve když se nahnul blíže a zaslechl Krasův tichý, avšak pravidelný dech, se Malfurion poněkud uklidnil.

Už nemohl déle váhat Krasovi zbývaly možná jen minuty.

Druid položil obě ruce na šupinu a otevřel mysl svému okolí. Tráva už ho znala a odpověděla na volám. Vítr mu pročechl vlas a i země se probudila, zvědavá o co bude žádat.

Ale než je stačil o cokoli požádat, potřeboval také vědět, zda se dokáže spojit s druhým drakem, Korialstraszem. S očima zavřenými se druid ponořil do šupiny a hledal pouto s jejím původním majitelem.

Nejprve cítil jen zmatek, Krasus s Korialstraszem byli tak silně spjati jeden s druhým, že si je málem spletl. Nakonec si

Malfurion chybu uvědomil a nasměroval myšlenky k rudému draku ve víře, že spojení mezi šupinou a Korialstraszem vydrží.

Zcela překvapivě byla tahle část velmi snadná. Smysly ho okamžitě přenesly na míle daleko do drsnější a hornatější krajiny. Krajina i cesta k ní mu připomněly dřívější pokus dostat se k drakům skrytým za bariérou, jen tentokrát nemusel cestovat tak daleko, ani nemusel, naštěstí, využít Smaragdového snu.

A pak Malfuriona zasáhl strašlivý pocit ztráty. Téměř ztratil vědomí. V obavě, že by se nešťastnou náhodou mohl stát součástí Krasovy a Korialstraszovy smrti, se noční elf vzpamatoval. Jeho smysly se uklidnily a on zjistil, že nyní cítí emoce umírajícího draka. Byla tam bitva, strašlivá bitva. Malfurion si nejprve myslel, že zaútočila Plamenná legie, ale pak z roztržitých myšlenek rudého vycítil, že nepřáteli byli draci - černí.

Vzpomněl si na vražednou dvojici, která ho s Krasem pronásledovala, a nabyl dojmu, že asi ví, kdo byli oni útočníci. Poznal, že jsou oba mrtví, což v něm vyvolalo úžas nad tím, že Korialstrasz stále ještě žije. Tenhle drak byl skutečně mocný a úžasný tvor...

Ne! Myslel na Korialstrasze jako na mrtvého. To odsuzovalo k zániku nejen draka, ale zároveň i Krasa. Malfurion se musel přestat pouštět do podobných spekulací, jestli je měl oba zachránit.

Jedna z podstatných věcí, které ho Cenarius naučil, bylo léčení a uzdravování lesních tvorů. V minulosti už Malfurion zachránil životy liškám, králíkům, ptákům i jiným. Stejně schopnosti by mohl využít i teď, stačí zesílit jejich účinek. Nebo v to alespoň druid doufal.

Malfurion oslovil svět kolem sebe. Potřeboval jeho obět'; jen život dokázal dávat život. Země, rostlinstvo, všechno to mělo takovou schopnost regenerace jakou žádné zvíře. Noční elf od nich žádal mnoho, ovšem šlo mu o to, aby zachránil draka. Jestli jeho prosby odmítnou, nemůže jim to mít za zlé.

Pokusil se postavit vše na důležitosti záchrany Korialstrasze - a spolu s ním i Krasa - a oslovil trávu, stromy a vše, co mu bylo ochotno něco poskytnout. Kdesi hluboko v mysli zaznamenal, že drakova životní síla mizí. Už mu nezbýval téměř žádný čas.

A pak Malfurion s úlevou pocítil, jak země jeho úsilí odměňuje částí sebe samé. Proudila do něj životní síla a probouzela v něm takovou euforii, že téměř zapomněl, k jakému účelu o ni žádal. Vzpamatoval se, položil prsty na šupinu a nechal skrze ně tu energii proudit.

Krasovo tělo se jednou zachvělo a pak se uklidnilo. Malfurion cítil, jak do draka proudí životní síla. Srdce nočního elfa divoce tlouklo a po tváři mu stékal pot, jak se snažil udržet spojení.

Už tolik síly proteklo a Malfurion stále ještě necítil u Korialstrasze žádnou změnu. Drak se stále potácel na okraji propasti smrti. Druid zaskřípal zuby a čerpal víc a víc a co možná nejrychleji vše posílal bezmocnému obru.

Konečně zaznamenal malou změnu. Korialstraszova duše začala stoupat z propasti. Tenounké spojení s životem zesílilo.

„Prosím...“ vydechl vyčerpaný noční elf. „Víc...“

A dostal víc. Zem kolem něj mu dávala, co potřeboval, neboť chápala, že tato kritická situace se nedotýká jen dvou nemocných osob, nýbrž mnoha jiných.

Pomalou, neuvěřitelně pomalou se miskou vah převažovaly na stranu života. Korialstrasz sílil. Druid cítil, jak se obrovi vrací vědomí, a věděl, že drak musí nad tímto zázrakem žasnout

Krasovo tělo se opět zachvělo. Starší mág zasténal. Pomalu otevřel oči.

V tu chvíli Malfurion konečně věděl, že udělal dost. Odtrhl konečky prstů od Šupiny, zaklonil se a oddechl si.

Teprve pak si všiml, že tráva kolem něj zčernala.

Vysál z ní všecken život. Malfurion se rozhlédl a viděl že louka, kam jen dohlédl, je černá a vyschlá. Daleko od něj stály dva stromy, zcela bez listí.

Druid se roztřásl strachem z toho, co udělal, ale pak ucítil jak se život pod zemí znovu probouzí. Kořínky trávy stále žily a s pomocí země z nich brzy vyrostou nová silná stébla. I stromy přežily, a pokud dostanou příležitost, vyrostou na nich nové zdravé listy.

Noční elf si oddechl úlevou. Několik zoufalých vteřin viděl sám sebe, jak není o nic lepší než Plamenná legie.

„Cos... co jsi to udělal?“ dostal ze sebe Krasus.

„Musel jsem vás zachránit. Udělal jsem to jediné, co mne napadlo.“

Čaroděj se posadil a zavrtěl hlavou. „Takhle jsem to nemyslel. Malfurione... máš vůbec nějakou představu o tom, co jsi dokázal? Chápeš, co tvůj čin znamená?“

„Bylo to nutné,“ vysvětloval Malfurion. „Je mi líto, že jsem musel od země žádat tolik, ale byla ochotna mi to poskytnout.“

Krasus si až nyní všiml zčernalé trávy. Přimhouřenýma očima si prohlížel důkazy neobyčejného elfova činu. „Malfurione, tohle není možné.“

„Bylo to založeno na učení mého shon 'do. Jen jsem to trochu přizpůsobil situaci.“

"A podařilo se ti něco, co by mělo být mimo tvé schopnosti - mimo schopnosti jakéhokoli čaroděje." S menší námahou dračí mág vstal. Zamračil se, když spatřil skutečnou plochu zčernalé trávy. „Ohromující.“

Malfurion stále nechápal, co Krasa na jeho kouzlu tolik znepokojovalo, a zeptal se: „Cítíte Korialstrasze? Je v pořádku?“

Krasus se soustředil. „Spojení zesláblo na úroveň před tvým kouzlem, ale zatím ho pořád cítím. Je... fyzicky v pořádku. .. ale je zmatený. Vzpomíná si na bitvu i na to, že mě měl najít, ale v jeho paměti jsou mezery.“ Tohle z nějakého důvodu způsobilo, že Krasovi unikl z úst velmi neobvyklý smích. „Ted' jsme si podobnější než kdy dřív. Naše osudy jsou skutečně legrační.“

„Budeme na něj čekat?“

„Ano, ale ne z důvodu, ze kterého, jak si myslím, mne měl najít. Vzhledem k tomu, že ho znám, chtěl mě vzít zpátky k Alexstrasze, ale tolik času nemáme. Mám hrozný pocit, že se musíme vrátit k armádě. Můžeš tomu říkat předtucha nebo snad přemíra zkušeností. Tak či tak, až k nám Korialstrasz dorazí, letíme zpátky.“

Malfurion si okamžitě vzpomněl na Tyrande... a pak, opožděně, na bratra. „Jak dlouho mu to bude trvat?“

„Je to drak... a nyní velmi zdravý,“ poznamenal Krasus s krátkým spokojeným úsměvem. "Jak ho znám, vůbec ne dlouho..."

* * *

Tyrande se stala mezi sestrami Elune jedinečnou. Byla z nich jediná, která měla dva stíny, a druhý z nich měl dokonce jméno.

Jmenoval se Shandris Feathermoon.

Kamkoli se kněžka pohnula, sirotek ji následoval. Shandris pozorovala vše, co její zachránkyně dělala, očima člověka, který se zoufale chce učit. Když se Tyrande modlila nad zraněným nočním elfem, opakovala dívčinka její slova a zároveň se pokoušela napodobit kněžčina gesta.

Tyrande měla ze Shandris smíšené pocity. Neměla rodiče ani nikoho, na koho by se mohla obrátit. Ano, v podobné situaci byli i jiní, ale Tyrande cosi na tomhle sirotkovi fascinovalo. Její oddanost ke kněžce z ní dělala možnou novickou a Elune vždy vítala nové sestry. Jak by to vypadalo, kdyby ji odhodila zpátky mezi uprchlíky a zapomněla na ni? Kněžka si ji musela nechat nablízku; jinak by sama se sebou nemohla žít.

Bohužel ne každá situace byla pro nezkušenou, neposkvrněnou dívku bezpečná. Sesterstvo dál bojovalo v první linii a jednotlivé oddíly se střídaly, jak nejvyšší kněžka rozkázala

Tyrande nechtěla, aby se Shandris nějak přiblížila k démonům, kteří se nezdráhali pobíjet nevinné. Ovšem Shandris ji už jednou málem k smrti vyděsila, když se tajně přidala k sestřám, které se vydaly varovat Malfuriona s Krasem. Kněžka na to přišla, až bylo po všem, když dívence uklouzla poznámka o té události, kterou by nikdo, kdo by nebyl všemu osobně přítomen, nemohl říct.

"Naposled!" přikázala jí Tyrande. „Prosím, když jdeme do bitvy, zůstaň tady! Nemůžu se starat o tebe a bojovat!"

Shandris se zatvářila sklíčeně a přikývla, ale Tyrande pochybovala, že tohle je úplný konec diskuse. Mohla se jen modlit k Elune, aby to holčička pochopila.

Zatímco se tak zaobírala podobnými problémy, všimla si Tyrande, že se k ní blíží jedna sestra velitelka sousedního oddílu. Kněžka, vyšší a starší o několik let než Tyrande, měla v obličeji výraz hlubokého zamyšlení.

"Buď zdráva, sestro Marindo! Co tě přivádí k pokorné služebnici Elune?"

„I ty buď zdráva, sestro Tyrande," odpověděla Marinda zasmušeně. "Přicházím od nejvyšší kněžky."

„A? Má pro nás nějaké zprávy?"

„Je... je mrtvá, sestro."

Tyrande měla pocit, jako by se celý svět otřásl v základech. Ctihodná matka představená - mrtvá? Vyrostla s očima upřenýma na tuto ženu a ušima otevřenýma každému jejímu slovu, stejně jako téměř všichni věřící. To díky ní se Tyrande rozhodla vzít na sebe roucho kněžky-novicky.

„J...jak?"

Po Marindině tvářích stékaly slzy. „Tajili to před námi. Trvala na tom, aby to věděly jen její osobní družky. Během útoku na Suramar jí démon probodl kopím břicho. Snad by to přežila, neboť vždy byla výborná léčitelka, ale napadl ji pekelný pes. Byla zřejmě téměř mrtvá, když se ho sestřám podařilo skolit. Přinesli ji do stanu, kde pak byla celou dobu... než před hodinou zemřela"

„Strašné!" Tyrande padla na kolena a začala se modlit k Matce Luně. Marinda se k ní přidala a Shandris je okamžitě bez pobízení napodobila.

Když obě kněžky daly nadřízené poslední sbohem, Marinda vstala., „Ještě něco, sestro."

„Ještě něco! A co?"

„Než zemřela, jmenovala nástupkyni."

Tyrande přikývla. To se dalo čekat. Nová nejvyšší kněžka jistě okamžitě vyslala posly, jako byla Marinda, aby dali ve známost, že nastoupila na své místo.

„Kdo je to?" Vhodných kandidátek bylo několik.

„Jmenovala tebe, Tyrande."

Tyrande nevěřila vlastním ušima. „Ona - Matko Luno! Žertuješ!"

Shandris vypískla a zatleskala Tyrande se otočila a ostře na ni pohlédla. Dívinka ztichla, ale oči jí zářily pýchou.

Marinda však vůbec nevypadala, že by žertovala, a to Tyrande děsilo. Jak by ona, jen nedávno jmenovaná skutečnou kněžkou, mohla vést celé sesterstvo - a navíc v čase války?

„Odpusť, že to říkám, sestro Marindo, ale musela... musela kvůli těm zraněním přijít o rozum! Jak by při vší upřímnosti mohla vybrat mě?"

„Měla mysl docela čistou, sestro. A ty bys měla pochopit, že se o tobě zmínila již dříve. I starší sestry se všechny shodly na tom, že bys to měla být ty... a ani jedna to rozhodnutí nezpochybnila."

„To... to není možné! Jak bych já vás mohla vést? Jak bych se já, bez zkušeností, mohla chopit žezla? Je přece tolik těch, kdo znají vše lépe!"

"Ale nikdo tolik spojen se samotnou Elune. Viděly jsme to a cítily jsme to. Mezi uprchlíky a vojáky už o tobě kolují historky. Zázraky. O lidech, které jsi vyléčila, když všichni ostatní selhali..."

Tohle ještě Tyrande neslyšela. „Co tím myslíš?" A sestra Marinda jí to vysvětlila. Všechny kněžky trávily část doby určené k odpočinku vším možným, jen ne odpočinkem. Bylo tolik těch, kdo potřebovali pomoc, že žádná ze sester nemohla jinak. Ale toužit pomoci a skutečně

tak činit byly dvě různé věci. Ano, sice mnohé uzdravily, ale na spoustu jiných jejich schopnosti jednoduše nestačily.

Na druhou stranu Tyrande za sebou zanechávala hotovou šňůru úspěchů. Kdokoli, koho se pokusila vyléčit, se skutečně uzdravil. Aniž by si to uvědomila, pomohla Tyrande dokonce i několika, které její sestry vyléčit nedokázaly. A kdyby ani to nestačilo, aby ostatní kněžky překvapila, stačilo se podívat, že hned potom bez odpočinku šla léčit dál.

"Neměla bys být schopna udržet se na nohou, natož bojovat, sestro Tyrande."

Mladou kněžku nikdy nenapadlo, že by dělala cosi jiného než plnila svou povinnost. Modlila se k Elune a Elune odpovídala. Tyrande pocítila vděk a vydala se dál s nadějí, že pomůže někomu dalšímu.

Ale podle ostatních dělala mnohem, mnohem více. „Já... tohle nemůže být pravda.“ „Ale je. Musíš ji přijmout.“ Marinda se zhluboka nadechla. „Víš, že za normálních okolností by se konal obřad, dlouhý obřad, na který by bylo pozváno tolik věřících, kolik by jen bylo možné.“ Ztracena ve vlastních myšlenkách Tyrande nepřítomně odpověděla: „Ano...“

„Samozřejmě uděláme, co budeme moci, abychom něco připravily. S tvým svolením stáhnou ostatní sestry z boje a nechám je...“

„Cože?“ Ke všemu ostatnímu chtěli ještě udělat tohle a všechno kvůli ní? Tyrande se vzchopila a prohlásila: „Ne! Nic takového nechci!“

„Sestro...“

Tyrande využila nově nabytou, přestože nechtěnou, autoritu a pohlédla na Marinou způsobem, který nepřipouštěl další námitky. Pak dodala: "Zdá se, že nemám na vybranou. Nemohu však přijmout nové postavení, kdyby to znamenalo, že se uspořádá obřad, který nás odvede od nepřítele! Stanu se nejvyšší kněžkou - alespoň než skončí válka - ale zůstanu v těchto šatech..."

„Ale roucho nejvyšší...“

„Zůstanu v těchto šatech a nebude žádný obřad! Nemůžeme si dovolit vystavit lid takovému riziku. Ať se dívají, jak dál léčíme a bojujeme ve jménu Matky Luny. Je to jasné?“

„Já...“ Marinda poklekla a sklopila hlavu. "Jak poroučíte, paní."

„Vstávej! A nic takového taky nechci! Jsme všechny sestry, rovné si navzájem v srdcích! Všechny se klamte Elune! Nechci, aby kterákoli z vás přede mnou dělala něco podobného.“ „Jak si přeješ.“ Avšak starší sestra nevstala a ve skutečnosti vypadala, že něco od Tyrande očekává. Ta si po chvíli uvažování uvědomila co.

Tyrande se pokusila, aby se jí netřásla ruka, a dotkla se temene Marindiny hlavy. „Ve jménu Matky Luny, velké Elune, která nad námi bdí, ti žehnám.“

Zaslechla, jak si kněžka s úlevou oddechla. Marinda vstala a ve tváři měla výraz, který ostatní sestry - včetně Tyrande - mívaly v přítomnosti ctihodné matky, „Sdělím tvou vůli ostatním. Je mi to dovoleno?“

„Ano... děkuji ti.“

Když Marinda odešla, Tyrande se málem zhroutila. Tohle nemohlo být možné! Určitým způsobem to byla skoro stejná noční můra jako stát proti Plamenné legii. Ona v Čele řádu! Kalimdor skutečně čekala zkáza.

„To je krásné!“ vykřikla Shandris a znovu zatleskala. Přeběhla k Tyrande a téměř ji objala, ale pak se zastavila a zatvářila se vážně. Když nyní Marinda odešla, klekla si dívka před novou nejvyšší kněžku a čekala na požehnání.

Tyrande rezignovala a dala jí ho. Shandrin výraz nyní dával najevo neskrývanou úctu. „Budu vás následovat celý život, má paní!“

„Neříkej mi tak. Jsem pořád Tyrande.“

„Ano, má paní.“

Nová hlava řádu si podrážděně povzdechla a uvažovala, co dál. Nejvyšší kněžka musela zřejmě provádět nekonečné rituály a obřady. Tyrande si vybavovala, že její předchůdkyně občas vedla různé zpěvy. Řád rovněž každý večer pořádal mši pro vycházející měsíc a dobrou vůli bohů. Navíc museli mít nejvyšší šlechtici vždycky nějaký obřad k různým příležitostem a oslavám...

Tupě hleděla na svou budoucnost a cítila se v pasti, a ne počtěna.

Její rozjímání bylo přerušeno náhlým zasténáním někde v řadách uprchlíků. Tyrande ten zvuk poznala, neboť ho už slyšela mnohokrát. Někdo měl hrozné bolesti.

Obřady mohly počkat. Rituály mohly počkat. Tyrande vstoupila do řádu kvůli jedné věci - aby skrze dary Elune pomáhala ostatním.

Nová nejvyšší kněžka se vydala směrem, odkud slyšela sténání, aby pokračovala v práci.
18.

Královna se rozhodla, že si vyjede na projížďku, a když si královna něco umanula, ani všichni démoni na světě by jí to nedokázali vymluvit... což znamenalo, že ani kapitán Varo'then neměl sebemenší šanci.

Už to bylo celkem dlouho, co naposledy opustila bezpečí paláce. Obklopena pěšími mohutnými osobními strážci a ještě celou jednotkou z kapitánova oddílu projela s kordónem služebnic branami ven do Zin-Azshari. Do ruin Zin-Azshari.

Bylo to poprvé od chvíle, kdy ke zkáze došlo, co ji vládkyně nočních elfů viděla takhle zblízka. Z pod přimhouřených víček si prohlížela rozbořené domy, ulice plné trosek a čas od času i nějaké mrtvé tělo, vzhledem k nedostatku mrchožroutů dosud nedotčené. Azshara stiskla rty a tu a tam ohrnula nos nad něčím, co se jí zrovna nelíbilo.

Varo'then se na svět venku mračil. Nechtěl, aby jeho královnu cokoli znepokojovalo. Kdyby mohl proti vši té zkáze pozvednout meč, jako by to byl skutečný nepřítel, ochotně by to udělal.

Za napůl zhroucenou věží se objevil pekelný pes a v hrozivých čelistech cosi nesl. Hlasitě žvýkal, a když královnin průvod prošel, znovu zalezl do úkrytu.

Nějakou dobu jeli. Azshara ani jednou nepromluvila a nikdo jiný se neodvážil. Její pekelní strážci se jí drželi nablízku, přestože nebezpečí zjevně nehrozilo. Démoni k ní nyní byli stejně loajální jako kterýkoli jiný voják. Kdyby jim rozkázala, aby zaútočili na své vlastní, zřejmě by jí bez váhání poslechli. Jistě, Azshara by něco takového nikdy neudělala, neboť kromě jí samotné existoval už jen jeden tvor, kterého nechtěla rozhněvat, a tím byl pán Plamenné legie, Sargeras.

"Bude to již brzy, co myslíte, drahý kapitáne?" zeptala se.

Důstojník byl zmatený. „Světlo světél?"

„Jeho příchod, kapitáne. Jeho příchod."

Varo'then okamžitě přikývl. „Ale ano, má královno, velmi brzy! Mannoroth tvrdí, že každou noc je portál silnější než tu předchozí."

„Skutečně to musí být bůh mezi bohy, když potřebuje portál tak silný, jen aby dokázal vstoupit."

"Jak říkáte, má královno."

„Musí být... velkolepý" prohlásila Azshara tónem, který obvykle vyhrzovala sama sobě.

Zkušený noční elf znovu přikývl a pokusil se skrýt závist. Nikdo se nemohl měřit s bohem.

Stejná zelená mlha, která nyní halila většinu Kalimdoru, pod sebou skryla i Zin-Azshari.

Podle Azshary to hlavnímu městu dodávalo nádherně tajemný vzhled a zároveň skrývalo před jejíma očima mnohé, co by jinak mohlo urazit její jemné smysly. Až bude svět znovu vystavěn, nechá Sargerase mlhu odstranit; až do té doby jí však bude vyhovovat.

Když přišli k bývalému otevřenému náměstí, Azshara se rozhlédla. Přitáhla nočnímu panterovi uzdu, zastavila a pohládila ho po hlavě, aby ho uklidnila. Jako všeho v paláci i zvířat se dotkla Sargeraseva přítomnost. Ohromné kočky v téhle družině měly oči krvavě rudé a ohnivé. Zaútočily by na kteréhokoli jiného pantera, který nebyl z královské stáje, a dychtivě by roztrhaly jeho tělo na krvavé kousky.

„Kapitán a já nyní pojedeme několik minut sami."

Noční elfové ani démoni nevypadali, že by z toho měli radost. .. až na Varo'thena, samozřejmě. Otočil se na své muže a zahřměl: "Je to královnin rozkaz!"

Neschopna vzepřít se královnině rozkazu se celá družina zastavila, zatímco dva jezdcí pokračovali dál.

Azshara nepromluvila, dokud nebyli bezpečně z doslechu ostatních. Usmála se na Varo'thena a řekla: „Jde všechno podle plánu?"

„Co všechno?"

Královna se zahleděla k horizontu. „Očišťování mé říše. Myslela jsem si, že by to již mělo být hotovo.“

„Archimonde se postará, aby se tak stalo, má královno.“

„Ale já bych chtěla, aby bylo vše hotovo, než Sagreras přijde! Nebyl by to skvostný dárek... pro mého vyvoleného?“

Varo'then se jen s vypětím všech duševních sil ovládl. Spolkl žárlivou poznámku a podařilo se mu ze sebe vypravit „Ano, skvostný dar. Vše se stane, jak si přejete.“

„Tak co to zdržuje?“

„Mnoho věcí. Zásobování, náhoda...“

Nahnula se k němu a obdařila ostříleného vojáka úžasným pohledem na svou postavu. „Můj drahý Varo'thene! Vypadám, při jakémkoli množství představitosti, jako tvrdý svalnatý voják, jakým jste vy?“

Kapitánovy tváře potemněly. „Ne! Ne, jste zosobnění dokonalosti!“

„Tak prosím... nepoužívejte tyhle vojenské termíny. Dala bych přednost tomu, kdybyste mi vše ukázal.“ Azshara zvedla ruku dlaní vzhůru; objevila se na ní malá křišťálová kulička velikosti hrášku. Ta Varo'thenovi před očima vyrostla do velikosti zralého ovoce. Přestože byla tmavá, zářila jako úplněk.

„Prokázete mi tu laskavost, drahý kapitáne?“ Voják vzal kouli do dlaní a soustředil se. Přestože zdaleka nebyl na úrovni některého z čarodějů Urozených, i on měl jisté magické schopnosti. Vyhledávací koule na něj okamžitě zareagovala a proměnila jeho myšlenky v obrazy.

„Ptala jste se mne, co způsobuje zdržení, má královno? Řekl bych, že tohle jsou některé z důvodů.“

Z paměti nejprve vylovil obraz rudovlasého tvora, jakého Azshara nikdy neviděla. Zadívala se na něj zblízka a oči se jí rozzářily.

„Je krásný tím, jak je... jiný. Rozhodně je to muž.“ „Čaroděj. Mocný.“ Tvář v kouli se proměnila, jako by byla z hlíny. Objevil se starší muž.

„To je milé. Ukazujete mi tu mrtvé tělo?“ „Ne. Navzdory barvě jeho tváře - nebo spíš skutečnosti, že v ní žádná není - tenhle tvor žije. Neznamenal pro nás příliš velké nebezpečí, když jsme na něj narazili, ale předpokládám, že v té době byl nemocný nebo zraněný, má paní... a od té doby ho mí špehové několikrát viděli ve společnosti draka...“

Tohle udělalo na královnu dojem. „Draka?“ „Ano. A společně způsobovali Archimondovým válečníkům nekonečné potíže. Oba zmizeli, ovšem mám za to, že tenhle se vrátí.“

„Snad to nakonec není přízrak,“ prohlásila Azshara, když si prohlížela bledého muže svým způsobem podobného nočním elfům. „A jen tihle dva brání tomu, aby byl můj svět dokonalý?“

Kapitán Varo'then se zachmuřil. „Ještě několik z našich, samozřejmě, má paní. Svedeni z cesty nebo chabé víry. Dozvěděl jsem se o dvou, kteří by Vaši Výsost mohli zajímat. Doufám, že mi odpustíte, pokud budou jejich obrazy málo zřetelné, ale pocházejí z myslí jiných, kteří mi o nich pověděli.“ Azshara hleděla na dvě postavy. Jedna měla vlasy vzadu stažené a na sobě šaty černé barvy, druhá je měla naopak rozpuštěné a oděná byla do šatů zcela nevýrazných. Obě tváře si byly vzájemně podobné tak, že je nejprve považovala za jednu a tutéž.

„Dvojčata, má královno,“ objasnil kapitán. „Bratři.“

„Dvojčata... jak vzácné.“ Přejela prsty po měnicích se obrazech. „Ale příliš mladí... jistě ne velitelé.“

„Zdá se, že jsou velmi sběhlí v magii, ale ne, ani tito, ani ti předchozí vzbouřencům nevelí. Zbývá nám tudíž ctihodný lord Ravenscrest.“

„Drahý Kur'talos... vždy jsem jej měla za nejvěrnějšího služebníka, a takto mi oplácí.“

Kapitán Varo'then nechal královninu kouli zmizet Jeho oči nyní skrývalo husté obočí, když řekl: „Pevnost Black Rook vždy paláci záviděla, Světlo světla.“

Krátce sešpulila rty. „Rozhodla jsem se, že se mi lord Ravenscrest znelíbil, Varo'thene,“ prohlásila nakonec Azshara. „Mohl byste se o to postarat?“

Nedal na sobě znát překvapení. „Cena bude vysoká... ale je to proveditelné, pokud je to vaše přání.“

„To nejvroucnější, kapitáne, drahoušku.“

Azshara ho nesmírně něžně pohladila po tváři, pak prudce obrátila pantera a zamířila zpět k čekajícím strážím. Dlouhá průhledná róba za ní vlála.

Důstojník se vzpamatoval a zvažoval přání své paní. Kur'talos Ravencrest se jí znelíbil a v Kalimdoru neexistoval těžší zločin.

„Stane se, má královno,“ zašeptal. "Stane se."

* * *

Nechali Suramar daleko za sebou a tlačili demony k Zin-Azshari. Rhoninovo mistrovské kouzlo začínalo odeznívat, ale Illidanova Měsíční hlídka a vojáci v prvních liniích vzali nyní odpovědnost na svá bedra a drtili demony, kdekoli se pokoušeli jen trochu vzpamatovat. Rhonin přes vlastní velký úspěch nepolevoval. Přestože si dopřál krátkou chvíli odpočinku, aby nabral ztracené síly, i on využil situaci a vnášel do řad Plamenné legie další a další chaos. Člověk si každého démona, který padl, představoval jako možné ohrožení své rodiny, v případě, že by selhal. Rhonina už nezajímalo, jaký vliv na budoucnost může jeho přítomnost ve válce mít. Pokud Plamennou legii zcela zničí zde, pak ani ona, ani Pohroma nemrtvých už v budoucnu nikdy nebude ohrožovat svět.

I Brox již dávno přestal váhat. Byl to orkský válečník a orkští válečníci bojovali. Ať si s možnými následky lámou hlavu jiní. On jednoduše věděl, že on i jeho sekera žijí po krvi démonů.

Armáda nočních elfů zarazila klín přímo doprostřed řad démonů. Na křídlech drtila nepřítel Měsíční hlídka. Eredaři a páni děsu ještě čas od času kladli jakýsi odpor, ale nebylo to nic, s čím by si Illidanovi muži nedokázali poradit.

„Tlačíme je do kopců Urael!“ volal Jarod na Rhonina. „Za těmi už leží Zin-Azshari!“

„Je dobře, že jsme je tak uštvali!“ opáčil čaroděj s úšklebkem. „Kdyby dostali posily a měli dostatečnou organizaci, bylo by to pro boj zlé místo! Měli by navrch!“

„Ale jakmile budeme na druhé straně, budou kopce zase naše výhoda!“

„Tak to čím dříve tam budeme, tím lépe...“

Démoni ustupovali do kopců jako jedna chaotická masa bez nějakého konkrétního směru. Po Archimondovi nebylo ani stopy. Kdyby byl démonský lord stále ještě ve velení, pak by jistě Plamenná legie bojovala lépe než takto. Pokud ovšem...

Je to možné? uvažoval v duchu sám zděšen tou možností. „Jarode! Broxi! Musím najít Ravencresta!“

„Jed!“ zahřměl ork, právě když jeho sekera přeťala zbroj jednoho pekelného strážce a následně i samotného démona.

Rhonin opouštěl druhy v takové chvíli s pocitem viny, avšak byl si zároveň jistý, že velitele najde rychle. Napadla ho strašlivá myšlenka, ovšem jedině šlechtic ji mohl vyvrátit nebo potvrdit.

Ovšem najít lorda Ravencresta nakonec nebylo tak snadné. Čarodějův noční panter se pomalu prodíral postupujícími vojáky a sám Rhonin se marně rozhlížel doleva i doprava. Jeho cíl mohl být na tisíci místech, a zároveň ho mohl mít klidně přímo před očima.

S rostoucími obavami se mu konečně podařilo narazit na kohosi, kdo mohl vědět, kde se Ravencrest nachází. Zbroj lorda Desdela Stareye vypadala naprosto neposkvřněna a i jeho noční panter byl patřičně vyhřebelcován. Rhonina napadlo, jestli se vůbec dostal do blízkosti bitvy, natož aby se jí účastnil. Ovšem lord Ravencrest Stareyeovi naslouchal, a to bylo v tuto chvíli nejdůležitější.

„Můj pane! Můj pane!“ volal rudovlasý čaroděj.

Noční elf na něj pohlédl, jako by spatřil cosi znepokojujícího. Stareye sáhl do váčku a vytáhl špetku prášku, kterou vdechl. Meč měl stále v pochvě.

„Tohle je velmi nešťastná chvíle, čaroději!“ obořil se na čaroděje. „Co chcete?“

„Lorda Ravencresta! Kde je? Musím s ním mluvit!“

„Kur'talos má zrovna mnoho práce. Neměl byste být někde vepředu a něco kouzlit?“

Rhonin se s podobnými typy setkával celkem často i ve své době. Velitelé jako Desdel Stareye byli nejen neefektivní, ale pokud se dostali k velení, byli dokonce nebezpeční. Zrozeni k zahálce neměli o válce ani ponětí a brali ji jako hru.

„Tohle je vysoce důležité, můj pane...”

„Čeho se to týká?”

Čaroděj na tohle neměl čas, ale viděl, že se nikam nedostane, pokud Stareye nepřesvědčí o vážnosti situace. „Musím zjistit, jestli se k Ravencrestovi v poslední době vrátil někdo z venku! Potřebuji vědět, jestli byl někdo za kopci!”

Noční elf si odfrkl. „Za chvíli za kopce uvidíte sám.”

Rhonin zalitoval, že s velitelem nenavázal nějaké magické spojení, ale Ravencrest veškeré podobné způsoby komunikace s vlastní osobou zakázal. Noční elfové věřili, že navzdory svým schopnostem jsou velmi zranitelní vůči možnému čtení myšlenek. Nechtěl, aby si kdokoli mohl přečíst jeho plány přímo z hlavy.

Ta představa byla pro člověka k smíchu, ale hádky o podobném spojení vzdal už dávno. Nyní ho ta porážka znovu zamrzela.

„Lorde Stareye... kde je?”

V šlechticově naduté tváři se objevil výraz zamyšlení. Nakonec odpověděl: „Tak pojd'te za mnou, čaroději. Zavedu vás k místu, kde jsem jej viděl naposledy.”

Rhonin si oddechl úlevou a vyrazil za Stareyem. K jeho překvapení ovšem noční elf stočil pantera od bitvy. Rhonin už chtěl něco namítnout, ale pak si uvědomil, že se takhle dostanou rychleji z jednoho křídla armády na druhé. Vojáci zde totiž netvořili tak neprostupnou zeď. Ovšem i přes tenhle manévř ztráceli drahocenný čas, zatímco se pokoušeli dostat k místu, kde Stareye naposledy Ravencresta spatřil. Mezitím noční elfové dál tlačili demony do kopců. Ti byli nuceni ustupovat stále se zužujícími uličkami.

Snad měl Stareye pravdu, pomyslel si čaroděj zachmuřeně. Než Ravencresta najdeme, budou elfové za kopci a téměř na cestě k Zin-Azshari.

„Tam!” vykřikl jeho společník konečně. „Vidíte jeho prapor?”

Rhonin neviděl. „Kde?”

„Támhle, vy hlupáku! Je...” Stareye zavrtěl hlavou. „Teď už zase není vidět! Pojd'te. Zavedu vás tam!”

Ale jestli si Stareye myslel, že se čaroděje lehce zbaví, šeredně se mýlil. Rhonin se pozorně díval, zatímco si společně s nočním elfem razili cestu hustým davem, ale ani jednou Ravencrestovu zástavu nezahlédl. S tím, jak se armáda pohybovala rychle, musel i velitel neustále měnit pozici, a to činilo Rhoninův úkol ještě daleko náročnějším.

„Zatraceně!” pronesl noční elf po nějaké době a utřel si kousek bláta z jinak neposkvřené zbroje. „Tady byl! Viděl jsem ho!”

Projeli napříč postupujícími oddíly, ale po Ravencrestovi stále ani stopy. Rhonin se díval do kopců, byly už tak blízko. Tyčily se nad nimi jako obrovské zuby. Dokázal rozeznat demony pohybující se mezi nimi i to, že jejich ústup byl nyní značně zpomalen strmým stoupáním. Na některých místech se dokonce Plamenná legie zastavila úplně.

Skutečně?

Stareye zvedl ruku v rukavici, aby ukázal někam před sebe, ale v tu chvíli Čarodějovi stříkla do oka kapka bláta. Rhonin otočil hlavu na druhou stranu, než odkud přilétla, a snažil se ji setřít.

Překvapeně hleděl na prapor pevnosti Black Rook.

„Támhle je!” zvolal člověk.

„Ne, myslím, že je...” Stareye se zarazil uprostřed věty, když se podíval, kam mu Rhonin ukazoval. „Ale jistě! Támhle!”

Rhonin se neobtěžoval na šlechtice čekat a pobídl pantera k Ravencrestovi. Jízda proti přílivu těl se ukázala být těžší než kterákoli část dosavadní cesty, ale Rhonin se nehodlal nechat odradit. Ještě pořád existovala šance. Musel se jen dostat...

Z předních řad se ozval hluk. Zazněly rohy. Dunění bubnů. Tváře kolem čaroděje vypadaly vyděšené.

„Co to je?” zakřičel na nejbližšího vojáka. Když voják neodpovídal, Rhonin se ohlédl.

„Ne..." pronesl v naprosté hrůze.

Kopce se nyní rojily démony řídicími se přímo proti nožním elfům. To by samo o sobě nestačilo, aby se Rhonin vyděsil k smrti, ale démoni se rovněž vyhnuli zpoza ostatních okolních kopců - skutečná povodeň ohnivých obludných bytostí. A co hůř, z mraky zahalené oblohy na ně pršely ohromné balvany, které právě začaly dopadat mezi obránce. Nebyly to samozřejmě obyčejné balvany, nýbrž další smrtonosný déšť pekelníků.

Portál nemohl Archimondovy síly takhle doplnit. Jak Rhonin sledoval obludné válečníky hemžící se v množství daleko přesahujícím vše, co doposud viděl, uvědomil si, proč velitel démonů dopustil tak dlouhý ústup. Musel mezitím stahovat válečníky z ostatních částí Kalimdoru, neboť správně poznal, že tahle armáda nočních elfů je jedinou velkou překážkou k vítězství Plamenné legie.

A nyní měl Archimonde protivníka přesně tam, kde ho chtěl mít.

* * *

Hlasy v Neltharionově hlavě dychtivě šeptaly. Černý drak naslouchal každému z nich se stejnou bedlivou pozorností, přestože všechny říkaly jedno a totéž.

Je čas...

Je čas...

Je čas...

Sevřel pevně Duši draka v přední tlapě a zvedl ji před sebe. Pohledem přelétl ostatní Aspekty a zahřměl: „Je čas..."

Jeden po druhém sklonili uctivě hlavu a odešli z jeskyně. Teprve když byl sám - tedy až na všechny ty hlasy - řekl Neltharion ještě něco.

„Můj čas..."

* * *

Jen o pár minut později se začali rojit z každé jeskyně, z každé propasti. Někteří se soukali z podzemí, jiní seskakovali z vysokých hor. Kdekoli byl nějaký východ do světa venku, draci se jím drah ven. Bylo na čase jednat.

Nikdy dřív v dějinách světa jich nebylo tolik na jednom místě. Nyní Jak vzlétali do vzduchu, ohromila jejich společná síla dokonce i je samotné. Rudí letěli vedle bronzových, kteří zase měli vedle sebe zelené. K obloze stoupali i modří a černí a z pěti velkých letek byla náhle jediná.

Byli tam draci, jejichž křídla jako by se rozprostírala přes celou oblohu, i tací, kteří proti nim vypadali jako komáři. Staří i mladí, draci každého věku byli nyní ve vzduchu. Tak zněl příkaz Aspektů.

První z draků, kteří vzlétli, nezamířili ovšem hned k říši nočních elfů. Místo toho kroužili vysoko nad horami, vznášeli se ve vzdušných proudech a čekali na bratry. Postupně naplňovali oblohu a často museli jeden druhého těsně podletět nebo nadletět, aby se vyhnuli kolizi.

A legendární obři se dál rojili z hor. Pro kohokoli, kdo by je viděl, to muselo být, jako by přišel konec světa... a snad tomu tak bylo. Draci chápali zlo démonů i to, že nikdo by neměl tváří v tvář takové hrozbě zůstat lhostejný. Jeden drak po druhém mocně řval, jak se všichni vnitřně připravovali na nadcházející bitvu.

A pak se objevili samotní Aspekti. Alexstrasza Rudá, Matka života, Malygos Modrý, Sprádač kouzel, Zelená Ysera, Ta ze sna. A v nepřítomnosti Nozdormu, Věčného, zaujala jeho místo nejstarší z jeho družek.

Teprve v okamžiku, kdy byli všichni shromážděni, ukázal se i Neltharion, Strážce země.

Malý disk zářil tak jasně, že draky oslepoval navzdory jinak obyčejnému zevnějšku.

Neltharion zařval a vzletl do vzduchu. Jeho řev se znovu a znovu rozléhal okolními horami.

Když pak Neltharion vyrazil, všichni draci jej následovali. Dlouho očekávaná chvíle nadešla.

Obětovali se, aby vytvořili nejmocnější zbraň proti nejmocnějšímu z nepřátel, a pokud se ukáže, že to nebylo dost, měli ještě drápy a zuby, kterými mohli na démony zaútočit.

A kdyby se ukázalo, že ani tohle nestačí... pak už neexistovalo nic.

* * *

Tyrande uslyšela výkřiky, uslyšela rohy. V srdci okamžitě ucítila, co znamenají. Válka se zase jednou rozhodla pro jednu z těch neustálých změn. Démoni přešli do protiútoky, který byl zjevně tvrdý.

S letmou omluvou nešťastníkovi, kterého právě ošetřovala, nová vrchní představitelka řádu vyskočila na nočního pantera. Shandris, která už byla v sedle, jí rychle udělala místo a obě vyrazily najít ostatní sestry.

Většina z nich už na ni čekala. Byly mezi nimi nejen ty, které byly k Tyrande přiděleny již dříve, ale rovněž spousta starších kněžek. Všechny poklekly a sklopily hlavy, když se přiblížila. „Prosím, nechte toho!“ žádala je Tyrande, které takové chování bylo zjevně nepříjemné. „Není to nutné!“ „Očekáváme tvé rozkazy,“ řekla uctivě Marinda. Tyrande se tohoto okamžiku děsila. Jedna věc byla organizovat pomoc pro uprchlíky a zraněné vojáky, a něco jiného bylo poslat celé sesterstvo do zuřící bitvy.

„Musíme...“ zarazila se, tiše se pomodlila k Matce Luně o pomoc a pokračovala: „Musíme se rovnoměrně rozdělit a podpořit nejslabší místa v první linii... ale ne všechny z nás! Chci... chci, aby se třetina z nás držela vzadu a dělala vše, co bude v jejích silách, pro raněné.“ Některé ze sester vypadaly znepokojeně, neboť zjevně toužily být v první linii po boku ostatních válečnic. Tyrande to chápala, ale bylo jí rovněž jasné, že není možné zavrhnout ostatní schopnosti členek řádu jen proto, že je situace zoufalá.

„Potřebujeme mít mezi vojáky léčitely. Každý voják, který se dokáže vrátit, nám pomůže. A myslete rovněž na toto: Sesterstvo Elune nesmí zaniknout. Kdybychom se všechny vrhly do boje - a třeba zahynuly - kdo by zůstal, aby dál šířil její lásku mezi našim národem?“ Tyrande se snažila nemyslet na možnost, že jestli nyní démoni zvítězí, také už nemusí existovat národ, který by mohly o Elune učit.

„Slyšíme a posloucháme,“ řekla jedna ze starších kněžek. Ostatní přikývly.

„Marindo, nechávám ty, které se budou starat o raněné, ve tvých rukou.“

„Jak přikazuješ, paní.“

Tyrande rychle uvažovala dál. „A kdybych zahynula, chci, abys nastoupila na mé místo.“

Noční elfka vypadala zděšeně. „Tyrande...“

„Řetěz se nesmí přerušit Já jsem to pochopila. Doufám, že ty také.“

„Já...“ Marinda se zamračila. „Ano, chápu to.“ Očima rychle přejela některé z okolních sester. Stejně jako Tyrande, i ona začala okamžitě zvažovat, kdo by připadal v úvahu, pokud by padla.

Nová nejvyšší kněžka si oddechla. Snad byla její rozhodnutí ukvapená, ale nyní se tím nemohla více zabývat. Bylo jich potřeba. Elune bylo potřeba.

„Už nemám co říct... tedy, ať vám na cestu svítí jasné světlo Matky Luny.“

Tyrande řekla toto prastaré sbohem a sledovala, jak sestry odjíždějí. Ty, které měly jet s ní, začaly rovněž nasedat.

Jedna z nich na Tyrande pohlédla. „Paní... a co ona?“

„Ona?“ Zamrkala. Už si tak zvykla na to, že Shandris jezdila všude s ní, že úplně zapoměla, že nyní dívku s sebou vzít nemůže.

Shandris věděla, co přijde, a chytla se pevněji. „Jedu s tebou!“

„To nejde.“

„Dobře střílím! Tatínek mě to naučil! Možná jsem stejně dobrá jako tyhle!“

Bez ohledu na vypjatost situace její vzdor vykouzlil na mnoha tvářích kolem úsměv.

„Tak dobrá?“ zažertovala jedna z nich mírně.

Tyrande vzala Shandris za ruku. „Ne, zůstaneš tady.“

„Ale...“

„Sesedni, Shandris.“

S tváří zalitou slzami dívka sklouzla z panterova hřbetu. Zadívala se na Tyrande velkýma stříbrnými očima, které vyvolávaly v kněžce pocit viny.

„Brzy se vrátím, Shandris. Víš, kde máš čekat“

„A... ano... paní.“

„Jedeme," rozkázala Tyrande ostatním. Jestli pro ni Elune vybrala tuto roli, musela ji přijmout a vykonávat, jak nejlépe dovedla, aby dostala svému postavení. To znamenalo mimo jiné i udržet naživu tolik sester, kolik jí jen Matka Luna dovolí.

I kdyby se za ně měla obětovat sama.

* * *

Shandris se dívala, jak odjíždí. Po tváři malého sirotka stékaly slzy a ruce měla zaťaté v pěst. Srdce jí divoce bušilo spolu s nedalekými válečnými bubny a výkřiky umírajících.

Když už to nemohla vydržet, rozběhla se Shandris za kněžkami.

19.

Přestože Krasus Malfurionovi řekl, že Korialstrasz dorazí zanedlouho, trval na tom, aby společně s elfem vyrazili přibližně směrem k probíhající bitvě již nyní. Nebylo to pro pocit, že si tak o něco zkrátí cestu. To sotva. Vzdálenost, která je nyní dělila od bojující armády, by i starý a raněný drak dokázal urazit za několik minut. Uzdraven druidovým zázračným kouzlem to jistě Korialstrasz zvládne do minuty.

Ne, šli proto, že dračí mág potřeboval nějak zkrotit svou netrpělivost. Hrozně moc chtěl udělat cokoli, aby vše šlo rychleji, ale neodvažoval se vytvořit další portál, kterým by se přenesli na místo. Ne po tom posledním katastrofálním pokusu. To znamenalo čekat na své mladší já, ale přestože drak se k nim bezpochyby rychle blížil, cítil Krasus, že už nemají čas. Události se daly do pohybu a jemu nezbývala žádná možnost je odtud řešit.

Jestli je Korialstrasz bude schopen rychle dostat na bojiště, může ještě vše zachránit. Jestli ne...

„Mistře Krase! Myslím, že jsem si všiml něčeho za námi!"

S tichou modlitbou, aby to nebyl další z Neltharionových lovců, se ohlédl. Přímo k nim se rychle přibližoval jediný ohromný stín. Nemohlo být pochyb, že je viděl.

Krasovi náhle začalo hučet v hlavě. Dovolil si letný úsměv. „To je Korialstrasz..." „Sláva!" Křídla rudého draka mocně rozrážela vzduch a s každým máchnutím jako by ukrajoval míle. Korialstraszovo tělo se rychle zvětšovalo, až nakonec rozeznávali i jeho tvář. Krasus si pomyslel, že jeho mladší já vypadá extrémně uvolněně.

„Tady jste!" zahřměl obr a přistál kousek před nimi. „I když jsem letěl co nejrychleji, každá vteřina byla jako hodina!" „Hrozně rádi tě vidíme," řekl mu čaroděj. Korialstrasz sklonil hlavu a nesmírně zvědavě si Krasa prohlížel, jako by ho něco na něm mátl. „Je to skutečně tak?"

Způsob, jakým se zeptal, Krasa zaskočil. Korialstrasz přesně věděl, kdo a co je čaroděj zač.

„Ano," odpověděl svému druhému já, "je." „A ty," řekl drak a otočil se k Malfurionovi. „Jsem navždy tvým dlužníkem, noční elfe." „To není nutné."

Obr si odfrkl. „To říkáš ty. Ty jsi neumíral." Krasus přimhouřil oči. „Byl jsi napaden, že?"

„Ano, dvěma z letky Strážce země! Byli plni strašlivé zloby! Jednoho jsem zabil, ale druhý mne dostal. Ale i on je nyní mrtev."

„Je to, jak jsem se obával." Čaroděj víc nedokázal říct, neboť mu v tom zabránilo kouzlo Černého. Znechuceně stočil řeč na téma, o kterém mohl mluvit. „Musíme se vrátit k Rhoninovi a ostatním. Jsi připraven nás tam vzít?" „Vzhůru na palubu a můžeme vyrazit."

Oba draka ihned poslechli. Jakmile se mu usadili mezi lopatkami, Korialstrasz roztáhl křídla a pomalu vzlétl. Dvakrát obkroužil louku, než nakonec nabral směr k bitvě.

Jak letěli, Krasus se neustále otáčel dozadu. Byl si jistý, že se rychle blíží okamžik, kdy přiletí draci, ale zatím nic neviděl. To mu dávalo naději, že by mohl stačit vymyslet plán, jak se vypořádat s Neltharionovou zradou, než k ní dojde. Jestli bude možné zlo jeho výtvoru zastavit, nebo ještě lépe, použít někým nezkaženým, pak mohli být démoni poraženi a jeho druh zachráněn od cesty vedoucí téměř k vyhlazení.

„Už musíme být blízko," zavolal Malfurion. „Obloha se zatahuje!"

A skutečně, brzy je přivítala jedovatá mlha, která se šířila, kamkoli démoni vkročili.

Korialstrasz se snažil držet nízko, ale aby neletěl úplně naslepo, musel téměř dřít trupem o zem. Když nakonec zjistil, že letět takhle dál je nemožné, řekl: „Musím letět výše! Snad má tahle mlha někde konec!"

Všichni tři stoupali mlhou. Krasus mžoural před sebe, ale neviděl nic, co by bylo dál než nos jeho mladšího já, a někdy ani ten ne. Bylo mu jasné, že s takovou viditelností se musí Korialstrasze spolehnout na čich a ostatní smysly.

„Přece to musí někde končit!“ zavrčel rudý drak. „Najdu konec, i kdyby mě to mělo stát...“
Náhle se přímo před nimi objevil okřídlený tvor. Strážce záhuby. Ale jakmile draka spatřil, vystřelil zpátky do mlhy.

Korialstrasze se okamžitě vydal za ním a Krasus s Malfuri-onem se museli pevně držet.

„Nech ho být!“ křičel čaroděj. „Musíme se dostat k bitvě!“

Ale jeho slova odnesl prudký vítr způsobený Korialstras-zovým rychlým letem. Krasus zabušil drakovi do krku, ale ten si toho přes tvrdé šupiny ani nevšiml.

„A co kouzlo?“ zavolal Malfurion, „Jen něco, aby to upoutalo jeho pozornost!“

Krasus už to chtěl zkusit, ale pak si to rozmyslel. Jestli ho vylekáme, mohl by sebou nějak prudce trhnout a oba nás shodit! V téhle mlze by bylo nemožné, aby nás chytil, než bychom dopadli na zem!“

Nucení nechat Korialstrasze dál pronásledovat démona, mohli se jen přitisknout k jeho krku a doufat, že drak oběť buď brzy chytí, nebo ji nechá být. Když si ale Krasus vybavil, jak neústupný v mládí byl, došlo mu, že se Korialstrasze jen tak nevzdá. Jeho vlastní paličatost nyní hrála proti nim.

Démon se znovu objevil přímo před nimi. Obludný rohatý válečník letěl, jak nejrychleji ho jen ohnivá křídla dokázala nést. On chápal, že proti takovému obru nemá šanci.

Čaroděj se zamračil. Strážci záhuby byli docela prohnání a viděli v mlze jistě mnohem lépe než všichni protivníci. Démon jistě vymyslí způsob, jak Korialstrasze setřást. Ten měl už nyní problémy ho sledovat. Nebýt toho, že démon letěl naprosto přímo...

Náhle Krasovi došla strašlivá pravda. „Malfurione! Připrav se! Budeme napadeni!“

Druid se rozhlédl, ale v mlze nikoho neviděl. O vteřinu později je přivítal celý dav nepřátel.

Okřídlení válečníci se k nim blížili ze všech stran. Nejméně půl tuctu jich mířilo na Korialstrasze zespodu, aby zasáhli drakovu hrud' a břicho. Jiní na ně letěli střemhlav svrchu s cílem shodit nebo přímo zabít oba jezdce. Několik dalších kroužilo před nebo za létajícím obrem.

Korialstrasze zařval a vychrlil na ty před sebou proud ohně. Většina z démonů se rozlétla, ale jeden se dostal přímo doprostřed ohnivé řeky a zbyl z něj doslova jen popel.

Rudý několikrát máchl ohromným ocasem jako palcátem a srazil další tři strážce záhuby.

Ostatní se ale dostali až k nim, a dokonce se jim podařilo strašlivými meči několikrát proseknout drakovy šupiny.

Krasa s Malfurionem nejvíce ohrožovali ti nad nimi. Dračí mág seslal rychlé kouzlo, kterým nad oběma vytvořil zářící oranžový štít, ale démoni do něj zuřivě bušili a rychle jej oslabovali.

Noční elf sáhl do váčku u pasu. Vytáhl z něj několik malých zrnek a hodil je po nejbližších démonech. Když zasáhly cíl, většina z nich vyrostla v dlouhé silné úponky - šlahouny nějaké popínavé rostliny. Malfurion něco tiše zamumlal a výhonky se začaly rozrůstat všemi směry. Démoni začali zuřivě sekát a trhat rostliny, které je rychle obrůstaly, ale šlahouny rostly rychleji.

Několik se jich už obtočilo kolem hrdla jednoho démona. Ozval se praskavý zvuk a rohatý démon se rychle zřítíl k zemi.

I ostatní zasažení démoni již měli končetiny, a co bylo podstatnější, i křídla obrostlá rostlinami. Další dva s jekotem rychle zmizeli z dohledu vstříc strašlivému pádu a smrti.

Krasus vykřikl, když ho jeden strážce záhuby, který se dostal přes štít, sekl do ramene. S planoucíma očima soustředil dračí mág všechnu bolest do jediného slova. Démon zavyl, jeho tělo se rozpustilo jako vosk a rychle proteklo ohnivou zbrojí. To, co zbylo z kostí, zarachotilo, a vše se následně sesypalo k zemi.

Stále se však zdálo, že strážci záhuby jsou všude. Krasus se nedokázal ubránit pocitu, že zde démoni byli schválně, aby čekali buď na návrat draka, který pomáhal nočním elfům, nebo na nějakého jiného velkého tvora. Ironií bylo, že tihle démoni mohli zdržet Neltharionovu zradu dostatečně dlouho na to, aby s tím mohl Krasus něco udělat

Limitován skutečností, že na hřbetu nese dva jezdce, nemohl Korialstrasz manévrovat jako obvykle, nicméně drak velmi dobře využíval jiných schopností. Jeden z démonů se k němu dostal až příliš blízko. Jediným stisknutím čelistí ho Korialstrasz rozdrtil a vyplivl, co zbylo. Zavrtěl hlavou a utrousil: „Chutnají děsně. Děsně!“

Krasus se dál rozhlížel. Plamenná legie se nikdy neomezovala na jediný útok. Vždy měla připravenou další vlnu čekající na vhodný okamžik.

Pak si všiml čtyř strážců záhuby letících v jedné řadě. Po chvíli mu došlo, že všichni drží cosi, co vypadalo jako dlouhé tlusté lano. Když se však přiblížili, spatřil, že to není lano, nýbrž jakýsi pružný kovový drát.

Stočil pohled opačným směrem. A skutečně, další čtyři nesli něco podobného. Obě skupiny zjevně mířily na Korialstraszova křídla.

„Malfurione! Táhle!“

Druid se podíval a ve tváři se mu objevil zmatený výraz. „Co s tím chtějí dělat?“

„Asi svázat nebo omotat křídla! Korialstrasz se příliš zabral do boje! Musíme je nějak zastavit!“

Než to dořekl, všiml si starší čaroděj dalších dvou, podobně ozbrojených skupin. Démoni se chtěli ujistit, že jim tenhle vražedný plán vyjde.

Když se přiblížili ti, co nesli dráty, pustili se ostatní do boje s ještě větší zuřivostí. Krasus s nočním elfem se snažili soustředit na skutečnou hrozbu, ale okřídlení válečníci Plamenné legie jim v tom úspěšně bránili.

Náhle většinu z pekelných stvoření nad nimi rozhodil prudký vítr. Malfurion vzdychl, neboť tohle kouzlo - společně se vším ostatním - mu ubralo síl. Nicméně poskytl Krasovi čas, aby mohl jednat.

Krasus si vzpomněl na druidův nejsilnější útok, ten, kterým zabil Hakkara, a zadíval se na první skupinu. Démoni už téměř měli neuvěřitelně dlouhý drát pod levým křídlem nesoustředěného Korialstrazse. Kdyby se jim povedlo ho obtočit, musel by se drak držet ve vzduchu jen s pomocí pravého křídla - téměř nemožný úkol.

Blesk zasáhl jen jednoho z démonů, ale právě drát, který všichni společně nesli, ho přenesl i na ostatní. Obludní útočníci se roztrásli a zařvali. Pak, když blesk zmizel, jejich ztuhlé končetiny pustily kovový provaz. Všichni čtyři se zřítili do mlhy.

Přestože Krasus zastavil jednu skupinu, viděl nyní, že jich je ještě pět. Ostatní okřídlení démoni se znovu přiblížili, aby tři bojovníky vyvedli z míry.

„Musím vás požádat o tu největší službu!“ zahřměl rudý drak. „Chyťte se mě, jako by na tom závisel váš život, protože bude!“

Obě malé postavy na jeho hřbetě okamžitě poslechlly. Krasus vykřikl: „Zasuň si nohy pod šupinu, Malfurione! Rychle!“

Právě když oba udělali, co od nich žádal, obrátil se Krasus na záda.

Tahle taktika válečníky Plamenné legie naprosto překvapila. Korialstraszova ohromná kožnatá křídla zasahovala jednoho démona po druhém. Dvě ze skupin nesoucích dráty byly rozprášeny a jejich zbraň se propadla do mlhy pod nimi.

Rudý obr se dál točil kolem své osy a zároveň vychrlil rychle po sobě tři smrtelné proudy ohně. První dva zcela pohltily dvojici strážců záhuby. Poslední nezasáhl nikoho, ale přinutil několik útočníků rozprchnout se.

„Pozor!“ vykřikl Malfurion.

Draka zasáhla do hrudi ohromná střela. Krasovi vyklouzly nohy zpod šupiny a náhle zůstal viset pouze na ruce. Druid mu nedokázal nijak pomoci, neboť měl sám co dělat, aby se udržel.

Ohnivý netvor se od své oběti odrazil. Pekelník spadl do mlhy zcela netečný k tomu, z jaké výšky dopadne na zem. Dokonce i takový pád démon bez problémů přežije.

Ostatní útočníci využili příležitosti, aby se přiblížili, Krasus jednomu vykopl meč, jak se snažil vyškrábat zpět drakovi na hřbet. Malfurion vyhodil několik dalších semínek z váčku u pasu, ale nyní moudřejší vojáci Legie se jim vyhnuli. Jen jediný strážce záhuby se stal obětí rychle rostoucích šlahounů, ale vzhledem k počtu ostatních byla ztráta jednoho bezvýznamná.

Zrovna když se Krasus znovu usadil, začala jedna ze skupin omotávat Korialstraszovi pravé křídlo. Čaroděj napnul prsty k nim a vyslovil další zaklínadlo.

Z prstu se odlepily nehty a vystřelily k démonům. Během letu se natáhly nejméně do třiceti centimetrů. V rychlém sledu všichni čtyři démoni ve vzduchu doslova ztuhli, probodnuti ostrými střelami. Krasus si promnul prsty - na kterých už mu vyrůstaly nové nehty - a sledoval, jak démoni padají k zemi. „Korialstraszi!“ vykřikl Krasus. „Musíme prorazit! Nemůžeme tu zůstat a bojovat takhle dál!“

Tentokrát ho mladší já slyšelo, a přestože se mu zjevně nezamlouvalo, že by měl odletět z neskončeného boje, poslechl Krasa. „To by mohlo být těžší, než si myslíš!“

Krasus dokonale chápal, jak obtížné to asi bude. Všude kolem byli strážci záhuby a drak s jezdcí na hřbetě musel manévrovat obezřetně. S tímhle přesně válečníci Plamenné legie počítali.

Ale oni museli pryč. Už takhle se příliš zdrželi. Obr se zastavil, aby ohněm dorazil neopatrného strážce záhuby. „Mám nápad! Už to jednou vyšlo! Držte se zase!“

Ani Krasus, ani noční elf se nepřestali pevně držet už od první drakovy výzvy. I tak však oba sevřeli drakovy šupiny, jak nejpevněji dokázali.

Právě v tom okamžiku drak přestal mávat křídly. Korialstrasz padal jako kámen a užaslí démoni se náhle vznášeli vysoko nad ním. Ve chvíli, kdy vyrazili dolů za drakem, byl již daleko od nich.

Malfurion křičel. Krasus skřípal zuby a až příliš pozdě si uvědomil, že tohle byla jeho oblíbená strategie, když byl mladší. Většina protivníků, dokonce i ostatních draků, čekala, že se bude snažit zůstat ve vzduchu. Krasus si matně vybavoval, že něco podobného cítil, když Korialstrasz bojoval s těmi dvěma černými.

Stále padali a drak používal křídla jen k tomu, aby se neroztočil. Zdálo se nemožné, aby se jeho pasažéři udrželi, ale jim se to nějakým způsobem dařilo.

Krasa napadlo, že v tak husté mlze jeho mladší já možná neuvidí zem dostatečně brzy, ale pak se stala zvláštní věc - mlha se jednoduše rozplynula. Bylo to, jako by nějaká ohromná bytost vrazila do mlhy klín. Stále po ní zůstávaly stopy, ale viditelnost byla nyní tak dobrá, že Krasus viděl i velmi vzdálené kopce.

"Ha!" zařval triumfálně Korialstrasz. Roztáhl křídla, až jeho společníci nadskočili. Drak chytil do křídel vítr a znovu plynule přešel do letu. Po Plamenné legii nebylo ani stopy.

Korialstrasz nečekal, až je začnou dohánět. Rozletěl se původním směrem rychlostí, které se žádný z démonů nemohl rovnat.

Malfurion sedící za Krasem si oddechl. „Tak tohle bych už nikdy nechtěl zažít! Noční elfové by určitě neměli létat tak často jako já!“

„Po takové cestě ti takové pocity nemohu mít za zlé..“ Krasus náhle upřel zrak na stezku před nimi. „Už mám zase děja vu. Zneklidňuje mě to.“

„Co se děje? Co se stalo tentokrát? Další démoni?“

„To by byla jednoduchá situace, druide. Tohle vypadá daleko složitější.“

"Jak to myslíte?"

„Podívej se na tenhle pás čistého vzduchu uprostřed příkrývky zla, která byla neporušená od příchodu Legie.“ „Třeba můj lid vítězí a tohle je první znamení.“

Krasus si přál, aby mohl sdílet Malfurionův optimismus. Zvedl hlavu, stejně jako to často dělal Brox, a zavětral. To, co čaroděj ucítil, jej málem omráčilo a jen potvrdilo všechny obavy..

„Korialstraszi! Zavětrí! Řekni mi, co cítíš!“ Drak okamžitě poslechl. Z kousku tváře, kterou Krasus mohl vidět, byl i drak šokován. „Cítím... cítím někoho z našich...“

„Jen jednoho?“

„Ne... jejich tolik, že se navzájem překrývají...“

„Co to znamená?“ zeptal se Malfurion Krasa.

Dračí mág procedil mezi zuby: „Znamená to, že nám ti démoni ublížili víc, než by mne kdy napadlo.“

„Ale... vždyť jsme jim unikli téměř bez škrábnutí...“

Krasus by dal raději přednost několika zraněním než tomu, co budou nyní muset snést. I těch pár minut, které se dostávali z nastražené pasti, se ukázalo jako příliš. Ostatní již budou daleko před nimi.

O tolik věci by se chtěl podělit, ale kouzlo, kterým byl svázán, mu to nedovolovalo.

Malfurionovi tak dokázal odpovědět jedině, ovšem stačilo to.

„Ostatní draci jsou už před námi, druide... a on bezpochyby letí v čele celé letky.“

Krasus poznal, že Malfurion okamžitě pochopil význam jeho slov. Draci mířili do bitvy, jistí si tím, že vládnou mocí schopnou zničit Plamennou legii.

Nemohli vědět, že Neltharion, ten, který je do bitvy vedl, je v ní zradí...

* * *

Míle před nimi se draci připraveni k bitvě rychle blížili k cíli. Neltharion je vedl podél stezky nízko nad zemí a Duši draka využíval k tomu, aby rozpustil mlhu. I to samo o sobě na ostatní značně zapůsobilo, včetně Alexstraszy a všech Aspektů. Nikdo nyní nepochyboval o úžasných vlastnostech jeho výtvaru.

A jak Neltharion letěl vstříc jistému vítězství, hlavu mu naplnily šeptající hlasy. Téměř u cíle, téměř u cíle! říkaly. Brzy, brzy! slibovaly.

Brzy se vše bude klanět před jeho velikostí a svět bude napraven.

„Co žádáš od nás?“ zavolala na něj Alexstrasza.

Chci, abyste mi nastavili krky... pomyslel si Strážce země, ale odpověděl jinak: „Rozestavení jsem vám popsal! Potřebuji, aby to na obloze vypadalo přesně, jak jsem žádal! Duše draka se postará o zbytek!“

„To je až tak jednoduché?“

Chci, aby bylo pro vás jednoduché se mi klanět... „Ano, takhle jednoduché.“

Dále se neptala, za což byl Neltharion vděčný. Mysl mu běsnila a její štěbetání málem způsobilo, že se prozradil.

Duše draka - jeho Duše draka - mu dál před očima rozjasňovala cestu. Když se Neltharion zadíval dopředu, zaznamenal na zemi nějaký pohyb, jako by tam pochodovaly tisíce mravenců.

Dorazili na bojiště. Jen stěží dokázal potlačit nadšení.

Trpělivost... šeptaly hlasy. Trpělivost...

Ano, černý drak si mohl dovolit být ještě nějakou dobu trpělivý. Mohl být velkorysý. Jeho odměna byla tak skvostná, že dalších pár minut nehrálo roli.

Už jen pár minut...

* * *

Brox je zahlédl první. Ork náhodou zvedl hlavu, aby si utřel pot z Čela poté, co rozpáral dalšího pekelného psa, a spatřil, jak první z létajících obrů právě přilétají na bojiště. Chvilí lapal po dechu a za tuhle hloupost mu málem další pekelný strážce usekl hlavu. Brox si s démonem vyměnil několik ran, rozsekl netvora na tři kusy, udělal krok zpět a rozhlédl se. Bohužel nebyl člověk nikde nablízku.

Ork si odfrkl. Rhonin třeba o dracích ještě nevěděl, ale jistě nebude dlouho trvat, než si jich všimnou úplně všichni.

Brox usoudil, že tahle válka se právě stala daleko zajímavější.

* * *

Rhonin se k lordu Ravenscrestovi nedostal. Šlechtic stál už na dohled od něj, ale prudká změna ve vývoji bitvy přinutila čaroděje soustředit se místo toho na udržení první linie před ním.

Několik rychlých kouzel s krátkodobým účinkem ji pomohlo stabilizovat, ale sám celou situaci zachránit nemohl. Měsíční hlídka byla bohužel na mnoha místech příliš roztažena a jinde ji zase využíval Illidan k zesilování vlastních velkolepých kouzel.

Malfurionův bratr byl čím dál víc bezohledný a na vině nebyl jen průběh bitvy. Vrhla kouzla sem a tam, jako by to byly kamínky, a vůbec ho nezajímalo, že často schází jen nebezpečně málo, aby zasáhl vlastní lidi.

Hrozilo, že se linie prolomí v dalším místě. Podporování jedním strážcem záhuby tam řadu vojáků rozrazilo tři pekelníci s takovou silou, až elfové doslova létali na všechny strany.

Vzniklou mezerou proudili dovnitř pekelní strážci a sekali po všem, co ještě vykazovalo známky života.

Rudovlasý čaroděj udělal gesto, ale právě v okamžiku, kdy kouzlo dokončil, otfásla daným místem ohromná exploze. Pekelníci se rozsypali na prach a obludní válečníci za nimi se zhroutili na zem. Většina jejich zbroje a masa byla odervána od těla.

Kdyby tohle byl jediný výsledek, Rhonin by jásal. Ale mezi mrtvými bylo mnoha nočních elfů, které postihl stejný osud. Ti, co přežili, volali o pomoc. Vše kolem zalila krev.

Rhonin zaklel, ale ne protože by to byla jeho chyba. On své kouzlo seslat nestihl.

Jeho rozzuřený pohled padl na Illidana. Čaroději se to nakonec skutečně povedlo. Zabil své vlastní, a nejhorší na tom bylo, že si toho buď nevšiml, nebo mu to bylo jedno.

Plamenná legie byla zapomenuta, Rhonin si začal razit cestu k Malfurionovu dvojčeti. Musí si to s Illidanem vyřídit. Tohle už se nesmí stát.

Předmět jeho spravedlivého hněvu se právě otočil a viděl, jak se k němu blíží. Illidan se na Rhonina triumfálně usmál, což čarodějův vztek nijak nezmírnilo.

Ale pak se Illidan zahleděl kamsi za Rhonina, ukázal na to prstem a usmál se ještě víc.

Rhonin si nepřál, aby ho teď něco rozptylovalo, ale musel se otočit.

I on vytřeštil oči... a ze rtů mu vyklouzla nadávka.

Na náhle se rozjasňující obloze byli draci. Stovky draků.

„Ne...“ zaúpěl Rhonin při pohledu na létající obry. Rozeznával toho, který letěl vepředu, černého draka tak velikého, že to mohl být jen ten jediný. A to zase znamenalo, že tohle může být jen jedna událost z minulosti... z pohledu obránců ta nejhorší. „Ne... teď ne... teď ne...“
20.

Neexistovalo příliš mnoho věcí, které Archimonda dokázaly rozzlobit. Každou situaci řešil chladně analytickou myslí - noční elfy, magii, dokonce i draky. Ale nyní se jeho rovnováha otfásla v základech. Nečekal, že by se draci mohli objevit v takovém počtu. Vše, co se o nich dozvěděl, dávalo tušit, že se straní pozemských záležitostí do takové míry, že si možná ani nevšimnou, že se blíží konec světa. Jistě, dalo se čekat, že se najde několik takových, kteří si budou hrát na individualisty a hazardéry. Archimonde s nimi počítal a přichystal pro ně ohromné množství strážců záhuby čekajících vysoko v mlze, aby se s nimi mohli vypořádat. Nyní ovšem byli draci nejen v přesile... oni přiletěli všichni.

Velitel démonů se rychle vzpamatoval. Sargerasy v tomto bodě netoleroval selhání.

Archimonde se myšlenkami dotkl Eredarů a pánů děsu a nařídil jim, aby proti blížící se letce nasměrovali všechnu dostupnou magii.

Jistý si tím, že se magické schopnosti Plamenné legie dokáží vypořádat i s těmito vetřelci, obrátil pozornost zpět k bitvě. Nathrezim a čemokněžníci draky zlikvidují. Byli to přeci jen stále tvorové z tohoto světa a jejich moc tím byla limitována. Legie byla něčím daleko víc. Ano, bezpochyby neexistovalo nic, čím by mu draci mohli zabránit ve velkolepém vítězství.
* * *

Tyrandiny sestry byly tlačeny ke kopcům, na kterých rostlo několik pokroucených mrtvých dubů. Překvapivé vyrojení démonů noční elfy zdrtilo a bez ohledu na snahu sesterstva dodat odvahu všem okolo, i ony samy měly co dělat, aby si pod takovým náporem udržely v srdcích naději.

Nová nejvyšší kněžka nyní bojovala na nohou. Její noční panter se obětoval a nastavil tělo proti mečům mířícím na paní v sedle. Tyrande demony, kteří ho zabili, vyřídila a nyní spěchala na pomoc jiné sestře, těžce zraněné při stejném útoku. Tyrande zkrvavené tělo odtáhla mezi stromy, kde doufala, že by kněžka mohla zůstat ležet bez povšimnutí útočníků. Z tohoto vyvýšeného místa vyhlížela bitva ještě beznadějněji. Kamkoli se Tyrande podívala, viděla moře ohnivých netvorů pohlcující její lid. Noční elfové padali na všech stranách, nemilosrdně pobíjeni.

„Elune, Matko Luno,“ zašeptala náhle. „Copak už pro své děti nemůžeš nic udělat? Svět zde skončí, jestli se něco nestane!“

Ale zdálo se, že bohyně jim již dala vše, co mohla, neboť k nočním elfům stále přicházela smrt. Tyrande se sklonila s nadějí, že pomůže alespoň sestře, ovšem zároveň ji napadlo, zda to má vůbec ještě smysl.

A pak nejvyšší kněžku vyrušil uprostřed léčení pocit, že ji někdo pozoruje. Ohlédla se přes rameno, jistá si, že viděla nějaký stín. Když se však zadívala bedlivěji, spatřila jen stromy. Už se téměř vrátila k práci, když její pozornost upoutalo něco jiného. Tyrande zvedla hlavu k obloze a prve poraženecký výraz se proměnil ve výraz naděje.

Nebe bylo plné draků, draků ze všech, letek.

„Pochválena buď, Elune!“ vydechla.

S novým odhodláním se Tyrande soustředila na léčení ležící kněžky. Matka Luna znovu vyslyšela její modlitby. Poslala jim sílu, se kterou se ani Plamenná legie nemohla měřit.

Nyní se již jistě nebylo čeho bát...

* * *

Draci se roztáhli po celé obloze, přesně jak jim Neltharion nařídil, a snažili se jednotlivé letky zcela rovnoměrně rozdělit do všech stran. Blízko Strážce země letěli Alexstrasza, Ysera, Malygos a bronzová samice. Kdyby se Neltharion otočil na rudou královnu, všiml by si, že Alexstrasziny oči kmitají sem a tam, jako by někoho hledaly. Ve svém šílenství si však černý nepřítomnosti královnina druha nevšiml.

Hluboko pod nimi malé postavičky postupně začaly zaznamenávat omračující přítomnost draků. Na Neltharionově ještěří tváři se rozhostil široký úsměv plný ostrých zubů. Publikum bylo připraveno.

„Teď,“ zahřměl, „necht' nepřítel pod námi spatří Duši draka!“

Malý disk se rozzářil tak jasně, že všichni obři kromě Strážce země od něj museli odvrátit zrak. Neltharion si pálení v očích nevšiml, tak uchvácen byl.

Duše draka udeřila.

Její útok přišel v podobě záblesku nejryzejšího zlatého světla, jasnějšího než slunce a hvězdy, čistšího než měsíc.

Šířilo se přes armádu démonů, a kdekoli se Plamenné legie dotklo, démoni se doslova vypařovali.

Démoni kvíleli. Démoni vrískali. Prchali od smrtelného světla jako nikdy před žádným nepřítelem, dokonce ani před nočními elfy. Strach jejich rasa příliš neznala, nyní jej však pocítila naplno.

Obránci nejprve hleděli v němém úžasu. V tu chvíli by bylo možné splést si je s kamennými sochami. Dokonce i nadutí šlechtici se nezmohli na nic jiného, než že hleděli s otevřenou pusou na tu uvolněnou moc. Moc, proti které bylo jejich využití energie Studny při nejlepší vůli k smíchu.

Rhonin stojící mezi nočními elfy kroutil hlavou a opakoval: „Ne... ne... ne...“

O kus dál sledoval Illidan tuto epickou zkázu s neskrývanou závistí, neboť si uvědomoval, že vše, co se naučil, nebylo nic proti moci ovládanou draky.

A na druhé straně bojiště se Archimonde zamračil při pohledu na to, jak jeho mocné jednotky zasažené jediným útokem padají jako stébla trávy. Okamžitě cítil Sargerasovu nelibost a věděl, že on, a ne Mannoroth nebo Urození, nejvíce pocítí pánův hněv.

Plamenná legie se bránila, ovšem nemělo to smysl. Eredaři a Nathrezim zaměřili všechna temná kouzla na disk a jeho tvůrce s takovou intenzitou, že by se Duše draka měla na místě roztavit a Neltharionovi opadat všechno maso z kostí. Zároveň zaútočili na všechny draky s úmyslem rychle ukončit jejich pokus rozdrtit demony.

"Je čas!" zahřměl Strážce země a již jen velmi stěží potlačoval šílenství. „Vytvořte spojení!“ Ostatní obři navzájem propojili mysl i moc. Již dříve připoutání k disku neměli potíže s tím dodat Duši draka ještě více síly.

Neltharion s posměšným výkřikem nasměroval energii disku na útočící černokněžníky.

Eredaři se po desítkách rozpadali na prach. Jejich smrtelné výkřiky byly krátké, avšak výmluvné. Páni děsu ve vzduchu padali zasažení oslnivým světlem, které je v okamžiku měnilo v hromádku spálených kostí. Na jiných místech umírali černokněžníci sty rozličnými způsoby, neboť disk obrátil jejich vlastní kouzla proti nim.

Nakonec i ten nejkrutější z nich se v panice obrátil na útěk. Tohle nebyla moc, které by se mohli postavit. Ani strach ze samotného Sargerase jim nezabránil v útěku.

A když pekelní strážci, strážci záhuby i ostatní viděli, jak jejich druhové padají zasažení mocí draků, i oni ztratili veškerou odvahu téměř doslova stejně jako ostatní démoni těla.

Archimonde zjistil, že je velitelem, jenž nemá komu velet Jeho hrozeb si nikdo nevšímal ani poté, co zabil několik démonů kolem sebe, aby dokázal, že to myslí vážně.

V sedle nočního pantera lord Ravenscrest zařval a ukázal na prchající hordu. „Tohle je naše chvíle! Za Kalimdor a Azsharu!“ Vojáci ho slyšeli velmi dobře. Armáda vyrazila vpřed. Tahle válka konečně mohla skončit vítězstvím.

Jen Rhonin váhal. Jen on znal pravdu. Ale jak mohl protestovat proti tomu, co všichni ostatní viděli na vlastní oči? Výtvor draků splnil účel, pro který byl zjevně vytvořen.

Zoufale se rozhlédl kolem ve snaze najít toho, který si jako jediný mohl uvědomit, co všem hrozí. Jediného muže, který by mu mohl říci, co má dělat.

Ale po Krasovi nebylo nikde ani stopy.

* * *

Neltharion triumfálně zařval a dál sledoval, jak ti niterní démoni prchají. Všem dokázal, jakou moc Duše draka má, a tím i vlastní nadřazenost.

A pak jej v okamžiku vítězství vyrušila jedna z těch, od kterých očekával zradu.

„Neltharione!“ volala Alexstrasza napjatým hlasem. „Démoni prchají! Duše vykonala svůj úkol na výbornou! Nyní musíme přerušit spojení a zaútočit na ně ze všech stran...“

„Ne!“ upřel na ni pohled. Déle již nebyl schopen nebo ochoten skrývat šílenství. „Ne! Já od této chvíle budu rozhodovat, co se stane! Já, a ne ty, Alexstraszo!“

Ostatní Aspekti náhle na Nelthariona pohlédli, jako by ho viděli poprvé. Obzvláště Malygos měl očividně potíže pochopit myšlenkové pochody černého obra. „Dobrý příteli, Neltharione! Nechtěla tě znevážit! Jen by bylo daleko efektivnější, kdybychom...“

„Bud' zticha!“

Disk se rozzářil.

Shromáždění draci jako jeden znehybněli, křídla zastavena uprostřed máchnutí. Ovšem nezřítli se, neboť obrovská moc Duše draka je držela jakoby zmrzlé ve vzduchu. Jejich oči byly jedinou známkou toho, že jsou při vědomí, a kromě všech černých se v nich zračila hrůza ze zjištění, že nejmocnější z nich se obrátil proti nim.

„Nikdo mne nezradí! Udělám, na co mám právo! Jsem pánem svého osudu! Tahle země, všechny země se skloní před mou mocí! Přetvořím svět, aby byl takový, jakým má být!“

Jeho strašlivý pohled dopadl na bojiště pod ním, ovšem nikoli na prchající Plamennou legii.

Černý obr zvedl zlatý disk a zasyčel na rychle postupující noční elfy: "Ať všichni vidí, že žijí jen proto, že já to strpím!"

A pak namířil moc Duše draka na obránce.

Uprostřed toho, co mělo být okamžikem vítězství, měli noční elfové ještě menší šanci bránit se proti moci disku, tedy ne že by byli jinak schopni proti ní cokoli udělat. Oslepující světlo zasáhlo nejpřednější řady... a ty zmizely. Jejich náhlý odchod označily jen krátké výkřiky.

Jezdci na nočních panterech zahynuli přímo v běhu stejně jako zvířata. Během mrknutí oka padly desítky vojáků.

Ohromný útok se při pohledu na tu hrůzu roztříštil. Noční elfové prchali od prchajícího nepřítele a uprostřed zůstala spálená zem a pár krvavých zbytků.

Zavládl chaos. Ani noční elfové, ani démoni nevěděli, co mají čekat, oči obrácené k děsivému černému stínu, který vládl nad smrtí.

Hlas Strážce země přehlušil všechny ostatní zvuky, když promluvil k drobným postavičkám na zemi: „Představím se vám, červi! Zapamatujte si mne a modlete se! Jsem Neltharion! Jsem váš bůh!“

Hlasy v jeho hlavě nabyly na intenzitě a pobízely ho k vyvolám dalšího chaosu. Neltharion je však pro jednu ignoroval. Chtěl si nyní vychutnat triumf, přinutit ty nanicovaté tvory, aby se poklonili jeho velikosti a uznali jeho moc. Samozřejmě že je pak bude moci zlikvidovat, kdykoli se mu zlíbí. Což bude ihned, jakmile ho unaví. „Všichni přede mnou musí pokleknout! Hned!“ Mnozí tak učinili, zatímco jiní stáli plni zmatku a nejistoty. Duše draka

jejich vzdor odměnila a jasné světlo znovu zaplavilo nejprve démony a pak i noční elfy. Byla to velmi účinná lekce a přinutila všechny ostatní rychle padnout na kolena.

„Díval jsem se,“ zavrčel šílený obr. „A viděl jsem svůj svět zničený vámi, bídná stvoření! Musí být nastolen pořádek! Můj svět bude znovu dokonalý! A ti, kdo nejsou připraveni mi sloužit, budou zabiti!“

Slabé zasyčení z druhé strany přinutilo Nelthariona se prudce otočit Přestože Alexstrasza nebyla schopna se bez příkazu černého ani pohnout, alespoň takto dala najevo nespokojení a vztek.

„A vy...“ prohlásil černý drak a na chvíli zapomněl na všechny dole. „Vy všichni proradní ‚přátelé‘ budete dál žít o samotě! Za všechny intriky a tajné plány si nic lepšího nezasloužíte!“ Alexstrasza se všemožně snažila promluvit. Neltharion se rozhodl být velkorysý a dovolil jí to.

„Co jsi to provedl, Neltharione? Jaké zlo jsi spáchal? Nás nazýváš zrádci, ale vidím jen jednoho, kdo si takové označení zaslouží!“

„Dal jsem ti svolení promluvit, drahá Alexstraszo, ale měla jsi ho využít, abys žadonila o milost za všechny své zločiny! Ty se opovažuješ obvinít mne?“

V odpověď na jeho slova si jen odfrkla. „Mezi námi není jediný, který by spáchal strašlivější zločin než ty!“ Alexstrasza zaváhala a pak razantně zjemnila tón. „Neltharione... tohle nejsi ty! Vždy ses snažil nastolit na světě mír, harmonii...“

„A taky že tak učiním! Až se všichni podřídí mé vůli, už nebude žádný chaos, žádné války!“

„A žádná smrt? Kolik jich bude muset zemřít, abys vytvořil svůj ‚mír‘, starý příteli?“

„Já...“ Hlasy v drakově hlavě se staly naléhavějšími, dožadovaly se toho, aby skoncoval s jejími slovy i s ní. Černý drak zavrtěl hlavou a pokusil se vyčistit si mysl. „Alexstraszo... já...“

„Bojuj s tím šílenstvím, které se tě zmocnilo, Neltharione! Jsi silný! Vzpomeň si, kým jsi kdysi byl... a znič tu zrůdu ve své mysli, než bude pozdě pro nás pro všechny!“

Řekla to, co neměla. Krví podlité oči Strážce země opět ztvrdly a on ochranně se sevřel zlatý disk. „Ne! Takže tvá zrada je ještě větší! Chceš si vzít, co je mé, co jsem stvořil! Věděl jsem to! Věděl jsem, že nikomu z vás nemohu věřit!“

„Neltharione!“

„Bud' zticha!“

Alexstraszina ústa znehybněla. Evidentně se snažila mluvit, ale moc Duše draka byla i na ni příliš silná.

Temný obr ji pustil z hlavy jako dále nepodstatnou a obrátil pozornost zpět k davu, stále nehybnému hrůzou z něj.

„Rozhodl jsem se!“ řekl jim. „Rozhodl jsem se, že tohle místo bude nejlepší, když je nic podobného jako vy nebude hyzdit!“

Zvedl Duši draka. Disk se rozzářil... A náhle jej zasáhl krvavě rudý blesk.

* * *

Dorazili, aby se stali svědky scény z těch nejstrašnějších... naprostá destrukce dole a nad nimi draci visící v pasti nalíčené jedním z nich.

Krasus zaklel: „Je příliš pozdě! Neltharion už dovršil zradu!“

Hned v okamžiku, kdy ta slova vyslovil, si čaroděj uvědomil, že pečeť, kterou jej Strážce země umlčel, už neexistuje. Proč by také měla? Neltharion zradu již sám vyjevil; nebyl důvod nikoho umlčovat kouzlem.

„To je zvrácené!“ zahřměl Korialstrasz. „Drží Alexstraszu jako zajatce! Jak se opovažuje? Za to ho zabiju...“

„Musíš se uklidnit!“ přerušil ho Krasus. „Neltharion je nyní příliš mocný, když použil Duši démona!“

„Duši démona?“ Jo, tak to je skutečně lepší jméno! Opravdu je to démonický výtvar. Spíš by patřil do spáru Plamenné legie!“

Krasus nechtěl prozradit jméno, pod kterým bude disk znám v časech, jež teprve přijdou, ale už bylo příliš pozdě. Snad byl tohle způsob, jakým ke změně došlo. Čaroděj už vlastně nevěděl, co je součástí původní historie, a co změnila jeho přítomnost zde. V tuto chvíli na tom už zjevně příliš nezáleželo. Záleželo na tom, že Kalimdor je v ohrožení, proti kterému

byli všichni démoni nepodstatní. „Co můžeme dělat?“ zeptal se Malfurion. „Duše dra... démona není nezranitelná! Klíčem je Neltharion! Je to stvořitel a tím pádem i slabá stránka!“ „Myslíte zničit ho? Mohli bychom ten talisman využít, abychom zachránili můj lid!“ Krasus se zachmuřil. „Druide, kterákoli jiná cesta vedoucí k přežití by byla lepší než mít v rukou tuhle zvrácenost! Má na majitele ničující vliv! To musíš cítit i odtud!“ Noční elf přikývl. Všichni, zjevně až na Nelthariona, cítili zlo ukryté v disku, když byl používán.

Korialstrasz zavrtěl hlavou. "Já už to nevydržím!"

Bez varování rudý drak začal klesat ke kopcům za liniemi obránců, mimo zorné pole šíleného černého. Přistál tak prudce, že ani jeden z jezdců nestačil jakkoli protestovat

Teprve až když oba sesedli, měl Krasus možnost něco říct. „Co máš v úmyslu?“

„Znáš mne nejlépe ze všech. Víš, co zamýšlím.“

Krasus to věděl a matně si na to rozhodnutí vzpomínal. Ovšem co kdysi bývalo jako vytesáno do kamene, již nebylo. Korialstrasz už jednou v podstatě zahynul; podruhé by to zřejmě bylo nezvratitelné.

I s tímto vědomím však nedokázal proti drakovu rozhodnutí protestovat. Láska, kterou Korialstrasz cítil ke královně i družce byla stejná, jakou cítil i Krasus.

„Udeř nížko a dozadu," řekl svému druhému já. „A ze všeho nejvíce se snaž, aby pustil ten disk.“

Obr utivě sklonil hlavu. „Vezmu si tvou moudrost k srdci.“

S těmi slovy se Korialstrasz znovu vznesl do vzduchu. Mával křídly velmi prudce, neboť se snažil nabrat před útokem co největší rychlost. Oba bývalí pasažéri sledovali, jak drak odlétá, a obzvláště Krasus nespouštěl z rudého oči, než se mu zcela ztratil z dohledu.

V okamžiku, kdy mu bylo jasné, že kostky byly vrženy a není cesty zpět, se čaroděj obrátil a řekl: „Pojď, Malfurione! Musíme rychle ke tvým!“

Krasus běžel a všechnu důstojnost již hodil za hlavu. Důstojnost byla pro ty, kteří měli čas a trpělivost, což ale bylo zboží, které se jemu ani jeho společníkovi nedostávalo. Záleželo jen na tom dostat se k Rhoninovi a ostatním.

Jistě, pak teprve přijde otázka... co přesně ještě mohou udělat?

Běželi dál a dál, ale čarodějovi to připadalo, že noční elfové jsou neskutečně daleko. „Tohle je moc pomalé!“ zaklel Krasus. „Než se tam dostaneme, bude už pozdě!“

„Mohl bych zkusit něco přivolat! Třeba nám Cenarius bude moci zase poslat hipogryfy!“

„Velmi pochybuji, že bychom měli takové štěstí jako prve! Snad... snad kdybych se dokázal spojit s Rhoninem...“

Zastavil se a zhluboka dýchal. Pak se pokusil spojit myšlenkami s bývalým svěřencem. Ale přestože člověka cítil, kolem byl příliš velký zmatek. Krasus pochyboval, že by si Rhonin jeho mentálního dotyku dokázal všimnout.

„Nejde to," řekl nakonec. „Vypadá to, že musíme běžet dál.“

„Zkusím to. Teď už nám to nic neudělá.“ Krasus se na druida zadíval. „A s kým se chceš spojit?“ „S bratrem, samozřejmě.“

Vyzáblý čaroděj tu možnost chvíli zvažoval a pak řekl: „Mohl bych navrhnout někoho jiného? Třeba Tyrande?“ „Tyrande?“ Malfurionovi tváře ztmavly. Krasus se snažil elfe dále neuvádět do rozpaků, a tak opatrněji dodal: „Když jsme tě hledali v paláci, to skrze ni jsme navázali spojení. Myslím, že s mou pomocí bys to mohl zvládnout znovu. Mimo to, je pravděpodobnější, že pro nás bude mít transport ona.“

Malfurion přikývl. To znělo logicky. "Dobře." Stále čelem proti sobě se posadili. Krasus se zadíval nočnímu elfovi do očí a oba se soustředili. „Tyrande...“ zašeptal Malfurion.

Krasus cítil, jak jeho myšlenky letí k ní. Druidova mysl se téměř okamžitě spojila s

Tyrandinou. Čarodějův předpoklad byl tedy správný. Snad si to ani jeden z nich

neuvědomoval, ale on cítil, jak hluboký cit mezi nimi je. Malfurion znovu zavolal: Tyrande... Malfurione? V jejím hlase bylo leknutí a úleva zároveň. Kde...

Poslouchej mě! Nemohu moc vysvětlovat, odpověděl co nejnaléhavěji. Krasus a já potřebujeme zvířata! Nemohla by jedna ze sester vyjet k těm kopcům na jihu? Pokusil se v mysli vytvořit co nejpřesnější obraz svého okolí a cítil, jak jej poznala.

Přijedu sama! řekla kněžka.

Krasus vstoupil do hovoru dříve, než stačil Malfurion zaprotestovat. Bude schopna následovat spojení až k nám. Jiná by mohla jezdit příliš dlouho kolem a nakonec nás stejně minout. Dračí mág cítil kněžčin souhlas a nakonec i to, že se Malfurion podřídil.

Musím nejprve najít nějaká zvířata, ale budu tam co nejrychleji! S těmi slovy Tyrande přerušila spojení. Zůstala sice s Malfurionem v kontaktu, ale jen tak, aby mohla jednat a nebyla omezována myšlenkovým spojením.

„Chvála Aspektům!“ prohlásil Krasus, když se i on odpojil. Pomohl Malfurionovi vstát a dodal. „Teď máme šanci.“

„Ale jakou? Nejprve démoni a teď tohle! Kalimdor čeká zkáza!“

„Možná, a možná ne. Uděláme, co budeme moci.“ Čaroděj se náhle zadíval směrem, kterým odletěl Korialstrasz. Kopce oběma na zemi bránily vidět blížící se souboj přímo. „Stejně jako jiní,“ řekl ještě Krasus pochmurně. „Stejně jako jiní...“

21.

Korialstrasz narazil do Nelthariona, jak nejsilněji dokázal, a mířil přitom na oblast nejméně chráněnou šupinami. Těsně před tím vychrlil šílenému Aspektovi do očí proud ohně. Podařilo se mu Strážce země zaskočit, ovšem Neltharion disk nepustil, jak Korialstrasz doufal. Černý drak jej svíral smrtelným stiskem. Dokonce i když se Neltharion ve vzduchu několikrát obrátil, dokázal neztratit duchapřítomnost natolik, aby drahocenný výtvar udržel v tlapě.

Korialstrasz při zjištění, že selhal, zasyčel. Samotný neměl proti mnohem většímu drakovi šanci. A co hůř, rudý cítil, že je přitahován k tomu, co Krasus správně nazval Duší démona, a bylo mu jasné, že se brzy přidá k ostatním. Pro Strážce země nebude problém udělat i z Korialstrasze obyčejného otroka.

Ani tak se však Alexstraszin druh nehodlal vzdát. Už se rozhodl a bude bojovat až do smrti, kdyby to znamenalo zachránit milovanou družku.

Než se Neltharion stačil vzpamatovat, udeřil do něj Korialstrasz znovu, tentokrát ho zasáhl hlavou přímo do hrudi. Aspekt zasípal, jak mu rudý vyrazil dech. Otevřel tlapu a disk z ní tentokrát vyklouzl.

„Néééé!“ zahřměl Neltharion. Silou znásobenou nahromaděným vztekem odrazil rudého draka tak, že Korialstrasz odletěl notný kus dál. Strážce země se střemhlav vrhl za zlatým diskem. Složil křídla a padal tak rychle, že se mu podařilo chytit disk, než mu zmizel z očí. Černý obr roztáhl křídla, vznesl se zpátky a vztekle na menšího draka zařval: „Jak... se... opovažuješ?“

Korialstrasz se pokoušel vzpamatovat, ale byl příliš pomalý. K hrůze zjistil, že Neltharion míří diskem přímo na něj.

„Skloníš se přede mnou!“

Záblesk jasného světla Korialstrasze omráčil. Pálilo to jako nic, co kdy v životě zažil. Měl pocit, jako by se mu roztavily šupiny a kosti žářem rozpadly na prach. Zařval strašlivou bolestí.

Ovšem i přesto pokračoval v letu k černému drakovi, nikoli od něj. Překonal bolest a blížil se k Neltharionovi. Strážce země znechuceně zařval. Ve svém šílenství chtěl Neltharion zabít, ne zotročit, a to se obrátilo proti němu.

Oba se srazili. Z takové blízký nebyla Duše tak účinná, jak by si Neltharion myslel. Oba draci měli nyní k dispozici jen čelisti a spáry a Korialstrasz se držel.

Neltharion chňapl po krku rudého. Ten vydechl a poslal do tlamy Strážce země plameny. Tentokrát byl jeho útok účinnější. Černý drak se převrátil naznak a z hlavy se mu kouřilo. Ale Korialstraszovo vítězství mělo krátké trvání. Neltharion, nyní z dosahu spárů rudého, si přitiskl Duší démona na divoce se zdvihající hrud' a šíleně se ušklibl.

„Už mě nebavíš, Korialstraszi! Pro mne jsi jen komár, hmyz, který je třeba rozmáčknot! Otroctví je pro tebe až příliš dobré...“

Zatímco mluvil, disk se jasně rozzářil. Začala se z něj šířit zlatá aura, která brzy zalila celého Nelthariona. V jeho smíchu už nebyla ani stopa po přičetnosti. Oči Strážce země plály a zdálo se, že roste.

„Hmyz!“ opakoval téměř vesele. „Všichni pro mě nejste nic než hmyz!“

Černý drak se nyní zatřásl, téměř jako by měl vybuchnout. Natáhl přední tlapu a ukázal kamsi do dálky na zem.

Zem se zachvěla. Démoni a noční elfové ještě rychleji než prve prchali na opačné strany, jako kdyby mezi nimi vybuchla sopka. Vysoko k obloze vytryskla láva, aby vzápětí dopadla na ty, kdo neměli to štěstí a nestačili včas prchnout. Všechna moc země, které přísahal, že jí bude moudře vládnout, nyní bezohledně zabíjela na jeho pokyn. Neltharion před Korialstraszovým očima zvrátil svou roli a přeměnil se z Aspekta světa na pravý opak.

Když dokonal tohle zatím poslední zvěrstvo, dál se měnil. Na hrudi se mu objevila prasklina a šupiny se roztrhly, jako by byly z papíru. Ale namísto krve z rány vytekl čistý oheň. Vedle první praskliny se objevila druhá a pak ještě třetí na druhé straně.

Po celém Neltharionově těle se najednou objevovaly strašlivé praskliny, jako by ho zasáhl nějaký mor. Hrubé šupiny na hřbetě se roztrhaly na kusy. I samotný pohled na to způsoboval Korialstraszovi bolest, ale černému obru to zjevně nevadilo. Neltharion naopak vypadal, že se v tom, co se mu děje, zvrhle vyžívá. Oči mu divoce plály, jak se v nich zrcadlila moc disku, a on se dál smál vši té zkáze.

Korialstrasz sebral odvahu a pokusil se ještě jednou obludného draka zastavit. Rozletěl se proti Neltharionovi, připraven zemřít. Korialstrasz se tiše omluvil nepřítomnému Krasovi, který jistě zahyne ve stejný okamžik jako on.

Přestože byl uchvácen obludným dílem, zaznamenal Neltharion, že se jeho protivník vrací. S takovým úšklebkem, jakého jen byla dračí tlama schopna, namířil černý Duši démona na Korialstrasz.

Moc talismanu rudého zasáhla jako kladivo a srazila ho k zemi. Korialstrasz se snažil zpomalit pád, ale proti moci disku neměl šanci.

A pak Nelthariona obklopilo praskající pole modré energie, které jej přinutilo zasyčet a vrátit Duši zpět na hrud'. Černý obr zuřivě zahřměl a hledal původce magických pout.

Slzami zalitými očima spatřil Korialstrasz vlnu pohybující se rychle k Neltharionovi.

Ostatní draci byli volní. V průběhu souboje s Alexstraszovým druhem a kvůli zkáze, kterou seslal na noční elfy a demony, nesoustředil se Neltharion dostatečně na kouzlo držící v zajetí ostatní. Tahle chyba dala Kalimdoru šanci.

Jedna skupina se rychle oddělila od ostatních. Letka modrých divoce kroužila kolem chyceného Aspekta. V čele byl ten, kdo až do konečné zrady fandil Strážci země ze všech nejvíce.

„Neltharione!“ zahřměl Malygos. „Příteli Neltharione! Pohleď, co se z tebe stalo! Ta věc, kterou jsi stvořil, tě zničil. Dej mi ji, abych mohl skoncovat se zkázou, kterou způsobuje!“

„Ne!“ zařval v odpověď Neltharion. „Ty ji chceš! Všichni ji chcete! Víte, jak mocnými vás může učiniti. Může z vás udělat bohy!“

"Neltharione..."

Ale dál se Malygos nedostal. Černý drak zasyčel a jeho tělo se stalo ohnivějším. Zlatá aura šířící se z disku i z něj náhle spálila modrou klec, do které ho modrý uvěznil.

„Nedáváš nám jinou možnost, starý příteli!“ Malygos za-syčel a zamířil přímo proti černému Aspektu. Ostatní modří kolem se připravili zaútočit na Nelthariona ze všech stran. Ze všech letek znali modří umění magie jako nikdo jiný. Konečně, pomyslel si Korialstrasz, Neltharion padne.

Jako smečka vlků blížících se ke kořisti vířili modří draci kolem černého protivníka.

Malygose obklopovala záře barvy temného kobaltu.

„Tahle obludnost nikdy neměla spatřit světlo světa,“ prohlásil Spřádač kouzel. „A já jsem se stal nástrojem pro jeho stvoření. Je spravedlivé, starý příteli, že já ho také vymažu ze světa!“

K disku vylétlo cosi jako oblouk čisté bílé barvy. Když se přiblížil, ukázalo se, že Malygos mluvil doslova, když použil termín „vymazat“. Čehokoli se bílá barva dotkla, zbyla jen nicota. Žádná mlha. Žádná obloha. Jen čistě bílá nicota. Efekt na obloze byl samozřejmě dočasný, ale pro smrtonosný disk bude jistě trvalý.

Nebo spíše... měl být trvalý. Ani přihlížející Korialstrasz, ani žádný z ostatních se nikdy neměli dozvědět, zda by Malygosovo kouzlo disk zničilo. Než se totiž stačilo Duše dotknout,

Neltharion plivl. Ze sliny se stala černá koule, která se střetla s bílým obloukem jen sekundy před tím, než se nicota stačila dotknout jeho výtvaru. Střet byl doprovázen oslepujícím výbuchem tisíců jisker... a pak už nebylo nic.

Malygos zuřivým výkřikem zavelel letce k útoku.

Ale Neltharion byl rychlejší. Ještě dřív, než bílý oblouk zmizel, namířil na modrého draka Duši démona. Namísto zlatého světla, které zničilo tolik země, vytrysklo z něj do všech stran světlo šedé.

Malygos vytvořil kouřový štít, ale stejně tak by to mohl být obyčejný kouř. Šedé světlo ho zasáhlo a odmrštilo. Malygos letěl přes kopce až za horizont a po celou dobu řval bolestí. Ovšem pro jeho družky a členy modré lelky měl Neltharion připravený daleko strašlivější osud.

Draci se jako jeden scvrkli. Doslova se vyfoukli jako vyprázdňené měchy na vodu. Jejich výkřiky byly ještě strašlivější než pohled na ně. Přestože se snažili bránit, žádný neunikl všudypřítomnému šedému světlu.

Ostatní draci jim chtěli přispěchat na pomoc, ale už bylo příliš pozdě. Všechnu magii i životní sílu již vysála Duše démona a zbyly jen suché slupky. Nakonec se modří draci rozpadli v prach, který rychle rozfoukal vítr.

„Ne...” vydechl Korialstrasz, který se pokoušel vstát. Zatočila se mu hlava a on se znovu zhroutil na zem a rozdrtil to, co ještě zbylo z kusu skály, na který dopadl. „Ne...”

„Blázni!” zahřměl Strážce země bez sebemenší stopy lítosti nad tím, co právě udělal.

„Několikrát jsem vás varoval! Jsem nepřemožitelný! Vše, co existuje, patří mně! Vše, co žije, žije jen proto, že to strpím!”

Jediným letmým pohledem vyslal planoucí obr na ně prudký hurikán, který si s ostatními draky pohrál, jako by nic nevážili. Ani Alexstrasza, ani Ysera proti němu neměly šanci a obě byly smeteny stejně lehce jako ostatní. Společně se všemi draky odlétly daleko z dohledu a po celou dobu se divoce zmítaly. Ani jeden drak z těch několika set Neltharionovu kouzlu neunikl.

Obludný drak s tělem nyní nepřírozeně nafouklým a pokrytým planoucími prasklinami se nyní znovu obrátil k nočním elfům a jejich nepříteli na zemi. „A vy! Vy jste se ještě nepoučili! Ale to se změní! To se změní!”

Znovu se zasmál a volnou přední tlapou sevřel jednu z prasklin pokrývajících celé tělo.

Poprvé se zdálo, že si všiml, jakou strašlivou fyzickou změnou prošel, a jeho výraz se na chvíli změnil v naprostý úžas. Pak Neltharion zařval na všechny dole: „Uvidíme, kdo je hoden mého světa! Nechám vás dobojovat vaší malou válku... můžete bojovat, abychom se dozvěděli, komu bude dovoleno žít a uctívat mne!” Pak se obr naposledy nepřičetně zasmál, otočil se a odletěl. Korialstrasz byl vděčný, že Strážce země nepokračoval ve vší té šílené zkáze, ale věděl, že úleva je jen dočasná. Přestože Neltharion téměř obdivoval proměnu, kterou mu disk způsobil, nakonec si zřejmě uvědomil, že bude muset se silami trhajícími jeho tělo na kusy něco udělat. Oslabený rudý si byl naprosto jistý, že černý brzy najde nějaké řešení. a pak se Neltharion bezpochyby vrátí, aby se ujal vlády nad „svým světem”.

Korialstrasz se znovu pokusil vstát, ale tělo ho neposlouchalo. Zraněný rudý toužebně zvedl hlavu k zatažené obloze, ale ani po Alexstrasze, ani po komkoli z jeho druhu nebylo ani stopy. Zmocnil se ho strach, že je stihl podobný osud jako Malygosovu letku. Představil si královnu, jak bez hnutí a bez života sedí na vrcholku nějaké strmé hory, a z oka mu skanula vařící slza. Ač se však snažil sebevíc, ani podobné představy Korialstraszovi nepomohly vstát.

Odpočinout... musím si odpočinout... Najdu Krasa a pak... on bude vědět co dělat...

Rudý obr nechal hlavu padnout na zem. Potřeboval jen pár minut. Pak se zase bude moci vznést do vzduchu.

Ale v ten okamžik k jeho citlivým uším dolehl nový drsný zvuk. Trvalo jen vteřinu, než ho Korialstrasz poznal.

Zvuky bitvy.

Démoni znovu zaútočili.

* * *

Noční můra. Krasus se zjevil uprostřed strašlivé noční můry. On i Malfurion se dostali na místo, které, přestože jim neumožňovalo pozorovat bitvu na zemi, alespoň jim dovolilo stát se svědky ještě horší bitvy na obloze.

A tak Krasus viděl, jak se jeho druh stal obětí šíleného netvora.

Viděl, jak jeho mladší já statečně - pokud ne přímo šíleně - na Aspekta zaútočilo. Souboj proběhl, jak čaroděj očekával, přestože všechny vzpomínky na tyto okamžiky byly pro něj ztraceny. Zamrazilo ho, když Korialstrasz nakonec padl, ale přestože Krasus cítil drakovu bolest, cítil zároveň, že žije... což bylo v tu chvíli malé vítězství.

Horší však bylo, horší dokonce než vědomí, že Neltharionovou rukou zahynulo mnoho nočních elfů, bylo to, co se stalo s ostatními draky. Nyní, když byla Malygosova letka prakticky vyhlazena, začne i Spřádač kouzel pomalu sklouzávat po hraně šílenství a jeho druh prakticky vyhyne. Již to nebude ten veselý obr. Nahradí ho hrozivý samotářský netvor. To, že navíc další útok poslal všechny ostatní daleko za horizont, pak Krasem otřásl nejvíce. Stále sám sobě říkal, že Alexstrasza bude v pořádku, že většina draků ten strašlivý vítr, který je odnesl přes půl světa, přežije. Historie říkala, že tomu tak bude, ale srdce tvrdilo něco jiného.

Předehnal Malfuriona a zoufale se pokoušel přeměnit. Byl starší, moudřejší a daleko schopnější než jeho mladší já. Krasus by se s Neltharionem dokázal utkat s daleko větší šancí na úspěch. Dračí mág se ze všech sil snažil přeměnit, stát se, čím ve skutečnosti byl... Ovšem podařilo se mu pouze zavrátorat a zhroutit se. Krasus dopadl tváří na zem a zůstal chvíli ležet, zdrcen všemi událostmi, ve kterých zklamal.

„Mistře Krase?“ Malfurion ho zvedl.

Čaroděj se za takový výjev zastyděl a pohřbil všechny emoce pod masku, kterou obvyčejně nosil. Jsem v pořádku, druide.“

Mladý noční elf přikývl. „Trochu chápu, čím nyní procházíte.“

Krasus téměř vyštěkl, že druid to vůbec nedokáže pochopit, ale okamžitě si uvědomil, jak drsná a hloupá by podobná jízlivá poznámka byla. Jistě že Malfurion chápal; v tuto chvíli jeho lid, a snad i všichni, na kterých mu záleželo, umírali.

Náhle jeho společník zvedl hlavu. "Požehnan buď Cenarius! Máme štěstí!"

Štěstí? Krasus se podíval směrem, kam hleděl i druid, a spatřil velmi příjemný obraz.

Přijížděla k nim Tyrande a spolu s ní dvě další sestry. Zároveň s sebou přiváděly pantery, evidentně pro oba čaroděje.

Přitáhla uzdu, seskočila z nočního pantera a bez jakéhokoli studu Malfuriona objala. Ostatní sestry uctivě sklopily zrak; Krasus si všiml, že se vůči Tyrande chovají s velkým respektem, přestože byly zjevně starší.

„Děkuji, Matko Luno!“ vydechla. „S tím, co se všechno stalo a jak vypadal Korialstrasz, jsem se bála, že ty...“ „Stejně jako já se bál, že ty,“ odpověděl druid. Krasus ucítil slabou bolest v srdci, která neměla nic společného s jeho ani s Korialstraszovým stavem. Na místě obou nočních elfů si představil sebe a ještě někoho.

Ale k tomu nikdy nedojde, pokud nezastaví Plamennou legii i Nelthariona.

„Musíme dál,“ řekl jim. "Jestli máme mít nějakou šanci zastavit Strážce země, musíme zastavit demony.“

Malfurion s Tyrande se neochotně pustili. Když všichni nasedli, obrátili se zpět a zamířili k bojišti.

Slyšeli výkřiky a řev daleko dříve, než spatřili první známky krveprolití. Bitva se přesunula, což překvapilo i Tyrande a sestry, které odjely teprve před chvílí.

"Neměli by být takhle blízko!" zabručela jedna ze sester. „Přední linie se úplně hroutlí!"

Druhá přikývla a obrátila se na Tyrande. „Paní, musíme najít jinou cestu. Ta, kterou jsme odjeli, už neexistuje.“

Krasus i Malfurion si všimli oslovení, kterého použila, ale ani jeden nechápal, co to znamená. Tyrande k celé záhadě ještě přidala tím, že na návrh přistoupila způsobem hodným někoho ve velení. „Veďte nás, kam si myslíte, že to bude nejlepší.“

Jeli dál a hledali jinou cestu k armádě elfů. Jedna se otevřela přímo před nimi, ale tou by se dostali příliš blízko boji. Ovšem zdálo se, že není jiná možnost, pokud nechtějí objet celou Ravenscrestovu armádu, což by znamenalo hodiny.

Jak družina jela dál, Krasus zblízka zkoumal průběh bitvy. Démoni bojovali, jako by stále měli v úmyslu dobýt tenhle svět pro svého pána, přestože z něj s největší pravděpodobností budou smeteni stejně jako noční elfové. Archimonde mohl jen doufat, že se mu podaří co nejrychleji zvítězit a pak se postarat o černého draka. Jak to chtěl udělat, Krasus nedokázal říct, ale nijak velitele démonů nepodceňoval. Budoucnost již nebyla jistá; mohlo se stát cokoli.

„Tudy dolů!“ zavolala kněžka v čele. Stočila pantera na svažující se stezku a na chvíli zmizela za úbočím kopce, který objížděli.

Ostatní ji následovali, vědomi si toho, že záleží na každé vteřině. Avšak když kopec objeli, Malfurion vykřikl: „Pozor!“

Jako by odnikud se přímo proti nim objevila bitva. Zoufalí vojáci padali jeden po druhém, jak démoni bušili do jejich oslabených řad. Jezdci se s ustupujícími málem srazili. A co hůř, řady nočních elfů byly tak prořídle, že se ocitli přímo tváří v tvář nepříteli.

Sestra jedoucí první se pokusila odrazit planoucí Čepel jednoho démona, ale byla příliš pomalá. Obludný meč jí rozsetí rameno i krk a ona padla jako kámen k zemi. Její panter démona ihned poté roztrhal, ale pro jezdce už nemohl udělat nic.

„Paní!“ vykřikla zbývající sestra. „Ustupte!“ Vyměnila si několik ran s pekelným strážcem a odrazila ho od Tyrande.

Ale ani Malfurionova přítelkyně z dětství se nesnažila před bitvou skrýt. S horlivostí, která Krasovi připomněla jeho družku, ihned přiskočila sestře na pomoc a zabořila do démonovy zbroje meč. Pekelný strážce se zhroutil a řady obránců se semkly.

„Musíme se dostat k Rhoninovi a Ravenscrestovi!“ naléhal Krasus.

Ale navzdory všemu úsilí byli zatlačováni zpět mořem těl. Krasus seslal kouzlo, kterým poslal zbraně padlých do první řady démonů. Mnoho démonů zahynulo, probodnuto nočními elfy i očarovanými zbraněmi.

Kouzlo však Krasa vyčerpalo víc, než by čekal. Znovu Korialstraszova slabost měla vliv i na něj. Jeho mladší já se vyčerpalo bojem s Neltharionem a spojení, které mezi sebou měli, mu dovolovalo čerpat i z Krasových sil.

Malfurion se ukázal být úspěšnější. Zvedl bouři prachu, kterou demony oslepil, takže museli naslepo máchat zbraněmi před sebou ve víře, že někoho zasáhnou. Vojáci si se zmatenými válečníky lehce poradili.

Soustředěn na nepřátele před sebou si Krasus nevšímal oblohy; díky Neltharionovi neviděl důvod, proč by se ještě někdo měl dívat nad sebe.

Ale když zaslechl ostrý jekot a všiml si rychle rostoucího stínu, konečně zvedl hlavu. Právě včas, aby si v duchu vynadal za omyl.

Na zem dopadli dva pekelníci... a všude zavládl chaos. Vzduchem svištící démoni narazili na zem se zničujícím výsledkem. Všechny zasáhl ohromný otřes. Vojáci vylétli do vzduchu. Jiní křičeli, zasaženi kusy kamene a hlíny - vyhozenými do vzduchu nárazem pekelníků.

Tyrandin panter byl rovněž takto zasažen a padl, čímž zanechal kněžku samotnou uprostřed boje. Druhá sestra jí podávala ruku, ale v ten okamžik jí srdce probodl planoucí meč. I Malfurion se pokusil Tyrande zachytit, ale jeden z pekelníků právě vstal z kráteru, který vytvořil, a řítit se na druidova pantera.

Od Krasa pomoc nemohl čekat. Dračí mág visel napůl v bezvědomí v sedle, jeden spánek odřený jistě nárazem nějakého velkého kamene. Co hůř, Krasovo zvíře, splašené ohromnými nárazy, běželo i s omráčeným jezdce pryč.

Druid seskočil z pantera. Pekelník se prohnal kolem něj, neboť obludného démona zajímala jen obecná zkáza.

Malfurion se probíjel davem vyděšených vojáků, až znovu spatřil Tyrande. Jednu ruku přitisknutou k hlavě, napůl klečela uprostřed největšího zmatku. Helmice jí ležela u nohou, na jednom místě znatelně promáčknutá. Druid žasl, že ještě žije.

„Tyrande!“ vykřikl a natáhl k ní paži. Krátkou chvíli na ni nepřítomně hleděla a pak ji sevřela. Malfurion kněžku odtáhl z nejzuřivějšího boje.

S Tyrande opřenou o sebe zamířil druid někam, kde by se mohli na chvíli skrýt. Zajímalo ho jen, jak ji odtamtud dostat. Malfurion cítil vinu za to, že ji zavolal, přestože v bitvě zjevně nebylo místo, kde by se kdokoli mohl cítit bezpečně.

Napůl ji táhl nahoru do kopce. Ani tam nebude v bezpečí, neboť noční elfové a démoni už bojovali na jeho úpatí. Ovšem v tuto chvíli to byla jediná možnost.

Na kopci se stále drželo naživu několik zelených rostlin. Druid se jedné z nich dotkl a poprosil ji o vláhu. Přitiskl zelené lístky Tyrande ke rtům a nechal jí drahocenné kapky stéct do úst.

Zasténala. Položil ji pohodlněji a opřel jí hlavu o své předloktí. „Klid, Tyrande. Klid.“

„M... Malfurione... ostatní...“

„Jsou v pořádku,“ zalhal. „Chvilku si odpočiň a vyčisti si hlavu. Udeřila ses, když jsi spadla.“

„Hel'jara! Ona... úplně ji probodl!“

Malfurion tiše zaklel; pokud si pamatovala na sestřinu smrt, brzy si vzpomene na víc. „Snaž se odpočívat“

Ale přestože po ní chtěl tohle, on sám byl napjatý. Byl si jistý, že je někdo pozoruje.

Rychle se ohlédl a měl pocit, že zahlédl stín. Ruku okamžitě sevřel v pěst. Že by jeden z útočníků proklouzl?“

„Tyrande,“ zašeptal. „Musím si promluvit s Krasem. Není daleko. Ty si ještě odpočiň.“

Pohlédla na něj s výrazem, který dával tušit, že na jeho slovech se jí něco nezdálo, jen nebyla schopna říct co. Malfurion doufal, že se jí paměť nevrátí příliš rychle a nevzpomene si, že čaroděj již dříve zmizel. Něžně jí položil hlavu na zem a odběhl.

Jak se opatrně blížil k místu, kde si myslel, že viděl stín, soustředil se na kouzla využívající vše, co ho obklopovalo. Zem zde bude přímo dychtivá mu pomoci, pokud bude chtít zničit pekelného strážce nebo jiného démona.

Někdo nebo něco tu bylo. Na jednom místě uviděl sotva znatelný otisk, ale byl menší než od některého z monstrózních válečníků. Tenhle otisk dával tušit buď někoho velmi malého, nebo nějaké zvíře, přestože nebyl schopen říci jaké. Rovněž to vypadalo, že ten tvor byl sám.

Pomalou vyhlédl zpoza stromu a ztuhl. Přímo před ním se ozval zvuk čehosi sklouznuvšího po kameni. Malfurion vyběhl, připraven k útoku.

Když však oběhl další strom, nespatriil démona, nýbrž daleko menšího a příjemnějšího tvora. Noční elfku.

Zmizela mu z očí. Vzдалovala se příliš rychle, než aby pro něj bylo bezpečné nechat Tyrande dále samotnou. Ta mladá dívka neměla ani zbroj, ani roucho řádu, spíš šaty podobné těm, jaké měla většina uprchlíků. V jedné ruce držela cosi dlouhého a dřevěného, ale v té rychlosti si nestihl všimnout, co to bylo.

Nebylo příliš překvapivé najít tu jednoho z uprchlíků. Obyčejní lidé se zřejmě ve strachu rozutekli. Armáda byla nekompromisně tlačena zpět a zdálo se, že noční elfy tentokrát nic nezachrání.

Malfurion se obrátil a spěchal k místu, kde zanechal Tyrande. Ona byla teď to jediné, na čem mu záleželo. Pro malou elfku, která se dostala daleko od ostatních, nemohl udělat nic.

Druid se prodíral zpět mezi stromy a očima už hledal Tyrande. Malfurion ztratil pronásledováním té dívky drahocenný čas; musel odtud rychle dostat sebe i kněžku, než se boj přesune až sem.

Když proběhl kolem posledních stromů, úlevou si oddechl. Zvuky bitvy byly stále ještě nějaký kus odtud, Tyrande bude v bezpečí...

A pak se k smrti vyděšený zarazil, když spatřil bytost sklánějící se nad jeho drahocennou přítelkyní z mládí... obludnou bytost.

Mělo být nemožné, aby jej ten tvor slyšel, přesto okamžitě otočil hlavu k němu. Jeho kopyta zaklepala na holé skále, jak k Malfurionovi natočil i zbytek kozlího těla. Horní polovinou těla připomínal někoho z druidovy rasy, tedy až na hnusné zatočené rohy vyrůstající z hlavy. Až příliš elfská tvář pozorně hleděla na přicházejícího druida a netvor v očekávání roztáhl drápy zakončené prsty.

Co však bylo nejstrašnější, ještě daleko víc než skutečnost, že se ten netvor skláněl nad jeho milovanou Tyrande, byla jeho tvář.

Malfurion tu tvář znal. Nikomu to neřekl, ale děsila ho ve snu. I navzdory tomu, že se některé rysy nepatrně změnil, nikdy nezapomene na ty oči... na ty černorudé oči tvořené dvěma magickými krystaly.

Lord Xavius vstal z mrtvých.

22.

Rady nočních elfů byly nyní tak pohyblivé, že se všichni neustále přesouvali z místa na místo. Přesto lord Ravenscrest dělal vše, co mohl, aby udržel řád a morálku. Navzdory všem předešlým hádkám se šlechticem byl nyní Rhonin vděčný, že pán pevnosti Black Rook má nad vojáky kontrolu. Čaroděj si nedokázal na jeho místě představit někoho jako Desdela Stareye.

Ravenscrest konečně člověka spatřil. Rozjel se přímo k němu a křičel: „Čaroději! Potřebuju tě tady nahoře, ne někde vzadu!“ „Jeden z nás by měl zůstat někde blízko vás, můj pane!“ Ve skutečnosti chtěl Rhonin zůstat někde poblíž, aby slyšel všechny zprávy, které případně mohly přijít, ovšem ochrana velitele armády se pro něj rovněž stala jednou z priorit.

„Byl bych raději, kdybys byl s Měsíční hlídkou a Illidanem!“ Ravenscrest poprvé nahlas vyslovil jedno doposud skryté tajemství. „Měl bych daleko lepší pocit, kdybys teď převzal velení ty! Ten kluk je dobrý, ale my potřebujeme kontrolu, ne zmatek! Kdybys byl tak laskav!“

S tak jasně vyřčenou myšlenkou Rhonin nemohl polemizovat. Už teď cítil, jak Illidan znovu zběsile čerpá moc z obou společníků i ze samotné Studny. Poté co Rhonin viděl na vlastní oči šílenství černého draka, dokázal si snadno představit, že by se z Illidana mohlo stát něco podobného, pokud se bude dál a víc opájet mocí magie.

„Rozkaz, můj pane!“ Čaroděj pobídl nočního pantera a rozjel se hledat Illidana. Nebylo těžké mladého čaroděje najít. Illidan vyčníval mezi obránci jako maják zářící stříbrným světlem. Aura, kterou kolem sebe měl, téměř oslepovala noční elfy nejbližší kolem něj, ale Malfurionovo dvojče bylo samozřejmě příliš zaslepeno vlastní mocí, než aby si uvědomovalo, že omezuje ostatní.

Zatímco se k němu Rhonin blížil, vyslal černě oděný elf na blížící se hordu sérii výbušných střel. Démoni byli rozmetáni na všechny strany a spálené kusy jejich těl dolétly dokonce až k Čaroději. Bohužel v dosahu kouzla se ocitlo i několik vojáků nočních elfů, kteří zahynuli stejně strašlivým způsobem.

Jeden z členů Měsíční hlídky se zhroutil. Illidan na ostatní a daleko zkušenější čaroděje zavřel a ti se rozpačitě přeskupili, aby bylo možné padlého vynést z magické matice.

Co si sakra myslí, že dělá? pomyslel si Rhonin. Tímhle tempem budou za chvíli všichni kolem něj mrtví!

Illidan začal další kouzlo a pak si všiml čaroděje: Noční elf se na Rhonina zazubil, tak potěšen vlastní prací, že si ani nevšiml, že zbytek armády se hroutí.

„Mistře Rhonine! Viděl jsi...“

„Viděl jsem všechno! Illidane! Ravenscrest chce, abych převzal velení! Musíme zkoordinovat útok a získat zpátky alespoň náznak nějakého řádu!“

„Převzal velem?“ V očích mladého nočního elfa se nebezpečně zablýsklo. „Ode mne?“

„Ano!“ Rhonin neviděl důvod, proč by měl Malfurionova bratra nějak konejšit; možná měli v rukou osud celého národa - celého světa.

Se zjevnou hořkostí Illidan nejprve ztichl a pak se zeptal: „Co budeme dělat?“

Odpověď na tuto otázku už měl čaroděj připravenou. Prozatím chtěl zcela Illidana odpojit od zbytku magické matice a dát Měsíční hlídce možnost nabrat znovu síly. S Rhoninem ve velení budou schopni dál asistovat na kouzlech, a zároveň odpočívat.

„Pokusil jsem se spojit s Krasem, ale bylo to k ničemu! Možná je to tak těžké kvůli vši té magii kolem! Tvé spojení s bratrem by mohlo být silnější, přirozenější! Potřebuji, abys je pro nás oba našel! Teď tady potřebujeme i jejich pomoc!“ Čaroděj přimhouřil oči, což bylo jasné znamení, že ví, o co Rhoninovi jde. Nicméně znovu přikývl. „Najdu brate Nechtěli bychom přece zůstat bez jeho schopností, že ne?“

Illidan odešel, než stačil Rhonin cokoli říct. Čaroděj se zamračil, ale věděl, že nemohl od horkokrevného mladíka čekat větší pochopení.

Několik členů Měsíční hlídky vypadalo, že se jim nesmírně ulevilo, když se k nim Rhonin přidal. Už jim nevadilo, že je to cizinec; jednoduše věděli, že je povede dobře.

„Potřebujeme zasáhnout jejich první řady podobně, jako jsme to už jednou udělali," oznámil jim. „Spojte se se mnou a začneme..."

Zatímco se připravoval na kouzlo, ještě naposledy se ohledl za Illidanem. Noční elf vypadal podrážděně, ale zdálo se, že dělá, co od něj Rhonin chtěl. Čaroděj si pomyslel, že nakonec Malfurionův bratr jistě ocení, co nyní Rhonin udělal. Nebo v to alespoň rusovlasý čaroděj doufal.

* * *

Illidan po tom očividném vyhazovu cítil cokoli, jen ne vděk.

Celý život mu tvrdili, že je předurčen k tomu stát se velkým, legendou, a tady ho napadlo, že ten čas nadešel. Jeho lid panikařil a mezi ním a vyhlazením již nestálo téměř nic. Tohle bezpochyby musel být ten okamžik, kdy se měl stát součástí nezapomenutelné historie.

A snad by se i stal, nebýt dvou, kterým věřil nejvíce. Lord Ravencrest si jej vzal pod křídlo a z Illidana, který nebyl ničím, učinil mrknutím oka čaroděje s vysokým postavením. Jeho pán mu svěřil velení nad zbytkem Měsíční hlídky a mladý noční elf věřil, že si v pozici vrchního čaroděje vedl velmi dobře.

Ale nyní ho Ravencrest odstranil a nahradil někým, kdo dokonce ani nebyl noční elf. Při vši úctě, kterou Illidan k Rhoninovi měl, tohle bylo příliš. A ten lidský čaroděj to měl poznat také. Kdyby mu Rhonin jen trochu důvěřoval, jistě by novou pozici odmítl.

Ukradli mu okamžik slávy... a na místo toho se musel snížit k tomu, aby zavolal tolik obdivovaného bratra.

Temné myšlenky, které se mu v poslední době vkrádaly do hlavy, se okamžitě vrátily v plné síle. Přestože se snažil vytvořit spojení, které od něj Rhonin žádal, doufal Illidan, že důvod, proč je Malfurion stále nezvěstný, je ten, že padl v boj proti Plamenné legii. Illidan samozřejmě očekával, že jeho dvojče se hrdinně vrhne do boje, ovšem mimo to zjistil, že jím nijak neotřásá představa Malfuriona mrtvého. Tyrande bude jistě vyvedena z míry, ale čaroděj ji utěší...

Myšlenky na Tyrande rozptýlily většinu z temnoty. Illidan pocítil lítost nad jakoukoli bolestí, kterou by jí jeho činy způsobily. Jak ho mohlo napadnout, že by jí něco takového způsobil?

Vybrala si Malfuriona, a to byl fakt.

Přinutil se znovu soustředit na dvojče. Nejprve si poradí se současnou situací a pak se rozhodne o budoucnosti. Myslel, že bude spjata s Ravencrestem a Tyrande, a v obou případech se mýlil...

Nyní se Illidan musel rozmyslet, kam vlastně patří...

Brox vši silou máchl sekerou a usekl hlavu pekelnému psu, který se pokusil prorazit linií obránců. Nedaleko něj Jarod a to, co zůstalo z původního oddílu osobní stráže, dělali všechno možné, aby zadrželi valící se vlnu démonů. Většina z nich už dávno přišla o pantery, takže nyní bojovali bok po boku s ostatními obránci.

V orkově zorném poli se zatřepetala napůl rozervaná vlajka nesená vojákem na nočním panterovi. Brox překvapením zavrčel, když v ní poznal zástavu, která byla ze začátku vždy v blízkosti praporu lorda Ravencresta. Copak byli obránci pod takovým tlakem, že už neexistovaly ani stopy po nějaké organizovanosti?

Podíval se doleva a jeho obavy se potvrdily. Prapor s černým ptákem, znakem pevnosti, byl nedaleko. Brox si ani nevybavoval, že by se tak moc pohyboval, ovšem tohle byl jasný důkaz. Pak se objevil Ravencrest. Bez obav o vlastní život sekl pekelného strážce a kopl zraněného démona do hlavy. Pohled na pána pevností Black Rook byl působivý i pro ostříleného válečníka, přestože mu neustále kryl záda jeho osobní strážce. Brox k nočním elfům zpočátku necítil žádnou úctu, ale Ravencrest dokazoval, že byl zrozen k boji tak, že by dokonce byl hoden, kdyby jej nazývali orkem.

Kolem šlechtice se rojili ostatní noční elfové a využívali jeho neohroženého vzezření. Ravenscrest dokázal, co nesvedu ani čarodějové — doslova dodával vojákům sílu jen tím, že stál po jejich boku. Tváře, jež Brox viděl, byly hrdé a plné odhodlání. Očekávali smrt, ale byli rozhodnutí udělat vše, co budou moci, aby démonům zabránili zvítězit.

S takovým chumlem vojáků kolem sebe byly chvíle, kdy Ravenscrest vypadal nejvíce ohrožen meči vlastních vojáků. Několikrát mu čepel projela jen centimetry od těla, ale on si jich nevšiml, soustředěn pouze na zbraně nepřítele.

Pak se k Ravenscrestovým zádům přiblížil jeden voják na nočním pantem víc, než by Brox považoval za nutné. Noční elf měl v očích zlost, která se v ničem nepodobala pohledům ostatních. Zrak měl navíc upřený přímo na velitele, ne na demony.

Ork ani nevěděl jak, ale spěchal k Ravenscrestovi.

"Broxi!" volal Jarod. „Kam jdeš?"

„Rychle!" zahřměl zelený válečník. „Musím ho varovat!"

Kapitán se podíval, kam ork ukazoval, a přestože zjevně neviděl to, co ork, ihned ho následoval.

„Pryč! Pryč!" řval Brox na noční elfy před sebou. Vyskočil a spatřil, že jezdec už zaujal pozici. V jedné ruce držel meč i otěže zvířete. Druhá mu sklouzla k opasku... kde visela dýka, proti démonům nepoužitelná. Vytasil ji a sklonil se nad velitelem.

„Pozor!" vykřikl Brox, ale Ravenscrest ho neslyšel. Hluk bitvy byl příliš silný, než aby slyšel jakékoli varování.

Vrahovo zvíře sebou trhlo a ten se musel tomu pohybu přizpůsobit. Brox odstrčil z cesty několik vojáků, zamával ohromnou sekerou a doufal, že si jí Ravenscrest všimne.

Šlechtic si jí nevšiml... ale zrádný voják ano.

S přimhouřenýma očima a rostoucím zoufalstvím ve tváři se vrah naklonil.

"Pozor!" zařval Brox.

Ravenscrest se pomalu otočil k orkovi. Zamračil se, jako by ho tohle vyrušení v nepravou chvíli rozzlobilo.

Vrah mu zabodl dýku zezadu do krku.

Velitel nočních elfů sebou v sedle šklubl. Pustil meč a sáhl po kratší čepeli v krku, ovšem voják ji hned vytáhl. Z rány crčela krev a rozlévala se po šlechticově honosném plášti.

Většina z těch kolem Ravenscresta si ani nevšimla, co se stalo. Vrah odhodil dýku a pokusil se ujet, ovšem moře těl kolem nyní stálo proti němu.

S hlasitým válečným pokřikem si Brox čistil před sebou cestu plochou stranou sekery. Noční elfové lapali po dechu při pohledu na zjevně šíleného válečníka. Ork se nijak nesnažil jim vysvětlovat, co se stalo. Záleželo jen na tom dostihnout zrádce.

Třesoucí se lord Ravenscrest se zhroutil v sedle. Jeho věrní si pomalu začali všimnout, co se děje. Několik z nich chytilo velitele, než stačil spadnout z pantera docela.

Broxovi se konečně podařilo probít si cestu až k Ravenscrestovi. „Tam! Tam!"

Několik nočních elfů se na něj zmateně podívalo. Nakonec se dva vydali za orkem.

Vrah nedokázal s panterem projet davem. Ohlédl se přes rameno a viděl, že se pronásledovatelé blíží. Ve tváři se mu objevil odevzdaný výraz.

Vykřikl zvířeti jakýsi pokyn. K Broxově hrůze smetla kočka tlapou jednoho vojáka, který jí stál evidentně v cestě. Když nešťastník padl, noční panter se zakousl do dalšího. Vojáci rychle ustupovali z cesty tomu, co považovali za splašené zvíře.

Brox odhadl vzdálenost a skočil. Byl příliš krátký a dopadl kousek za nočního pantera. Natáhl ruce a sekl po panterových slabínách.

Rána byla slabá a málem ani neprošla kožichem, ale stačila na to, aby upoutala pozornost obrovské kočky. Ta se navzdory jezdcovým příkazům otočila k novému útočníkovi.

Brox jen taktak odrazil vražedné seknutí drápy. Noční panter vyprskl a skočil.

Ork prudce zvedl sekeru a zabořil ji kočce pod tlamu. Ostrá čepel se zasekla do husté kožešiny a Broxe postříkala krev. Snažil se, aby zvíře nespadlo na něj, neboť jeho tělo se setrvačností pohybovalo stejným směrem jako zbraň.

Levou paží mu projela ostrá bolest. Podíval se na ni a spatřil krví zalitou rozšklepenou ránu.

Vrah se napřáhal k dalšímu bodnutí, ale když máchl, narazil jeho meč do jiného.

Jarod zavrčel, když ho síla útočnickovy rány málem srazila na koleno. Zrádce po kapitánovi kopl, ale Jarod stačil uhnout.

Kapitán nepočítal s umírajícím nočním panterem. Ten sebou zběsile házel a stříkající krev zbarvovala zem všude kolem. Kočka zběsile máchala po všem, co bylo poblíž. Hřbetem tlapy srazila i Jaroda, až kotrmelcem skončil na zemi.

Když Brox ucítil, že kočka slábne, rychle vytáhl sekeru z rány. Noční panter se s chrčením zhroutil na zem. Přední tlapy se mu podlomily a zvíře s hlasitým žuchnutím dopadlo na tlamu. Když kočka padla, noční elf seskočil z jejího hřbetu a s taseným mečem se hnul na Broxe.

Srazili se tak prudce, že veterán ztratil rovnováhu a spadl. Vrah využil momentu překvapení a rychle vyskočil na nohy, zatímco ork se snažil zorientovat.

„Smradlavá potvoro!“ zakřičel posměšně noční elf. Máchl mečem a málem orkovi usekl ucho. Brox kopl protivníkovi po nohách, ale voják mrštně nadskočil.

Ork jej zasáhl sekerou, zatímco měl elf nohy stále ještě ve vzduchu.

Zrádce na Broxe překvapeně vytřeštil oči, když mu sekera prošla zbrojí i tělem a s mečem stále pevně sevřeným v ruce zavrával o krok zpátky. Brox se narovnal a postavil se přímo proti raněnému vrahovi.

Broxův protivník přerývaně dýchal, ale rovněž se napřímil. Meč držel připravený k boji a přímo vyzýval orka, aby ho dorazil.

Brox máchl sekerou.

... a k jeho překvapení vrah pustil meč a vykřikl: „Za Az-sharu!“

Sekera nezpomalena žádnou překážkou se mu zasekla do hrudi. Noční elf se na ni bezvládně zhroutil, mrtev dříve než dopadl na krví nasáklou zem.

Těžce oddychující Brox přikročil k ležícímu tělu. Kopl do něj, ale voják se ani nepohnul.

Přiběhl k němu Jarod. Kapitán se držel za ruku, jako by ho bolela, ale jinak vypadal nezraněn.

Jeden z vojáků, kteří se prve vydali za nimi, důstojníkovi přispěchal na pomoc. „Vy jste ho zabil!“ zvolal Jarod. „Skvělé! Výborně!“

Ale jeho pochvala byla lichá. Ork se obrátil a prohlížel si scénu, uprostřed které ležel Ravenscrest. Několik z šlechticových mužů jej zvedlo nad všechny okolní chaos a odnášelo z bitvy. Ravenscrestovy oči byly zavřené a vypadal, jako by spal. Ovšem Brox viděl, že tomu tak není. Dolní čelist nočního elfa visela dolů a jedna paže, která se vysmekla věrným vojákům, visela stejně bezvládně způsobem, který ostřílený válečník znal až příliš dobře.

Brox zklamal. Pán pevnosti Black Rook byl mrtev.

Armáda byla bez velitele.

* * *

Netvor s kopyty pobaveně naklonil hlavu na stranu. „Copak ty nemáš rád překvapení, Malfurione Stormrage? Nebo jsem se stal něčím tak velkým, že si tvá omezená mysl nedokáže ani vybavit, kým jsem kdysi byl?“ Posměšně se uklonil. „Dovol mi tedy, abych se znovu představil! Lord Xavius ze Zin-Aszhari, znovu služebník Její Výsosti... a znovu živý.“ „Já... jsem tě viděl zemřít!“ vyštěkl druid. Roztrhaného na kusy...“

„Chceš říct, že tys mne zabil!“ řekl Xavius a všechen humor se mu okamžitě vytratil z tváře.

„Rozprášil mne po obloze!“

Udělal další krok k druidovi, což bylo přesně to, v co Malfurion doufal. Čím dále se ta zrůda, která kdysi bývala Azshařiným rádcem, vzdálí od Tyrande, tím lépe.

Malfurion si vzdáleně z legend vybavoval tvora, jehož podobu nyní noční elf nosil. Říkalo se jim satyrové, kouzelní démoni, velmi prohnání a smrtelně nebezpeční.

„Tys mě zabil,“ pokračoval Xavius, který už se zase zlověstně usmíval, „a odsoudil k daleko horšímu osudu! Zklamal jsem nejvyššího, velkého Sargerase... a on mne, dle svého božského práva, krutě potrestal...“

Poté co Malfurion viděl hrůzy spáchané Plamennou legií, dokázal si velmi dobře představit, jak „krutý“ byl Xaviusův trest. Milost byla pro demony zcela neznámý pojem.

Obludné umělé zorničky zaplály, když satyr pokračoval: „Neměl jsem ústa a řval jsem.

Neměl jsem tělo, a přesto jsem cítil bolest, jaké není rovno. Nevinil jsem svého pána, neboť činil jen to, co muselo být vykonáno.“ Navzdory těmto slovům se rohatý netvor krátce

zachvěl. „Ne, ani v těchto mukách mne neopouštěla jediná myšlenka: znovu a znovu jsem vzpomínal, kdo mi všechny ty hrůzy způsobil.“

„Kvůli tobě zemřely tisíce,“ oponoval druid ve snaze přilákat satyra ještě blíže. Jestli se chtěl proti tomuhle děsivému Xaviovi pokusit o jakékoli kouzlo, potřeboval ho dostat do bezpečné vzdálenosti od Tyrande. „Vraždil jsi nevinné.“

„Nedokonalé! Nečisté! Svět musí být očištěn pro ty, kdo budou uctívat Sargerase!“

„Sargeras Kalimdor zničí! Plamenná legie zničí úplně všechno!“

Xavius se zašklebil. „Ano... zničí.“

Toto náhlé prohlášení zastihlo Malfuriona nepřipraveného. „Ale ty jsi právě řekl...“

„Co chtějí slyšet hlupáci! Co takoví jako ten dobrý kapitán Varo'then předpokládají, že se stane... co jsem i já kdysi předpokládal, že se stane! Sargeras učiní svět pro své následovníky čistým... a pak jej zničí jako trest za zločin, že vůbec kdy hostil život. Vidiš, jak je to jednoduché?“

„Chceš říct, jak krvelačné a šílené!“

Satyr pokrčil rameny. „To záleží na úhlu pohledu...“

Malfurion už slyšel dost. Ruka mu sjela k jednomu z váčků u pasu.

Bez varování mu paže přitiskly k tělu jiné, daleko silnější paže. Druid se bránil, ale jeho přemožitelé byli příliš silní.

Další satyrové ho přitáhli ke Xaviovi. Jejich velitel se na nočního elfa upřeně zahleděl a očima se mu vysmíval.

„Když mě velký lord Sargeras vrhl zpět na tento svět, udělal to proto, abych mu přivedl toho, kdo způsobil zhroucení prvního portálu, a tak zpozdil jeho velkolepý příchod.“

Malfurion nic neříkal, ale dál se vzpíral druhým dvěma satyrům, kteří ho drželi.

Xavius se sklonil tak blízko k němu, že se jeho dech přeléval přes elfovu tvář v prudkých páchnoucích vlnách. „Avšak nechal na mně způsob, jakým tě k němu přivedu, aby na tobě mohl vykonat trest. Napadlo mne, jestli to bude stačit, jen tak tě předvést před Nejvyššího...“ Zasmál se. „Ne, řekl jsem si! Můj pán Sargeras si přeje, aby Malfurion Stormrage co nejdříve trpěl, a mou vznešenou povinností je postarat se o to, že tomu tak bude...“

K Malfurionově hrůze se ten obludný tvor obrátil zpět k Tyrande, která podivně hluboce spala. Satyr se k ní sklonil a přiblížil ústa těsně k jejím.

„Běž od ní!“ zařval druid.

Xavius natočil hlavu jen natolik, aby na Malfuriona viděl. „Ano, napadlo mne: musí trpět... ale jak? Odhodlaný mladý muž, bezpochyby připravený se obětovat... ale co ostatní? Co ti jemu nejdražší?“

Satyr jednou rukou s ostrými drápy pohladil kněžku po vlasech. Malfurion se napjal ve snaze dostat se k němu a uškrtit ho. Nikdy ještě tolik nenáviděl jiného tvora - vyjma démonů - ale tady a teď by druid s obrovskou chutí rozmáčkl bývalému rádcovi hrdlo.

Jeho vztek Xavia jen pobavil. Stále skloněn nad Tyrande satyr dodal: „Rychle jsem zjistil, že Malfurion Stormrage má dva, na kterých mu záleží. Jeden mu byl jako bratr - počkat! - on to je bratr, dvojče! V dětství si blízci, teď rozdělení různými zájmy a tužbami. Ale jistě, Illidan je pro svého sourozence, Malfuriona, stále drahocenný... i když Illidana samotného začala šířat závist a žárlivost na toho, komu ona dávala přednost...“

„Máš mě! Tak je nech být!“

„Ale kde by potom byl onen trest?“ zeptal se Xavius a vstal. Výraz jeho tváře nyní získal na krutosti. „Kde by byla pomsta? O co větší bude tvá bolest, když neztratíš jen jednoho, ale oba.“ Zasmál se. „Bratra už jsi ztratil, přestože on to zatím ještě neví, Malfurione Stormrage! A najít tuhle půvabnou dívku bylo daleko obtížnější. Děkuji ti za pomoc, neboť ty jsi nám ji přivedl...“

Zatímco se satyrové svírající jeho paže smáli se svým pánem, Malfurion proklínal sám sebe, že požádal Tyrande, aby jemu a Krasovi pomohla. Tím ji vlastně vydal do spárů těchhle zrůd.

„Ne! U Elune, to vám nedovolím!“

„Elune...“ Xavius vyslovil to jméno s opovržením. „Existuje jen jeden bůh... a jeho jméno je Sargeras.“

Luskl prsty a satyrové srazili druida na kolena. Xavius k němu s klapotem kopyt znovu přistoupil. Každý krok se v Malfurionově hučící hlavě rozléhal.

A pak mlhu jeho mysli náhle prořal hlas, ne nepodobný jeho vlastnímu. Bratře?"

"Illidan?" zašeptal, než se stačil ovládnout.

„Ano," odpověděl Xavius, který považoval jméno vyslovené zajatcem za zoufalou potřebu vysvětlení, co satyr s dvojčetem zamýšlí. „Bylo to celkem snadné. Miluje ji stejně jako tebe, Malfurione Stormrage... a to, že si zvolila tebe, nedokázal přijmout..."

Illidan miluje Tyrande? Druid si byl vědom, že je bratrovi blízká, ale netušil, že tolik. Ale ona miluje..., mne?

Až příliš pozdě si uvědomil, že Illidan nyní cítí jeho myšlenky. Illidanova zloba a stud z tohoto odhalení náhle Malfuriona zcela pohltily. Síla bratrových emocí ho srazila na zem. Xavius si znovu špatně vyložil, co se děje. „Takové překvapení! Musí být krásné slyšet, že jsi získal její lásku, a strašné vědět, že kvůli tomu bude trpět jako nikdo kromě tebe!"

Illidane! volal Malfurion bratra. Illidane, Tyrande je v nebezpečí!

Ovšem namísto strachu ucítil ze strany čaroděje jen opovržení. Tak proč se neobrátil na tebe, bratře - na mocného a úžasného vládce přírody? V jakou pomoc by mohla doufat od prokletého kašpara, mylně odsouzeného barvou očí k tomu, aby měl falešné sny, falešné naděje?

Illidane! Budou ji mučit! Zemře strašlivou smrtí!

Od dvojčete se mu však dostalo jen mlčení. Zdálo se, že Illidan se mu vzdálil. Spojení stále existovalo, ale jen chabé.

Illidane!

Malfurion byl vyrušen z vnitřního rozhovoru pohledem na Xaviovu blízkou tvář. Nepřirozené oči jako by se zabodávaly do jeho a zkoumaly, co se odehrává v druidově nitru.

„Tak tohle mě odsoudilo k ještě něčemu víc, než je smrt?" zasyčel satyr. "Jestli jsi ty má zkáza, pak ještě více chápu, že jsem si zasloužil vše, co mi Nejvyšší udělal..."

Luskl prsty a zpoza Malfuriona k němu přišel další půltucet podobných odporných stvoření. Xavius ukázal na bezvládné Tyrandino tělo a zároveň se zahleděl k bitvě. „Brzy budou zde. Odejděme, než tak budeme muset učinit... příliš divoce."

Xavius se vrátil k Tyrande, zatímco tři další satyrové - zjevně kdysi rovněž Urození - zvedli ruce do výšky a začali odříkávat kouzlo. Malfurion okamžitě poznal, co mají v úmyslu. Ti tvorové neměli jinou šanci na únik než prostřednictvím portálu. Když byli schopni vytvořit takový, jež propojil čas a prostor, jistě pro ně nebude problém otevřít si cestu do Zin-Azshari. A jakmile budou tam, všechna naděje pro Malfuriona i pro Tyrande bude pryč.

Illidane! Ale navzdory naléhavosti, s jakou se snažil to jméno vyslovit, nedočkal se druid od dvojčete žádné odpovědi. Byl sám.

Řinčení bitvy se pomalu blížilo. Ve vzduchu mezi třemi čarujícím satyry se objevila černota. Xavius se sklonil pro Tyrande a ve tváři měl úsměv širší a zlomyslnější než kdy dřív. „Potěší se společností Nejvyššího," vysmíval se Malfurionovi, „než zemře..."

Portál se roztáhl do šířky i do výšky, takže byl nyní dostatečně velký, aby jím prošli démoničtí tvorové i jejich zajatci. Xavius kněžku zvedl, jako by nic nevážila...

A pak se do satyrova ramene zabodl opeřený šíp.

23.

Illidana zcela ovládly temné myšlenky. Udělal, o co ho Rhonin požádal, a spojil se s bratrem, jen aby mu ten znovu připomněl jeho nedostatky a selhání. Nezáleželo na tom, že jeho bratr a žena, kterou milovali, se ocitli ve strašlivé situaci; šlo jen o to, že se před ním chtěl Malfurion naparovat, že získal Tyrandino srdce, aniž by si ovšem uvědomil, že to bylo bez boje. Jeho naivní bratříček naprostou náhodou získal tu největší odměnu ze všech, zatímco Illidan, který o ni bojoval, za své úsilí nedostal nic než prázdné srdce.

Malinká část čarodějovy mysli naléhala, aby se nad to povznesl a pomohl jim. Koneckonců, měl by něco udělat alespoň pro Tyrande. Držel ji ve spárech nějaký netvor sloužící Plamenné legii.

Plamenná legie. Illidan si někdy říkal, o kolik lépe by se mu asi vedlo, kdyby byl mezi služebníky Azshary a mezi Urozenými. Nyní se zdálo, že právě oni pro sebe urvou všechny

výhody plynoucí ze spojení s démony. Krasus s Rhoninem tvrdili, že Legie zničí všechny život, včetně královna lidu, ale takhle to jistě nebylo. Proč by se s nimi jinak Azshara spojovala? Urozeným stačilo jen uzavřít portál a všechna hrozba by byla rázem minulostí. Jestli ho stále ještě nechávali otevřený, bylo to proto, že k tomu měli důvod.

Illidan tiše zamručel. Hlava mu třeštila z protichůdných myšlenek a pocitů, které se mu ještě před několika dny hnusily. Podíval se na stranu, kde Rhonin velel Měsíční hlídce a koordinoval její snažení. Čaroděj nevypadal jako někdo, kdo se takové pozice vzdá, když už ji jednou získal. Illidan zaklel. Nyní jej vedle bratra zradil i Rhonin a lord Ravenscrest...

Illidane! ozval se znovu Malfurionův hlas, tentokrát ještě zoufalejší.

Čaroděj před tím křikem uzavřel mysl.

* * *

Tyrande satyroví vyklouzla ze sevření, ale přistála bezpečně na zemi. Téměř se nepohnula, což Malfuriona znovu přesvědčilo, že musí být pod vlivem nějakého Xaviova kouzla.

Bývalý rádce se chytil za rameno, do kterého se mu hluboko zabodl šíp. Z rány se řinula krev, ale Xavius byl daleko víc rozezlen než raněn. Zatahl za šíp, ten však nešel ven. Vztekle tedy ulomil vyčnívající konec.

V okamžiku, kdy útok zaznamenali i ostatní satyrové, ten, který držel Malfuriona, sebou divoce zaškubal a padl na zem. Mezi lopatkami mu trčel šíp identický s tím, který zasáhl Xavia.

Druid volnou rukou sáhl do jednoho z váčků a mrštil něco z jeho obsahu do tváře druhého strážného. Satyr se s výkřikem chytil za oči, do kterých mu začala vrstát měkká tkáň jedné z rostlin, které Malfurion nasbíral pod Cenariovým dohledem. Satyr zavrával a udělal krok od zajatce, který ho okamžitě přestal zajímat.

Malfurion se po svém zachránci neohlížel. Namísto toho vytasil dýku a sekl po krku oslepeného netvora. Když se satyr zhroutil na zem, druid vrhl dýku a požádal vítr, aby ji nasměroval na Xavia.

Přestože raněn, bývalý Urozený ji lehce odrazil. Krátce pohlédl tam, kde další tři zpevňovali portál, sehnul se a znovu vzal Tyrande do náruče.

Třetí šíp se zabodl do země jen několik centimetrů od jeho kopyta. Xavius s planoucíma očima zamával na zbývající satyry, kteří nepracovali na portálu.

Dva se vrhli na Malfuriona a ostatní na neznámého lukostřelce. Druid znovu sáhl do váčku a hodil proti jednomu z blížících se netvorů kulaté semínko.

Satyr couvl a nechal je dopadnout před sebe. Když se mu na tváři začal rozprostírat úsměv, semínko prasklo a satyra obklopilo cosi jako bílý prach. Satyr začal kašlat a kýchat tak silně, že nakonec klesl na kolena. Ani pak však jeho potíže neustaly.

Malfurion hodil po druhém útočnickovi stejné semínko, ale minul. Zrůda se na něj vrhla a rukama s ostrými drápy mu šla po krku. Za útočником viděl Malfurion Xavia, jak se snaží znovu zvednout Tyrande, ale zraněná začínala vybírat daň; satyr už mohl použít jen nezraněnou ruku, kterou kněžku táhl k portálu.

V obavě, že by Xavius navzdory zjevné slabosti mohl nakonec uspět, zalovil mladý noční elf v myslí po nějakém kouzlu, kterým by odvrátil tuto nejakutnější hrozbu. Satyr se posměšně uchechtl, když drápy sedřel Malfurionovi kůži z tváře. Z úst rohatého netvora se vyvalila slova a druid cítil, jak jej kolem krku začíná spalovat strašný žár, jako by se mu tam vytvořil límec, který hrozil, že ho zadusí.

A v ten okamžik se bitva dostala až na vrchol kopce. Noční elfové a démoni zaklesnutí do sebe v zuřivé bitvě se rychle blížili až k nim. Ustupující vojáci se srazili s Xaviem a jeho břemenem. Satyr zavrčel a ostrými nehty zezadu utál hlavu jednomu nešťastnému vojákovi. Ale ani Xavius nedokázal sám odvrátit vlnu bojujících těl. Všude kolem zavládl chaos. Satyrové otevírající portál dělali, co mohli, jen aby se udrželi naživu.

Co se týkalo Malfuriona, rychle ztrácel dech. Šklebící se satyr stojící nad ním zvedl ruku se zjevným úmyslem rozervat ostrými drápy druidovi hrud'. Malfurion naslepo nahmatal jeden z váčků, chytil, co mu přišlo pod ruku, a hodil to přímo do protivníkovy otevřené tlamy.

Rohatý netvor s vytrženými očima a vystrašeným výrazem ucouvl. V ten okamžik nočního elfa opustil pocit, že se dusí. Satyr zavrával a oči mu stále víc vylézaly z důlků. Malfurion cítil, jak z netvora sálá silný žár.

Nakonec satyr vybuchl v plamenech, které jej rychle a účinně pohltily. Zavřeštěl, jeho tělo zčernalo a plameny se rychle živily jeho masem.

Druid kašlal a zakryl si ústa i nos. Během posledního setkání mu Cenarius ukázal, jak vyvolat žár obsažený v semenech a ovoci některých rostlin a tisíckrát jej znásobit. Jedno z takových předpřipravených semínek bylo evidentně tím, jež Malfurion vhodil satyrově do tlamy.

Jen pár vteřin poté, co netvor semínko spolkl, proměnil se v hromádku spálených kostí.

Malfurion ne vždy dokázal ocenit všechno, co jej shan'do naučil, ale nyní viděl, že vše, co mu Cenarius ukazoval, má nějaký smysl. Na světě skutečně neexistovala větší moc než ta, kterou vládla sama příroda.

Když pohlédl za mrtvého satyru, spatřil znovu Xavia. Jeden ze zbývajících satyrů přišel veliteli na pomoc a nyní nesli Tyrande společně. Když se však Xavius ohlédl a viděl, že se k nim druid rychle blíží, nechal ženu patolízalovi a obrátil se proti nočnímu elfovi.

Satyr dupl kopytem do země a následný otřes poslal Malfuriona i několik dalších na zem. V zemi se otevřela trhlina a rychle se rozšiřovala k druidovi. Malfurion se jen taktak odkulil stranou, než jej stačila pohltit.

Cesta k protivníkovi byla nyní volná a Xavius se blíží k Malfurionovi. Jeho mečivý smích, tak obludný na poslech nočního elfa zamrazil až do morku kostí.

„Abys mohl být znovu hrdina, musíš alespoň něco udělat správně,“ vysmívala se mu děsivá postava. „Nemůžeš se válet v blátě a bez dechu čekat na smrt.“

Malfurion sáhl do váčku, ale Xavius jednal jako první. Máchl drápy a vše, co viselo na druidově opasku, odlétlo pryč.

„Tohle už ne, jestli mohu prosit.“ Xavius, když se přibližoval, jako by rostl a získával daleko více zvířecí zjev. „Velký Sargerass si tě přeje živého, ale myslím, že v tomto případě si mohu dovolit ho neposlechnout. Jistě najde dostatečné uspokojení ve tvém bratrovi a té dívce...“

Cenarius naučil Malfuriona ctít všechnen život, ale druida nyní naplňoval jen hnus a odpor.

Skočil na Xavia, sevřel ho pažemi a snažil se ho strhnout na zem.

Xavius protivníka pohotově zdravou rukou chytil pod krkem. Zvedl Malfuriona do vzduchu a pásl se pohledem na to, jak zuřivě lapá po dechu. „Možná v tobě nechám malinký kousek života, Malfurione Stormrage...“ dráždil ho ještě víc, „tedy jestli vůbec zvládnou vychutnat si pomstu se vším všudy.“

Představa Tyrande a Illidana ve spárech Plamenné legie dodala Malfurionovi síly. Kopl nohama, jak nejsilněji dokázal.

Zasáhl patou Xavia do zraněného ramene a zabořil ulomený šíp ještě hlouběji.

Tentokrát satyr zavyl. Povolil sevření a druid spadl na zem. Malfurion se překulil na bok a rychle se zvedl.

„Zradil jsi příliš mnoho elfů,“ řekl druid Xaviovi. „A příliš mnoha jsi ublížil, pane rádce. Nedovolím ti ublížit dalším, už ne.“ Věděl přesně, co má dělati. „Od této chvíle z tebe bude pocházet již jen život, a ne smrt.“

Xaviovy černočervené oči zaplály. V jeho úsměvu byl jen výsměch. Začala z něj vyzařovat temná moc ...

Ale druid udeřil první, neboť dřevěný šíp mu vnukl myšlenku.

Ulomený konec se náhle zacelil a pak z něj vyrašily kořeny. Ať již měl satyr v úmyslu seslat jakékoli kouzlo, zastavil se a znovu se pokusil vytrhnout šíp z ramene. Malfurionovo kouzlo ovšem způsobilo víc než jen to, že šíp šel ven ještě hůře než prve. Kořeny ze dřeva vyrůstaly přímo v ráně a energii čerpaly ze satyrově krve.

Xaviovo tělo se nafukovalo jako mrtvá ryba. Vykřikl vztekem, nikoli bolestí, a zářící rukou se dotkl rostoucího dřeva s úmyslem vyrvat ho ven. Namísto toho satyr jen znovu vykřikl, neboť kořeny se mezitím staly nedílnou součástí jeho samého, takže cokoli cítily ony, cítil i on.

Přímo před očima bývalého Urozeného se ruce s ostrými drápy proměnily v sukovité tenké větvičky s rašícími lístky. Satyrové rohy rovněž začaly růst, až z nich byly silné dlouhé větve,

kteřé dále kořatěly. Z Xavia se nestával strom - spíše jeho tělo dodávalo živiny a stavební materiál dřevu, které Malfurion oživil.

„Takhle to neskončí, Malfurione Stormrage!“ podařilo se ještě Xaviovi zařvat. „Tohle... není... konec!“

Ale druid se nenechal zastrašit Musel dokončit kouzlo, navzdory silné satyrově vůli, která bojovala proti němu, i navzdory bitvě zuřící kolem nich.

„Ale je,“ zašeptal spíše pro sebe než k lordu Xaviovi, „Musí být.“

S posledním zvířecím zavytím zmizely i poslední stopy po satyrově a strom, který Malfurion vytvořil ze zlomeného šípů, vyrostl v plné kráse. Xaviova kůže se pokryla skvrnami a pak se proměnila v hrubou kůru. Ústa, stále vyjící, se proměnila v děravý suk. Bojující kolem nich se rozestoupili, neboť kořeny, které rychle obrostly kopyta, se vnořily hluboko do země a připoutaly ho k ní.

A uprostřed vši té zkázy a smrti najednou rozložil husté zelené větve mohutný hrdý dub, vítězství života nad těmi, kdo se mu vysmívali.

Malfurion zasténal a klesl na kolena. Chtěl se postavit, ale nohy ho neposlouchaly. Musel ze sebe vydat nesmírnou moc, aby prosadil kouzlo i proti Xaviově vůli. Bez ohledu na bitvu zuřící kolem něj, toužil Malfurion jen po tom, aby se mohl uvelebit pod stromem a spát navždy.

Pak se mu v mysli objevil obraz Tyrande.

„Tyrande!“ Noční elf překonal, co se zdálo být tisíci těžkými řetězy omotanými kolem jeho těla, a zvedl se. Nejprve viděl jen vojáky a demony, ale pak nakonec zahlédl tři čarující satyry. Jen několik metrů od nich čtvrtý netvor nesl k prokleté bráně Tyrande.

„Ne!“ Zavolal vítr, aby mu pomohl, a ten ihned zavířil kolem satyry nesoucího kněžku. Pak se do něj opřel tak, že mu bránil v útěku. Malfurion, stále ještě příliš vyčerpaný, se s vypětím všech sil pomalu blížil ke kněžce i jejímu únosci.

Pak se satyrově další šíp zabodl do hrudi. Chvíli vrávoral a poroučel se na zem za svými druhy. Tyrande mu bezvládně vyklouzla, ale vítr, maje na paměti všechna druidova přání, ji jemně položil na zem, Malfurion znovu poděkoval oběma, větru i dosud neviditelnému pomocníkovi, a sebral síly k poslednímu běhu. Prodíral se k Tyrande, co krok, to celá bitva, ale odměna za celkové vítězství jej držela na nohou.

Když se však přiblížil, odtrhl se jeden ze tří satyrů od ostatních. Portál se zachvěl a stal se nestabilním.

Odporný kopytník zvedl Tyrande.

Noční elf zařval, odrazil se, ale byl krátký. Nad satyrovou hlavou cosi prosvištělo, utrhlo mu kus ucha a potřísnilo rameno krví. Bez ohledu na zranění ale netvor oběť nepustil a skočil s ní v náručí do portálu...

Satyr i Tyrande zmizeli.

Poslední dva satyrové je následovali, přestože se portál začínal hroutit. Když v něm zmizel i třetí, černá díra se rozplynula, jako by nikdy neexistovala.

A spolu s ní zmizela i poslední Malfurionova naděje na záchranu Tyrande.

Tohle na něj bylo příliš. Noční elf se na místě zhroutil, zcela lhostejný k blížící se kruté bitvě. Znovu porazil Xavia a zajistil, aby ten, kdo zinscenoval návrat Plamenné legie, již nikdy nepřiložil zločinnou ruku k podobně temnému dílu... ale všechno to bylo k ničemu. Tyrande byla pryč. A co hůř, byla v zajetí démonů.

Po tvářích mu proudem tekly slzy. Obloha zlověstně potemněla, ale druid si toho nevšímal.

Malfuriona zajímalo jen to, že selhal.

Selhal.

Z nebe začaly padat kapky stejné jako jeho slzy. V příštím okamžiku začaly proudit v ohromném množství. Malfurion ovšem záhadně zůstával tou podivnou bouří zcela nedotčen. Blýskalo se a hřmělo, nebesa odrážela jeho stále temnější pocity. Bez Tyrande již nebylo nic důležité. Teď už to věděl., ovšem bylo pozdě.

Vítr kvílel a truchlil nad jeho ztrátou. Nový strom rozkládající širokou korunu na vrcholu kopce se zmítal v poryvech o síle tornáda, které bičovaly vše kolem vyjma mladého nočního elfe...

Nakonec jeho zoufalstvím pronikl hlas. Nejprve se ozval jako slabý rušivý element kdesi hluboko v mysli, pak se mu však rozlehl v uších. Malfurion si je zakryl dlaněmi, aby ho utišil a mohl se vrátit do černoty halící všechny myšlenky. Hlas se však nedal umlčet a s každým dalším voláním jeho jména zněl naléhavěji.

„Malfurione! Malfurione! Musíš se z tohoto stavu dostat! Rychle, než všechno a všechny utopíš!”

Znal ten hlas, a přestože ho z velké části chtěl jednoduše ignorovat, kousek jeho já vzdoroval. Varovný tón toho hlasu druida přinutil pohlédnout konečně ne dovnitř, nýbrž ven.

Malfurion zjistil, že se nachází uprostřed přírodní katastrofy.

Děšť se valil z nebe s takovou intenzitou a silou, že se mu nic nedokázalo postavit. Bylo zvláštní, že kromě nočního elfa byl vůči běsnící bouři imunní i nově vyrostlý strom.

„Cože...?“ vyhrkl Malfurion. Ale v okamžiku, kdy promluvil, zaútočila bouře i na něj. Padl na rozbahněnou zem, sražen pekelnou průtrží mračen.

A pak nad sebou spatřil navzdory hustému dešti a kvílicímu větru obrys něčeho letícího ve vzduchu. Noční elf zvedl hlavu a uviděl, že se k němu snáší okřídlený obr. Vzpomněl si na polobohyni Avianu a napadlo ho, jestli to nemůže být ona jako ztělesněná smrt. On však nebyl jejím tvorem a pochyboval, že by jen kvůli němu udělala výjimku.

Pak toho obrovského tvora poznal podle hřmotného hlasu. „Noční elfe! Zůstaň, kde jsi! V tom chaosu se obtížně manévruje a já bych tě nerad rozmáčk!”

Korialstrasz druida sevřel v jedné z ohromných tlap a zvedl do vzduchu. Drak s bouří odvážně bojoval, ale každý centimetr vzhůru pro něj byl evidentně hrozně namáhavý. Noční elf cítil, že rudý není v nejlepší kondici. Popravdě jej překvapilo, že Korialstrasz vůbec střetnutí s Neltharionem přežil.

Jak stoupali vzhůru, dokázal Malfurion rozeznat něco málo na zemi pod sebou. Obě armády prchaly. Démoni mířili zpět krajinou, kterou prve Neltharion zpusťoval. Noční elfové spěchali na opadnou stranu. Obě strany válčily s novým a smrtelně nebezpečným nepřítelem - s deštěm, který rychle uvolňoval kusy padajícího bahna a následkem kterého se všechny stezky rychle rozpadaly. Jeden vysoký kopec se zcela zhroutil a zavalil skupinu pekelných strážců. Z úbočí jiného sklouzával noční panter a marně se snažil zarýt drápy do podmáčené půdy.

Kočka i jezdec se řítily do záhuby.

Uprostřed toho masakru objevil Malfurion malou postavu snažící se sešplhat z kopce, ze kterého byl on právě zvednut.

Kolem mladé noční elfky stékaly proudy bahna a napůl ji zaplavovaly. O něco výše hrozilo, že se uvolní ohromná masa hlíny, který by ji jistě pohřbila docela.

V ruce dívka stále ještě svírala luk.

„Počkej! Tam!” zavolal na Korialstrasze. „Pomoz jí!”

Rudý drak bez váhání zamířil zpět k zemi a k dívce. Ta byla tak zabrána do vlastního zoufalého boje, že si obra nevšimla dřív, než ji sevřely ohromné, drápy zakončené prsty. Vykřikla, když ji drak zvedl z nebezpečného bahna a vznesl se do vzduchu.

„Neublížím ti!” zahřměl Korialstrasz. Dívka mu zjevně nevěřila, ale ztichla. Teprve když spatřila Malfuriona v druhém spáru, odvážila se znovu promluvit.

„Paní Tyrande! Kde...”

Druid zavrtěl hlavou. Dívce se ve tváři objevil tragický výraz. Sklonila se a rozbřečela. Ani nyní ovšem nepouštěla z ruky luk.

Malfurion obrátil pozornost zpět k bouři a uvědomil si, že nemůže být přirozená. Objevila se příliš náhle. Ovšem jen stěží to mohla být práce Plamenné legie a nevypadala ani jako výsledek práce jeho vlastního lidu. Ani Illidan by nevytvořil něco takového, co by se mu vymklo kontrole.

Zvedl hlavu, neboť čekal, že spatří vrátivšího se černého draka. Ovšem po Neltharionovi ani obávaném disku nebylo ani stopy. Co tedy mohlo tuhle katastrofickou bouři způsobit?

Obrátil se s touto otázkou na draka, ale nebyl to Korialstrasz, kdo mu odpověděl. Byla to postava pevně svírající obrův krk a zaštitěná proti řádění živlů zlatou září. „To ty, Malfurione! To ty jsi tohle všechno seslal!”

Hleděl na Krasa, kterého naposledy viděl, když ho unášel pryč splašený panter. Čaroděj vůbec nevypadal dobře, rána na spánku byla stále krvavě rudá, ale zároveň se zdál odhodlaný víc než kdykoli dřív vložit se do probíhajících událostí.

Druid však jeho slova dost dobře nechápal. „Co tím myslíte?“

„Zrození té bouře je výsledkem tvého trápení, druide! Odráží se v ní tvé zoufalství! Musíš s ním skoncovat, stejně jako s beznadějí, kterou cítíš, jinak nikdo nepřežije!“

„Jste šílený!“

Ale v okamžiku, kdy ta slova vypouštěl z úst, ucítil Malfurion na bouři cosi známého. Zvedl ruku a dotkl se jí, jak ho Cenarius naučil dotýkat se všech součástí přírody, a to, co zjistil, ho znechutilo. Nebyla to celá bouře, co ho odpuzovalo, co to znechucení způsobilo, jen ta její část, ve které poznal sám sebe. To on stvořil tuhle hrůzu, když jakýmsi způsobem využil svůj smutek a zlobu. Ona nyní sužovala nejen nepřátele, ale i přátele.

Jsem stejně strašlivý jako démoni nebo černý drak! pomyslel si druid.

Krasus musel vycítit některé z přítelových myšlenek, neboť řekl: „Malfurione! Nesmíš dovolit, aby se v podobných myšlenkách utopil rozum! Stalo se to nešťastnou náhodou!

Musíš přeměnit sílu svých emocí tak, aby pomáhaly, ne ničily!“

Ale z jakého důvodu? Druid znovu pomyslel na Tyrande, ztracenou ve spárech pána Plamenné legie. Bez ní neviděl důvod dál žít.

Ale byla to Tyrande, která nakonec setřásla z jeho mysli všechnu černotu. Ona by si nepřála zkázu. Udělala vše, co mohla, aby udržela svůj lid naživu. Malfurion ji zklamal; jestli nechá tuhle bouři zuřit dál, zradí její památku.

Ohlédl se na mladou dívku, která zjevně riskovala život, aby kněžku zachránila. Ač byla příliš mladá, než aby byla kněžkou-novickou, využila umění zacházet s lukem a postavila se proti satyrům i démonům.

Když se nad tím Malfurion zamyslel a viděl, jak dívka nyní vzlyká, cítil, jak všechny jeho city k Tyrande znovu rostou. Bez váhání se zadíval do bouře a soustředil všechnu vůli na vítr, mraky... na všechny součásti přírody, které se spojily, aby vytvořily tuto zkázu.

Vítr změnil směr. Stále pršelo, ale zdálo se, že déšť zeslábl v místech, kde byli noční elfové, a naopak ještě zesílil tam, kde přes Neltharionem zničenou krajinu přechali démoni. Malfurion měl pocit, že mu praskne hlava, jak se snažil bojovat s počasím a přimět je soustředit se na místa, kde se nacházeli démoni.

Déšť nad nimi ustal. Bouře se přesunula s očividným úmyslem dostat se nad Zin-Azshari.

Malfurion si oddechl. Dokázal to.

Noční elf se v drakově tlapě sesul. Z místa nad ním volal Krasus: „Výborně, druide!

Výborně!“

Měl by být unesen tím, co dokázal ne jednou, ale dvakrát. I Cenarius by jistě byl. Přesto Malfurion dokázal myslet jen na to, že nedokázal zachránit Tyrande.

To bylo nejdůležitější.

* * *

Bouře trvala tři dny a tri noci. S vytrvalostí, kterou jí dal její stvořitel, hnala Plamennou legii dál a dál. Než skončila, byli zhruba dva dny od Zin-Azshari.

Bohužel, noční elfové se nedokázali dát dohromady tak, aby s ní udrželi krok. Na druhé straně sopečné krajiny vytvořené Neltharionem se obránci pokoušeli dát do pořádku zranění a znovu se zformovat. Pro mnohé z nich byla zkáza způsobená bouří, Duší démona a vším ostatním bezvýznamná proti smrti lorda Kur'talose Ravencresta.

Neschopni poskytnout mu odpovídající pohřební ceremoniál, udělali velitelé nočních elfů vše, co bylo okamžitě v jejich silách. Na žádost lorda Stareye projel středem armády vůz tažený šesti nočními pantery. Na něm ležel mrtvý šlechtic, ruce zkřížené na prsou a v nich prapor svého klanu. Tělo obklopovaly girlandy nočních lilií. Před vozem kráčel oddíl vojáků pevnosti Black Rook a vytvářel cestu. Za ním se pak další oddíl staral o to, aby se nikdo z truchlících neopovážil těla dotknout, nebo ho dokonce shodit na zem. Po celou cestu oznamovali trubači pohřebními tóny, že se blíží smuteční průvod.

Když obřad skončil, bylo Ravenscrestovo tělo položeno vedle všech ostatních, kdo zahynuli, dostatečně daleko od přeživších. Padlo na Malfuriona, aby požádal Korialstrasze o děsivou službu, kterou mu drak ochotně prokázal.

Stovky nočních elfů, shromážděných tak blízko, aby viděly, ale zároveň v bezpečné vzdálenosti, byly svědky toho, jak Korialstrasz vychrlil jediný oheň, u kterého byla jistota, že ve všudypřítomném vlhku bude hořet.

Když tělo lorda Ravenscresta i ostatních zachvátily plameny, odebral se Malfurion do ústraní. Jedna osoba jej ovšem odmítala opustit, ona dívka, která se pokusila zachránit Tyrande. Shandris, jak si říkala, jej neustále bombardovala otázkami týkajícími se toho, kdy se vydá kněžku vysvobodit. Malfurion pro ni naneštěstí neměl žádnou odpověď a nakonec musel přemluvit ostatní sestry, aby si ji vzaly k sobě, kdyby třeba jen proto, aby o ni přestal na chvíli zakopávat.

Lord Stareye, prohlášen druhý za velitele, prohledával armádu, aby objevil případné další zrádce. Dva vojáci, nějak spřízněni s vrahem, byli po bezvýsledném výslechu popraveni. Stareye nyní považoval celou záležitost za uzavřenou a začal se zabývat další fází bitvy. Krasus s Rhoninem doprovázeni Broxem a Jarodem Shadowsongem se pokusili přesvědčit nového velitele armády o potřebě přimět další rasy, aby s nimi spojily síly, ale jejich prosby narážely na skálu pevnější než prve.

„Kur'talos se k tomu vyjádřil a já ctím jeho památku," řekl drobný šlechtic a vdechl trochu bílého prášku.

Tím byla skončena diskuse, obavy však přetrvávaly. Plamenné legii nebude trvat dlouho dát se znovu dohromady a Archimonde ji brzy pošle zpět proti nočním elfům. Nikdo nepochyboval, že velitel démonů rozpoutá peklo ještě strašlivější než to, kterému museli obránci dosud čelit.

A přestože noční elfové zatím drželi vetřelce v šachu nebo je tlačili zpět k branám Zin-Azshari, žádný z jejich částečných úspěchů nebude nic znamenat, pokud portál zůstane otevřený a Urození i démoni jej ještě více zesílí. Tisíce a tisíce démonů může zahynout a noční elfové mohou dobýt samotný palác... vše bude ale k ničemu, jestli Sargerass vkročí na tento svět. Jediným mávnutím ruky pak smete celou armádu, jediným pohledem ji spálí. To samo o sobě bylo pro Krasu rozhodující. Když se ostatní shromáždili kolem něj, vyslovil jedinou věc, která může odvrátit, co se zatím zdálo neodvratitelné.

„Ravenscrest se mýlil," trval na svém a svým způsobem tak znesvěcoval památku mrtvého, „a Stareye je slepý. Bez spojení všech ras bude Kalimdor - i celý svět - ztracen."

"Ale lord Stareye s nimi nepromluví," poznamenal Jarod.

„Tak to musíme udělat místo něj..." Čaroděj se podíval na každého zvlášť. „S draky prozatím nemůžeme počítat... pokud vůbec ještě někdy. Korialstrasz odletěl zjistit, co se s nimi stalo, ale obávám se, že dokud má Neltharion v moci ten disk, nic nezmůžou. Proto musíme jít za trpaslíky, taury, srstnatci* (Pro znalé anglické verze hry známi jako Furbolgs (pozn. překl.). ... a musíme je přesvědčit, že by měli pomoci těm, kdo jejich pomoc odmítají."

Rhonin zavrtěl hlavou. „Ostatní rasy nebudou vidět důvod spojit se s těmi, kdo si přejí málem stejně jako Plamenná legie, aby zmizely ze světa. Tady jde o staletí nepřátelství, Krase."

Hubený čaroděj zachmuřeně přikývl a obrátil pohled k zatím neviditelnému hlavnímu městu. „Pokud to bude takhle, zahyneme všichni. Ať již meči Plamenné legie nebo zlou mocí Duše démona, všichni jistě zemřeme."

V tomhle mu nikdo neodporoval.

* * *

Malfurion byl jediný z družiny, kdo nebyl přítomen; několik posledních dní byl na lovu. Začalo to plánem, zoufalým plánem, a existoval jen jeden tvor, který by mohl být dost šilený na to, aby se k němu přidal. Druid chtěl vyrazit za Tyrande a snad ji ještě zachránit před zlem démonů. Jen jediný z tisíců přítomných v téhle armádě mohl vidět věci ve stejném světle jako on a Malfurion strávil celý čas hledáním případného partnera pro plánovanou sebevražednou misi.

Po jeho bratru, Illidanovi, však nebylo ani stopy.

Nakonec se odhodlal jít k Měsíční hlídce. Předstíral, že si jde jen pro radu týkající se dalšího postupu, a vyžádal si audienci u nejstaršího z čarodějů.

Plešatějící noční elf s prořídlou bradkou zvedl hlavu, když se k němu Malfurion přiblížil. Přestože Měsíční hlídka stále ještě jeho magii nevěřila, respektovala ohromné výsledky jeho kouzel.

"Bud' zdrav, Malfurione Stormrage," řekl muž v rouchu a vstal. Čaroděj seděl na kameni a četl svitek, který bezpochyby obsahoval nějakou starobylou moudrost jeho řádu.

„Odpusťte mi, Galar'thusi Rivertree* (*V překladu Říční strom (pozn. překl.).. Přišel jsem za bratrem, ale nikde ho nemohu najít."

Galar'thus si ho znepokojeně prohlížel. „Nedoneslo se to k tobě?"

Malfurionovo napětí vzrostlo. „A co?"

„Tvůj bratr... zmizel. Odjel prozkoumat sopečnou krajinu, kterou vytvořil ten drak... ale nevrátil se."

Téhle zprávě druid příliš nevěřil. „Illidan tam odjel sám? Bez doprovodu?"

Čaroděj sklopil hlavu. „Napadá tě, kdo z nás by dokázal tvého bratra zastavit, mistře druide?"

Popravdě, Malfurion o nikom takovém nevěděl. „Řekněte mi, co víte."

„Moc toho není. Vyjel v noci, když se ta bouře uklidnila, se slibem, že se vrátí do rozbřesku.

Místo toho se dvě hodiny po svítání vrátil jen jeho noční panter." „Byl... jak vypadalo to zvíře?" Galar'thus se na něj nedokázal podívat. „Noční panter byl zubožený... a na sobě měl krev. Snažili jsme se ho stopovat zpět k bratrovi, ale v celé oblasti je ještě příliš mnoho magie. Lord Stareye říkal..."

„Lord Stareye?" Malfurion začínal zuřit. „On to ví a mně to nikdo neřekl?"

„Lord Stareye říkal, že nemůžeme ztrácet čas s jedním bezpochyby mrtvým nočním elfem.

Musíme veškeré úsilí věnovat živým. Tvůj bratr odjel na vlastní pěst. Je mi to líto, Malfurione Stormrage, ale bylo to velitelovo rozhodnutí."

Druid už ho neslyšel. Malfurion se obrátil a utíkal ven, zasažen další ztrátou. Illidan mrtev!

To není možné! Přes všechny rozdíly mezi oběma dvojčaty Malfurion bratra hluboce miloval. Illidan nemohl být mrtev...

I při myšlence na to jej mrazilo v zádech. Malfurion se zastavil a zahleděl se do vlastního nitra.

Poznal by, kdyby jeho dvojče bylo mrtvé. Stejně jistě, jako cítil tlukot svého srdce, cítil i jistotu, že kdyby Illidan zahynul, on by to poznal. Navzdory všem důkazům musel být Illidan naživu.

Naživu... druid přelétl pohledem spálenou zem a snažil se ji překlenout myslí, ale nešlo to.

Jestli byl Illidan někde tam... tak kde přesně?

Malfurion měl strašlivý pocit, že to ví...

24.

Zápach vycházející z vypleněného města ani v nejmenším neznepokojoval jezdce v kápi pomalu přijíždějícího zbořenou hlavní třídou. S mírným, spíše analytickým zájmem si prohlížel tři zřícené věže i stržené domy. Na těla, tak pomalu se rozkládající, hleděl téměř s opovržením.

Jeho zvíře náhle zavrčelo a zaprskalo. Jezdec ihned pevněji sevřel obě chapadla a přinutil pekelného psa pokračovat dál, navzdory jeho neochotě. Když tak ohromný démonický pes neučinil požadovaným tempem, seslal na něj jezdec vlnu černé energie, která namísto aby vampirického netvora nakrmila, způsobila mu bolest. Pekelný pes zrychlil.

Postava v kápi dál a dál jela mrtvým městem. Cítila, že ji pozoruje mnoho očí, ale rozhodla se nic nedělat. Strážci ji nezajímali; pokud ji nechají na pokoji, udělá to samé.

Vzdorovité zvíře, kterého se jezdec zmocnil před dvěma dny nedaleko města, znovu zpomalilo, neboť se dostalo na křižovatku. Ovšem tentokrát věděl jezdec, že pekelný pes nezpomalil z neochoty pokračovat dál, ale protože věděl, že se blíží jeho bratři.

Nehodlali ho nechat být. Chystali mu past

Byli to blázni.

Tři pekelní strážci se mu postavili zepředu. S brutálními rohatými tvářemi a planoucími zbraněmi představovali obří působivou podívanou. On však věděl, že pro něj nejsou skutečnou hrozbou.

Z ruin na obou stranách na zdánlivě nekoncentrovanou oběť dychtivě vyskočili pekelní psi. Jejich chapadla se hladově natahovala, jak se chystali pochutnat si na naivním čaroději. Odfrkl si, zklamaný jejich útokem. Jediným prudkým trhnutím vyrval chapadlo svého pekelného psa, aby pochopil, že se k nim v žádném případě nemá přidávat. Pekelný pes zavyl a jezdec hodil utržené chapadlo ke třem válečnickům.

Zkrvavený výrůstek se natáhl a proměnil ve vražednou smyčku, která se stáhla všem třem kolem pasu. Obludní válečníci upadli a na zemi se proměnili v klubko zamotaných končetin. V okamžiku, kdy chapadlo opustilo jeho ruku, otočil se jezdec k pekelnému psu blížícímu se zprava. Démon náhle zavyl a vybuchl v plamenech. Dopadl na zem několik metrů před čarodějem a hořící tělo rychle přispělo k už tak dost silnému zápachu kolem.

Druhý netvor se srazil s jezdcovým zvířetem. Chapadla nového pekelného psa se přísála k čarodějově hrudi a boku a netvor začal hodovat.

Ale místo aby pekelný pes vysál z postavy v kápi všechnu magii, zjistil, že je to on, kdo poskytuje oběti potravu. Zuřivě se snažil odtrhnout přísavky od jezdcova těla, ten mu to však nedovolil. Pekelný pes se začal scvrkávat, až mu kůže visela na holých kostech. Byl to magický tvor, téměř zcela tvořen energií, kterou jezdec nyní vstřebával.

Během několika sekund bylo dokonáno. Seschlý netvor se s bolestivým zavytím proměnil v hromádku kostí. Jezdec si strhl stále ještě přísátá chapadla z těla a pobídl vlastní vystrašené zvíře dál, aniž by se jedinkrát ohlédl za mrtvými psy nebo spoutanými pekelnými strážci. Cítil blízkost dalších, ale žádný z nich již neměl odvahu mu zastoupit cestu. Bez dalších překážek mu netrvalo dlouho, aby dosáhl cíle - vysoké zdi s bránou uprostřed, ze které na něj shlíželi zachmuření vojáci nočních elfů.

Jezdec zvedl ruku a stáhl si kápi.

„Přijíždím, abych nabídl služby královně!“ zvolal Illidan, nikoli ke strážím, ale spíše k těm v paláci. „Přicházím, abych nabídl služby královně... a pánu Legie!“

Čekal s kamennou tváří. Téměř po minutě se brána otevřela. Skřípění těžkých pantů se rozlehlo téměř celým Zin-Azshari. Jako by mrtvé město přízračně zasténalo.

Když se křídla brány zastavila, Illidan vjel klidně dovnitř.

Brána se za ním rychle zavřela.